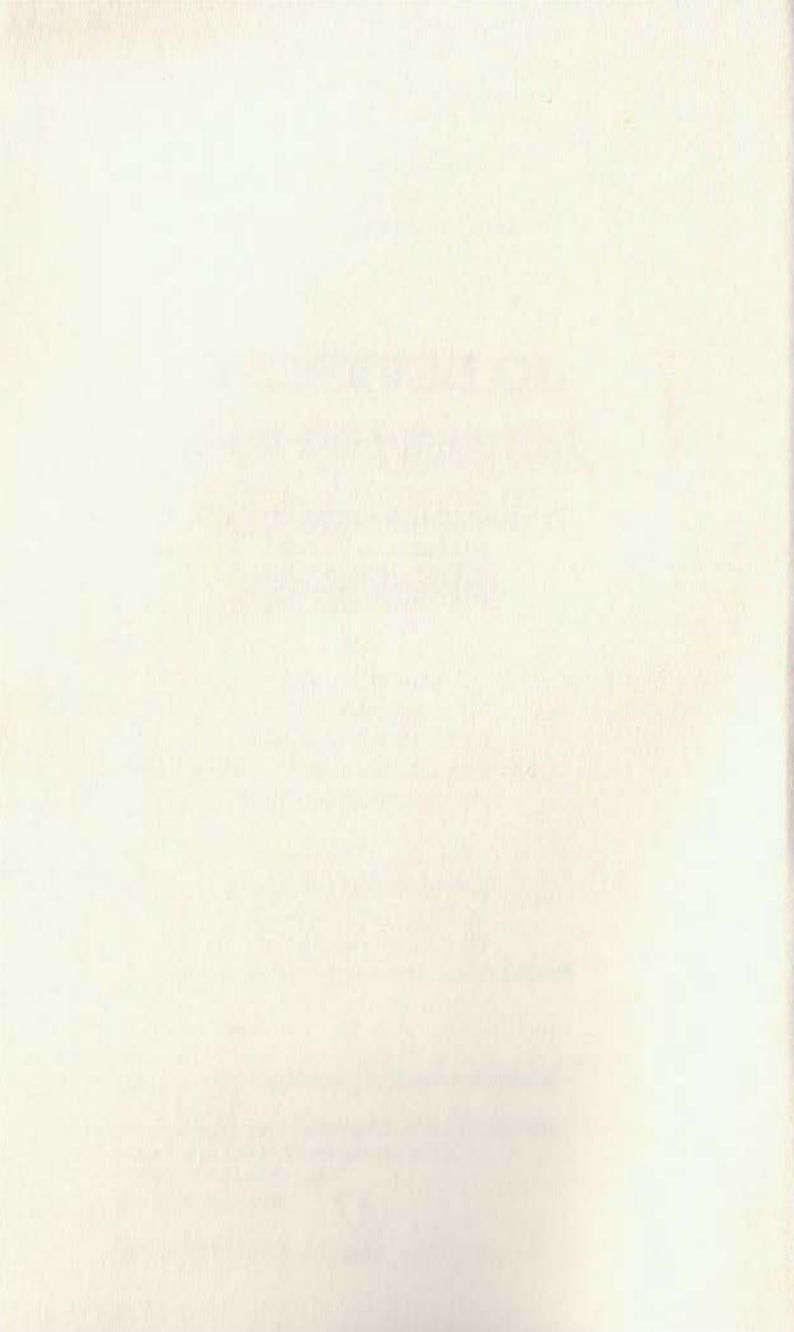


Jo
BEVERLEY

*Mireasă
fără voie*





capitolul 1

— Ah, la dracu'.

Cuvintele au fost mai degrabă mârâite decât strigate, însă erau suficient de șocante cât să-l facă pe Gerald Westall, secretarul lui William de Vaux, duce de Belcraven, să-și privească șeful. Ducele stătea la biroul masiv din lemn sculptat, ocupat cu corespondența din acea zi. Ochelarii lui, pe care îi folosea doar la citit, îi stăteau drept pe vârful nasului, în timp ce citea din nou misiva care îl făcuse să scoată acea exclamație.

Domnul Westall, un bărbat înalt și slab, care dădea impresia că fusese lungit ca un personaj dintr-un tablou al lui el Greco, se prefăcu a reveni la treaba lui, însă mintea îi rămăsese la duce. Oare acele cuvinte fuseseră un semn al unei mari mirări? Sau al furiei? Nu, decise el. Al uimirii. Tânărul aștepta nerăbdător să i se ceară sfatul, gândindu-se că așa va afla despre ce e vorba.

Însă avea să fie dezamăgit. Ducele lăsă jos scrisoarea, se ridică și se îndreptă către una dintre ferestrele înalte care dădeau spre Belcraven Park, reședința familiei timp de trei sute de ani. Cu cincisprezece ani în urmă, ca să sărbătorească venirea noului secol, zecile de hectare care înconjurau conacul fuseseră amenajate minunat, în stil pitoresc, de către Humphry Repton. Cu patru ani în urmă, ca parte a sărbătorilor care marcaseră majoratul moștenitorului Belcraven, marchizul de Arden, lacul fusese mărit. De asemenea, fusese îmbunătățit prin adăugarea unei insule, pe care se afla un templu în stil grecesc de unde se aprinseseră artificii. Totul fusese foarte frumos, însă deloc neobișnuit, iar șeful domnului Westall nu avea obiceiul de a-și studia proprietatea.

Nu putea să-și dea seama de prea multe din postura ducelui. Stătea drept, iar trupul său zvelt nu îi trăda vârsta de cincizeci de ani. Trăsăturile sale nu spuneau de obicei nimic. În opinia secretarului său, ducele de Belcraven era un om lipsit de sentimente.

Văzând că tăcerea gânditoare a ducelui se prelungea, domnul Westall începu să se îngrijoreze. Dacă asupra casei de Vaux cădea un dezastru, oare avea să se prăbușească și el împreună cu ceilalți? Dar era o ipoteză ridicolă. Ducele era unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia, iar Gerald Westall știa mai bine ca oricine că șeful său nu făcea investiții riscante și nu era pasionat de jocuri de noroc.

Și nici frumoasa lui ducesă.

Însă fiul său?

Domnul Westall nu era încântat de Lucien Philippe de Vaux, marchiz de Arden, un bon vivant crescut în puf și care nu se temea de nimeni și de nimic. În timpul rarelor sale vizite la conac, marchizul ignora existența lui Westall și își trata tatăl cu politețea formală care era aproape sinonimă cu insulta. Secretarul se gândi la faptul ciudat că tații și fiii de viță nobilă păreau să nu se poată înțelege între ei. De exemplu, regele și regentul – înainte ca regele să înnebunească adică. Poate pentru că moștenitorul era obligat să aștepte moartea tatălui ca să-și înceapă cu adevărat viața, iar tatăl conștientiza prea bine asta.

Din acel punct de vedere, domnul Westall era încântat că se descurcase singur în viață.

Însă, se gândi el, privind trăsăturile reci ale ducelui, trebuie să fi fost greu să dezvolți sentimente pentru un bărbat complet lipsit de căldură. Marchizul era destul de cald cu mama lui, care avea o fire foarte blândă. Erau chiar foarte apropiați. Oricum, Arden era renumit pentru succesul său la femei. În sfârșit, ducele se întoarse spre el.

– Domnule Westall, te rog să fii bun și să-i transmiți ducesei că-i solicit câteva clipe din timpul ei.

Secretarul nu găsi nici un indiciu pe chipul sau în vocea lui. De fapt, se gândi domnul Westall în timp ce-i transmitea instrucțiunile lacheului care stătea în fața ușii, un străin ar fi presupus că ducele nu era tulburat de vreo problemă importantă. Și totuși, era clar că lucrurile nu stăteau chiar așa. Faptul că dorea să o vadă pe ducesă în acest moment al zilei era o abatere ieșită din comun. Scrisoarea misterioasă avea sigur de-a face cu fiul său.

Probabil frumosul marchiz își rupsesese gâtul într-una dintre cascadoriile lui descreierate și atunci ce urma să se întâmple? Ruda cea mai apropiată era un văr de-al doilea. Casa de Vaux transmisese titlul din tată în fiu vreme de două sute de ani fără întrerupere. Marchizul n-ar fi fost o pierdere, însă sfârșitul unei tradiții atât de îndelungate era regretabil.

Când lacheul se întoarse cu răspunsul că ducesa era disponibilă oricând dorea ducele, iar ducele ieși să-i dea vestea cea tristă soției sale, domnul Westall deja verifica papetăria de doliu de pe biroul său.

Ducele fu primit în apartamentele aerisite ale soției sale de către camerista ei, care apoi se făcu nevăzută. Ducesa stătea cu broderia în mână, la lumina ușilor franțuzești ce dădeau spre balcon. În februarie încă era prea frig ca să le deschidă, dar soarele strălucitor se revărsa înăuntru, dând senzația unui anotimp mai târziu, iar narcisele și zambilele înflorite în ghivece parfumau aerul.

Ducele admira faptul că, spre deosebire de multe femei de vârsta ei, soția lui nu evita lumina, iar el își dădu seama că nici nu avea nevoie să o facă. Chipul ei îi trăda cei cincizeci și doi de ani cu toate zâmbetele și lacrimile lor, însă asta nu-i știrbea frumusețea. Buclele ei blonde deveniseră argintii, însă ochii ei aveau aceeași nuanță de albastru senin, iar buzele încă îi erau pline. Fusesse vrăjit de ea din primul moment în care o văzuse, în grădina castelului părinților ei...

— Bună dimineața, Belcraven, spuse ea blând, pe un ton care încă păstra un ușor accent franțuzesc, limba ei din copilărie. Doreai să-mi vorbești?

Ca întotdeauna în ultima vreme, expresia ei era ușor eufemitoare. Ducele întrebă dacă exista vreo șansă ca acel miracol să îndrepte lucrurile, însă imediat lăasă deoparte acele gânduri melancolice și îi întinse scrisoarea.

— Da, doamnă. Te rog să citești asta.

Ducea își potrivea lornionul delicat cu ramă de aur pe care se văzuse obligată să îl poarte când citea și se concentra asupra scrisorii. Ducele îi urmări reacția cu atenție, însă nu descoperi în ea nici șoc, nici durere, ci doar o ușoară surprindere. Când termină, ridică fruntea spre el și zâmbi.

— Ce prostie din partea ei să nu-ți scrie mai devreme, Belcraven. Ce vrei să faci? Mi-ar plăcea să o avem pe fată aici. E fica ta și mi-e dor să am o fică de când s-a căsătorit Joanne.

Ducele întoarse privirea de la ochii blânzi ai soției sale și o fixă din nou asupra moșiei sale. Ce prostie din partea lui să se aștepte la furie din partea soției sale în fața acestei dovezi a infidelității sale din trecut, se gândi el. Ce prostie din partea lui să și-o dorească. Și totuși, tânjea după un cutremur care să spargă, în sfârșit, carapacea de gheață care îi închisese căsnicia în ultimii douăzeci de ani.

— Nu, spuse el în sfârșit, nu vreau să-mi aduc fica din flori aici, doamnă. Intenționez să aranjez o căsătorie între ea și Arden. Se întoarse să vadă reacția soției lui.

Ea își pierdu culoarea delicată din obraji și păru să îmbrățească brusc sub ochii lui.

— Cu Arden? Însă el n-o s-o facă, Belcraven. Chiar săptămâna trecută mi-a scris să-mi spună că o s-o ceară de soție pe domnișoara Swinnamer.

Nările ducelui se umflară de furie.

— Și de ce nu mi-ai spus despre asta? Nu am voie să fiu interesat de moștenitorul meu, chiar dacă nu mi-e fiu?

Mîna palidă a ducesei se ridică într-un gest instinctiv de apărare în fața acuzației lui, apoi căzu, iar ea își plecă fruntea.

— Indiferent ce-aș spune despre Lucien, fie că este bun sau rău, tu faci caz din asta. Eu doar am încercat să păstrez liniștea.

— Atunci, spuse el aspru, roagă-te să nu se fi promis acelei femeiuști sau aici nu va mai exista vreodată liniște. Apoi oftă, iar chipul său se îmblânzi, trădând doar grijă. Se așază pe fotoliul din fața ei. Nu vezi, Yolande? Asta e șansa noastră de a îndrepta totul, de a ne răscumpăra vechile greșeli. Dacă fiul tău se căsătorește cu fiica mea, linia poate continua neîntreruptă.

Măinile ducesei se încleștară în timp ce-l privea.

— Însă aici este vorba de oameni, William. De *oameni*. Lucien și-a dăruit deja inima. Cum știi că această fată, această Elizabeth Armitage, nu e în aceeași situație? Cum știi, întrebă ea, disperată, că, la urma urmei, chiar e fiica ta?

El își întoarse privirea de la ochii ei rugători.

— O cercetez, însă o cred. Mary Armitage era foarte cinstită, aproape până la prostie. Cred că asta m-a atras la ea când am cunoscut-o din întâmplare. După...

Se întoarse din nou spre ea și surprinse încordarea ducesei, care era pregătită pentru vechile acuzații. Renunță să spună ceea ce avusese de gând.

— Era virtuoaasă și cinstită, continuă el stânjenit. La urma urmei, era un bărbat care discuta cu soția lui un act de adulter. Însă avea și un suflet bun. Eu eram rănit de tot ceea ce se întâmplase, iar ea a răspuns durerii mele. Însă acea întâmplare a rănit-o și pe ea. I-a rănit sufletul. Nu a vrut să accepte nici un dar, oricât de mic... Își frecă tâmpla. Aș fi vrut să-mi ceară ajutorul când a aflat că era însărcinată, însă era în firea ei să nu o facă. Probabil s-a gândit să mă scutească de o datorie, însă cred că, în primul rând, a vrut să dea uitării toată relația asta.

Ducele luă scrisoarea dintre degetele soției sale și privi scrisul de mână tremurat al femeii care cândva, pentru scurt timp, fusese amanta lui.

— Soțul ei, ofițer de marină, era pe mare când ne-am cunoscut. Mary nu avea cum să dea acel copil drept al lui. Probabil că a fost nevoită să-și ascundă sarcina de prieteni și de familie. Poate că de aceea i-a cerut ajutorul acestei prietene care a crescut fetița.

— Iar pe patul ei de moarte, spuse ducesa blând, și-a dat seama că ajutorul ei financiar la creșterea fiicei sale va înceta și te-a rugat pe tine să preiei această datorie. O femeie cinstită, însă, după cum ai spus și tu, puțin cam proastă. Dacă fata e fiica ta, seamănă cu tine. Ce se va întâmpla atunci, William?

— Nu sunt genul cu care copiii să semene prea ușor, replică ducele sec, iar ducesa fu nevoită să-i dea dreptate. Părul său era castaniu-închis și drept, ceva mai rar pe ici, pe colo și cu fire cenușii; trăsăturile și constituția sa erau armonioase și fără nimic remarcabil; ochii lui erau albaștri-cenușii. Chiar dacă fata semăna cu el, era greu să-ți dai seama de asta.

Încercă din nou, cu o mică speranță, să-l convingă.

— William, n-o să meargă. Ce-o să spună lumea dacă fiul nostru se căsătorește cu o nimeni?

El zâmbi amar.

— Despre fiul tău, doamnă — ducesa își ținu răsuflarea auzind acel pronume —, trebuie spus că *din contră*, nimeni nu va rămâne surprins de nimic din ce va face.

— Și dacă refuză? întrebă ea mohorâtă.

Ducele se îndreptă și mai mult și trăsăturile i se aspriră.

— Atunci îl dezmoștenesc și-l las doar cu proprietatea care i se cuvine.

— Nu, William. Nu poți!

Cea mai mare parte a averii familiei nu i se cuvea fiului mai mare. Ducea știa că, fără asta, Lucien

nu va putea să-și întrețină conacele, multitudinea de servitori și statutul demn de un duce.

— Ba pot și o voi face. Ducele se ridică în picioare. Am moștenit o genealogie fără pată și așa o voi trece mai departe. Dacă Arden nu înțelege această obligație, atunci nu e demn de acest statut.

— O să-i spui? Ducesa se ridică speriată în picioare.

— Bineînțeles că o să-i spun, își înălță ducele bărbia.

În ochii ei străluceau lacrimile. Era prima dată în ani întregi când ducele o vedea plângând. Se întoarse brusc.

— Yolande, nu am de ales, spuse el blând.

— Cum o să ne mai urască...

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să-l primești pe Guy de St. Briac în patul tău, rosti ducele cu răceală și părăsi încăperea.

Ducesa bâjbâi după fotoliul ei și se prăbuși nesigură în el, apoi își scoase batista să-și șteargă lacrimile. Într-adevăr, dacă ar fi avut darul să gândească în viitor, ar fi fugit de St. Briac ca de ciumă.

Însă Guy de St. Briac fusese prima ei dragoste, vesel și încântător, în grădinile și sălile de bal ale Franței pre-revoluționare. Desigur, nu era o alegere potrivită, însă îi furase inima.

Când ducele — pe atunci el însuși marchiz de Arden — îi ceruse mâna, Yolande de Ferrand răspunsese rugăminților familiei ei și acceptase. Nu era îndrăgostită de el, pentru că nu era frumos și încântător, iar stilul său era rezervat, însă fusese mulțumită de alegerea părinților ei. Curând ajunsese să-l iubească într-un fel mai reținut; îi născuse cu bucurie patru copii, doi dintre ei băieți sănătoși, William și John. În timpul acelor ani liniștiți în Anglia nu se mai gândise deloc la St. Briac.

Însă, când Franța începuse să se destrame, îl întâlnise pe St. Briac din nou. Ah, era atât de nefericit de ceea ce se întâmpla în țara lor natală; iar ea se lăsase din nou cuprinsă de umbrele lumii de aur a tinereții ei. El avusese

nevoie de ea, iar ea încă mai purta o urmă a visurilor ei de fată. Absența lui William, plecat în Scoția la vânatoare de cocoși de munte, îi oferise ocazia potrivită.

Se întâmplase o singură dată, pentru că Guy se îndrepta spre o viață nouă în America. O singură dată.

Iar asta o ajutase să-și dea seama că sentimentele pe care le avea pentru soțul ei nu erau nici pe departe reținute. O vreme se gândise că păcatul ei era o binecuvântare și așteptase nerăbdătoare întoarcerea lui William ca să-i declare pasiunea pe care își dăduse seama că o simte pentru el.

Dacă nu și-ar fi rupt piciorul, atunci probabil că el n-ar fi aflat niciodată. Nici ea nu fusese prea sigură. Însă când ajunseseră să împartă din nou patul, fusese obligată să-i mărturisească ceea ce făcuse și consecințele faptei ei.

El fusese atât de bun, își aminti ea, în timp ce își înghiți lacrimile. Rănit, însă bun și mișcat de declarația ei de dragoste. Acceptase copilul nenăscut așa cum ar fi făcut-o și alții în locul său. Pentru că, dacă era băiat, oricum nu era moștenitorul lui...

Apoi se întâmplase acel accident îngrozitor. O bonă neglijentă, doi băieți neastâmpărați jucându-se cu o barcă, băiatul de trei ani urmându-l orbește pe cel de cinci ani.

Înecați. Morți amândoi.

Lacrimile curgeau din nou, acum că își amintea de acea tragedie, mult mai profundă decât moartea acelor copii dragi. Atunci muriseră căsnicia și toată fericirea ei.

Era în luna a șaptea și, în durerea ei, se rugase să piardă copilul.

Și pentru că asta nu se întâmplase, se rugase în timpul nașterii să aducă pe lume o fată.

În zadar.

Se întrebasese ce va simți când va ține în brațe un copil din flori, însă descoperi doar dragoste. Poate și din pricina tragediei recente, poate și din cauza înstrăinării dintre

ea și duce. Era sigură că legătura care se formase instantaneu între ea și ultimul și cel mai frumos copil al ei nu avea nimic de-a face cu St. Briac, cu toate că ducele nu credea asta.

Îl alăptase ea însăși, singurul dintre copiii ei care supsesse de la sânul ei, și își dorise cu disperare să fi simțit aceeași apropiere și cu ceilalți. Se hotărâse să-i alăpteze și pe viitorii ei copii, însă fusese în zadar. Din acea zi, ducele nu mai venise vreodată în patul ei.

Ducesa scutură din cap, căci încă simțea în ea acea veche durere. Se gândise că timpul va rezolva măcar această problemă. Însă de câte ori îl vedea pe William, simțea aceeași dragoste. Chiar și sunetul vocii lui îi făcea inima să-i bată să-i spargă pieptul. Cel puțin, el nu o dăduse de tot deoparte, cu toate că formalitatea pe care o impusese în viața lor era o barieră monstruoasă. Într-o zi, își spusese ea, prezența lui câteva ore pe zi îi va fi suficientă.

Într-o zi.

Se chinui să se gândească la altceva.

Ducele nu aruncase nici o îndoială asupra paternității copilului, însă nu dorise să-i dea numele de familie.

Bebelușul fusese botezat Lucien Philippe Ludovic după tatăl ei, unchiul ei și regele Franței. Fusese considerat un gest emoționant de solidaritate față de aristocrația franceză greu încercată.

Își amintea cum toți vorbiseră despre cât de îndurător fusese Dumnezeu cu ei să le înlocuiască atât de repede ceea ce pierduseră. Își amintea cum William acceptase împietrit toate felicitările. Erau pe atunci atât de tineri. Ea avea douăzeci și șapte de ani, iar ducele doar treizeci și unu. Poate că tocmai de aceea nu fuseseră în stare să treacă peste distrugerea vieților lor. După ce se terminase toată tevatura, el plecase la Hartwell, la căsuța încântătoare din Surrey în care locuiseră înainte ca el să primească titlul. Și se pare că acolo căutase alinare în brațele unei femei „cinstite“.

Ducesa oftă. Era mult prea târziu să simtă durerea acelei trădări. Chiar ridicol. Oare rezultatul ei, această Elizabeth Armitage, era o binecuvântare sau un blestem? Ceea ce propusese William era, într-adevăr, o soluție, se gândi ea, însă cu ce preț? Lucien va ști ce a făcut ea. În plus, o să adâncească prăpastia dintre el și tatăl său. Și va lega doi oameni într-o căsnicie fără dragoste.

Trebuia măcar să-l avertizeze.

Se îndreptă imediat spre biroul ei elegant și îi scrisese în grabă o explicație iubitului ei fiu: să-l pregătească, să-i ceară, dacă era posibil, să fie de acord, să-i implore iertarea. Trase de clopoțelul de argint, iar lacheul își făcu apariția.

—Aș vrea să-i trimit această scrisoare marchizului la Londra, spuse ea. Apoi, când bărbatul se întoarse să plece, adăugă: Știi cumva dacă și ducele a trimis o scrisoare?

—Doamnă, cred că ducele pleacă chiar acum spre Londra.

Ducesa privi spre fereastră. Copacii desfrunziți și lumina soarelui o lăsau să vadă perfect afară. O trăsură cu blazon trasă de cei mai rapizi șase cai din grajduri se îndepărta pe alee. Oftă.

—Nu cred că scrisoarea mea mai e necesară, spuse ea și luă biletul înapoi. După ce bărbatul se retrase, o aruncă în foc.

Ce va fi va fi. Ultimii douăzeci și cinci de ani, petrecuți fără dragostea soțului ei și fără speranța de a o mai primi, o învățaseră ce era resemnarea.

capitolul 2

În acea noapte, Lucien Philippe de Vaux, marchiz de Arden, călărea nebunește pe un cal furat, prin întuneric, pe străzile spălate de ploaie ale Londrei. Doar abilitatea și puterea lui extraordinare țineau animalul agitat sub control pe pavajul alunecos. Când birjarii uluiți îl înjurau, el râdea, cu dinții albi lucind în lumina felinarelor. Iar când un vânzător ambulant strigă „Bogătași nenorociți!” și aruncă în el cu niște resturi din marfa pe care o avea, el prinse un măr și îl azvârli înapoi cu precizie, aruncându-i bărbatului pălăria de fetru de pe cap.

Trase de frâiele calului în fața teatrului Drury Lane și chemă un copil al străzii care se plimba pe-acolo.

— Ai grijă de cal și primești o guinee, strigă el și dispăru spre ușa laterală. Ușile principale erau deja încuiate.

Copilandrul în picioarele goale apucă strâns frâiele calului obosit, ca și când acestea ar fi fost pentru el promisiunea raiului — și poate chiar erau.

Felul în care marchizul bătu la ușa teatrului, ca și când ar fi lovit în ea cu o cărămidă culeasă de pe drum, îl aduse în curând pe paznicul morocănos.

— Ce naiba vrei? pufni el printr-o crăpătură a ușii.

Marchizul ridică o guinee strălucitoare, iar ușa se deschise larg. Bărbatul înșfăcă moneda.

— Toți sunt plecați, spuse el. Dacă o căutați pe doamna Blanche, a plecat cu marchizul cel nebun.

Când auzi hohotul de râs al musafirului, clipi și ridică felinarul puțin mai sus, luminându-i trăsăturile bine conturate și ochii albaștri strălucitori. Faptul că părul blond al marchizului devenise castaniu de la ploaie nu-l deghiza.

— Îmi cer iertare, domnule. Nu vă supărați.

—Nu mă supăr, spuse marchizul cu veselie, trecând pe lângă el. Porumbița albă de la Drury Lane și-a uitat în cameră batista preferată. Vin ca umilul ei servitor să i-o aduc. Apoi se îndepărtă în grabă pe coridorul prăfuit.

Paznicul scutură din cap.

—Nebun. Nebuni cu toții. Mușcă din monedă din obișnuință, cu toate că știa că Arden nu i-ar oferi una falsă.

În câteva clipe, tânărul alergă înapoi pe coridor și apoi afară în ploaie, care cu siguranță îi distrugea costumul elegant ce costa o mică avere. Luă frâiele calului și scoase încă o guinee. Apoi șovăi, privindu-l pe copilul vagabond.

—Nu cred să ai mai mult de doisprezece ani, spuse el gânditor. O să ai probleme să schimbi banii ăștia.

Însă asta nu era o problemă și pentru băiat, care privea aurul cu ochi mari.

—Nu-ți face griji, spuse marchizul râzând. Nu am de gând să te păcălesc. Ce zici, vrei să călărești cu mine și rezolvăm problema ?

Băiatul făcu un pas înapoi.

—Pe cal, domnule?

—Bineînțeles că pe cal, răspunse marchizul, sărind pe spatele armăsarului. Deci? Băiatul șovăia, iar marchizul adăugă grăbit: Hotărăște-te.

Băiatul ridică brațele, iar marchizul îl ridică pe copilul sfrijit în spatele lui.

—Ține-te bine! strigă el și dădu pinteni calului, care o luă din nou la galop.

Străzile erau mai tăcute după ce mulțimea de la teatru și vânzătorii ambulanți care le oferiseră serviciile plecase-ră acasă. Însă rămăseseră suficienți oameni cât să facă acel drum amuzant și să stârnească tot felul de comentarii din partea pasagerului agitat al marchizului.

—Dumnezeule! Ai grijă, șefu'! și: Ce fraier!, când birjarul unei cabriolette fu atât de luat prin surprindere, încât își învârti calul în loc.

Calul înspumat se opri în fața unei vile dintr-o piațetă din Mayfair, departe de locul în care se învărtea de obicei copilul vagabond. Bogătașul descălecăse și îi strigase: „Ai grijă de cal un minut!“ și o luase la fugă pe scările largi. Chiar când clopotul de la o biserică din apropiere începu să bată, anunțând ora, ușile duble uriașe se deschiseră să-l întâmpine, aruncând o lumină strălucitoare pe treptele de piatră ude.

O siluetă înveșmântată în alb – alb de la părul ei argintiu desfăcut până la rochia diafană de dantelă și papucii albi – deschise brațele strigând:

– Ai reușit! Ai reușit! Am știut că o să reușești.

Marchizul o luă în brațe și o învărti, în timp ce ea țipă simțind cât de ud era. În timp ce călărețul intra în casă, copilul străzii îl auzi râzând și spunând:

– La naiba cu rochia ta. Oricum, te prefer fără. Unde e Dare?

Ușile mari se închiseră, iar lumina dispăru.

Băiatul, cunoscut sub numele de Sparrow sau Sparra, tremura în umezeala rece.

– Ce m-a fraierit, mârâi el. Să mă lase atârnat pe spinarea unui cal blestemat. Slavă Cerului că-i prea ostent să se miște.

I se părea o cale mult prea lungă până jos.

Însă, după o vreme, când calul începu să dea semne că-și revine, băiatul alese cel mai mic dintre cele două rele. Apucă strâns oblâncul șei și alunecă până căzu într-o baltă.

Calul privi în jur ușor înfuriat.

– Tu n-ai nici o treabă, mârâi Sparra în timp ce își curăța noroiul mocirlos de pe hainele zdrențăroase deja ude și murdare. Mai devreme sau mai târziu cineva o să te spele și-o să te hrănească. Tare le pasă dacă caii lor! Trebuia io să smulg nenorocitu' ăla dă ban dă aur.

Privi calul cu atenție, să vadă dacă avea ceva care să merite furat.

Chiar în clipa aceea, câteva degete groase îi apucară gulerul murdar și îl întoarseră brusc cu fața către un bărbat uriaș.

—Ce faci cu calul meu, spurcăciune diavolească?

—Io... io... Sparra aproape își pierduse vocea și era speriat de moarte. Lovea și se zbătea, însă mâna bărbatului era ca o menghină.

—O să te învăț eu ce pățești dacă furi calul unui gentilom, javră ce ești, urlă bărbatul și îl lovi pe Sparra cu cravașa.

—Au! Te rog, șefu'... Ah! Biciul șfichiuia și tăia iarăși și iarăși.

—Nu cred că e locul potrivit să-ți pedepsești servitorii, domnule, se auzi o voce aspră.

Bărbatul se opri din bătaie, însă își ținea strâns captivul.

—Și dumneata, domnule, cine naiba ești? Și ce treabă ai cu ce fac eu?

Cu siguranță, nou-venitul tocmai sosise, într-o trăsură frumoasă de călătorie. Totul la el lăsa să se vadă cel mai înalt rang, remarcă Sparra cu ochiul experimentat al cerșetorului. Și asta nu doar după pelerina croită perfect și cizmele strălucitoare, după jobenul elegant și mănușile din piele tăbăcită, ci și după postură și blândețea vocii.

Un lacheu pudrat stătea în spatele lui, ferindu-l de ploaie sub o umbrelă mare neagră.

—Sunt ducele de Belcraven, domnule, spuse nou-venitul, iar aceasta este casa mea, pe care o deranjezi cu scandalul pe care-l faci.

Sparra și-ar fi dorit să vadă chipul agresorului său în acel moment. Și și-ar mai fi dorit ca bărbatul să-și mai slăbească strânsoarea. Așa ar fi putut fugi rapid de acolo. Nu voia să aibă nimic de-a face cu duci și cu furturi de cai, și cu cravașe.

—Mă iertați, Înălțimea Voastră, spuse bărbatul pe un ton forțat. Îl pedepseam pe acest ticălos pentru că mi-a furat calul, pe care-l lăsasem în apropiere.

Ducele ridică monoclul și studie calul, un animal mare, așa cum era necesar pentru un călăreț atât de masiv. Apoi îl privi pe vinovat.

—Dacă chiar ți-a călărit calul până l-a adus în starea asta, spuse el cu răceală, îți sugerez să îl ierți să-l angajezi imediat ca jocheu.

Sparra își imaginează o viață întreagă în care să fie obligat să călărească armăsari uriași și încercă să se împotrivească. Însă mâna de pe gulerul lui îl făcu să tacă.

În acel moment, ușile conacului se deschiseră din nou și se auzi o voce răspicată:

—Ce dracu... dă-i drumul băiatului! Apoi, pe un ton diferit, lipsit de orice sentiment: Înălțime, nu te așteptam.

Ducele își întoarse monoclul către scări, scăldate din nou în lumina aurie. Acolo, datornicul lui Sparra stătea în fața unui zid de servitori și domni, cu o doamnă micuță, îmbrăcată în alb, lângă el. Doamna se făcu imediat nevăzută. După o clipă de tăcere, ducele lăsă lornionul și urcă scările către moștenitorul său, urmat cu meticulozitate de purtătorul umbrelei sale.

—Desigur, spuse el cu răceală. Arden, dacă tu ești vinovat pentru balamucul ăsta, te rog să-l îndepărtezi din fața scării mele.

Apoi intră în conac și acceptă serviciile servitorilor săi, obligați să treacă brusc de la comportamentul voios pe care îl aveau față de marchiz și de prietenii acestuia, la ținuta corespunzătoare cerută de duce. Oaspeții dispărură discret de pe hol, însă, în câteva minute, din sala de muzică începu să răsună un cântec. Și nu era deloc un cântec prea respectabil.

În timp ce era dezbrăcat de pelerina udă, ducele spusese doar:

—O să mă retrag în apartamentul meu pentru o cină ușoară. Arden, mâine după micul dejun vreau să vorbim.

—Da, domnule, spuse marchizul impasibil.

Urmat de valetul său, ducele urcă marea scară curbată.

Marchizul își urmări tatăl o clipă, apoi privi afară tabloul înghețat, scăldat de ploaie, în care copilul încă era prins în strânsoarea proprietarului calului. Ridică din umeri, acceptând că trebuie să-și strice un alt set de haine, și ieși în ploaie ca și când ar fi fost o vreme perfectă.

—Dă-i drumul imediat băiatului, spuse el cu răceală.

—Nu zău, mârâi bărbatul, indus în eroare probabil de hainele ude ale marchizului și de felul în care primise ordine de la duce. Ei bine, cocoșel, acest băiat merită să fie biciuit și o voi face, indiferent de ce zice lacheul ducelui.

—Dacă îl lovești fie și o singură dată, te rup în bucăți, spuse marchizul cal. *Eu* ți-am furat calul.

Bărbatul îi dădu drumul lui Sparra, însă, înainte ca băiatul să poată fugi, se trezi înșfăcat la fel de strâns.

—Nu fugi, spuse tânărul bogătaş, iar Sparra ascultă. Nu era sigur dacă de teamă, de oboseală sau din încrederea pe care i-o inspira vocea lui, însă făcu ce i se spuse. Și asistă la o bătaie pe cinste.

„Tânărul șef“ era înalt și puternic și probabil se antrenase cu Jackson, însă „șeful cel mare“ era mult mai masiv și se și pricepea. Dădu un croșeu de dreapta care îl trânti pe cel mai tânăr la pământ, însă acesta se ridică imediat și îl lovi cu pumnul în stomacul gras.

Între timp, se adunaseră destui afară în ploaie să-și susțină prietenul, iar câțiva trecători dădeau la rândul lor sfaturi. Sparra nu văzuse niciodată atâția oameni uzi leoarcă. Mâine va fi o zi măreață pentru croitori. Spera ca „tânărul șef“ să nu fie bătut atât de rău încât să uite de banii lui. Însă n-avea de ce să-și facă griji în privința asta. Era deja

clar că tânărul doar se juca. În ciuda loviturilor ținute către el, reușise să fie atins doar o singură dată. Acum începea să-și arate priceperea, iar din câteva mișcări îl făcu pe bărbatul cel masiv să lase garda jos și îi administră un croșeu de stânga care-l doborî.

Datornicul lui Sparra își studie adversarul și își frecă pumnii strâmbându-se de durere.

—Ce specimen dezgustător. Aș fi plătit bucuros pentru că i-am folosit calul. Scoase câteva guinee. Cineva să-i bage astea în buzunar. Prietenii lui încercară să-l tragă din nou în casă, însă el se împotrivi. Unde e băiatul?

Cu o rază de speranță, Sparra ieși în față, iar tânărul îl studie. Îi ridică lui Sparra cămașa zdrențuită și făcu o grimasă când văzu urmele de pe piele.

—Nu e mare scofală, șefu', zise Sparra.

—Oricum, îți datorez bani în plus că ai mai fost și biciuit, nu-i așa? Ai o casă la care să te întorci?

Asta era o întrebare la care Sparra trebuia să se gândească pentru a da un răspuns. Avea un loc pe o străduță lăturalnică, pe care îl împărțea cu alți copii vagabonzi.

—Am un' să dorm, mârâi el.

—Ce vreau să te întreb este dacă ai o familie care să-ți simtă lipsa?

—Nu, șefu'. Mama îi moartă.

—Atunci mergi și dormi la grajduri. O să-ți trimit o masă bună și haine călduroase, iar mâine stăm de vorbă. În clipa asta chiar sunt foarte obosit.

—Da, spuse băiatul înțeleghător, încurajat de maniera degajată a acestuia. Ducele ăla... îi șefu' tău?

—Stăpânul meu? Zâmbi strâmb. Da, aș putea spune și așa. Marleigh! strigă el, iar valetul scoase capul pe ușă.

—Da, Înălțime?

—Trimite un grăjdar să-l ia pe copilul ăsta. Cum te cheamă, băiete?

– Sparra¹, Înălțime, răspunse vagabondul impresionat. Vă rog să mă iertați că n-am fost politicoș, Înălțime.

– Să nu începi să mănânci broaște, păsărelule, spuse el, în timp ce se îndepărta. Asta chiar n-aș putea suporta.

Apoi alergă din nou pe scări, urmat de grupul lui de prieteni. Ușile cele mari se închiseră iarăși în urma lui și a luminii.

Sparra se întrebă dacă nu cumva ar fi mai bine s-o șteargă, să uite de moneda de aur. Duci, lorzi, astfel de oameni n-aveau ce să aducă bun pentru un copil din Figger's Lane.

Înainte să se poată hotărî, un băiat îndesat, cu câțiva ani mai mare ca el, urcă scările dinspre pivniță.

– Tu ești ăl de trebuie să-l primim? întrebă el cu un aer de superioritate.

– Da, mârâi Sparra.

Băiatul mai mare îl privi, apoi chipul său se mai relaxă.

– Nu știi niciodată la ce să te aștepți cu Arden. Băiete, n-ai de ce să fii speriat. E o casă bună, chiar dacă ducele e aici și trebuie să fim atenți. Haide, vino.

În timp ce coborau treptele către lumina caldă din bucătărie, Sparra întrebă:

– Dacă asta-i casa ducelui, cum poate domnul ăl tânăr să mă primească?

– Pentru că e fiul lui. Oricum, într-o zi totul va fi al lui. Asta nu înseamnă că n-o s-o încaseze că a stârmit asemenea harababură în stradă. Ducele e sigurul om de care se teme Arden.

Chiar și la acea oră târzie, Casa Belcraven era pregătită pentru musafiri neașteptați, atât sus, cât și jos. În timp ce bucătarul francez încropi în grabă o cină delicioasă pentru duce, îi servi un castron de supă și o bucată de pâine cu unt lui Sparra, însă băiatul fu obligat să stea pe podeaua din cămăruța pentru spălat vase ca s-o mănânce. După

¹ Sparra – pronunție incorectă a cuvântului sparrow – vrabie, în lb. engleză (n.red.)

ce îi aruncase o privire îngrozită, bucătarul îl alungase pe vagabond din bucătărie.

Lui Sparra nu prea îi păsa. Se simțea ca în rai. În timp ce sorbea supa groasă, cu bucăți mari de carne în ea, se întreba dacă putea face ceva să-și salveze binefăcătorul de la săpuneala care-l aștepta a doua zi. Încă se gândea la asta când se înfășură în două păături uscate și se așează într-un colț comod din grajduri. Curând adormi, pentru prima dată în confort și bine hrănit de când murise mama lui.

În dimineața următoare, marchizul se trezi cu un sentiment de resemnare în locul obișnuitei sale sete de viață. Indiferent de motiv, vizita neanunțată a tatălui său în oraș nu prevestea nimic bun pentru el. În timp ce valetul îl bărbiera, Arden se întrebă de ce nu se putea înțelege deloc cu tatăl său. Îl admira enorm, însă de câte ori erau împreună se comportau precum șoarecele și pisica. O scânteie era de ajuns să aprindă focul.

Al naibii ghinion că ducele apăruse în mijlocul unei asemenea scene. Lord Darius Debenham – pe care îl strigau Dare – făcuse pariu că marchizul nu putea face drumul până la Drury Lane și înapoi ca să aducă batista lui Blanche înainte de miezul nopții. Iar marchizul nu refuza niciodată un pariu. Calul acelui blestemat fusese perfect pentru provocare. Probabil că nu alergase așa niciodată.

Asta îi aduse aminte.

– Hughes, cum se simte băiatul? întrebă el în timp ce își aranja eșarfa neagră în jurul gulerului înalt. Se potrivea cu dispoziția lui din acea zi.

– Pare fericit de situație, domnule, spuse valetul. De fapt, dacă-mi permiteți, ar fi crud să-l trimiteți înapoi la viața de dinainte după ce i-ați dat să guste dintr-o viață decentă.

Marchizul își coborî gulerul cu atenție, ca să-și aranjeze lavaliera în cute perfecte.

– Ce naiba spui? Ce-aș putea să fac cu el?

– Sunt sigur că i-ați putea găsi un post, domnule. Personalul îl consideră destul de plăcut, dacă stăm să ne gândim la originea lui. Nu s-a plâns când i s-a cerut să facă baie, a spus „vă rog” și „mulțumesc” și a întrebat ce poate face să fie de ajutor.

– Un adevărat mic gentilom. Bine, o să mă gândesc la asta după ce discut cu tatăl meu. Marchizul își îmbracă haina albastră-închis și se privi în oglindă să cerceteze efectul. Crezi că o să-l îmbuneze pe tata? îl întreabă el sec pe Hughes.

– Orice tată ar fi mândru să aibă asemenea fiu, răspunse Hughes și chiar credea asta.

Marchizul era la fel de înalt ca tatăl său – peste un metru optzeci –, însă era mai musculos decât ducele. Nu era masiv, ci lat în umeri și cu picioarele puternice ale unui bărbat căruia îi plăcea să călărească. Și, desigur, avea înfățișarea mamei sale, într-un fel masculin – o osatură bine definită și o gură pe care și fetele ar invidia-o. Și mai avea și buclele aurii ale ducesei.

Era o plăcere să-l îmbraci pe marchiz. Pantalonii lui cafenii îi scoteau în evidență picioarele, iar haina albastră stătea fără cute pe umerii drepti. Vesta de mătase de culoarea fildeșului cu cele trei buzunare se potrivea perfect. Da, ducele nu avea de ce să se lege.

Indiferent de opinia lui Hughes, marchizul nu citi vreo urmă de aprobare pe chipul ducelui când se prezentă în fața tatălui său, în biroul acestuia. Ducele și ducesa aveau apartamente separate în casă, iar aceste camere erau întotdeauna pregătite pentru vizitele lor ocazionale. Restul casei era folosit de fiul lor.

Ducele stătea într-un fotoliu lângă foc.

– Bună dimineată, domnule, zise marchizul, încercând să citească ceva pe chipul tatălui său. Nu se așează.

Ducele își măsură fiul din cap până-n picioare și, cu toate că marchizul știa că era dichisit perfect, se simți murdar și neîngrijit.

— Arden, te rog să-mi explici ce se petrecea aici aseară când am sosit eu.

Marchizul se strădui să-i explice cât mai bine, însă nu stârni admirație pentru cursa călare.

— Actrița e amanta ta?

— Da, domnule.

— Să n-o mai aduci nici pe ea, nici pe succesoarele ei vreodată în această casă.

Marchizul deveni rigid, însă în felul în care cei dojeniți își recunosc vina:

— Bine. Îmi cer scuze, domnule.

Ducele înclină ușor din cap.

— Și băiatul?

— Pare să fie foarte plăcut de servitori, domnule. Mă gândeam să-i ofer o slujbă.

Ducele înclină capul din nou.

— Înțeleg că încă îi datorezi o guinee. Sunt sigur că-ți vei onora datoriile.

Marchizul se minună că ducele părea să fie mereu la curent cu ce se întâmpla. Însă chipul tatălui său nu dădea semne să se însenineze.

— Bineînțeles, domnule.

Se părea că partea disciplinară a întrevederii se încheiase. Marchizul simțea cum i se risipește încordarea. Era clar că motivul care îl adusese pe duce la Londra atât de neașteptat nu avea de-a face cu el.

— Stai jos, Arden. Am ceva de discutat cu tine.

În timp ce marchizul se așeza în celălalt fotoliu, observă în vocea tatălui său ceva ce îi stârni iar îngrijorarea.

— Sper că *maman* e bine, spuse el.

— Absolut.

În ciuda răspunsului îmbucurător, neliniștea atipică a ducelui îl îngrijora considerabil pe marchiz. Acesta simți

nevoia alarmantă să se joace cu lavaliera sau să se foiască pe scaun. Această încăpere elegantă, cu perdelele sale grele de brocart și covorul chinezesc, nu avea pentru el amintiri neplăcute, însă ducele aducea cu el o altă atmosferă. De câte ori aveau loc întâlnirile lor, Lucien de Vaux se simțea ca în biroul impresionant al tatălui său din Belcraven Park, când tremura sub o dezlănțuire de cuvinte caustice sau asculta cu stoicism în timp ce tutorelui său i se spunea câte lovituri trebuia să-i administreze pentru ultima sa escapadă. Mereu preferase a doua variantă. Se obișnuise încă de mic cu sistemul. Bătăile erau rareori aspre și erau rezervate pentru tipurile de năzbâtii pe care le făceau toți băieții. Mesajul era că făcuse ceva cu care tatăl său nu era de acord, însă nu îl supărase prea rău. Când era chemat la tatăl său era un indiciu că încălcase grav standardele de Vaux și că tatălui său îi era rușine cu fiul și moștenitorul său. Arden plângea frecvent în acele situații.

De ce își amintea acum de acele vremuri dureroase, când era evident, totuși, că de data asta ducele nu era furios? În cele din urmă, ducele rupse tăcerea.

— N-am cum să-ți spun asta altfel decât direct, Arden, însă nu știu exact care ordine a veștilor ar fi cea mai ușoară. Își privi moștenitorul direct în ochi. Trebuie să-ți mărturisesc că nu ești fiul meu.

Șocul său fu total.

— Mă dezmoștenești? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Nu! răspunse ducele. Chiar dimpotrivă. Am știut încă de când te-ai născut că nu ești fiul meu.

Șocul ca de gheață fu înlocuit de furie oarbă, iar marchizul sări în picioare.

— O jignești pe mama!

— Nu fi ridicol, spuse ducele obosit. Sunt la fel de gri-juliu ca tine în privința reputației ducesei. Dacă vrei,

întreab-o pe ea. E adevărul. O indiscreție scurtă cu un iubit din tinerețe.

Marchizul văzu vechea durere a tatălui său... nu, nu a tatălui său...

Lumea se învârtea în jurul lui, iar el se prinse de spătarul scaunului lângă care stătea. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Îi era greu să respire. Bărbații adevărați nu leșinau... Îl auzea pe duce ca și când i-ar fi vorbit de pe cealaltă parte a unui abis imens.

—S-a întîmplat când eram la vânătoare în Scoția. Mi-am rupt piciorul. Nu aveam cum să fiu eu tatăl tău.

Tatăl său nu mințea. Tatăl său... bărbatul acela care stătea țeapăn în fața lui fusese mereu sincer, deși rece. Acum se explicau multe. Marchizul se simțea ca și când cineva i-ar fi smuls inima din piept. Era un efort supranatural, dar se concentra asupra lucrurilor esențiale.

—De ce m-ai recunoscut?

Ducele ridică din umeri, fără să îl privească.

—Deja aveam doi fii. Se mai întîmplă din când în când, în orice familie, iar eu o iubeam enorm pe mama ta. N-ar fi vrut să se despartă de bunăvoie de copil. Îi aruncă moștenitorului său o privire, apoi se uită în altă direcție, și mai palid. Apoi s-a întîmplat accidentul, iar ea era aproape să nască. Am fi putut pretinde că pruncul era mort. M-am gândit la asta... însă ar fi distrus-o. Oftă adânc. A avut grijă de tine așa cum n-a făcut-o cu nici un alt copil al ei. Nu erau vremuri când să poți gândi rațional.

Marchizul simți că lucrurile încep să se așeze într-o imagine nouă și mai întunecată. Privi în jos și văzu că mâinile încleștate pe scaun îi erau albe. Nu reușea să le relaxeze.

—Vrei să spui, zise el, căutând în răceală o mască pentru furia rănită care mocnea în el, că ai fi vrut să dispar din viața voastră.

Ridică fruntea. Ducele îi întâmpină hotărât privirea, însă buzele i se albiseră.

—Am dorit și încă mai doresc ca spița familiei de Vaux să continue neîntreruptă.

I se părea cel mai dificil lucru pe care îl făcuse vreodată, însă marchizul își îndreptă spatele și își luă postura demnă pe care o învățase cu atâta atenție.

—Cred că te înțeleg, domnule. Dorești cumva să-mi iau viața? Sau pur și simplu să dispar în Lumea Nouă sub un nume fals? Nu prea văd cum ai putea să faci rost de un moștenitor de Vaux. Sau *maman* e...? Se opri neîncrezător.

—Bineînțeles că e prea în vârstă pentru asta, Arden, replică ducele aspru. Termină cu melodrama. Nu vreau să te dezmoștenesc sau să scap de tine. Mi-aș fi dorit enorm ca tu să fi fost fiul meu. Ducele își opri mărturisirea, iar după o clipă adăugă: Însă acum vreau doar să te căsătorești cu fiica mea.

Marchizul cedă și se prăbuși în fotoliu.

—Idiotul de noaptea trecută m-a pocnit probabil mai rău decât am crezut, mârâi el. Sau poate era doar șocul care îl făcea să se simtă ca și când capul i-ar pluti separat de trup, iar gândurile îi intra în ceață. Însă își putea da seama de un lucru. Fusesse grațiat. Ca un condamnat la spânzurătoare care află că scapă doar cu o biciuiață.

Ducele se ridică și turnă două pahare de coniac. Îi dădu unul marchizului și se așeză din nou.

—Bea asta și fii atent, Arden.

Lichidul arzător îi îndepărtă ceața din creier. Durerea realității reveni, însă marchizul își obligă trupul să-l asculte și se pregăti să încerce să înțeleagă lucrurile.

—Arden, după ce te-ai născut tu, am fost foarte îndurerat... Eu însumi am avut astfel o aventură și, ceea ce nu am știut, din acea legătură s-a născut un copil. De dimineață am aflat de existența acestei fete. Are sânge de Vaux, însă nimeni — acum că mama ei e moartă — nu știe asta în afară de noi. Dacă te căsătorești cu ea, linia de sânge merge mai departe.

Într-un fel protestesc, marchizul nu se putea gândi decât că tatăl său o trădase pe minunata lui mamă.

— Am o idee și mai bună, spuse el cu amărăciune. Fă-o pe ea moștenitoarea ta.

Vocea ducelui era mai rece ca gheața.

— Iar spui prostii. Refuzi să faci asta?

În durerea lui, cu mândria călcată în picioare, marchizul nu-și dorea decât să-i arunce ducelui în față toată povestea și să-l trimită la dracu', alături de bastarda lui. Însă în el sălășluia mândria de Vaux, indiferent cât de puțin ar fi meritat-o, astfel că se strădui să-și capete o stăpânire de sine la fel de mare ca a ducelui.

— Știm ceva despre fata asta? bolborosi el.

— Vârsta. Tocmai a împlinit douăzeci și patru de ani, e cu aproape un an mai mică decât tine.

— Deci de la naftalină, remarcă marchizul cu răceală. E, fără îndoială, un antidot.

— Asta e cel mai important lucru pe care-l poți spune?

— Mi se pare firesc să vreau să-mi împart viața cu cineva pe care-l consider apropiat, remarcă marchizul cu îndrăzneală. Și unde anume locuiește mireasa mea?

— În Cheltenham. E profesoară la un seminar de doamne condus de o domnișoară Mallory, prietenă veche a mamei fetei.

— Deci un antidot pedant. Ei bine, spuse marchizul cu ceea ce se dorea a fi o indiferență rece, să sperăm că, spre deosebire de prințisor, eu îmi pot face datoria.

— Chiar și prințul a dat naștere unei fete, remarcă ducele.

— Însă, după cum știm, asta nu ne e de mare folos. Marchizul nu mai putea îndura acea discuție. Nu-și dădea seama dacă era la un pas să-și pocnească tatăl — pe duce — sau să se prăbușească plângând la picioarele lui, însă nu-și dorea nici una dintre cele două variante. Se ridică în picioare, însă nu își privi tatăl în ochi. Mai e ceva ce trebuie discutat? Am și altele de făcut.

—Am pus să se afle câte ceva despre fată. Am venit în asemenea grabă pentru că mama ta mi-a spus că e posibil să-i ceri mâna fetei Swinnamer.

O păpușă frumoasă de porțelan despre care începuse să creadă că s-ar potrivi de nevastă la fel de bine ca toate celelalte.

—Te asigur că am abandonat complet ideea, spuse marchizul cu nepăsare, apoi își dădu seama că deșira un ciucure de la scaunul lângă care stătea.

—Pretinzi cumva că ai inima frântă? Întrebă ducele. Atunci cum o explici pe amanta Blanche?

Marchizul strânse ciucurele în mână.

—Bărbații au astfel de aranjamente, spuse el cu amărăciune și privi în ochii ducelui. Cu siguranță ești conștient de asta, domnule duce.

Apoi se întoarse și ieși în grabă.

Ducele oftă și se frecă la ochi. Nu se așteptase ca acea discuție să fie una plăcută. Însă îi părea rău pentru durerea pe care i-o pricinuisese băiatului. Spusese adevărul când mărturisise că își dorea ca marchizul să fi fost fiul său. Ar fi fost mândru.

Era sălbatic, da, o trăsătură de-a lui St. Briac pe care ducele nu o aprecia, însă onoarea lui rămăsese întotdeauna nepătată și era foarte inteligent. Ducele nu avea vreo teamă să lase într-o bună zi grijile imense ale ducatului de Belcraven în seama lui Lucien.

Cum ar fi fost dacă n-ar fi aflat, se gândi el — și nu pentru prima dată. Cât de fericiți ar fi putut fi cu toții.

Durerea surdă provocată de lunga despărțire de Yolande era cronică, însă ce altceva ar fi putut face? Nu putea risca să i se nască alt fiu, pentru că atunci, așa cum sugerase și Lucien, tentația de a scăpa cumva de el ar fi fost copleșitoare. Yolande n-ar fi acceptat niciodată așa ceva, iar el nu ar fi putut niciodată să-și lase moștenitorul de drept să rămână pe locul al doilea în fața unui uzurpator.

Oftă și speră pentru prima dată ca Elizabeth Armitage să se ridice la înălțimea necesară cât să-l compenseze cumva pe Arden pentru toată povestea.

Marchizul coborî scara mare și arcuită a casei sale – la care, aparent, nu avea nici un drept – își luă bastonul, jobenul și mănușile de la lacheu și ieși pe ușă în soarele de mai. Pașii săi mari îl purtau pe străzi, însă nu avea nici cea mai vagă idee unde mergea.

Să stea în casă era de neîndurat. Să meargă la un club era de nesuportat – nu dorea să-și vadă prietenii.

Nu, asta nu era chiar adevărat. Și-ar fi dorit ca Nicholas Delaney și soția lui, Eleanor, să fie aici în oraș. Ar fi putut vorbi cu ei. Însă erau în Somerset, bucurându-se unul de celălalt și de copilul lor nou-născut. Era tentat să fugă la ei acasă, așa cum o mai făcuse odată, înainte... însă atunci fugise de mama pețitoare a lui Phoebe Swinnamer, nu de distrugerea totală a vieții sale, a propriului suflet.

Biata Phoebe. Credea că frumusețea ei îi dădea dreptul la premiul cel mare de pe piața căsătoriilor. Oare o să-și dea seama vreodată cât de aproape fusese să își îplinească ambiția?

O evitase pe Phoebe, însă nu mai putea evita această nouă capcană. Și pentru că se părea că nu avea dreptul la rangul și la privilegiile sale, putea măcar să plătească pentru ele prin sacrificiu.

Își dădu seama că pașii îl aduseseră pe o stradă liniștită cu mici case. Răsufală ușurat.

Blanche.

Nu-l aștepta la asemenea oră, așa că bătu la ușă. Nu credea că Blanche îl înșela și avea alt iubit, însă dacă așa era, nu voia să afle; nu mai avea nevoie și de alte șocuri. Fu primit de servitoarea ei uimită, și în clipa următoare Porumbița Albă era lângă el.

–Lucien, iubire, spuse ea, cu o voce atent lucrată care încă păstra un ușor accent din nord. Ce te aduce aici atât

de devreme? În ciuda întrebării, era deja în brațele lui și îl studia. Ai necazuri, dragul meu?

Marchizul îi privi chipul în formă perfectă de inimă și minunatul ei păr argintiu, căci albise prematur, iar aceea devenise marca ei specifică, apoi oftă.

— Pur și simplu am nevoie de un prieten, Blanche.

Ea îl conduse zâmbind spre o canapea.

— Ai unul. Cu ce pot să te ajut? Îi îndepărtă cu blândețe buclele aurii de pe frunte. E vorba de tatăl tău? E foarte supărat? Ți-am spus că n-ar fi trebuit să mă aduci acolo.

— Ai avut dreptate. El îi prinse mâna și i-o sărută. Te superi?

— Nu fi prostuț, zise ea, cu un zâmbet ștrengăresc și cu accentul Manchesterului natal. N-am așteptări prostești, Lucien. Mă tratezi cu respect și asta e tot ce vreau. Deci asta era problema?

El se lăsă pe spate și oftă.

— Nu. Nu, nu e asta, draga mea. Însă nu-ți pot spune ce e. Am nevoie doar de pace și de liniște ca să mă pot gândi.

— Și duci lipsă de camere goale acasă, rosti ea înțelegător, obținând râsul pe care și-l dorise, chiar dacă era puțin forțat.

El o trase într-o îmbrățișare prietenească.

— Ar fi trebuit să mă însor cu tine, spuse el, iar ea chicoti la gluma lui.

— Prostuțule! Domnișoara Swinnamer te-a refuzat? Asta e? întrebă ea.

— Nu. Nu mai pune întrebări.

Ea îl ascultă și tăcu, odihnindu-se în îmbrățișarea lui confortabilă. Știa că existau momente în care simpla prezență a cuiva era o alinare, iar ea îi va oferi alinarea de care avea nevoie. Chiar îl iubea pe Lucien de Vaux, însă era cu trei ani mai mare decât el ca vârstă și cu un secol mai mare decât el ca experiență. Știa să nu-și lase sufletul să-i controleze mintea. Marchizul o plătea bine,

iar ea îi oferea pe măsură, și chiar mai mult. Într-o zi se va sfârși și așa trebuia să fie.

Cu Blanche moale și parfumată în brațele lui, Lucien rememoră iarăși și iarăși în minte scurta discuție cu tatăl său – nu, cu ducele. N-ar fi putut totuși să fie mai blând? Însă nu erau vești care să poată fi îmblânzite. Acum se explicau multe lucruri, cum ar fi formalitatea vieții părinților lui în ciuda dovezilor clare că se iubeau. Oare tatăl său nu o iertase niciodată pe mama lui? În acea dimineață cuvintele sale fuseseră blânde, și totuși constituiau o dovadă că se înstrăinaseră de peste douăzeci de ani. Lucien sperase întotdeauna că formalitatea era doar o aparență și că în intimitate se purtau altfel.

Nu știa cum va mai da cu ochii de ei acum.

Și, în sfârșit, înțelegea atitudinea ducelui față de el, de ce nu fusese în stare să câștige căldura și susținerea pe care și le dorise din partea lui. Tatăl său îl pedepsea aspru sau îl lăuda, însă întotdeauna în stilul impersonal al unui tutore. Și, dată fiind situația, ajunse la concluzia că ducele fusese foarte bun cu el.

Iar acum trebuia să-l răsplătească pentru bunătatea lui. Era de datoria lui să accepte acea căsătorie, cu toate că o simțea ca pe o legătură incestuoasă și cea mai nepotrivită uniune, și să dea naștere unui moștenitor care să continue linia dinastică. Apoi, se gândi el mohorât, poate chiar o să-și ia zilele.

Blanche simțea că începe să înțepenească și se mișcă puțin.

– Vrei niște vin, Lucien? Sau ceai?

El se ridică împreună cu ea și o sărută ușor.

– Vin, te rog. Și poate și niște mâncare? Am sărit peste micul dejun.

Se purta ca de obicei, când era în toane bune, dar se vedea că se forțează să fie așa, iar pe ea o durea inima pentru el.

– Sigur, dragul meu, clipi ea. La urma urmei, tu plătești.

—Așa e, rânji el. Și îl plătesc și pe bijutier. După ce o să-mi mai revin, mă duc și-ți cumpăr și mai multe diamante. Asta dacă nu cumva pot să te conving să porți safire.

—Și să-mi strici imaginea? protestă ea. În ziua în care Porumbița Albă va purta culori, s-a zis cu mine. Am văzut niște agrafe de păr frumoase în Burlington Arcade.

—Le poți considera ale tale, spuse el. Ești o comoară, Blanche. Ai fi o soție minunată pentru orice bărbat.

Mintea lui începuse să fie fixată pe neveste. Blanche îi aruncă o privire cochetă.

—Atunci n-ar fi drăguț din partea mea să încep să dau sfoară-n țară?

El izbucni în râs, și asta era cea mai apropiată stare de relaxare la care putea spera.

capitolul 3

A treia parte implicată în această poveste, domnișoara Beth Armitage, avea mintea preocupată cu problemele internaționale în momentul în care află de familia de Vaux. Luna martie a anului 1815 se remarcase prin înfiorătoarea veste că Monstrul Corsican, Napoleon Bonaparte, își părăsise locul de exil de pe Elba și revenise în Franța. Acum, în aprilie, veștile nu erau mai bune.

Școala de doamne a domnișoarei Mallory urma, într-o formă modificată, preceptele educaționale ale idolului Emmei Mallory, Mary Wollstonecraft. Fetelor li se predă o varietate mare de subiecte, printre care limba latină și științe, erau încurajate să facă zilnic exerciții fizice și erau obligate să fie la curent cu știrile zilei.

În acea perioadă nu era prea greu să le facă pe fete să citească zilnic ziarul. Napoleon Bonaparte fusese calamitatea Europei de când se știau ele, iar acum, când îl considerau doar un subiect din cartea de istorie, se întorsese. Multe dintre fete aveau tați sau frați în armată sau care părăsiseră recent armata. Iar celelalte fete măcar înțelegeau implicațiile. Evenimentele erau discutate cu tot entuziasmul pe care și-l putea dori un profesor.

La început, consideraseră întoarcerea lui Napoleon în Franța drept un gest de nebunie curată, însă veștile se înrăutățeau pe zi ce trecea. Regele cel gras Ludovic al XVIII-lea căzuse în dizgrație, iar fostul împărat era întâmpinat cu entuziasm de poporul francez. Armatele trimise împotriva lui se aliau cu el în asemenea măsură, încât se spunea că Napoleon îi trimisese regelui bourbon un bilet în care scria: „Bunul meu frate, nu mai e nevoie să-mi trimiți soldați. Deja am destui”.

Ludovic cel Gras fugise din țară, iar Napoleon se afla din nou la Tuileries.

Când, într-o dimineată de marți, Beth fu chemată de la ora pe care le-o ținea copilelor mai mici în salonașul galben al domnișoarei Mallory, se gândi imediat că se întâmplase un dezastru internațional. Poate chiar o invazie.

O profesoară bună nu-și arată niciodată îngrijorarea în fața elevelor. Aranjă pentru a douăzecea oară broderia din poala lui Susan Digby și o asigură pe dulcea Deborah Crawley-Foster că tatăl ei nu se va supăra pentru cele câteva picături de sânge de pe prima batistă cu monogramă pe care o făcuse pentru el. Își aduse aminte cu tristețe că tatăl lui Deborah era colonelul Crawley-Foster; iar întoarcerea lui Bonaparte putea însemna mai mult decât câteva picături de sânge.

Arzând de nerăbdare, o lăsă pe Clarissa Greystone, eleva senioară care îi adusese mesajul, să se ocupe de problemele ce ar fi putut apărea, apoi se îndepărtă în grabă.

Nu se întâmplase aproape niciodată ca mătușa Emma să o cheme în mijlocul unei lecții, însă Beth începu să creadă că exagerase când își imaginase că era vorba de urgențe politice. Chiar dacă Bonaparte mășșăluia prin Londra, Beth Armitage nu putea face nimic să împiedice asta. Era mai plauzibil să fie vorba de vreo problemă cu vreo elevă, poate un părinte neliniștit. Însă singura elevă care ar fi putut avea probleme era Clarissa Greystone, care era neobișnuit de abătută în ultima vreme.

Desigur, fata sperase să plece de la pension anul acela și să meargă la Londra pentru sezon. Clarissa fusese foarte nefericită când își dăduse seama că situația financiară a familiei nu era prea bună, iar debutul ei trebuia amânat. Însă lacrimile pe care i le storsese acea veste fuseseră vărsate cu luni în urmă, iar fata părea sfârșită doar de vreo două săptămâni încoace, după o vizită a părinților.

Beth se gândea la problema asta când ajunsese în salonul din față. Încăperea era împodobită elegant, cu un covor

bogat pe podeaua de stejar lustruită și cu mobilier lucios. La urma urmei, prima impresie lăsată părintelui unei posibile eleve era importantă.

Beth se opri în fața oglinzii mari care atârna deasupra unui bufet din mahon și își îndreptă boneta, ascunzând o buclă răzleață. Ca să-și mențină postul în pension unde până nu demult fusese și ea elevă, seriozitatea îi era de folos.

Făcu un pas înapoi să se asigure că rochia ei cenușie de lână cădea frumos din talia înaltă și că nu fusese distrusă de degete murdare sau însângerate. Mulțumită că mătușa Emma nu avea motiv să se rușineze cu ea, se îndreptă să bată la ușa salonului.

Când intră fu sigură că era vorba de o chestiune școlară, însă nu îl cunoștea pe bărbatul care se ridicase la intrarea ei. Părea de vârstă mijlocie, însă caracterul vag al acelei descrieri nu i se potrivea. Era înalt, zvelt și elegant, cu părul tuns frumos brăzdat de câteva fire cenușii la periciuni și cu trăsături foarte obișnuite. Însă o studia cu mai multă atenție decât se cădea. Beth ridică ușor bărbia.

— Înălțimea Voastră, spuse domnișoara Mallory pe un ton ciudat, dați-mi voie să v-o prezint pe domnișoara Elizabeth Armitage. Domnișoară Armitage, dânsul este ducele de Belcraven și dorește să vă vorbească.

Beth făcu o plecăciune, însă nu încercă să-și ascundă mirarea. Nu auzise niciodată de ducele de Belcraven și era sigură că, în acea perioadă, la pension nu existau fete din acea familie.

Ducele încă se uita la ea, cu o înfruntătură oarecum dezaprobatore. Beth îi întoarse privirea. Nu credea în ploconirea în fața aristocrației, cu atât mai mult dacă nu erau părinți ai elevelor domnișoarei Mallory.

Bărbatul se întoarse către femeia mai în vârstă.

— Domnișoară Mallory, aș dori să vorbesc cu domnișoara Armitage între patru ochi.

—Asta nu se cuvine, Înălțime, răspunse femeia cu demnitate. Nici ea nu era genul care să se târască în fața unui bogătan necunoscut.

—Nu am vreo intenție să-i știrbesc onoarea domnișoarei Armitage, doamnă, spuse el sec. Vreau doar să discut chestiuni personale cu dânsa. Dacă vi le va povesti sau nu după aceea, rămâne la alegerea ei.

Tonul său era blând, însă dădea clar de înțeles că ducele nu era obișnuit să nu fie ascultat.

Domnișoara Mallory cedă. În ciuda principiilor ei egalitare, era o femeie de afaceri, iar să jignești un duce era un lucru grav.

—Atunci o să las decizia în seama domnișoarei Armitage, spuse ea într-un sfârșit.

Sub privirile celor doi, Beth nu ar fi recunoscut niciodată vreo neliniște că urma să rămână singură cu un bărbat mult mai în vârstă. Principiile ei se bazau pe scrierile lui Mary Wollstonecraft — autoarea cărților *Drepturile bărbatului* și *Drepturile femeii*. Nu își lăsa comportamentul să fie influențat de restricțiile inutile impuse libertății femeii.

—N-am nimic împotrivă, zise ea calm și așteptă ca „mătușa” ei să iasă din încăpere.

—Te rog să iei loc, spuse ducele, așezându-se din nou pe scaunul său. Ceea ce vreau să-ți spun, domnișoară Armitage, ți se va părea de necrezut și, probabil, neliniștitor. Sper că-ți vei stăpâni orice pornire de-a deveni emotivă.

În mintea lui Beth se strecurară din nou imagini ale invaziei napoleoniene, pentru că nu se putea gândi la altceva care să fie atât de neliniștitor. Însă era ridicol. Fără îndoială, el era genul de bărbat care considera că femeile se isterizează din orice fleac. În timp ce se așeza — cu spatele drept, capul sus și mâinile în poală —, Beth îi susținu privirea, hotărâtă să-i dovedească contrariul.

– Eu îmi stăpânesc mereu orice pornire de a deveni emotivă, spuse ea răspicat.

– Da? făcu ducele cu o fascinație ce părea autentică, chiar dacă neliniștitoare.

– Da, Înălțime. Emoțiile excesive sunt obositoare pentru toată lumea, iar într-un pension pentru domnișoare sunt mult prea la ordinea zilei.

Acest punct de vedere foarte rațional păru să-l ia prin surprindere pe duce, care începu să o privească din nou încruntat.

– Înălțime, ați spus că nu doriți sentimentalism, spuse Beth ușor ironic.

– Nu chiar, draga mea, spuse el cu blândețe. Ți-am cerut să te stăpânești, nu să nu ai sentimente deloc.

Acea conversație deja i se părea lui Beth o pierdere a timpului ei prețios.

– Bine atunci. Înălțime, spuse ea aspru, puteți considera că sentimentele mele sunt stăpânite. Nu veți remarca vreo diferență.

Un zâmbet îi încreți buzele, iar spre uimirea fetei, ducele spuse:

– Îmi plăci, draga mea. Mai mult decât... celelalte fiice ale mele.

Beth se încruntă mirată.

– Celelalte fiice? Aveți aici o fiică, Înălțime? N-am știut.

– Tu ești fiica mea.

Cuvintele lui își primiră tributul de tăcere.

După câteva bății de inimă, atât de clare încât le-ar fi putut număra, Beth îl privi în față. Se întrebese dacă acel moment va avea vreodată loc. Răspunse pe ton plin de răceală:

– Sper că nu vă așteptați să vă întâmpin cu dragoste filială.

– N-am știut de existența ta până acum câteva săptămâni, draga mea, spuse el, pälind.

În ciuda comentariilor ei anterioare, Beth se trezi în pericolul de a cădea pradă unei emoții excesive. O furie oarbă creștea în ea, dar se strădui să își păstreze calmul.

—Aș prefera să nu folosiți nici o urmă de familiaritate sau apropiere la adresa mea, Înălțime.

Beth nu știa nimic despre mama sa în afara faptului că domnișoara Mallory fusese cândva prietena ei, însă avea păreri foarte stricte în privința bărbaților cărora nu le păsa de copiii lor.

—Deci nu ești pregătită să mă placi, spuse ducele cu răceală, lăsându-se pe speteaza scaunului și așezându-se picior peste picior. Cum dorești. Însă ai îndoieli în privința rudeniei dintre noi?

—Da, răspunse Beth la fel de rece, cu toate că era mai degrabă descurajată de felul în care el îi acceptase ostilitatea. Se așteptase la mai multe încercări de tandrețe, încercări pe care i-ar fi făcut o mare plăcere să le respingă. Însă, pentru că nu păreți în căutarea unei fiice devotate care să aibă grijă de dumneavoastră la bătrânețe, e greu să-mi imaginez ce v-ar putea face să faceți o asemenea afirmație fără vreun motiv.

—Exact, răspunse ducele. E o plăcere să ai de-a face cu o femeie rațională. Cuvintele lui, care în mod normal ar fi complimentat-o, o enervară pe Beth dincolo de limita suportabilului. Dacă vei citi această scrisoare, continuă el, vei vedea și dovezile. Poate după aceea vei dori să cauți la domnișoara Mallory confirmări suplimentare asupra identității mamei tale.

Beth luă scrisoarea șovăind. Se gândi că își acceptase de mult originile ei incerte și absența părinților. Această apariție bruscă a lor se dovedi dureroasă.

Citi scrisoarea încet și simți cum emoțiile îi amenință din nou calmul. Amărăciune. Acela era primul contact pe care îl avusese vreodată cu mama ei, femeia care era acum moartă. Tonul demonstra clar că Mary Armitage își

considerase întotdeauna fiica drept o povară și o datorie. În scrisoare nu era nici urmă de afecțiune sau de dor.

Beth pretinse că citește mult după ce termină scrisoarea, ca să-și lase timp să se obișnuiască cu toată povestea.

— Înălțime, chiar dacă sunt fiica acestei femei, spuse ea într-un târziu, cum de sunteți atât de sigur de paternitate?

— Pentru că știu ce fel de femeie a fost, rosti ducele cu blândețe. Era cinstită, iar dacă ți se pare că acea scrisoare exprimă răceală, asta se întâmplă doar pentru că ai reprezentat o amintire constantă a unui păcat. Când o să ne cunoaștem mai bine...

— Nu vreau așa ceva! Era de netolerat că acest bărbat îi citea în suflet ca într-o carte deschisă.

— Când ne vom cunoaște mai bine, poate vei dori să mă întrebi mai multe despre ea și-ți voi spune, replică ducele.

— Repet, spuse Beth cu furie, nu vreau să am *nimic* de-a face cu dumneavoastră, Înălțime. Dacă vă închipuiți că o să mă recunoașteți drept fiică și o să mă acoperiți cu mătăsurile și giuvaieruri, să știți clar că sub nici o formă nu vreau așa ceva!

— Mă tem că cel puțin niște mătase și câteva bijuterii vor fi necesare.

Zâmbi ușor, ceea ce o făcu pe Beth să-și iasă din minți, ceea ce era destul de neobișnuit. Se ridică rapid în picioare.

— Nu mă *ascultați*.

— Ba din contră, Elizabeth, tu nu mă ascultă, spuse el calm. Mătásurile și bijuteriile sunt necesare la o nuntă și exact asta am de gând eu pentru tine.

Beth se ridică și îi aruncă ceea ce spera să fie o privire batjocoritoare.

— Desigur, dumneavoastră credeți că toate femeile nu vor altceva decât un soț. Ei bine, domnule duce, eu sunt o admiratoare a lui Mary Wollstonecraft și consider

că o femeie poate să trăiască și fără lanțurile căsniciei și ale dominației masculine.

Ducele nu arată nimic din furia pe care ea o așteptase și pe care sperase să i-o stârnească. De fapt, spre mânia ei, el părea chiar să se distreze pe seama cuvintelor ei, chiar dacă îi răspunse pe un ton destul de serios.

— Însă chiar și ea s-a căsătorit pentru ca copilul ei să fie respectat. Tu nu ai putea să faci la fel? Credeam că știi câte probleme aduce un copil nelegitim.

Beth simți cum se înroșește și îl urî pentru asta. Discuțiile ei aprinse cu domnișoara Mallory și cu alte câteva femei care gândeau asemănător nu o pregătiseră pentru această confruntare cu un bărbat cu experiență și sofisticat.

— Pentru că, oricum, nu intenționez să fac copii, rosti ea pe un ton stânjenit, așa că nu va fi vreo problemă.

— Însă eu vreau să ai copii, Elizabeth, și mă tem că e necesar să se nască legitim.

Conversația alunecase mult mai departe de experiența ei de până atunci, astfel că Beth fu obligată să se așeze din nou și să spună încet:

— Nu vă înțeleg.

— Trebuie să spun că asta se întâmplă pentru că nu m-ai lăsat să-ți explic, ci te-ai lăsat copleșită de emoție.

Beth oftă furioasă.

— Dacă mă asculți calmă, continuă ducele, sunt gata să clarific lucrurile.

Beth rezistă unei dorințe uimitoare de a arunca în el cu ceva. Niciodată nu avusese un comportament atât de agitat. Cu un efort considerabil, afișă aparența unei indiferențe de gheață.

— Vă rog, Înălțime. Presupun că asta vă va face să plecați mai repede. Mă tem că sunteți nebun.

— Asta ar fi trist, Elizabeth, căci astfel de lucruri de obicei se moștenesc. Beth înțepeni, iar ducele ridică o mână. Un zâmbet îi luminează chipul. Îmi cer iertare. Pari

să ai abilitatea de a mă face să mă iau de tine. Prevăd vremuri interesante... Nu. Nu mai spune nimic. Ascultă.

Beth închise gura și se stăpâni cu greu. Cu cât se certa mai puțin, cu atât se termina mai repede. Nu-i putea oferi nimic care să o tenteze să se alăture bogaților decadenți și inutili. Nimic.

—Fără îndoială, ești fiica mea. Mai am două, care sunt căsătorite și au copii. Am avut trei fii. Primii doi s-au înecat cu mulți ani în urmă, iar ultimul, moștenitorul meu, marchizul de Arden, de fapt nu e fiul meu.

Făcu o pauză, ca și când i-ar fi dat ocazia să comenteze despre moravurile aristocrației. Era tentată să facă asta, însă i se păru mai înțelept să-și țină gura.

—Sângele familiei de Vaux, continuă el, a fost pur timp de șapte generații. Nu vreau să stric această tradiție. Iar copiii voștri o vor continua.

Beth se încruntă ușor.

—Însă mai sunt și copiii... celorlalte fiice ale dumneavoastră.

—Însă ei nu pot moșteni titlul. Intenționez să te mărit cu fiul meu, pentru ca fiii lui să fie moștenitori adevărați.

—Însă e incest, replică ea îngrozită.

—Nu. Nu există nici o legătură de sânge între voi și nimeni nu trebuie să știe vreodată că ești fiica mea.

Beth îl privi lung.

—Doar nu vă așteptați să accept așa ceva. Vă înțeleg motivele, chiar dacă se bazează pe o mândrie aristocratică demodată, însă nu e treaba mea.

—Îmi dau seama de asta, spuse ducele calm. Mă tem că va trebui să fiu dur. Sperasem că vei fi suficient de atrasă de o viață plină de bogăție și eleganță și că nu va fi nevoie să fii convinsă, însă văd că nu e chiar așa. Îți admir principiile, Elizabeth, însă nu le pot permite să stea în calea scopurilor mele. Așa că trebuie să spun că nu ar trebui să subestimezi puterea acestei aristocrații demodate. Domnișoara Mallory are ipotecă pe această instituție și acum

sunt în mâinile mele. Sumele sunt modeste, iar doamna va putea să le plătească dacă pensionul continuă să prospere. Însă dacă, din nefericire, vor începe să circule zvonuri despre principii liberale și ușurătate morală...

—E nedrept! strigă Beth, șocată. Principiile noastre sunt doar ale noastre și sunt date mai departe în pension doar într-o măsură foarte scăzută.

—Știu asta. Eu pur și simplu îți dau un avertisment în privința armelor pe care le pot folosi ca să-mi dai ascultare. Dacă nu reușește una, am altele. E de-ajuns să le spun un cuvânt părinților elevelor, iar domnișoara Mallory ar fi ruinată. Vei face cum îți spun eu, Elizabeth.

Beth era atât de îngrozită, că tremura. Întotdeauna se mândrise cu faptul că nu va fi niciodată sclava unui bărbat. Se bucurase de ilegitimitatea ei, care o făcea să nu fie fiica vreunui bărbat. Iar acum, dintr-odată, se simțea strânsă într-o mână de fier, fără putință de scăpare.

—Îmi pare rău că a trebuit să te tulbur, spuse ducele, și părea sincer. Te admir și nu am nici o dorință să-ți înfrâng spiritul. Însă trebuie să faci cum spun.

—Și asta nu înseamnă că îmi înfrângeți spiritul? șopti Beth.

—S-a întâmplat o nenorocire. Aici e vorba de un biet suflet care nu poate ține piept unei nenorociri. Îți cer să te căsătorești cu moștenitorul meu, să locuiești în casa lui și să-i naști copii. Nu vreau nimic mai mult.

—Cu alte cuvinte, vrei viața mea.

—Într-un anumit sens, da. Însă te porți cum vrei, te educi cum vrei, ai ce opinii vrei.

—Și ce va spune fiul dumneavoastră despre asta?

—O să accepte. În schimb, cred că va trebui să-i lași aceeași libertate.

—Și care sunt convingerile lui? întrebă Beth caustic.

—Va trebui să-l întrebi pe el, răspunse ducele. Asta o să vă dea subiecte de discuție în serile lungi și singuratic. Însă bănuiesc că printre ele se numără admirația față

de o gleznă frumoasă, cunoștințele despre vinurile bune și o credință neabătută în libertatea aristocrației de a face absolut orice-i trece prin cap.

Aceea era schița celui mai rău tip de libertin, pe care îl disprețuise întotdeauna de la distanță.

— Mă măritați cu un monstru!

— Deloc. Te mărit cu cel mai vânat, mai frumos și mai fermecător derbedeu din Anglia.

Beth își ascunse fața în mâini. Ducele părea să fie convins că ea ar trebui să fie încântată de ceea ce îi oferea. Un filfizon depravat!

— Dacă aveți măcar o urmă de sentiment pentru mine, șopti ea, fie el tandrețe sau vină, vă implor să nu faceți asta. Sunt fericită aici.

— Chiar îmi pare rău, draga mea, rosti ducele cu blândețe. Însă nu am de ales. Fericirea apare când nu te aștepti, să știi.

— Nu și cu depravatul pe care mi l-ați descris, protestă Beth, ridicând privirea. Știa că are lacrimi pe obraji și pentru prima dată în viață era gata să se folosească de această slăbiciune feminină ca să-și atingă scopul.

Chiar dacă era mișcat, ducele nu o arăta.

— Dacă marchizul va fi, într-adevăr, depravat, asta se va întâmpla în afara casei, de asta te asigur. Îl pot controla și poți fi convinsă că nu vei fi insultată. Poate ar trebui să te gândești că un avantaj al bogăției și al statutului este posibilitatea de a-ți trăi viața cum îți place. Dacă îți amenajezi apartamente separate și îți umpli casa cu poeți, filosofi și artiști, nimeni nu va fi surprins. După ce naști poți chiar să trăiești separat dacă asta dorești. Nimeni nu se va împotrivi.

— Nici măcar soțul meu?

— Cu atât mai puțin el.

Beth consideră că aceea era cea mai înfiorătoare afirmație. Unde era idealul de căsătorie al lui Mary

Wollstonecraft, bazat pe cele mai ridicate standarde morale, pe respect reciproc și pe prietenie?

—Însă va trebui să mă supun acestui bărbat, rosti ea încet, și să îi port copiii.

Ducele încuviință din cap.

—Din păcate, așa este. Nu există o metodă mai impersonală pentru acest scop. Însă trebuie să spun, chiar dacă o să consideri lipsit de delicatețe, că experiența lui în domeniu o să facă posibilă îndeplinirea misiunii cu cât mai puține neplăceri pentru tine.

Experiență? Beth se cutremură. Oare asta urma să fie pus în balanță în comparație cu puritatea și respectul? Beth știa că i se înroșiseră obraji, însă nu mai dorea să ascundă acest lucru.

—Chiar nu am de ales, nu-i așa? Nu vă e rușine de ceea ce faceți?

El nu răspunse, însă ea se gândi că vorbele ei îl atinseră. Adăugă neajutorată:

—Și ce va crede mătușa Emma?

—Îți sugerez să te prefaci încântată. Dacă îi spui de amenințarea mea, se va simți obligată să refuze să accepte sacrificiul. Iar eu voi găsi arme și mai puternice.

Beth se ridică în picioare, clătinându-se.

—Ce anume trebuie să fac?

La rândul lui, ducele se ridică și își trase mănușile.

—O să îl trimit pe Arden aici ca să faceți cunoștință. Pentru restul lumii, se va îndrăgosti nebunește și te va aduce în familia lui. După o perioadă potrivită, însă scurtă, vă veți căsători.

Beth credea că deja nu mai putea rămâne șocată de ceva, însă vorbele lui o împietriră.

—Adică voi locui în casa voastră? Ce va crede soția dumneavoastră?

—Va fi încântată, răspunse el. Îi e dor de ficele ei. Cu toții suntem oameni civilizați, iar dacă suntem atenți, povestea asta nu va face rău nimănui.

Beth ridică bărbia.

— Astea sunt prostii, spuse ea și ieși să o caute pe mătușa Emma.

În timpul următoarelor săptămâni de pension, toți observară schimbarea din atitudinea domnișoarei Armitage. Dacă în trecut se făcuse remarcată pentru răbdarea și calmul ei, acum nervii îi erau încordați în permanență și era distrată. Iar pe Beth nu o ajuta deloc faptul că mătușa Emma văzuse în rapiditatea cu care aprobase planul deplasat al ducelui drept un semn că abandonase principiile pe care și le formase de-a lungul anilor.

Dacă n-ar fi fost înrăutățirea zilnică a situației din Franța, Beth știa că ar fi fost supusă mai multor întrebări și sfaturi. În mod ciudat, își dădu seama că avea un motiv pentru care să-i mulțumească Monstrului Corsican. Însă nici măcar asta nu o făcea să simtă altceva decât oroare la vestea că Napoleon se afla din nou la Paris. Avusese neobrăzarea să încerce să încheie tratate de pace cu celelalte națiuni europene și să le determine să-l recunoască drept conducător al Franței. Însă acele vremuri trecuseră, iar acum națiunile erau unite într-o Mare Alianță.

Satisfacția lui Beth pentru acea veste fu însă știrbită când a fost chemată din nou în salon. Nu-și mai imagina că motivul era altul decât propriul dezastru personal.

Tot Clarissa fu cea care aduse mesajul că domnișoara Armitage era chemată în salonul galben. Când Beth își șterse palmele umede de șorț, fata spuse:

— Domnișoară Armitage, pot să vă vorbesc...

— Nu acum, Clarissa, răspunse Beth și plecă în grabă.

Se opri din nou în fața oglinzii mari. Rochia ei sobră de muselină, cu dungi verzi, era acoperită de un șorț mare, alb și simplu, pentru că tocmai avusese ora de caligrafie, care se termina cu degete murdare de cerneală și pete din stilouri prost reparate. Se hotărî să nu-l scoată. Boneta îi acoperea tot părul, mai puțin câteva bucle castanii.

Încercă să le ascundă. Boneta era împodobită cu o panglică frumoasă deasupra urechii stângi, însă ea scoase foarfecele din buzunar și o reteză.

La urma urmei, nu era vreo frumusețe și se gândea că dacă se va face suficient de urâtă, marchizul de Arden o să se revolte. Era bărbat și un aristocrat bogat și nu avea cum să fie la fel de mult ca ea sub controlul ducelui.

După ce fu convinsă că încercarea ei va avea succes, intră cu îndrăzneală în încăpere.

Nici urmă de domnișoara Mallory. Acolo se afla doar un bărbat. Marchizul de Arden.

Beth simți cum încrederea i se scurge din trup. Nu era un filfizon depravat. Era tot ceea ce se temea ea la un bărbat – înalt, puternic și arogant. Îi observă dezgustul care i se ivi preț de o clipă pe chip la apariția ei, pe care imediat și-l ascunse sub manierele de o politețe rece ca gheața; și, cu toate că și-o dorise, acea reacție o făcu să-și piardă încrederea.

Făcu o plecăciune ușoară.

– Domnișoară Armitage.

Ea făcu tot posibilul să se ridice la înălțimea politeții lui și schiță la rândul ei o plecăciune.

– Domnule marchiz. Se priviră o clipă, apoi Beth continuă: Vă rog să luați loc, domnule.

Se așeză și ea, pe scaunul aflat la cea mai mare distanță față de el.

Cât de ridicol i se părea să se imagineze căsătorită cu un asemenea bărbat. Părea să vină din altă lume.

Trăsăturile lui îi aminteau de imaginea zeilor greci, o impresie sporită și de buclele sale aurii. Ochii săi erau albaștri și senini precum cerul de vară și ridicol de frumoși pentru un bărbat.

Era cu un cap și jumătate mai înalt decât ea și de două ori mai lat. Pentru că era destul de înaltă când se afla în compania altora, Beth se simțea întotdeauna ciudat din pricina înălțimii.

Lucien se întrebă cum de crezuse cineva că se putea îndrăgosti de o asemenea fată simplă. Nu era neapărat urâtă – trăsăturile ei erau obișnuite, iar ea părea destul de comună sub rochia neatrăgătoare și șorțul uriaș –, însă nu avea absolut nimic remarcabil. Oftă. Nu avea de ales.

Beth îi auzi oftatul și își strânse buzele. Nu se aștepta la o conversație politicoasă.

Marchizul se ridică din nou, brusc.

– Vino aici.

Beth ridică surprinsă privirea.

– Poftim?

– Vino aici. Vreau să te văd la lumină.

– Du-te naibii, spuse Beth răspicat, văzându-l cu bucurie cum clipește surprins.

După o clipă, pe gura lui frumoasă înflori un zâmbet.

– Suntem în încurcătură, nu?

Beth se relaxă o clipă, dar speră să nu se vadă.

– Necazul nostru e adus de viclenia familiei dumitale, domnule, iar soluția este în beneficiul familiei dumitale.

El o studia cu cinism.

– Nu vezi nici un beneficiu personal în povestea asta, domnișoară Armitage?

– Absolut nici unul.

El se așeză din nou, ușor amuzat.

– Nu îți dorești în viață nimic din ceea ce nu ai acum? Întrebă el cu indulgență, pe tonul cuiva obișnuit să cumpere orice, inclusiv oameni.

– Libertatea mea, răspunse Beth.

Urma de umor de pe chipul lui pieri.

– Nici unul dintre noi nu e complet liber, răspunse el încet. Trebuie să ne căsătorim, domnișoară Armitage. Nu avem cum să evităm asta. Însă o să mă port cu dumneata cât de frumos pot. Ai cuvântul meu.

Ea își dădea seama că aceea fusese o expresie admirabilă a bunelor intenții, însă ea o luă ca pe o declarație

de dominație. El, conducătorul, promitea să-și trateze bine vasalul.

—O să vreau mai mult de-atât, spuse ea, căci se gândi-se intens la acea propunere, după venirea ducelui. Vreau să am un venit independent suficient de îndestulător. Nu vreau să depind de bunătatea dumatăle.

Chipul său se aspri.

—La asta s-a gândit deja tata, domnișoară Armitage. Însă, cu regret, trebuie să-ți spun că va intra în vigoare după ce vom avea doi fii.

Beth plecă fruntea. Cu toată îndrăzneala cererilor ei, ea nu avea nici o influență și amândoi știau asta. Mai mult, acea discuție directă despre copii o înspăimânta. Beth nu fusese crescută în ignoranța mecanicii procreării. În clipa aceea însă, își dorea să fi fost.

El se ridică din nou și se îndreptă spre foc.

—N-are rost, nu-i așa? spuse el cu amărăciune. O clipă ea sperase ca el să respingă întregul plan, însă pur și simplu se întoarse spre ea și continuă: Domnișoară Armitage, îmi faci onoarea de a-mi deveni soție?

Beth se ridică și ea și înghiți. Se gândi să se împotri-vească, însă știa că n-avea rost. Dacă familia de Vaux o dorea tocată și servită la cină, ea nu putea face nimic în privința asta.

—Presupun că așa ar trebui, răspunse ea.

El scoase un inel din buzunar. I l-ar fi pus pe deget, însă Beth ridică mâna dreaptă cu palma în sus, iar după o clipă el îi lăsă inelul acolo. Era un inel vechi, cu un diamant mare înconjurat de smaralde. Probabil o moștenire de familie. Ea și-l puse singură pe inelar. Arăta de-a dreptul ridicol acolo.

—Și acum? întrebă ea, încercând să ignore inelul. Brusc își dădu seama că se putea aștepta la un sărut simbolic și îl privi neliniștită.

Însă era clar că lui nu-i trecuse prin minte aseme-nea gând.

—Nu are rost să amânăm treaba. Vino cu mine acum și te duc la Belcraven.

—Măine. Trebuie să-mi fac bagajul.

—Nu este nevoie să aduci prea multe lucruri, spuse el, aruncând o privire dezaprobatore către hainele ei. O să-ți cumpărăm o garderobă nouă.

Beth se ridică.

—Prefer propriile mele haine, mulțumesc, marchize. Tatăl dumitale a spus că trebuie doar să mă căsătoresc cu dumneata, să locuiesc în casa voastră și să îți nasc copii. Nu a menționat că trebuie să te las să mă îmbraci după gusturile personale.

—Cum dorești, domnișoară Armitage, rosti marchizul printre dinți.

Beth doar plecă ușor capul, rămânând cu spatele drept.

Ostentativ, el îi făcu o plecăciune formală, apoi părăsi încăperea.

capitolul 4

În ziua următoare, în timp ce aștepta sosirea marchizului, Beth căzu pradă unei nervozități îngrijorătoare, amplificată de faptul că domnișoara Mallory nu încerca să-și ascundă propria neliniște.

—Ești foarte sigură, Beth? Te rog, gândește-te. După ce pleci de aici ți se poate întâmpla orice.

Beth încercă să afișeze un zâmbet vesel pentru femeia care îi fusese ca o mamă.

—Nu-ți face griji, mătușă Emma. În buzunarul ascuns am cele douăzeci de guinee pe care mi le-ai dat. Dacă se întâmplă ceva, mă întorc la cuib. Iar după ce îmi stabilesc salon filosofic la Londra trebuie să mă vizitezi și să o cunoști pe Hannah More și pe domnul Wilberforce.

—Nici măcar pentru asta nu ar merita să te vând, Beth. Marchizul nu pare a fi un om înțeleghător. Simt lucrurile astea. Cât o să înduri?

—Cred că-l nedreptățești, spuse Beth, îmbrățișând-o pe domnișoara Mallory.

Și nu mințea. Marchizul era, într-adevăr, un monden, însă fusese sensibil la ciudățenia situației în care se aflau și nu își impusese atențiile fizice sau sentimentele false asupra ei. Când porniră la drum, el continuă să arate aceeași sensibilitate, preferând să călărească lângă trăsura de lux în loc să urce înăuntru alături de ea.

După ce își luă rămas-bun de la domnișoara Mallory și de la alte câteva eleve mai mari, Beth se prăbuși pe bancheta căptușită cu mătase și își sprijini picioarele pe scăunelul brodat. O pătură moale de lână se afla lângă ea dacă i se făcea frig, iar perdelele de catifea puteau fi trase ca să-i asigure intimitatea. Își spusese că nu trebuie

ea se lase ademenită de astfel de nimicuri de lux, însă nu putea să nu simtă diferența între acea călătorie și cele câteva pe care le mai făcuse până atunci cu diligența publică.

Se mai aplecă pe fereastră pentru un ultim rămas-bun, însă abia când trăsura o duse dincolo de raza lor vizuală își dădu seama că una dintre fetele mai mari care îi făceau cu mâna era Clarissa Greystone și că plângea. Beth o plăcea pe fată și mai vorbea din când în când cu ea, însă nu se gândise că Clarissa va fi atât de tristă la plecarea ei.

Apoi își aminti că Clarissa încercase să-i vorbească în urmă cu o zi. Acum era prea târziu, însă și-ar fi dorit să-și fi găsit timp. Fata fusese nefericită în ultima vreme. Poate avea un frate în armată, cu toate că Beth nu credea asta.

De fapt, își spuse Beth cu asprime, nu exista nici o justificare pentru autocompătimirea de care dăduse dovadă când umbra războiului se abătuse peste ei toți. Dacă Napoleon nu putea fi determinat să fie rezonabil, mulți tați, fiți și frați aveau să fie mutilați sau uciși, fapt care făcea ca o căsătorie de lux, chiar dacă lipsită de dragoste, să pară o bagatelă.

O vreme, admiră peisajul. Primăvara înverzise iarba și copacii și din când în când treceau pe lângă covoare de narcise galbene și clopoței albaștri. Un iepure sărea și zburda vesel pe o pajiște. Pe alt câmp, mieii pășteau aproape de mama lor.

Era perioada preferată din an a lui Beth, însă acea primăvară îi adusese doar nefericire și, cu toate că problema ei era minoră în comparație cu contextul mai larg, îi domina gândurile.

Drumul până la Belcraven Park dura aproape o zi întreagă, astfel că Beth scoase darul de despărțire de la domnișoara Mallory – *Autocontrolul, roman*, cartea lui Mary Brunton. Se baza pe cele mai cinstite principii. Cu toate că Mary Wollstonecraft disprețuia lucrările de ficțiune, domnișoara Mallory considera că era înțelept să le permită

fetelor mai mari să-și formeze gustul pentru romane, însă doar prin lectură îndrumată. O rugase pe Beth să-i trimită cât mai curând un raport despre carte.

În momentul în care opriră să își schimbe caii, Laura Montreville își respinsese deja frumosul pretendent pentru excelentul motiv că acesta încercase să o seducă înainte să îi propună capcana mai subtilă a căsătoriei.

La următorul popas, frumosul colonel o convinsese pe Laura să-i acorde doi ani în care să-i dovedească faptul că se schimbase, iar Beth devenea ușor nerăbdătoare să afle ce face eroina. Dacă nu-l iubea, nu ar trebui să-i dea motiv să spere. Dacă, așa cum se părea, Laura chiar îl iubea, era o prostie să-i ceară să renunțe la a-și mai arăta sentimentele pentru ea din cauză că emoțiile necontrolate pavau drumul către iad.

Mary Wollstonecraft propovăduia exprimarea cea mai cinstită a sentimentelor și credințelor, iar asta se potrivea de minune cu firea corectă a lui Beth.

Beth se întrebă oare ce ar fi făcut Laura dacă era în locul ei. Hotărî că tânăra domnișoară era atât de departe de realitate și rațiune, încât ar fi intrat în declin și ar fi murit. Ei bine, *asta* chiar că ar fi pentru marchiz și pentru tatăl lui o lecție meritată, se gândi Beth cu un rânjel, și le-ar distruge planurile. Din păcate, nu vedea ce avantaj i-ar aduce *ei* un asemenea deznodământ. Hotărî că pur și simplu nu era croită din aceeași stofă ca eroinele. Îi lipsea genul lor de sensibilitate.

Beth elaboră un plan mai bun decât să moară. Era evident că și marchizul era nefericit din pricina acelui plan de căsătorie. Dacă era suficient de aspră, neatrăgătoare și neplăcută, cu siguranță se va gândi că o viață întreagă alături de ea era un preț mult prea mare de plătit pentru un moștenitor pursânge. Și nu îi era deloc greu să fie aspră și neplăcută.

Caii au fost schimbați frecvent și cu o eficiență uimitoare, însă când grupul poposi la Chipping Norton, marchizul deschise portiera.

—Înterupem aici călătoria, spuse el. Cred că și tu îți dorești să mănânci ceva, sunt sigur. Orele de călărie îi răvășiseră buclele și îi aduseseră o lumină în ochi. Adăugă pe un ton prietenos lipsit de prefăcătorie: Sper că această călătorie nu ți se pare prea obositoare.

În timp ce cobora scările, Beth își stăpâni imboldul de a răspunde frumos bunăvoinței lui; de obicei nu era nepoliticoasă, însă buna dispoziție nu era în nici un caz o soluție. Își aspri tonul vocii și răspunse:

—Cum aş putea, domnule, când totul e de primă clasă? Zâmbetul lui pieri.

—O să fie foarte obositor, domnișoară Armitage, dacă ai de gând să critici absolut tot ce e mai bun decât strictul necesar.

Ajunseră la ușa hanului, iar hangiul făcu o plecăciune și îi conduse pe distinșii oaspeți înăuntru. Beth simți un fior. Nu fusese tratată niciodată astfel.

Însă marchizul Arden, nepăsător în fața bărbatului, adăugă:

—Iar dacă nu faci nici un efort să-mi înțelegi sentimentele, atunci poate că nici eu n-ar trebui să încerc să le înțeleg pe-ale tale.

Forțată astfel să reconsidere realitatea problemei ei celei mai grave, Beth își privi viitorul soț.

—Facem pace? întrebă el.

Însă nu era deloc ceea ce-și dorea Beth.

—Și nu am voie să spun niciodată ce gândesc?

—Cred că depinde dacă și tu dorești să spun ceea ce gândesc eu.

Foarte conștientă de prezența hangiului, care încă era aplecat, Beth se duse în salonul privat, gândindu-se la vorbele marchizului. Când rămaseră singuri, îl provocă.

—Și de ce nu aș dori să îmi spui ce gândești? Nu mi-e teamă de adevăr.

El își scoase pelerina de călărie și o aruncă pe un scaun.

—Foarte bine, spuse el cu răceală. Te găsesc neatrăgătoare și consider că întreaga situație e intolerabilă. Crezi că asta te ajută cu ceva?

—Din moment ce știam deja asta, ripostă ea, vorbele tale cu greu schimbă lucrurile.

Însă le schimbau. Beth se simțea rănită prostește chiar de dezgustul pe care căutase să i-l stârnească. Iar dacă întreaga situație era intolerabilă, atunci de ce o tolera?

El se rezemase de șemineu și o privea ca și când ar fi fost o intrusă, o străină — o străină intrusă de joasă speță.

—Însă acum mi-am spus clar părerea, zise el, în timp ce înainte era ascunsă decent. Cuvintele rostite au o viață proprie, domnișoară Armitage, iar ce s-a spus nu mai poate fi nespus. Însă, de dragul bunului-simț, sunt dispus să mă prefac dacă și tu intri în joc.

—Să te prefaci cum?

—Mulțumit.

Beth se întoarse cu mâinile împreunate.

—Nu pot.

Se lăsă tăcerea, apoi se auzi un clinchet, și tropăitul cizmelor lui în timp ce se apropia de ea.

—Poftim, Elizabeth. Părea foarte obosit.

Se întoarse și luă vinul pe care i-l oferise, sorbind cu grijă. La domnișoara Mallory asta era o plăcere rară, și acest lucru o ajută să reziste ofertei de pace pe care o reprezenta. Se forță să îi întâlnească privirea disprețuitoare.

—Nu ți-am dat permisiunea să îmi spui pe nume, domnule. Cu bărbia ridicată și ochii pironiți într-ai lui, Beth adăugă: Aș vrea să nu uiți, marchize, că această poveste — care nu e decât o neplăcere minoră în viața dumatăle — a distrus-o pe a mea. Am fost luată din casa mea, de lângă prietenii mei și de la slujba mea și am fost obligată să trăiesc o viață de la care nu aștept vreo plăcere. Așeză

cu zgomot paharul pe masă. Din păcate o să mai am nevoie de niște zile până când o să pot să mă prefac *mulțumită*.

Ochii lui scânteiau periculos.

— Domnișoară Armitage, în general nu sunt considerat un bărbat respingător.

Răspunsul lui Beth fu rapid și aspru:

— Sunt sigură că nici o maimuță n-ar fi în mediul său corespunzător.

Orice încercare de ripostă din partea marchizului furios fu oprită de sosirea servitorilor care aduceau mâncarea. El se întoarse brusc și se postă lângă cea mai îndepărtată fereastră până când masa fu gata. Când hangiul îi încurajă servil să guste din cele mai bune bucate ale sale, Beth și marchizul se apropiară de masă ca niște dușmani și se așezară în capete diferite. Printr-un acord tacit, mâncară fără să scoată o vorbă.

Beth își ținu privirea în farfurie. Inima îi bătea, iar mâncarea delicioasă se transforma în bulgări în gura ei uscată. O secundă văzuse la el o furie așa cum până atunci doar își imaginase. Se temuse de el, se temuse că avea s-o lovească, poate chiar s-o strângă de gât. Însă *nu avea voie* să fie înspăimântată de el. Nu, dacă intenționa să-l întoarcă atât de mult împotriva ei.

Însă în acea clipă nu mai încercă să riposteze, iar până la reluarea călătoriei nu mai schimbară vreun cuvânt.

Beth deschise din nou cartea, însă o folosi ca să se gândească la altceva. Planul ei nu era atât de simplu pe cât crezuse. Oare va putea să-l provoace suficient cât să-i stârnească o antipatie fără margini față de ea fără să folosească violența pe care o simțise în el? Se cutremură. Niciodată nu mai întâlnise un asemenea bărbat. În el era ceva, ceva ascuns cu grijă, gata să se dezlănțuie la bine sau la rău.

Cu mâinile încleștate dureros pe carte, Beth știa că nu trebuia, nu putea să se căsătorească cu un asemenea om. În ciuda asigurărilor ducelui, în calitate de soț al ei marchizul va avea drepturi asupra trupului ei. Va fi liber

să o bată dacă dorea. Dacă voia să o omoare în bătaie, scăpa doar cu o pedeapsă ușoară, mai ales că avea de partea lui toată bogăția și puterea familiei, în timp ce ea nu avea prieteni puternici care să li se împotrivească.

Însă își aminti de maximele lui Publius. Trebuie să te temi de frică mai mult decât de moarte sau de răni. Nu-și putea permite să-i fie frică. Ducele și marchizul aveau nevoie de ea ca să-și îndeplinească scopul, aveau nevoie ca sănătatea ei să fie una foarte bună ca să poată naște. Aceea era protecția ei împotriva violenței extreme și, la urma urmei, dacă loviturile însemnau prețul pe care trebuia să-l plătească pentru a-l face s-o respingă, atunci putea să îndure – precum eroii atenieni – acest preț mic pentru libertatea ei. Schiță un zâmbet. Poate că era încurajator să se gândească la bărbații bravi ai Atenei care mureau pentru libertatea lor, însă nu se putea minți că următoarele câteva zile aveau să fie plăcute sau ușoare.

Schimbară caii de încă două ori, însă în câteva minute. O oră mai târziu, la următoarea schimbare, trăsura se opri, iar portiera se deschise.

– Mai avem o oră până la Belcraven, domnișoară Armitage. Dorești niște ceai? Ai putea să-l servești în trăsură sau să vii la han.

Marchizul era un adevărat model al pedanteriei impersonale. În același stil, Beth întinse o mână și-l lăsă să o ajute să coboare.

– Aș vrea să îmi întind puțin picioarele. Cred că aș putea să mă plimb pe aici.

– Sigur, spuse el și îi oferî brațul.

În ciuda polemicii ei tăcute din trăsură, Beth își dădu seama că nu-și dorea deloc compania lui. Era un bărbat atât de mare și atât de rece.

– Domnule, nu e nevoie să mă însoțești.

– Ba sigur că este, răspunse el privind în depărtare. Ar fi mult prea ciudat dacă n-aș face-o.

Neajutorată, Beth își așază ușor mîna pe mîneca lui și se plimbară pe strada principală a târgului. Ea încercă să spună ceva să-l provoace, însă tăcerea lui era ca un zid între ei, iar cuvintele îi înghețară. După vreo zece minute, marchizul spuse:

– Poate ar trebui să ne întoarcem.

Și asta și făcură. La han, o întrebă:

– Vrei un ceai?

Beth acceptă. El îi oferi ceaiul și o lăsă singură. După ce îl termină și se aranjă rapid, el o însoți la trăsură, încălecă și porniră.

Beth se gîndi cum ar fi o viață întreagă de asemenea formalități seci și se cutremură. O asemenea căsnicie ar însemna moarte pentru ea, însă, fără îndoială, asta ar fi un inconvenient pentru el. La urma urmei, de ce anume era nevoie ca să procreezi doi copii? De câteva întâlniri scurte și fără sentiment. Apoi, el putea să-și continue neastîngherit viața.

Hotărârea ei de a-și duce la îndeplinire planul renăscu și mai puternică. Ar face orice, ar înfrunta orice amenințare, ca să scape de asemenea viață.

Însă nu și în timpul acelei călătorii. Foarte curînd, vizitiul suflă lung din corn și intrară prin porțile minunat poleite din fier forjat. Se aflau în Belcraven Park. Portarul și familia lui își scoaseră pălăriile și făcură o plecăciune, așa cum se cădea. Beth își întoarse privirea. Nu i se părea drept ca acești oameni să se închine în fața ei.

Trăsura străbătu aleea netedă dintre șirurile perfecte de tei. Pe pajiștile din ambele părți, căprioarele ridicau fruntea să-i privească trecînd. Văzu și un lac ce părea să aibă în mijloc un templu grecesc. Auzi țipătul păunilor – acele ornamente vii și inutile ale bogaților. Apoi curba aleii dădu la iveală Belcraven. Beth rămase cu gura căscată. În lumina apusului părea un munte de piatră aurită decorată cu sculpturi și creneluri și bătut cu pietrele prețioase sclipitoare ale sutelor de ferestre. Era enorm, cea

mai mare și mai frumoasă clădire pe care o văzuse Beth vreodată. Acea urma să fie casa ei?

Imposibil.

Când trăsura se opri lângă marile scări duble și arcuite care duceau la ușile strălucitoare și masive deja deschise, Beth și-ar fi dorit să se ascundă în trăsură. La urma urmei, măcar era la o scară mai pe gustul ei. Însă ușa trăsorii se deschise imediat și treptele fură lăsate. Marchizul stătea în picioare, așteptând-o.

Își aranjă boneta și legă panglicile cu degetele tremurânde, apoi ieși. Cu mâna pe brațul lui urcă cele treizeci de trepte (le număraseră) și speră că nimeni nu-și va da seama că îi tremurau genunchii.

Înăuntru se afla un grup mare de oameni, toți servitori. Un domn impunător, cu o ținută ceremonioasă desăvârșită, făcu o plecăciune, apoi îi scoase marchizului pelerina.

— Bine ați venit acasă, domnule.

— Mulțumesc, Gorsham. Domnișoară Armitage, acesta este Gorsham, administratorul casei.

Beth știa că asta însemna că el controla tot acel stabiliment enorm și, cu siguranță, lăsa impresia că era foarte capabil să o facă. Primi la rîndul ei o plecăciune.

— Bun venit la Belcraven, domnișoară Armitage.

Biata Beth, rămasă fără cuvinte, cu greu se stăpâni să nu facă o plecăciune la rîndul ei, însă se mulțumi să dea ușor din cap, sperând că făcea ceea ce se cuvenea.

— Cât mai e până la cină, Gorsham? întrebă marchizul în timp ce intra într-o sală uriașă. Beth îl urmă imediat. În acea clipă el era singura ei cunoștință în acel loc. Se temea că dacă se despărteau va fi aruncată afară, ca o intrusă ce era sau și-ar fi dorit să fie...

Privi uimită în jur. Stâlpi spiralați din marmură cu benzi aurite se înălțau din loc în loc din podeaua pardosită ce părea nesfârșită. Busturi și statui clasice de marmură înconjurau încăperea, iar pe pereți atârnavă flamuri și arme vechi. Abia stăpânindu-se să nu rămână cu gura căscată,

Beth privi în sus la cele trei straturi de balustrade ornamentale și își dădu seama că încăperea era înaltă până la acoperiș, în care era montată o fereastră octogonală ce lăsa să intre soarele după-amiezii. Întreagul pension al domnișoarei Mallory ar fi încăput în acea sală.

—O oră, domnule, răspunse Gorsham la întrebarea marchizului.

Marchizul se întoarse spre Beth.

—Poate ai vrea să te retragi în apartamentele tale, draga mea, apoi să-i cunoști pe părinții mei, după ce te mai înviiorezi.

Apartamente? Beth își dorea o ascunzătoare și acceptă sugestia lui. Degetul ridicat al lui Gorsham aduse în față o servitoare din grupul care stătea în așteptare.

—Ea este Redcliff, domnișoară Armitage, spuse el în timp ce femeia de vârstă mijlocie făcu o plecăciune. Dacă sunteți de acord, o să vă conducă în cameră și va fi servitoarea dumneavoastră.

Beth aprobă din cap, iar când servitoarea se întoarse să deschidă drumul, ea o urmă. Parcurseră jumătate din sală și urcară treptele late, cu balustradă din fier forjat poleit, care duceau la următorul etaj. Apoi străbătură mai multe coridoare acoperite de covoare, toate împodobite cu sculpturi și tablouri valoroase și cu mobilier elegant. Trecură pe lângă trei lachei în livrea și pudrați care stăteau pur și simplu. I se păru că trecuseră cel puțin zece minute înainte ca servitoarea să deschidă ușa și să se dea la o parte ca să lase o Beth copleșită să intre.

„Apartamente“ fusese termenul cel mai potrivit. Urma să locuiască într-un apartament cu mai multe camere.

Prima în care intră era un salon de zi mare, în care erau fotolii confortabile căptușite cu catifea, măsuțe și un birou din lemn. Mai era și un șezlong care putea fi folosit drept canapea, lângă care două statui de inspirație egipteană susțineau lămpi cu petrol pentru lumina de seară. Acolo se mai afla și un șemineu decorat cu un basorelief

de marmură, în care focul ardea deja vesel, chiar dacă era totuși cald pentru acel sfârșit de aprilie. Pe două mese erau aranjate frumos flori de primăvară, al căror parfum inunda toată acea eleganță.

Cu o oarecare emoție, Beth călcă pe covorul frumos și mătășos în nuanțe de albastru și galben și se îndreptă spre una dintre cele două ferestre mari cu perdele albastre de damasc. Priveliștea dădea spre spatele casei, către peisajul fără pereche dinspre râul Cherwell.

Beth se întoarse și își văzu servitoarea așteptând lângă o ușă alăturată, care ducea către o garderobă. Destul de modestă, își spuse ea. Însă de două ori mai mare decât dormitorul ei, singura ei cameră de la domnișoara Mallory.

Această încăpere era acoperită de panouri din lemn auriu, însă era destul de spartană comparativ cu celelalte. Pe podea se aflau doar trei covorașe, iar mobilierul consta în două scaune, două dulapuri mari, un lavoar, o oglindă și un cufăr uriaș. Mai era și un șemineu în care ardea, de asemenea, focul. I se părea o risipă.

Servitoarea remarcase probabil dezaprobarea din privirea ei, căci deschise un panou de deasupra șemineului și dezvălui un rezervor de metal.

—Ca să păstrăm apa caldă pentru baie, domnișoară. Focurile sunt stinse doar în perioada cea mai fierbinte a anului. Dacă doriți, puteți face o baie chiar acum, domnișoară.

Femeia dădu la o parte capacul cufărului și scoase la iveală o cadă de baie mare, pregătită. Beth nu se putu stăpâni să nu-și arunce un ochi la această minune — era chiar decorată cu imagini cu pești.

Acela era primul obiect de lux din acea zi care reuși să-o tenteze pe Beth. La domnișoara Mallory, o baie în toată regula era o plăcere rară, care avea nevoie de planificare elaborată, iar gândul că poate să-și dorească o baie și să i se îndeplinească imediat dorința era minunat. Și tentant.

Însă bănuie că servitoarea va dori să ia parte la proces, iar ea nu era încă pregătită pentru asta.

Dincolo de garderobă era dormitorul ei. Camera era la fel de uimitoare ca și salonul, cu alt covor bogat pe podea, perdele galbene de mătase la patul mare cu baldachin și perdele asortate la ferestre. Pereții erau acoperiți cu tapet din mătase chinezească, în aceeași nuanță de galben, iar tablourile, chiar dacă îi erau necunoscute lui Beth, dădeau impresia că aparțineau maeștrilor clasici.

Acele camere nu erau o ascunzătoare, ci o colivie de aur.

În acel moment, lucrul pe care Beth și-l dorea cel mai mult pe lume era să rămână singură, însă nu-i venea în minte vreo idee prin care să scape de servitoare.

— Cufărul meu a fost adus sus? întrebă ea, sperând că femeia se va duce să îl caute, însă în acel moment se auzi un zgomot în garderobă.

— Chiar acum, domnișoară, răspunse Redcliff și ieși, însă doar până în camera alăturată, unde le indică lăcheturilor unde să așeze bagajele. Beth reuși doar să-și scoată boneta până când servitoarea se întoarse.

Beth mai făcu o încercare.

— Cred că aş vrea să fac o baie, Redcliff, spuse ea.

— Sigur, domnișoară, răspunse servitoarea și dispăru. Însă și de data aceea doar până în garderobă, unde se auzi sunetul apei curgând. Beth uitase de cada pregătită.

Femeia se întoarse imediat, și îi făcu semn domnișoarei Armitage s-o urmeze. Beth se supuse. Începea să învețe despre tirania servitorilor.

Beth se simțea ca un copil. Reuși să-și descheie singură nasturii din față ai jachetei cu mâneci lungi, însă servitoarea fu cea care i-o scoase. Tot ea îi descheie cei trei nasturi de la spatele rochiei și slăbi șireturile care îi strângeau talia. Rochia fu scoasă într-o clipă, iar Beth rămase în cămașa de batist. Degetele servitoarei erau pregătite să acționeze din nou, însă Beth o împiedică.

—Ajunge, spuse ea, destul de aspru. Te rog, despachetează.

Cel puțin o îndepărtă cu câțiva pași pe femeie.

Beth luă buretele gros de bumbac și săpunul și începu să se spele pe unde putea. Dacă servitoarea ar fi plecat, ar fi mers mai departe, însă de când era copil nu se dezbrăcase niciodată în fața altei persoane, și simțea că nu o putea face acum.

Săpunul avea un parfum dulce și puternic și îi făcea pielea fină, iar prosopul brodat era moale.

Imediat ce termină o vazu lângă ea pe servitoare, care-i oferi un castron de alabastru cu cremă.

—Pentru mâini, domnișoară.

Beth își înmuie degetele în unguent și își frecă mâinile. Și crema era parfumată. Când termină, mirosea ca o grădină primăvara.

—Aici e o loțiune pentru față, dacă doriți, domnișoară, spuse Redcliff.

Beth refuză, iar servitoarea se întoarce la cufere.

—Ce rochie doriți să purtați în seara aceasta, domnișoară?

Beth știa că nu are nimic potrivit pentru un asemenea loc și refuză imediat să se îngrijoreze în privința asta. Sigur, era o chestiune de mândrie să nu risipească o avere pe spinarea ei.

—Am o rochie din mătase satinată cafenie, spuse ea. O port pe aceea.

Apoi Beth fu ajutată să se îmbrace și putu să meargă în salon să aibă o clipă de liniște. Se așează lângă o fereastră, privind domeniul acela imens scăldat în soare. Cât vedea cu ochii se întindeau peisaje minunate, iar căprioarele își croiau drum pe pajiște cu o eleganță plină de mulțumire. Era un loc de poveste, în care greșelile și suferința nu ajungeau vreodată.

După o clipă, își lăsă capul în mâini. Un om se poate simți superior unei maimuțe, însă tot s-ar fi simțit neliniștit să fie obligat să trăiască în mediul animalului.

Oare ce va face, se gândi ea speriată, dacă planul ei nu va funcționa, iar marchizul va merge mai departe și se vor căsători? N-ar putea trăi într-un astfel de loc. Îi era imposibil. Își îndepărtă mâinile de pe față și se chinui să se ridice în picioare. Panica ar distruge-o. Doar forța interioară o putea ajuta să se întoarcă acasă în siguranță. Făcu vreo câțiva pași prin cameră și încercă să se adune. Belcraven era o clădire, nimic mai mult, iar domeniile sale perfecte erau doar o scenografie creată cu o imensă sumă de bani. Luxul care o înconjura era, fără îndoială, doar o dovadă a corupției trecute și prezente. La urma urmei, cea mai mare parte a aristocrației își câștigase statutul înalt prin acte de violență sau imoralitate în serviciul unor monarhi la fel de violenți și de imorali.

Ducele, ducesa și marchizul erau doar oameni și trebuiau să-i inspire evlavie în aceeași măsură ca un simplu muncitor. De fapt, muncitorul cu siguranță își câștiga pâinea mai cinstit.

Când servitoarea îi făcu semn că rochia cerută era pregătită, Beth deja căpătase din nou curaj.

– Bijuterii, domnișoară? întrebă Redcliff.

– Am un medalion de aur în poșetă, spuse Beth, fără să încerce să se prefacă. Nu am altceva. Apoi se gândi la inelul ei și privi acel obiect tipător. Cel puțin acela se potrivea cu Belcraven, fapt care îi dovedea că nu avea ce căuta pe degetul ei.

Servitoarea găsi medalionul și îl prinse la gâtul lui Beth. Beth se privi în oglinda înaltă. Și ea, și domnișoara Mallory își făceau singure rochiile, însă o dată pe an comandau două rochii formale la croitoreasa locală – una groasă, de iarnă, și alta subțire, de vară. Acum era îmbrăcată cu cea de vară, care îi venea de minune și avea și niște detalii cochete – încrețituri pe corset și panglică

împletită la tiv. Însă stilul era simplu și modest, iar Beth știa că va fi eclipsată de orice ar fi purtat ducesa. Sau ceilalți oaspeți.

Acel gând aproape că-i stârni din nou spaima. Putea să înfrunte familia – la urma urmei, era doar vina lor pentru ceea ce i se întâmpla –, însă nu și pe străinii care vedeau în ea doar o femeie simplă și prost îmbrăcată, nu un spirit rebel.

Dacă ar fi avut o rochie la modă, uluitoare, și o casetă cu bijuterii, le-ar fi folosit și ar fi dat naibii principiile egalitariste.

Servitoarea veni să-i aranjeze părul.

– Ce păr frumos aveți, domnișoară, spuse Redcliff când începu să pieptene buclele castanii și bogate.

Beth știa asta. Era păcat că acel păr aparținea unei profesoare care trebuia să-i convingă permanent pe părinți și pe elevele ei că era o persoană serioasă. De aceea îl ținea scurt și ascuns în bonete.

Când servitoarea fu mulțumită de opera ei, Beth spuse:

– În cufărul cenușiu o să găsești o bonetă care să se asorteze cu rochia. Văzu în oglindă că femeia ar fi vrut să protesteze, însă servitoarea fusese învățată să-și țină gura, așa că aduse boneta.

Din nefericire pentru intențiile lui Beth, boneta aceea era cea mai frumoasă pe care o avea, iar de asta nu prea putea să-i elimine ornamentele – panglici în volănașe și doi trandafiri de mătase care să-i împodobească tâmpla stângă. Mai mult, pentru că boneta aceea avea un model care se potrivea pe ceafă, îi era imposibil să-și ascundă toate buclele strălucitoare.

Dacă acea rochie nu i s-ar fi potrivit atât de bine... se gândi ea. Culoarea aceea anostă se potrivea cu pielea ei palidă, îi dădea delicatețe și scotea în evidență urma de culoare de pe obraji și buze. Buclele de pe frunte îi netezeau ovalul chipului, iar blestemații de trandafiri atrăgeau atenția asupra ochilor ei, care, cu toate că nu aveau

nimic deosebit, erau limpezi și subliniați de sprâncene fine și negre.

Însă tocmai de aceea alesese acea rochie, ca să arate bine, și reușise pe deplin. Ieșea destul de des prin Cheltenham cu mătușa ei și nu voia să se facă de râs. De altfel, își aminti ea cu un zâmbet trist, când comandase acea rochie, cu câteva luni în urmă, sperase într-un fel să stârnească interesul unui paroh local. Dar se dovedise un bărbat destul de prost.

Beth renunță să se mai privească inutil în oglindă. Fără îndoială, marchizul le cunoștea pe toate marile frumuseți ale zonei. Cu siguranță n-avea cum să fie atras de Beth Armitage în haine de duminică.

Servitoarea se uită la ceas.

— E timpul să coborâți, domnișoară.

Beth tresări.

— Mărturisesc... că habar nu am pe unde să o iau, Redcliff. Sau unde trebuie să ajung.

Servitoarea o privi ușor surprinsă și sună dintr-un clopoțel de argint de pe masă. Un lacheu îmbrăcat elegant intră în încăpere.

— Domnișoara Armitage e gata să coboare, Thomas, spuse servitoarea.

Lacheul se înclină ușor și ieși din nou. Redcliff rămase să închidă ușa după ce pleca Beth. Beth ieși.

Lacheul porni cu un mers impunător, iar Beth îl urmă, simțindu-se ca un cățeluș scos la plimbare. Tânărul era înalt și bine făcut. Beth auzise că, uneori, lacheii erau aleși după aspectul fizic și presupuse că așa se întâmplase și în acel caz. Din nou trecură de alți lachei care stăteau în picioare precum statuile; în livrelele lor galbene și cu părul pudrat, era aproape imposibil să-i deosebești. Își urmă ghidul de-a lungul coridoarelor, apoi pe o altă scară, la fel de magnifică precum cea pe care urcase. Nu putea nega eleganța și frumusețea acelei case, însă cât de ridicol era, se gândi ea cu asprime, să ai o asemenea casă imensă

și atâția servitori doar pentru trei oameni. Se apropiară de ușile duble, cu panouri pictate cu trandafiri cățărători. Lacheul lui Beth și un alt lacheu aflat acolo le deschiseră și o lăsară să intre în cameră fără să se oprească. „Probabil o să uit să-mi folosesc mâinile“, se gândi Beth, pregătită să-și întâlnească persecutorii.

Se așteptase să fie copleșită de aceeași opulență ca în restul casei și era gata să se încrunte. Însă văzu că încăperea în care intrase era mică și nu neapărat luxoasă și că membrii familiei erau îmbrăcați ca orice persoană de familie bună într-o împrejurare neoficială.

Ducele și marchizul purtau haine elegante de zi, iar ducesa era îmbrăcată într-o rochie încântătoare, dar simplă, din mătase cu dungi albastre, singurele ei podoabe fiind un pandantiv elegant cu safir și cercei. Era o doamnă înaltă și zveltă, cu aceleași trăsături plăcute precum fiul ei. Pe buzele sale frumos conturate înflori un zâmbet cald când se apropie de ea.

—Draga mea domnișoară Armitage, bine ai venit la Belcraven. Vocea ei păstra aroma delicioasă a Franței natale. Îți mulțumesc atât de mult că ai venit. Era o afirmație potrivită pentru auzul lacheului care stătea lângă perete, însă Beth știa că însemna mai mult. Ducesa nu își disprețuia rivala. Femeia acceptase cu siguranță planul soțului ei și nu avea de gând să-i ofere vreun ajutor.

—A fost o oportunitate căreia nu i-am putut rezista, Înălțime, răspunse sec Beth.

În ochii albaștri ai ducesei apărură o licărire de amuzament și o simpatie dezarmantă.

—Da, spuse ea. Bărbații de Vaux sunt irezistibili, nu-i așa, draga mea? Acum spune-mi, îmi permiți să îți spun pe nume?

În situația dată, îi era imposibil să refuze. Apoi Beth fu nevoită să dea cu ochii de duce.

—Împărtășesc sentimentele soției mele, Elizabeth. Este o plăcere să te avem aici.

Îi zâmbi cu blândețe, ca și când n-ar fi obligat-o nicio dată să intre în acea poveste. Beth își încleștă dinții ca să nu spună ceva nepotrivit. Nu obținea nimic dacă-l jignește pe duce. Fu condusă la o canapea, iar ducesa se așeză lângă ea. Ducele stătea în fața lor, în timp ce marchizul întreținea focul, privind-o sarcastic pe Beth. Lacheul le servi vin, iar ducesa o întrebă pe Beth cum călătorise. Timp de jumătate de oră, Beth se trezi atrasă cu dibăcie în conversație și distrată cu anecdote amuzante și potrivite. Era foarte greu să nu o plăci pe acea doamnă fermecătoare, cu accent franțuzesc și zâmbet cald. Ducele își jucă foarte bine rolul în conversație, iar Beth observă că ducesa îl atrăgea chiar și pe marchiz cu farmecul ei. Fără subiecte greoaie, fără tăceri stânjenitoare. Beth rămase impresionată de priceperea lor.

Curând fu anunțată masa, iar ducele îi oferi brațul lui Beth, în timp ce marchizul își însoți mama. Până la sala de mese era doar un coridor scurt, însă avură o clipă de intimitate.

–Elizabeth, spuse ducele, acum că l-ai cunoscut pe marchiz, ești mai împăcată cu soarta ta?

–Sunt la fel de împăcată ca el, Înălțime.

Ducele îi întâlni surprins privirea plină de răceală.

–Ce păcat, domnișoară Armitage. El e bărbat și e mândru. Pot să-l stăpânesc, însă nu mi-e ușor deloc.

–Iar eu sunt femeie și sunt mândră, Înălțime, ripostă Beth. Și nici cu mine nu vă va fi ușor.

–Prea bine, spuse el enervant de neimpresionat. Însă nu uita, Elizabeth, ranchiuna ta e împotriva mea, iar pe mine nu mă poți răni.

–Nu vreau să rănesc pe nimeni, Înălțime, răspunse Beth cu o urmă de disperare în glas. Mă chinui să mă păstrez întreagă.

–Aceasta este sala de mese a familiei, spuse ducele, schimbând imediat subiectul când intrară într-o încăpere mare, plină cu tapiserii.

Tavanul era pictat cu zeități pe jumătate nud. Sala de mese a familiei, se gândi Beth sec. Masa era de opt persoane, însă mai erau alte trei mese de-a lungul unui perete, iar camera putea, cu siguranță, să găzduiască o „familie“ de douăzeci de persoane. Ducele și ducesa se așezară în capetele opuse, iar marchizul și Beth se așezară față în față, pe laturi. Serviciul era *à la Russe*, cu un lacheu în spatele fiecărui fel și alți servitori aducând mâncarea și strângând resturile. Beth se gândi că totul era pur și simplu ridicol.

Văzând acum ce însemna masa, se mulțumi să ia porții foarte mici din fiecare fel și tot nu fu în stare să mănânce tot. Observă că marchizul mânca mai cu poftă, însă ducele și ducesa mâncau, la rândul lor, foarte puțin și lăsau unele feluri neatinse. Ce rost aveau toate astea? Era clar că tuturor le-ar fi plăcut o masă mai simplă, în intimitate.

Conversația meșteșugită începu din nou, însă acum discutară despre război, fiecare arătând cât de la curent era cu politica internațională și dovedind agerime a minții. Beth se gândi că servitorii primeau o educație de primă clasă în timp ce-și făceau datoria, însă era ca și când totul era doar un spectacol pus în scenă pentru public.

Marchizul și părinții lui făceau asta probabil în fiecare zi a vieții lor. Gândul acela o înspăimântă pe Beth, care nu mai putea spune nimic. O vreme reuși să păstreze tăcerea, însă fu din nou atrasă în discuție prin întrebări care i se adresau direct. Și, din păcate, nu avea de ales decât să răspundă.

În ciuda grației și ușurinței superficiale, Beth simțea cum pereții o apasă, cum cuvintele și hohotele ocazionale de râs îi strângeau tâmpilele. Mai avea puțin și spunea ceva de neiertat, și nu-și dorea asta. Impolitețea pură nu-i putea aduce libertatea și ura gândul că servitorii ar sușoti pe după scări ce făcuse prostituția aceea care nu știuse să se poarte într-un conac.

Oare trebuia să treacă prin acel ritual în fiecare zi, pentru tot restul vieții? Ar înnebuni.

capitolul 5

Când ducesa se ridică să o conducă înapoi în salo-
n, Beth simți o oarecare ușurare. După ce se așezară,
cu tava de ceai în față, ducesa le făcu semn servitorilor să
plece. Îi întinse lui Beth ceaiul într-o ceașcă minunată
de porțelan Spode.

-Ți-a fost greu, Elizabeth, spuse ea simplu.

-Mi se pare de neîndurat. De ce luați cina astfel?

-Nouă nu ni se pare așa, zâmbi ducesa. E doar familia.

-Și toți servitorii aceia?

-Cred că și ei fac parte din familie. Ce-ai fi vrut să fa-
cem? E imposibil să întreținem acest loc fără o armată de
servitori. Crezi că ar trebui să renunțăm la el? Însă e foarte
frumos, iar servitorii îl iubesc la fel de mult ca noi. Se simt
privilegiați că îl împărtășim cu ei.

-Și toți acei lachei care stau nemișcați ore în șir pe
coridoare?

-Când o să vină vremea să ai nevoie de ceva din capă-
tul celălalt al clădirii sau să trimiți un mesaj sau să cauți
pe cineva, te asigur că le vei mulțumi, Elizabeth, răsse du-
cesa. De fapt, de curând am propus o îmbunătățire. Am
vrut să le dau scaune pe care să stea și cărți de citit în timp
ce așteaptă. Au fost indignați. Au simțit că acest lucru ar
știrbi demnitatea casei. Dar să știi că nu sunt ignoranți.
Unul dintre ei mi-a spus că mereu se oprește în fața unui
tablou bun și se bucură că are timp să-l studieze. Am ajuns
la un compromis. Au acceptat să fie schimbați o dată la
o oră. Majoritatea provin din familii care lucrează la Bel-
craven de generații.

Beth lăsă jos ceașca de care nu se atinsese.

—Poate că e nevoie să te naști într-un asemenea stil de viață, indiferent la ce nivel.

Ducesa o privi.

—Din puținul pe care îl știu despre tine, Elizabeth, te mândrești cu educația pe care o ai și cu abilitatea ta de a te descurca în viață. Atunci de ce nu poți să te descurci și într-o astfel de situație?

Atacul o făcu pe Beth să devină rigidă.

—Nu am spus că nu pot. Am spus că eu consider toate astea inutile.

—Întâi dovedește că ai curajul să înfrunți toate astea draga mea, spuse ducesa cu o privire blândă, apoi, dacă poți, schimbă lucrurile.

Înainte ca Beth să spună că nu dorea să aibă nimic de-a face cu toate astea, domnii își făcură apariția. Cu toate că acolo nu se mai aflau servitori, analiza situației de pe Continent continuă. Beth se întrebă dacă putea obține ceva dacă ar compara propria ei opresiune și cucerire cu cea din Europa, însă își dădu seama că nu. Era complotul ducelui, ducesa părea să îl susțină, iar marchizul fusese de acord.

Înseamnă că ținta ei ar trebui să fie marchizul. Începu să-l studieze.

Își susținea punctul de vedere în conversație, însă ea îl simți tensionat. Nu era nici cald, nici relaxat în fața părinților săi și uneori părea să își exprime ideile intenționat ca să-l contrazică pe duce. Beth se întrebă dacă asta era din pricina acelei situații sau era ceva tipic pentru acea familie. N-ar fi fost deloc de mirare. Ducele nu era tatăl lui Arden și cu toții știau asta; ea era copilul din flori al ducelui și, de asemenea, cu toții știau asta; ea și marchizul erau împinși cu forța într-o căsătorie de prost gust. Când se gândi la relațiile încurcate din acea încăpere, Beth se miră că acolo exista eleganță.

În scurt timp se sugeră să asculte muzică și se mutară cu toții într-o sală de muzică încântătoare, cu tavan boltit

și pictat precum cerul nopții. Ducea cântă minunat la harpă, apoi Beth fu convinsă să-și arate talentul la pian. Apoi, spre surprinderea ei, marchizul luă un flaut de argint și cântă un duet cu mama lui. Nu s-ar fi gândit că era un bărbat care să-și bată capul cu muzica.

El îi observase cu siguranță surprinderea, căci, după ce terminară, se îndreptă spre ea și spuse:

—Nu am o voce frumoasă. Când eram cu toții mai tineri, mama organiza serate muzicale și insista să iau și eu parte.

Avea o atitudine plăcută. În nici un caz a unui iubit, însă aici nu avea rost să se prefacă.

—Cânti foarte bine, spuse ea cu sinceritate.

—Îmi place, însă nu este un talent cu care mă laud. În zilele noastre nu este la modă pentru tinerii ca mine. În afirmația lui chiar era și o urmă de umor. Ușile franceze se deschid spre terasa de est. Vrei să ne plimbăm puțin prin aerul proaspăt? Seara e chiar caldă.

După o ușoară șovăială, Beth acceptă. O clipă simți cum răceala începe să-i dispară, ca reacție la felul lui natural de a fi, iar asta i-ar fi fost fatal. Ducele și ducesa, casa și servitorii creau o țesătură atât de solidă de bună-cuviință încât era nevoie de un spirit mult mai aspru decât al lui Beth ca s-o sfâșie în public. Avea nevoie de un moment între patru ochi cu el.

—Cred că o să ai nevoie de un șal, spuse el, privindu-i brațele goale.

Ar fi trimis după unul, însă ducesa i-l arătă pe cel de lângă ea, iar el i-l aduse. Era dintr-o mătase frumoasă de Norwich, care, fără îndoială, costa mai mult decât toată suma cheltuită de Beth pe haine într-un an întreg. Când marchizul i-l așează pe umeri, degetele lui îi atinseră ușor ceafa. Beth tresări. Ochii lor se întâlniră într-o clipă de intimitate care o sperie de moarte pe Beth. Trebuia să fugă. Nu era în stare să treacă prin toată acea poveste. Se îndreptă în grabă spre ușă, iar el o deschise.

Terasa de piatră era scăldată în lumina lunii aproape pline, care dădea strălucire urnelor sculptate așezate la intervale regulate de-a lungul balustradei. Din ele ieșeau iederă și alte plante, care nu înfloriseră încă. Mirosul aerului, la fel ca prospețimea și sunetele tipic rurale erau în întregime naturale – câteva foșnete produse de mici animale și, o dată, țipătul unei bufnițe.

Era puțin răcoare acum că soarele apusese, însă, așa cum spusese și el, era suficient de cald cât să-i fie bine. Însă Beth încă tremura și strânse și mai mult șalul în jurul umerilor.

Marchizul sparse tăcerea.

– E o casă frumoasă. Nu poți găsi nici o plăcere în faptul că locuiești aici?

– Domnule, cum te-ai simți dacă ai locui în palatul unui maharajah indian?

Îi văzu dinții albi printre buzele pe care apăruse un zâmbet. Luna îi dădea părului său o strălucire argintie.

– Cred că aș fi interesat, cel puțin pentru o vreme.

– Așa și eu, spusese Beth cu răceală, dacă ar fi vorba doar de o diversiune temporară.

El rupse un cârcel de iederă dintr-o urnă și îl răsuci pe degetele lungi.

– Te înțeleg, rosti el cu blândețe. Însă va trebui să stai ceva vreme aici. Asta arată clar că ești acceptată de familia mea. Mama o să te prezinte vecinilor. O să ți se pară mai simplu când ne mutăm la Londra, pentru nuntă...

– Nu știam că ne vom căsători în Londra!

El ridică din umeri.

– Tatăl meu... ducele a plănuit totul. Intențiile sale sunt bune. Vrea ca înalta societate să te accepte cu totul.

Era atât de înțelegător, încât Beth aproape căzu în capcană. Se forță să se împotrivească.

– Însă eu nu vreau asta, marchize Arden. Am o idee mai bună. De ce nu fugim chiar în clipa asta, să trăim ca niște proscriși ai societății?

Gata. Asta ar trebui să îl șocheze. Dar chiar dacă reușise, nu se vedea.

– Pentru că eu nu vreau asta.

– Iar ceea ce vrei dumneata are întotdeauna prioritate?

El se întoarse spre ea cu asprime.

– Te avertizez, domnișoară Armitage, că dacă insiști să te porți ca un copil răzgâiat, o să te tratez ca pe unul.

Beth refuză să se lase intimidată.

– Dacă aici sunt copii răzgâiați, domnule, ripostă ea, făcând un gest larg cu brațul, nu eu sunt acela. Ai uitat că eu sunt biata fată muncitoare?

– Ești o pisică rea care caută să zgârie pe cineva. Du-te și zgârie-l pe duce și te apăr eu. Nu-ți scoate ghearele la mine.

Beth se întoarse. Cearta aceea nu servea deloc scopului ei.

– Tatăl dumitale a spus cam același lucru, recunosc eu. Însă dumneata ești cel de care sunt legată.

– Deci cu mine trebuie să negociezi, spuse el mai domolit. Hai să găsim o cale de mijloc. Nu am vreo intenție ca lumea să mă considere un prost. Lasă-i să se întrebe de ce am ales drept soție o femeie de origine simplă. Nu vreau nici o aluzie că sunt obligat să fac asta sau că părinții mei nu te plac sau că nu ești potrivită pentru acest rol.

Dorințele lui. Intențiile lui. Beth simți cum se aprinde de mânie. Încă privind spre grădina scăldată în lumina lunii, Beth răspunse batjocoritor.

– Sau că pur și simplu nu vreau? Marchize, cum ai de gând să mă convingi să mă prefac dornică? Se întoarse din nou spre el, fără să își dea seama că lumina lunii îi dădea chipului ei comun puritatea unui înger al lui della Robbia.

Îl văzu ținându-și răsuflarea, poate de furie, apoi îndreptându-se spre ea, zâmbind.

– Domnișoară Armitage, poate reușesc să te seduc și să te conving.

Nervii lui Beth îi trimiseră o tresărire de avertizare, căci realizează unde puteau duce cuvintele ei. Ripostă, lipsită de înțelepciune:

— Te asigur că nu vei reuși, domnule.

Apucă să scoată doar un țipăt scurt înainte să se trezească în brațele lui, cu gura lui lipită de a ei. O ținea strâns, așa că era inutil să se zbată, însă nu o răni. Cu o mână îi ținea capul, împiedicând-o să se miște, iar buzele lui moi și calde apăsau doar cât să îi înăbușe un eventual protest. Beth era complet neajutorată. Teoretic știuse întotdeauna că bărbații erau puternici; însă abia în acel moment își dădea seama cât de puternici.

Apoi limba lui îi atinse buzele. Ea încercă să se împotrivească, însă el îi atinse cu limba interiorul buzei superioare. Simți cum o străbate un fior, și o senzație de amețală o sperie. Cu o hotărâre bruscă își desfăcu dinții gata să muște. Gura lui se retrase, iar el începu să râdă.

— Viața cu tine o să fie interesantă, spuse el, cu ochii strălucind. Și periculoasă.

Beth își dădu seama cu disperare că, într-un fel, nu făcuse altceva decât să-i stârnească interesul. Încă ținând-o în brațe, adăugă încet:

— Va trebui să caut pumnale prin patul conjugal?

— Dacă mă mai tratezi așa, domnule, spuse Beth apăsător, reîncepând să se zbată în zadar, nu va exista un pat conjugal. Lasă-mă! Faptul că o admir pe Mary Wollstonecraft nu înseamnă că-mi ofer favorurile oricărui bărbat care mă înșfacă!

El îngheță.

— Îți dai seama ce spui? rosti el încet, iar Beth își dădu seama cum interpretase cuvintele ei.

Înghiți în sec și afișă un zâmbet îndrăzneț.

— Bineînțeles că știu.

Dacă îl putea face să creadă asta, o să fie trimisă din nou la domnișoara Mallory chiar mâine. Întreagă? Asta nu avea de unde să știe. O mână mare îi prinse bărbia

ea și când ar fi vrut s-o împiedice să se întoarcă. Vocea lui era aspră.

— Câți au fost?

Beth clătină insolent din cap.

— Domnule, dacă îmi dai o listă a cuceririlor dumitale, voi face și eu același lucru.

El îi dădu drumul atât de brusc, încât ea se clătină.

— Dumnezeuule!

Beth se întoarce și se sprijini de balustradă; îi era greață. Oare putea să continue cu farsa aceea? Însă trebuia să reziste câteva clipe, apoi va fi în drum spre casă. Ce-ar putea ducele să facă dacă fiul său pur și simplu refuza? El va refuza. Nici un bărbat nu ar accepta așa ceva.

Fu prinsă de umeri și răsucită din nou spre el.

— Nu te cred, spuse el.

— De ce nu? Era o întrebare sinceră. Beth avea nevoie să știe de ce se îndoia de ea, ca să se poată purta convingător.

— Tu și domnișoara Mallory conduceți un pension select de fete. Nu ați reuși așa ceva dacă v-ați strica reputația.

Beth se strădui să pară insolentă.

— Sunt o persoană discretă, domnule.

Îi era greu să se prefacă îndrăzneată. Bărbatul avea un aer criminal. Îi cerceta chipul ca pe o carte. Beth încercă să pară o adeptă a iubirii libere, care nu avea nici un regret. Oare Mary, fiica lui Mary Wollstonecraft, nu fugise de curând cu Percy Shelley — un bărbat însurat? Marchizul nu va ști niciodată că acea escapadă le îngrozise și pe domnișoara Mallory, și pe Beth.

Brusc, el îi trase mâinile la spate și îi prinse încheieturile subțiri într-o mână. Ea se simți cuprinsă de groază și începu să se zbată. Văzu cu mirare că nu putea scăpa din strânsoarea lui.

— Nu te mai zbate sau voi fi nevoit să te rănesc.

Adică nu avea de gând să o rănească? Era convinsă că cel puțin o va lovi. Cuvintele lui o mai liniștiră, însă

nu și expresia lui. Inima ei îi bătea să-i spargă pieptul, însă nu putea să implore milă.

Dacă nu avea de gând să o rănească, atunci ce-i va face? Presupunea că o femeie mai îndrăzneată ar fi știut. Oare el își dădea seama că inima aproape îi ajunsese în gât? Și-ar fi dorit să-și retragă cuvintele, însă asta ar fi însemnat să-și piardă șansa de eliberare. Însă nu se putea stăpâni să nu tremure din tot corpul.

El își lipi trupul tare de al ei, de picioarele ei, de coapse, de sâni... Era o invazie de netolerat a intimității ei.

Dumnezeule mare, avea de gând s-o ia cu forța?

– De ce ești atât de speriată? întrebă el încet. Cu siguranță ar trebui să știi că nu am de gând să-ți fac vreun rău, draga mea.

– Sunt furioasă, izbucni Beth. Furioasă!

Mâna lui liberă îi mângâie obrazul. Beth se înfioră.

– Mă întreb oare de ce. Prin ce erau ceilalți iubiți ai tăi mai presus de mine?

Beth sesiză arma și profită.

– Mândria dumitale are de suferit, domnule? Erau bărbați sensibili și inteligenți și erau *aleși de mine*.

– Îmi pare rău, zise el fără să încerce să-și ascundă furia din privire. Însă în codul meu moral, inteligența și sensibilitatea nu înseamnă să dezvirginezi o domnișoară fără să te căsătorești cu ea, însă unul dintre acei bărbați perfecți ai tăi a făcut asta.

– Eu m-am *dat*, domnule, ripostă ea. M-am dat. Nu mi s-a luat virginitatea și nici nu a fost vândută pe câteva guinee sau pe o verighetă!

El își ținu respirația, șocat. O clipă îi strânse și mai tare încheieturile, astfel încât ea nu își putu stăpâni un strigăt de durere. El slăbi imediat strânsoarea, însă Beth simți intensitatea stăpânirii de sine pe care el era gata să și-o piardă.

Ce se va întâmpla acum? Beth știa că se va întâmpla ceva. Ceva îngrozitor.

Chipul lui era ca o mască de piatră, însă ochii săi ardeau. O privea fix, în timp ce mâna lui liberă aluneca de pe gâtul ei pe umăr. Ea se înfioră. El se retrase puțin, și Beth răsuflă ușurată. Apoi mâna lui îi prinse sânul stâng.

Beth scoase un țipăt și începu să se zbată din nou. Cu siguranță, orice femeie, indiferent cât de experimentată ar fi, s-ar zbate dacă cineva ar încerca să o ia cu forța. Însă era imposibil să scape din mâna lui de fier.

Beth își aminti de scopul ei și se domoli. Victoria era atât de aproape, încât nu trebuia să strice totul chiar acum. Oare el ce aștepta? Ce anume ar putea să-i trădeze virtutea și lipsa de experiență?

Îi simți degetul mare frecându-i ușor sânul și sfârcul. Era o senzație șocantă. Își închise ochii să nu-și trădeze disperarea din privire. În trupul ei se întâmplau lucruri extraordinare. Instinctul îi spuse că ar putea îmbunătăți impresia pe care o lăsa dacă îi răspundea sau poate chiar îl săruta. Sigur el va detesta un eventual spectacol al dorinței vulgare. Însă nici nu putea, nici nu știa cum să se prefacă bine.

În schimb, își dorea să strige și să se lupte cu el. Dorea să fugă. Dacă striga, atunci părinții lui veneau și puneau capăt acelei torturi; însă oare își va atinge scopul?

Se chinui să rămână pe cât de nemișcată îi permitea să stea trupul ei tremurând, în timp ce căuta în minte o metodă să folosească acel moment. Să apeleze la ceva pentru a-l dezgusta atât de profund, încât nici să nu se mai gândească să se căsătorească cu ea, indiferent de dorința părinților lui. Și asta rapid. Nu mai putea îndura prea mult fără să se dea de gol...

Își aminti cum, de mult, trăsesese cu urechea la o conversație între două servitoare de vârstă mijlocie care făceau curat prin pension. Vorbeau despre soții lor și despre actul căsătoriei și, cu toate că atunci Beth nu înțelegea ce spuneau, vorbele lor îi reveniră acum în minte.

„Jem al meu e un bărbat bun și dornic, însă așa-i place să facă un ospăț din asta și sunt momente în care vreau doar să se termine repede și să mă lase să dorm.“ Acum înțelegea cam ce putea însemna „să facă un ospăț din asta“.

Adunându-și tot curajul și rugându-se la zeitatea care le avea în grijă pe bietele femeii asaltate, Beth deschise ochii și rosti tărăgănat:

– Mereu faci un ospăț din asta, domnule? Nu putem s-o facem direct?

El îi dădu drumul și făcu un pas înapoi. În ochii lui văzu toată repulsia pe care și-o dorise. Se priviră în tăcere. Chipul lui era alb ca varul, însă poate și din cauza lunii. Beth se gândi că, totuși, nu luna era pricina. Se întrebă dacă va mai trăi cât să facă drumul înapoi spre domnișoara Mallory.

– Ești însărcinată? întrebă el direct.

– Bineînțeles că nu!

– Poți fi sigură?

Beth își încleștă dinții.

– Da.

El răsuflă ușurat.

– Îmi dai cuvântul tău, spuse el cu grijă, să nu... să nu dai frâu liber pasiunilor tale înainte de nuntă? Cred că în povestea asta sunt deja destui copii din flori.

– Domnule...

– E puțin cam târziu pentru onoare jignită, domnișoară Armitage. Vreau să-mi dai cuvântul. Buzele i se strânseseră în dezgust. Dacă nevoile tale sunt atât de mari încât să nu poată fi controlate, atunci, cu toată sila, o să te satisfac eu înainte de nuntă. Copilul pe care l-ai purta va fi al meu.

– Încă vrei să te căsătorești cu mine? întrebă Beth îngrozită.

– Nu am vrut asta niciodată, domnișoară Armitage, răspunse el. Acum aș da orice să nu fiu obligat să te ating. Însă nu am de ales, pentru că, chiar dacă aș da orice, la moștenirea mea nu renunț. Dacă nu mă căsătoresc cu tine,

taial meu îmi lasă doar proprietatea, fără mijloacele de a o întreține.

Beth simți cum o străbate un fior și se întrebă dacă nu suna o să leșine.

— Deci și tu ești la fel de neajutorat, șopti ea, întrebându-se cum ar putea desface ceea ce făcuse.

— Însă nu și lipsit de putere, răspunse el cu răceală. Nu voi recunoaște copii din flori și nu mă las încornorat. Cred că o să pot să te satisfac cât poțestești. Dacă văd cel mai mic semn că mă înșeli, te bat și te încui în cameră cu punic. Ai înțeles?

Îngreșată și îngrozită de ceea ce făcuse, Beth se mulțumi să șoptească:

— Da.

— Acum dispari din fața mea.

Se întoarse cu spatele la ea. Beth se uita fix la spatele lui.

— Domnule...

— Domnișoară Armitage, dacă ții la pielea ta, dispari.

Beth privi pumnul încheștat pe balustrada rece de piatră și dispăru în grabă.

Dacă ducele și ducesa, care citeau tăcuți, observară ceva în înfățișarea lui Beth, nu lăsară să se vadă. Când apuse că dorește să se retragă după acea zi obositoare, ducesa sună din clopoțelul de lângă mâna ei. Un lacheu veni să o conducă în camere, în timp ce altul se duse să o informeze pe Redcliff că era nevoie de ea.

Beth ar fi împiedicat asta dacă ar fi știut cum, însă pur și simplu îndură atențiile femeii. Apoi, rămasă singură în camera întunecată, analiză situația sumbră în care se afla.

Ducele îi spusese că îl va constrânge pe fiul său, însă atunci nu-l înțelesese cu adevărat. Acum, lupta ei să-și recapete libertatea avusese repercusiuni dezastruoase. Marchizul nu rămăsese insensibil la situația ei ciudată și intenționase să fie blând. Iar ea distrusese asta într-un fel care avea să o facă să-i fie rușine până la moarte.

Și cum va putea mâine măcar să dea cu ochii de el, darămite să mai încerce să repare ceea ce făcuse și să găsească o cale de mijloc pentru o căsătorie între ei?

Ducesa o privi pe tânăra care ieșea din încăpere. Domnișoara Armitage se controlase bine, însă se părea că momentul petrecut în singurătate cu Lucien nu merseese prea bine. Așteptă să se întoarcă fiul ei pentru a înțelege mai bine ce se întâmplase. Însă își dădu seama că aștepta degeaba.

— William, acest plan al tău mă îngrijorează, spuse ea încet.

Ducele ridică privirea din carte.

— În timp se vor obișnui.

— Ai privit-o când a trecut pe aici, William? întrebă ea. Biata fată părea rănită.

Ducele înțepeni.

— Crezi că a lovit-o?

— Nu, bineînțeles că nu. Rănită sufletește. Însă nu-ți pasă chiar dacă ar bate-o, continuă ea furioasă, atâta timp cât îi oferă fii.

— Am asigurat-o pe Elizabeth că va fi în siguranță, spuse ducele, privind-și soția. Nu voi permite să fie rănită.

— Și ce vei face dacă se poartă urât cu ea, William? îl provocă ea. Vei interzice căsătoria? Nu poți face asta ca să-ți atingi scopul. Sau îi mai aduci ca să se mai împreuneze din când în când, sub pază, ca pe un armăsar periculos și o iapă de prăsilă?

— Yolande!

Ea sări în picioare.

— Spune-mi, ce-ai de gând să faci?

El se ridică la rândul său, roșu în obraji.

— Ce părere bună ai despre fiul tău, doamnă! Având în vedere cine îi este tată, nici nu mă îndoiesc.

— A învățat să se poarte de la tine, Belcraven. Tot de la tine și-a învățat și cruzimea.

— Tu îndrăznești să mă acuzi pe mine de cruzime?

Ea se întoarse cu spatele la el și își trecu mâna prin păr.

În ochii ducelui era aceeași fetiță cu care se căsătorise și pe care o adora. Chipul ei încă avea trăsături bine conturate, iar în lumina lumânării părul ei lucea ca aurul.

— Da, ești crud, spuse ea încet, fără să-l privească. Până nu ai propus acest plan nu mi-am dat seama cât de nemilos poți să fii. În toți acești ani am crezut că ai suferit, adăugă ea, întorcându-se spre el cu ochii plini de lacrimi. Acum îmi dau seama că pur și simplu ești obsedat să mă pedepsești.

Apoi ieși din cameră. Prea repede. Pe loc, ducele își dădu seama cât de prostesc era să se îngrijoreze în privința servitorilor. N-ar putea măcar o dată să vadă acea familie ca pe niște ființe umane, nu ca pe niște semizei îndepărtate, fără sentimente și defecte?

Să o pedepsească? Ea se gândea că în toți acești ani el dorise s-o pedepsească? În toți acești ani de durere și negare de sine... Își aminti că își dorise ceva ascuțit care să spargă temnița lor de cristal. Oare asta își dorise? Să fie urât? Să o vadă pe Yolande plângând?

Căutând o supapă, durerea ducelui se transformă în furie și își găsi o țintă. Era în întregime vina lui Arden. Totul era din vina lui Arden, iar acum nu era în stare să gestioneze cu grație nici măcar o simplă căsătorie dinastică. Ieși pe terasă ca să-și pedepsească moștenitorul, însă găsi locul pustiu, scăldat în lumina lunii. Străpânirea de sine îi reveni încet-încet. Fata fusese obosită după călătorie și se trezise într-un loc complet necunoscut. Chiar dacă existaseră probleme, cu siguranță apăruseră din nimic și vor trece repede.

Se întoarse în salon și stinse lumânările una câte una. În lumina lunii, văzu cartea soției sale căzută pe podea și o ridică, netezind paginile. Arătase minunat în furia ei. Își amintea acele accese de furie de când erau tineri. El însuși se simțea remarcabil de tânăr în acea seară. Din nou își

recăpătă controlul. Colivia lor de cristal însemna, în egală măsură, protecție și constrângere. La fel ca un leu bătrân, nu credea că putea trăi în afara grătilor.

Marchizul părăsise terasa coborând scările care duceau în grădină.

Se însura cu o târfă. La fel de bine se putea căsători cu Blanche. De fapt, ar fi fost mult mai bine. Blanche îi plăcea și avea propriul simț impecabil al onoarei. Oare ce ar zice ducele dacă i-ar spune despre promiscuitatea lui Elizabeth Armitage?

Nu i-ar păsa, atâta timp cât copiii ar fi legitimi. Nu, nu i-ar păsa atâta timp cât aceștia *apăreau* ca legitimi. Marchizul nu trebuia decât să le dea numele său. Atâta timp cât erau plozii lui Elizabeth, erau demni de moștenirea de Vaux.

Lovi cu pumnul într-un copac. Îl durea, dar nu-i păsa. Străbătu întreaga grădină, ca să-și liniștească furia. Pe cine ura cel mai mult? Pe Elizabeth? Nu. O disprețuia, însă și ea era tot o marionetă, la fel ca el. Pe duce? Oh, da, îl putea urî pe duce, însă, legitim sau nu, marchizul era un de Vaux, cu toată mândria specifică acelei spițe, și înțelegea motivele ducelui. Și el și-ar fi dorit ca fiii săi să ducă linia de sânge mai departe. Pe mama lui? Da, pe ea trebuia să o urască. Dorința ei prostească provocase toată povestea aceea. Însă odată cu acel gând veni o tristețe care aproape îl făcu să urle. Mânia și mișcarea îi mai diminuau durerea, iar el începu din nou să își adune gândurile în timp ce se întorcea spre casă. Elizabeth Armitage nu era proastă, iar el nu avea nici o dovadă că era o depravată. Mai întâlnise astfel de femei, iar Beth nu avea nimic din senzualitatea lor. Probabil se putea controla, iar el se va asigura că o face. Gândul că nu era pură îl jignează, însă putea să se asigure că nu se va întâmpla nimic mai rău de-atât.

Pentru că dorea liniște, se duse către grajduri, ascunzătoarea lui de când era mic. De câte ori putea să stea

departe de profesorul său, venea aici sau călărea. Era întunecat și cufundat în tăcere, însă mirosul familiar și înțepător de cal și fân încă era acolo, împreună cu foșnete-tele ușoare pe care le făceau animalele adormite. Se plimbă o vreme pe-acolo. Chiar când se pregătea să plece, auzi un fluierat ușor. Merse în direcția sunetului până într-un colț întunecat, unde o siluetă era așezată pe un balot de fân, privind luna și fluierând fals.

—Ce faci aici? întrebă el încet.

Silueta tresări și se întoarse. Marchizul îl recunoscuse pe băiatul pe care îl găsisese în Londra. Sparrow.

—Nimic, domnule.

Băiatul era speriat, iar asta i se părea ridicol. Ce mai aveau în comun în afară de noroc? Amândoi erau copii din flori. Îl văzuse pe băiat o singură dată după acea noapte, îi dăduse guineea în șilingi și aranjase să fie angajat la grajduri. Merse și se așeză lângă băiat, pe balot.

—Nu-ți fie teamă. Dacă vrei să-ți petreci timpul de somn privind luna, asta n-o să-mi jupoaie mie pielea. Însă la cum îl știu pe Jarvis, o s-o jupoaie pe-a ta dacă mâine nu dai tot ce poți la muncă.

—Așa e, domnule, însă nu am nevoie de cine știe ce somn și-mi place să privesc luna noaptea și să ascult. E altfel decât la Londra.

—Da, presupun că așa este. Deci îți place aici?

—Da, îmi place.

Marchizul se lăsă pe spate și privi cerul nopții.

—Stelele de acolo, îi spusese el băiatului, cele din linie dreaptă. Acela e Orion.

—Ce e?

—Orion. E numele pe care îl poartă acele stele. El a fost un vânător grec puternic, însă a ales prada greșită și le-a vânat pe Pleiade, așa că Artemis l-a ucis, iar acum s-a transformat în trei stele.

—Domnu' să ne aibă în pază, spusese băiatul. Vânătoarea-i amuzantă, da' nu tre' să greșim.

Marchizul își dădu seama că îi luase în serios povestea, însă se mulțumi să râdă.

– Să-ți fie drept lecție, Sparrow, să nu te încurci cu grecoalice. Iar dacă îi poți evita complet pe greci, ar fi și mai bine.

Aici era pe teritoriul lui Sparra, se gândi el, iar băiatul își dădu imediat seama de aluzia la trișorii de la cărți și alți hoți.

– Asta zicea și vechiu' meu prieten Micky Rafferty. „Învață să recunoști un grec când vezi unul.“ Ți-ar fi plăcut Micky, adăugă el trist. A fost săltat. Brusc își aminti cu cine stătea de vorbă. Să-mi fie cu iertare, domnule.

– Oh, nu începe iar, Sparrow, spuse marchizul plictisit. Să știi că nu o să te pot striga așa la nesfârșit. N-ai un nume adevărat?

– Îi porecla mea adevărată, domnule.

– Și cum o chema pe mama ta?

– Babs, domnule.

Marchizul îl privi pe băiat. Chiar dacă trecuseră doar câteva săptămâni, chipul său se mai împlinise, iar în acele haine arăta chiar promițător. Merita un nume mai bun decât Sparrow.

– Știu, spuse el. O să schimbăm doar numele păsării. Ți-ar plăcea să te cheme Robin?

– Nu știu. M-am obișnuit cu Sparra.

– Însă nu e un nume cu care un tânăr să se prezinte în lume, nu-i așa? Robin Babson. Ce zici de asta?

Ochii băiatului luceau ca stelele din Orion.

– Robin Babson? Adică asta-s io?

– Dacă vrei.

– Da, spuse băiatul entuziasmat.

– Perfect. Marchizul se ridică și căscă. Dacă îți place la țară, poți rămâne aici.

– Pentru totdeauna?

– Mă rog, până o să vrei să mergi altundeva după ce mai crești.

—Dacă... dacă nu vă supărați, domnule, prefer să rămân cu dumneavoastră. Admirația din vocea aceea tânără era evidentă.

Marchizul își observă cu mâhnire slujitorul. Atenția lui fusese doar o bunătate de moment, un balsam pentru mândria sa rănită, însă nu îl putea răni pe copil.

—Să muncești bine cât suntem aici și îl poți ajuta pe grăjdarul meu, Dooley, spuse el.

—Vă mulțumesc, domnule, spuse băiatul, sărind în sus de bucurie. Vă mulțumesc.

—Însă dacă o să ai grijă de vitele mele, ai nevoie de somn. Mergi la culcare.

—Da, domnule. Băiatul o luă la fugă, însă se întoarse o clipă. Noapte bună.

—Noapte bună, Robin, rosti marchizul încet în întuneric.

capitolul 6

Beth era uimită de cât de ușor era pentru doi oameni să nu se întâlnească la Belcraven, mai ales când chiar asta își doreau. Beth îl vedea pe marchiz doar la cină și la întâlnirile de societate care urmaseră. Mai mult, după acea primă ocazie, membrii familiei nu mai rămăseseră nicio dată singuri.

La Belcraven locuia și un preot: reverendul Augustus Steep, care era și arhivarul, și istoricul familiei. Din când în când mai apărea și câte o doamnă Sysonby. Era o rudă îndepărtată a ducelui, care sărăcise în urma văduviei. Fusese primită ca însoțitoare a ducesei, însă, pentru că ducesa nu avea nevoie de însoțitoare, iar doamna Sysonby era entomolog entuziast, locuia independentă în camerele ei, urmându-și pasiunea și făcând ce dorea.

Unchiul și mătușa ducesei, contele și contesa de Nouilly, emigranți, ocupau o aripă întreagă, împreună cu o fiică infirmă și o mână de servitori credincioși. Din când în când mai apăreau și ei la cină, însă fără fiică.

Domnul Westall, secretarul ducelui, și domnul Holden, majordomul, aveau dreptul să ia cina cu familia, drept pe care îl foloseau din când în când, însă majordomul avea propria lui familie într-o casă de pe moșie, iar domnul Westall lua masa destul de des la casa parohială, unde interesul său, se gândea Beth, era fiica vicarului.

De fapt, Beth îl considera pe domnul Westall exact genul de tânăr tăcut și studios în preajma căruia se simțea bine. Îi plăcea compania lui ocazională, însă de câte ori vorbea cu el îl vedea pe marchiz privindu-i dur și bănuitor.

Beth și-ar fi dorit să-i înlăture bănuielile, însă, chiar dacă își găsea cuvintele, nu avea ocazia să le rostească.

Seara, marchizul nu mai încerca să o ia pe Beth deoparte, în ciuda aluziilor ducesei. Iar ziua dispărea. Ducele avea câini de vânătoare, însă ieșea rar să vâneze, iar marchizul mergea uneori la vânătoare de vulpi. Beth își dădea seama că își petrecea restul zilei călărind sau pescuind – orice l-ar fi scos din casă.

Când se întâlneau, întotdeauna se purta impecabil și foarte distant. Beth încerca pe cât putea să se ridice la înălțimea politeții lui și aștepta o ocazie să repare răul pe care îl făcuse, să îl convingă de puritatea ei. Două încercări de a rămâne singură cu el eșuaseră, astfel că fu nevoită să recurgă la măsuri disperate și îi trimise un bilet în care îi transmise că dorea să discute în particular cu el.

Când se întâlniră în acea seară înainte de masă, el îi spuse cu răceală:

–Draga mea, am primit biletul tău. Ai nevoie chiar atât de urgente?

Înțelegând spusele lui, Beth simți cum se înroșește.

–Nu, pufni ea.

După aceea se întrebă cu disperare dacă nu cumva ar fi trebuit să-l invite în patul ei. Aceea ar fi fost, poate, singura ei șansă de a vorbi cu el între patru ochi și de a descoperi că, de fapt, era – sau va fi fost – fecioară.

Pentru că abia vorbeau unul cu celălalt, cu siguranță că nimeni nu avea să creadă acea farsă a logodnei. Bineînțeles, ducele și ducesa netezeau lucrurile la suprafață, însă Beth simțea îngrijorarea ducesei. Contele și contesa de Nouilly erau absorbiți complet de propria lor amărăciune. Însă angajații de rang superior – domnul Holden, domnul Westall și reverendul Steep – găseau probabil acea situație drept foarte ciudată. Însă chiar și așa, erau foarte atenți să nu se dea de gol.

Din nou, Beth avea motiv să-i fie recunoscătoare lui Napoleon Bonaparte. Fără situația din ce în ce mai

îngrijorătoare de pe Continent, cu siguranță că nici măcar inteligenta familie de Vaux nu ar fi găsit explicații de fiecare dată. În schimb, în fiecare seară, preferau cu ușurare să discute despre noutățile zilei.

Într-o seară, marchizul îi șocă pe toți.

—Cred că e de datoria fiecărui bărbat să i se opună corsicanului, spuse el. Doresc să îmi ofer serviciile.

Ducele și ducesa se îngălbeniră.

—Imposibil, pufni ducele.

—Ba e foarte posibil, răspunse marchizul, iar Beth știu că aceea era încercarea lui de a scăpa.

Chiar și cu riscul morții? Sau se credea de neînvins?

—Arden, spuse ducele, după ce își recăpătă calmul și stăpânirea de sine, uiți că nunta ta e stabilită peste doar câteva săptămâni. După aceea și după ceea ce acum numiți luna de miere, vom discuta din nou despre asta.

Cuvintele sale erau însoțite de o privire amenințătoare. Beth știa că ducele îi amintea moștenitorului său de sabia care atârna deasupra capului său. Iar atunci marchizul încălca eticheta, își împinse scaunul și se ridică de la masă. Contele și contesa îl priviră mirați.

—S-a întâmplat ceva? întrebă contesa.

—Nu, mătușă, răspunse ducesa. Doar că Arden a terminat.

—Manierele tinerilor englezi lasă mult de dorit, pufni contesa. Apoi se întoarse la prăjitura ei.

Tăcerea se lăsă asupra tuturor. Ducele și ducesa se îngălbeniseră. Paloarea ducelui însemna o simplă neplăcere; a ducesei însemna teamă.

Câte mame, se întrebă Beth, trăiau cu teamă pe măsură ce umbra întunecată a războiului se așternea din nou asupra Europei, iar fiii lor se hotărau să intre în luptă?

Când ducesa ridică fruntea, iar ochii lor se întâlniră, Beth îi trimise o privire plină de compasiune, iar ducesa îi zâmbi la rândul ei. Era primul moment de înțelegere adevărată trăit de Beth de când venise la Belcraven. I se păru

ciudat de înspăimântător. Poate că era prima dată când simțea că aparține aceluși loc, iar asta o neliniștea.

Lui Beth îi plăcea din ce în ce mai mult compania ducesei. Femeia era inteligentă, spirituală și blândă. Într-o zi, pe când stăteau prinse în ocupația femeiască a brodatului unei perdele pentru capelă, ducesa încercă o critică blândă.

—Elizabeth, draga mea... Pentru cei curioși, povestea pe care o spunem este că tu și Lucien sunteți îndrăgostiți nebunește. Ar ajuta dacă ați petrece mai mult timp împreună.

Beth nu ridică fruntea din cusătură.

—Aveți dreptate, Înălțime. Însă marchizul nu dă semne că ar vrea să petreacă timp în compania mea.

—Ai vrea să petreacă mai mult timp cu tine?

Beth ridică privirea.

—Nu neapărat.

Ducesa se încruntă ușor.

—Elizabeth, nu cumva, după cum se spune, îți tai singură craca de sub picioare? Ce ți-ai dori mai mult la un soț decât ce are Lucien? E frumos. Poate fi fermecător.

—Înălțime, nu îmi pasă dacă soțul meu e frumos sau urât, răspunse Beth, iar dacă marchizul Arden este fermecător, cu siguranță nu a fost și cu mine. Eu îl găsesc rece și arogant.

Însă trebui să recunoască în sinea ei că nu fusese așa înainte ca ea să-i spună acele lucruri îngrozitoare.

—Draga mea, nu-i stă deloc în fire, spuse ducesa. Nici lui nu-i place această situație mai mult ca ție. Însă cineva trebuie să cedeze puțin. Nu ai putea să faci tu primul pas?

Beth încercase asta deja.

—Nu, răspunse ea, tresărind.

—Atunci voi vorbi cu Lucien, oftă ducesa.

Însă chiar dacă o făcuse, efectul nu se zărea.

În afară de problema cu marchizul, Beth începuse cumva să se obișnuiască să trăiască la Belcraven. Se obișnuise

cu măreția conacului cu o ușurință care o surprinsese și în curând învăță să se descurce singură prin toate încăperile principale. Nu putea să nu recunoască faptul că începuse să îi placă frumusețea camerelor spațioase, mulurile și ornamentele desăvârșite și lucrările de artă minunate. Cine s-ar plânge că are ocazia să admire în particular o madonă a lui Rafael, un portret al lui Van Dyke sau un peisaj cu țărani veseli al lui Breughel? Cine ar fi nefericit într-o bibliotecă atât de minunată?

Această cameră măreață, uimitoare, cu cele două rânduri de rafturi poleite, cu vitrină de sticlă, deveni ascunzătoarea principală a lui Beth. Aici găsea toți clasicii, dar și lucrări mai noi și interesante. Curând toată lumea știa că dacă cineva avea nevoie de domnișoara Armitage, trebuia să o caute într-una dintre nișele adânci de lângă ferestrele bibliotecii.

Beth nu era nevoită nici măcar să împartă încăperea prea des cu reverendul Steep. Cu toate că acesta avea postul de bibliotecar, interesul său principal era sala documentelor și arhivele de familie. Invada teritoriul lui Beth doar dacă cercetările lui o cereau.

Însă, într-o zi, se întâlnește acolo cu alt intrus. Stătea ghemuită pe un scaun căptușit cu catifea cafenie de lângă fereastră, când sunetul unor pași o făcu să privească pe după perdele.

— Bună dimineața, domnule Westall, spuse ea vesel, mereu încântată să-l vadă pe tânărul cel plăcut.

El se întoarse spre ea zâmbind.

— Bună dimineața, domnișoară Armitage. Trebuia să mă gândesc că vă găsec aici. Bănuiesc că nu pot spera să mă ajutați, nu-i așa?

Beth lăsa jos aventurile captivante ale lui Sir John Mandeville.

— Ba da, sigur. De ce anume aveți nevoie?

— Ducele este interesat de o nouă invenție a domnului Stephenson. Este vorba de o mașinărie de călătorie,

o locomotivă condusă de abur. Crede că un anume Trevithick a scris un articol despre un subiect asemănător, însă, adăugă el clipind, nu își amintește în ce ziar a fost publicat.

Beth chicoti cu compasiune.

—Nu are cum să fie cu mult timp în urmă, totuși, spuse ea, pentru că nu sunt nici zece ani de când am auzit de domnul Trevithick.

—Cred că este vorba chiar de mai puțin. De unde să începem?

Beth rămase o clipă pe gânduri.

—Aici nu am văzut colecții pur tehnice, cum ar fi cele întocmite de Societatea Regală. Ați văzut așa ceva?

—Nu, într-adevăr. Nu pot să spun că ducele a arătat până acum un interes prea mare pentru inginerie. Însă acum spune că s-a resemnat cu gândul că aceste motoare reprezintă cheia viitorului și e hotărât să le înțeleagă.

—Cred că *Registrul anual* sau *Revista lunară* ar fi cele mai potrivite. Aici sunt colecțiile complete ale amândurora. Ce alegeți?

Tânărul ridică din umeri și spuse:

—*Registrul anual*. Apoi o privi bănuitor pe Beth. Și de ce anume păreți așa triumfătoare, domnișoară Armitage?

—Păi, spuse Beth amuzată, pentru că *Revista lunară* are indice, domnule, în timp ce *Registrul anual* abia dacă are cuprins.

Râdeau amândoi când marchizul își făcu apariția. Privirea lui se îngustă. Dacă ar fi avut țepi, se gândi Beth, s-ar fi zburlit. Știa că roșise de vinovăție, când nu avea nici un motiv să se simtă vinovată.

Făcu un semn cu răceală spre secretar.

—Westall.

Domnul Westall făcu o plecăciune ceva mai pronunțată.

—Domnule...

Se retrase imediat în celălalt colț, ca să își înceapă căutarea.

Beth își păstră ținuta sobră și îl privi întrebătoare pe viitorul ei soț. Ce anume îl făcuse să vină să o caute? Răspunsul era ducea.

— Mama m-a rugat să vin să îți aduc asta, spuse el, oferindu-i un exemplar din *Colecția Ackerman*. Se pare că ți-a arătat niște modele pentru rochia de mireasă.

Beth nu avea vreo tragere de inimă să aleagă o astfel de rochie și luă revista cu degetele tremurând.

— Mulțumesc.

Marchizul îl privi pe domnul Westall, care răsfoia exemplarele legate din *Registrul anual*.

— Poate ai dori să îți continui treaba, domnișoară Armitage? spuse el într-un final.

— Nu, domnule, nu, răspunse Beth apăsător. Doar nu credea că ea și domnul Westall...

Bineînțeles că asta credea. Rămase nemișcat pe un fotoliu masiv al bibliotecii, pregătit să le urmărească fiecare mișcare. Cu toate că simțea o mâncărime în ceafă, Beth se chinui să-și reia treaba să îl ajute pe secretar. Îl văzu pe domnul Westall aruncând o privire neliniștită spre marchiz și se întrebă dacă chiar era dreptă față de secretar. La urma urmei, era doar un angajat care putea fi concediat imediat. Singurul lucru de care Beth era sigură era că pe ea nimeni nu o va alunga de la Belcraven. Nu putea îndura să tremure într-o tăcere supusă sub privirea fixă a marchizului, iar când dădu peste un articol relevant, i-l înmână secretarului.

— Vedeți, am găsit un articol despre un vagon pe abur care se folosește într-o mină din Yorkshire. Poate vă interesează.

— Cu siguranță, spuse el, luând documentul. Iar aici am găsit un articol despre Trevithick, care sigur e cel la care se gândea ducele. Vă mulțumesc, domnișoară Armitage.

Cu volumele în brațe, domnul Westall ieși, fericit că scăpa de atmosfera tensionată din încăpere. Beth se întoarse și îi aruncă o privire împietrică marchizului.

—Nu a fost nimic lasciv, spuse ea.

El se ridică încet, cu aroganță.

—O să-i spun lui Westall că nu mai are voie să rămână singur cu tine vreodată.

Beth era atât de furioasă, încât așteptă o clipă înainte să vorbească. Încă bolborosea „Tu... tu...” când el părăsi încăperea. Trânti mînioasă o ușa de sticlă, iar din marginea teșită porni o crăpătură. O privi îngrozită.

—Dumnezeule mare, șopti ea, oare cât costă?

Apoi își aminti că nu era nevoie să se îngrijoreze pentru astfel de lucruri. Vrînd-nevrînd, făcea parte din familie. Se îndreptă în grabă către mijlocul camerei și sună din clopoțel. Un lacheu își făcu imediat apariția.

—S-a crăpat o bucată de sticlă, spuse ea. Te rog, cheamă pe cineva să o repare, Thomas.

Toți lacheii purtau numele de Thomas când erau de serviciu. Așa, lucrurile erau mult mai simple.

—Da, domnișoară Armitage, spuse tânărul cu o privire ușor mirată, apoi ieși.

Beth își dădu seama că era prima dată când i se adresa unui servitor cu o aroganță ce părea înăscută. Nu își dădea seama dacă asta era progres sau înfrângere. Însă știa că încă se simțea stînjenită la gândul că lacheul auzise sau ghicise ce se întîmplase acolo, dar ridică din umeri. Realizase că singura metodă să îndure viața la Belcraven era să-i considere pe servitori drept niște marionete. Își spuse că, de fapt, ar fi fost mult mai fericită la Belcraven ca servitoare decât ca membru al familiei. Desigur, o servitoare de rang superior. Menajeră sau măcar servitoare cu vechime. Așa își putea petrece serile discutând despre ciudățeniile din familia ducală, relaxându-se și fiind ea însăși.

Abia mai târziu își dădu seama că i se oferise o ocazie să discute cu marchizul și să lămurească neînțelegerea în privința moravurilor ei și o irosise. Complotul ducesei

eșuase, așa că ducele preluă inițiativa. Într-o seară *en famille*, își privi aspru moștenitorul.

– Vestea a ajuns în ziar, Arden, spuse el, întinzându-i un exemplar din *Gazetă*. E vremea să o prezinți formal pe mireasa ta celor din împrejurimi.

– Cum dorești, domnule, răspunse marchizul pe un ton plictisit, mulțumindu-se să arunce doar o privire la ziar. Citea o carte și ținea degetul unde rămăsese.

– Și să nu te îndoiești de dorința mea, continuă ducele cu răceală. Se va organiza o recepție pentru arendași și un bal pentru vecinii noștri. Să te aștepti la mulți oaspeți. Tu și Elizabeth îi veți întâmpina împreună și vă veți purta corespunzător.

Beth văzu cât de tensionat era marchizul când îl privi pe duce. Se întrebă dacă avea să se revolte, însă repetă pe același ton mecanic:

– Cum dorești, domnule.

Chipul ducelui se înroși de furie, iar ducesa interveni în grabă:

– Până și servitorii consideră că te porți ciudat, Lucien. Se presupune că sunteți îndrăgostiți. Mai mult, cum ați putea tu și Elizabeth să ajungeți să vă înțelegeți dacă vă feriți unul de celălalt?

Marchizul îi aruncă lui Beth un zâmbet care ar fi putut îngheța un ocean întreg.

– Eu și Elizabeth chiar am ajuns să ne înțelegem prea bine, *maman*.

Ducesa îi privi neajutorată pe amândoi.

– Măine, spuse ducele, îi vei face lui Elizabeth un tur al casei și al moșiei, Arden, și i-l vei explica.

Cei doi bărbați se priviră fix, iar Beth văzu în ochii ducelui promisiunea tăcută a răzbunării dacă marchizul ar fi repetat acel „Cum dorești, domnule” sec. Tăcerea devenise insuportabilă. Apoi marchizul se întoarse spre ea, cu o politețe impersonală.

– Desigur, răspunse el. La ce oră ai prefera, Elizabeth?

— După micul dejun, domnule? întrebă Beth pe un ton ușor pițigăiat. La nouă și jumătate?

El făcu un semn aprobator din cap, apoi, după o privire aspră spre duce, se întoarse la cartea lui. Beth privi în jur. Ducele se uita urât la marchiz, ca și când avea de gând să-i ceară ceva mai mult. Ducesa îi privea îngrijorată pe fiul și pe soțul său. Marchizul se prefăcea absorbit de cartea lui. Pentru Beth, atmosfera din acea familie era imposibil de suportat. Oare era vorba doar de căsătoria asta, de infidelitățile din trecut sau întotdeauna fusese așa? Spre surprinderea ei, se trezi dornică să-i ajute cumva, însă alungă imediat acel gând. Avea destul de furcă să se salveze pe ea însăși și nu-și permitea să-și irosească energia pe alții.

Se scuză încet și se retrase în camerele ei.

În pat se gândi la ziua următoare, pe care urma să o petreacă în compania marchizului. Deja nervii ei erau întinși la acea idee. Însă, își spuse ea, poate așa va găsi ocazia să desfacă răul pe care cuvintele ei prostești îl făcuseră. Măcar puteau să o ia de la capăt și să încerce să construiască măcar o bază pentru o căsnicie cinstită.

Cu toate că se descurca să se plimbe prin cel puțin douăsprezece camere ale familiei, în ziua următoare Beth își dădu seama că nu înțelesese nici pe departe adevărata dimensiune a ducatului de Belcraven. Pe de altă parte, marchizul știa conacul de la pivnițele reci până la podurile prăfuite. În ciuda aroganței lui aparente, îi cunoștea și îi înțelegea pe toți servitorii care întrețineau domeniul, pe mulți chiar după nume.

Discutară cu majordomul, Morrisby, cu menajera-șefă, Kelly, cu spălătoreasa-șefă, Margery Coombs și cu una dintre servitoarele responsabile cu cămărilor, Elspeth.

În plus, mai erau și mulți lucrători anonimi, dintre care unii erau vădit mirați să se trezească nas în nas cu un membru al familiei. De exemplu, cel responsabil cu întorsul ceasurilor și doi bărbați a căror singură activitate

era să se plimbe prin casă și să înlocuiască sau să taie lumânările. Mai erau tâmplarii, pictorii, zidarii și meșterii de acoperiș care lucrau permanent ca să întrețină conacul, ferma și numeroasele clădiri adiacente. În plus față de serviciile pentru familie – gătit, spălat, făcut curățenie – toate aceste lucruri trebuiau făcute pentru alte trei sute de persoane care întrețineau întregul sistem. Existau servitori pentru servitori.

Pe domeniu existau o berărie, o brutărie, o spălătorie uriașă și o armată de cusătorese. Săpunul și oțetul se fabricau la moșie, iar produsele fermei erau gătite, conservate sau folosite în alt mod.

Servitorii de rang superior – administratorul domeniului, administratorul camerelor și menajera – supravegheau întregul sistem și aveau statutul de boiernași de țară.

În timp ce îi arăta domeniul și îi explica totul, marchizul era politicos; atât de exagerat de politicos, încât lui Beth îi fu imposibil să deschidă un subiect personal.

După prânz, turul lor continuă. Merseră prin grădinile de legume și prin livezi, prin grădinile de plante medicinale și sere. Trecură pe lângă cotețele câinilor de vânătoare, apoi, pe lângă potcovărie, ajunseră la grajdurile uriașe care adăposteau patruzeci de cai și în care mai încăpeau încă o sută, dacă aveau oaspeți.

Sfârșită atât fizic, cât și psihic, Beth ceru să facă o pauză. Se vedea că marchizul își iubea căminul, iar ea îl simțea ceva mai relaxat în timpul acelui tur. Dacă voia să încerce să explice, ar fi fost bine să o facă atunci. Începu o conversație simplă.

– Cum reușești să înțelegi un astfel de loc? întrebă ea.

El ridică din umeri, în timp ce răsucea un fir de pai între degete.

– Pentru mine e locul în care am crescut. Mi-am petrecut copilăria – când scăpam de profesori – printre piccioarele grăjdarilor sau cu degetele în cratița bucătăresei sau plimbându-mă cu Morrisby prin pivnița de vinuri

uitându-mă la vinul pus deoparte pentru majoratul meu. Cât despre condus, știu doar cum să-i comand pe oamenii care conduc moșia. Doar atât e nevoie să știi.

Beth spera că acea zi era foarte îndepărtată.

—Nu te-am întrebat niciodată, spuse marchizul. Călărești?

—Nu. Nu am avut niciodată ocazia.

—Atunci trebuie să-ți luăm un costum și te învăț. Așa o să avem ce face în luna de miere.

Beth îl privi surprinsă, iar el înțepeni și redeveni rece, căci își aminti imediat.

—Sper că nu o să vrei să-ți petreci chiar tot timpul în pat? întrebă el pe un ton neplăcut. Chiar dacă ai vrea, draga mea, va trebui să mă ierți. Indiferent cât de libidinoși au fost ceilalți amanți ai tăi, eu sunt doar un bărbat normal. Însă am uitat, adăugă el cu un rânjel, că te satisfaci cu mai mulți, nu-i așa? Asta nu pot să accept.

Beth se întoarse ca să-și ascundă obrajii fierbinți.

—Nu am făcut... murmură ea.

—Poftim?

Beth înghiți și se întoarse spre el.

—Nu am făcut... ce-ai spus tu. N-am făcut...

—Este puțin cam târziu pentru modestie feciorelnică, Elizabeth, rosti el fără să clipească, însă te felicit pentru actorie. Mă liniștește. Acum știu că n-o să ai probleme în a-i convinge pe cei din partea locului că suntem îndrăgostiți.

—Marchize, nu mă prefac, spuse Beth cu disperare.

El se rezemă de ușa unui grajd și o studie atent.

—Spune-mi dacă înțeleg bine. Acum pretinzi că ești... ce? Sper că nu virgină?

Beth simțea că i se face greață.

—Ba da.

—De ce?

Beth dădu uimită din cap.

—De ce, ce?

—De ce vrei să minți acum? Adevărul va ieși la iveală. N-o să mă păcălească o bășică de sânge ascunsă între cearșafuri ca să le păteze.

Beth trase adânc aer în piept.

—Domnule, îți spun adevărul. Sunt neatinsă. Am... am spus toate lucrurile acelea în prima noapte sperând că vei rupe logodna. Nu mi-am dat seama că nu se poate.

El se îndreptă gânditor spre ea și îi ridică bărbia cu un deget. Beth știa că are ochii plini de lacrimi și spera ca asta să o ajute.

—Elizabeth, problema cu minciunile este că otrăvesc adevărul. De unde pot ști că-mi spui adevărul acum?

—După cum ai spus, răspunse Beth pe un ton răgușit, o să afli.

El îi dădu drumul brusc și se îndepărtă, privind spre curtea grajdurilor.

—Domnișoară Armitage, nu știi cât de mult mă tentează să te iau aici și acum. Dacă înainte ai spus adevărul, cu siguranță asta îți dorești. Dacă ai mințit, ar fi ceea ce meriți. Indiferent cât de neatinsă ar fi, nici o femeie decentă n-ar fi vorbit așa.

—Domnule, ai ales pentru „femeie decentă” o definiție care să-ți convină, spuse Beth cu furie. Da, consider că mariajul este o instituție opresivă pe care femeile ar trebui să o evite, însă dorința e o altfel de temniță. Nu m-aș da niciodată decât unui bărbat pe care să-l iubesc și în care să am încredere și, adăugă ea, încă nu am întâlnit un asemenea bărbat.

Se întoarse spre ea cu o privire de gheață.

—Și dacă îl întâlnești după ce ne căsătorim? Am vorbit serios când am spus că nu mă las încornorat.

Beth ridică bărbia.

—Eu o să-mi țin jurămintele dacă le fac, rosti ea ușor disprețuitor. La fel vei face și dumneata, domnule?

Era încântată să-l vadă înroșindu-se, însă victoria ei fu de scurtă durată. Se apropie de ea cu un zâmbet neplăcut.

—Totul depinde de cât de bine mă servești, draga mea, spuse el zâmbind amenințător. Să sperăm că bărbații care au pus mâna pe tine până acum te-au învățat câte ceva.

—Nici un bărbat n-a pus mâna pe mine! strigă Beth.

El ridică din sprânceană.

—Și totuși, ai rămas atât de impasibilă când am făcut-o eu? Haide, Elizabeth, să nu întindem coarda prea mult. Sunt dispus să cred, cu admirație, că ți-ai înfrânat pornirile cât să-ți păstrezi fecioria, însă că nimeni nu te-a atins așa înainte? Asta nu mai cred.

Beth plângea atât de tare, încât abia vedea. Își duse mâna la ochi, ca și când ar fi vrut să-și împingă lacrimile înapoi.

—Oh, lasă-mă în pace, domnule. Îmi pare rău, chiar îmi pare rău că am spus ce-am spus... Clătină din cap și înghiți în sec. Iar acum sunt pedepsită. Încercă să treacă pe lângă el, însă el o prinse cu putere de umeri.

—Tu consideri că asta e pedeapsă? Meriți să fii biciuită!

Beth încercă să scape din strânsoarea lui.

—Lasă-mă!

Cineva în apropiere își dresă glasul.

Luați prin surprindere, Beth și marchizul se întoarseră și îl zăriră pe Jarvis, grăjdarul-șef. Era alb ca varul și speriat de moarte, însă spuse:

—Poate ar trebui să o conduc pe domnișoara Armitage la conac, domnule.

Marchizul trase aer în piept și îi strânse atât de tare umerii lui Beth, încât aceasta scoase un țipăt.

—Jarvis, dacă vrei să-ți păstrezi postul, pleacă acum, spuse marchizul cu răceală.

Bărbatul nu răspunse și nu se mișcă.

Beth știu că marchizul era în stare să-și verse toată frustrarea pe omul acela binevoitor. Poate chiar să-l

ucidă. Și deja începuse să distrugă credibilitatea logodnei lor. Se părea că trebuia să treacă prin asta, iar Beth voia cât mai puțină bârfă. Spera că era o actriță la fel de bună pe cât o credea el.

—Domnule, spuse ea încet, Jarvis crede că vrei să mă rănești. Nu știe că nu ai face niciodată așa ceva.

Se chinui să zâmbească și ridică o mână tremurândă ca să atingă obrazul marchizului, sperând să nu se mai uite cu privirea aceea la servitor. El se întoarse spre ea, iar ea clipi când văzu furia care încă ardea în ochii lui.

—Cearta noastră de îndrăgostiți, șopti ea, căci doar de atât era în stare, probabil i s-a părut una serioasă. Doar n-o să-l învinuiești că a vrut să mă apere?

Autocontrolul îi netezi marchizului grimasa de pe chip și zâmbi și el, cu toate că privirea lui încă îi trăda sentimentele.

—Sigur că nu, draga mea. Nu pot decât să mă bucur că ai asemenea protectori. O prinse de talie și o trase aproape de el. Foarte aproape. Beth se stăpâni să nu fugă de lângă el. Jarvis, nu-ți face griji, continuă el calm. Și eu, și domnișoara Armitage suntem stresați din pricina nunții.

Omul, vizibil ușurat, își duse mâna la frunte și se îndepărtă. Beth răsuflă și ea.

—Stăpânirea ta de sine este remarcabilă, spuse încet marchizul.

—Lasă-mă, spuse Beth, încercând să scape. Însă brațul său era ca de fier. O strânse și mai aproape, astfel încât îi simți conturul dur al pieptului, șoldurile, coapsele...

—De ce? întrebă el, prinzându-i bărbia și întorcând-o cu fața spre el. Nu crezi că o demonstrație publică a iubirii noastre ar prinde bine?

—Nu! Beth nu-și imagina ceva mai rău decât să fii sărutat cu ură. Se zbatu și mai tare. Lasă-mă! Însă era în zadar.

—Îți propun o târguială, spuse el cu un zâmbet fals. Beth rămase nemișcată.

—Și anume?

Îți plimbă degetul pe obrazul ei. Beth clipi. Zâmbetul lui deveni mai larg și mai rece.

—O să mă abțin de la a-mi impune atențiile nedorite asupra ta, draga mea, și de la a-ți reproșa activitățile dezgustătoare pe care le-ai făcut, dacă îți joci rolul cum trebuie.

—Bine, spuse Beth.

—Vreau să te îmbraci cum trebuie, să te porți așa cum o viitoare marchiză trebuie să se poarte și să dai senzația că ești îndrăgostită.

Beth se cutremură.

—Adică ceri supunere completă.

El o strânse și mai aproape, întorcând-o ușor, astfel încât să îi apese sâni, și îi zâmbi cu un aer de cuceritor.

—În schimb, te voi scuti de atențiile mele, care se vor reduce la politețe în public. Asta vrei, nu-i așa, Elizabeth?

Beth nu avea de ales. Trebuia să iasă din acea situație înainte să îi scape iar de sub control.

—De acord. Dă-mi drumul.

În sfârșit, o eliberă.

—Așa să fie.

Beth încercă să plece în grabă de la grajduri, de lângă el. Însă mâna lui se strânse în jurul brațului ei. Beth se întoarse brusc, ca arsă.

—Ușurel, draga mea. Pactul nostru începe aici. Șterge-ți ochii.

Îi întinse o batistă, cu care Beth își șterse lacrimile. Dumnezeu, ce mai urma? Apoi el îi oferă brațul, iar ea i-l prinse. Liniștiți, ca un adevărat lord cu doamna lui, se întoarseră la conac.

Jarvis îi privi îndepărtându-se. Se gândi că fusese cât pe ce să-și piardă slujba, poate chiar și viața, pentru o intervenție de o clipă, însă nu putuse să stea să se uite, fără să facă nimic. El îl urcase pe marchiz pe primul

său ponei și îl învățase aproape tot ce știa despre cai. Arden era băiat bun, însă se transforma într-un drac când își pierdea cumpătul. În trecut, Jarvis avea permisiunea ducelui să-l bată dacă făcea prostii. Își aminti că o dată, când marchizul își vărsase furia pe un cal, îl bătuse cu cravașa. Apoi băiatul se dusesese alergând la tatăl său, iar ducele venise să vadă biata iapă. Apoi îi spuse lui Jarvis să-i mai administreze băiatului încă șase lovituri, chiar în curtea grajdului.

După aceea nu mai fuseseră incidente, iar marchizul nu-i purtase pică. Păcat că acum nu avea cine să pună biciul pe el, după ce o tratase astfel pe o femeie atât de plăcută cum era domnișoara Armitage. Sigur, ceartă de iubiți. Un mod cam ciudat de a iubi. Și servitorii vorbeau despre cei doi, însă nimeni nu-și dădea seama ce se întâmpla. Unii credeau că marchizul o lăsase cu burta la gură, ca să spunem așa, însă asta nu era motiv să grăbească nunta așa de mult. Și nici nu se purtau ca doi porumbei. Domnișoara Armitage era o doamnă foarte plăcută, după cum spuneau ceilalți servitori: încântătoare, cu un aer de doamnă, însă fără fițe. Totuși, nu prea era genul marchizului. Deloc. Jarvis scutură din cap și se întoarse la caii lui. Mânjii aveau, se pare, mai multă minte ca oamenii.

capitolul 7

După ce se despărți de marchizul taciturn, Beth se retrase în bibliotecă.

Părea să o fi crezut că era fecioară, însă asta nu schimba prea mult lucrurile. Nu își dădea seama ce anume credea el că făcuse. O educație solidă, inclusiv cunoașterea operelor necenzurate ale clasicilor, o informase prea bine despre femei, bărbați și ceea ce făceau împreună. Însă în realitate era ca și când experiența într-o cadă de baie ar fi putut trece drept pregătire corespunzătoare pentru viața pe mare.

Nu-și dorise să fie sărutată cu ură. Cum ar fi fost dacă trebuia să împartă patul conjugal cu astfel de sentimente?

Simțea cum ochii i se umplu iar de lacrimi și încercă din răputeri să se stăpânească. Nu se va transforma într-o plângăcioasă. Își dorea cu disperare să aibă pe cineva în care să se încreadă, pe cineva căruia să-i ceară sfatul. Nu putea să o aleagă pe domnișoara Mallory, căci ea i-ar fi zis, pur și simplu, să se întoarcă acasă și să lase naibii căsătoria. Și, în plus, Beth bănuia că acea doamnă avea la fel de puține cunoștințe despre lume ca ea.

Ducesa era singura femeie măritată cu care putea vorbi, însă nu îi venea să-i povestească întreaga încurcătură sordidă chiar mamei marchizului.

Se părea că singura ei opțiune era să se poarte atât de impecabil, încât marchizul să își dea seama că nu avea cum să fie monstrul care o credea el.

Cine naiba să fi fost acești bărbați care ar fi pus mâna pe ea? Râzând, Beth se gândi la frumoșii ei, aceia pe care îi cunoștea.

Domnul Rutherford, preotul, care roșise puternic într-o zi când fusese nevoit să-i descurce rochia dintr-un tufiș de trandafiri; domnul Grainger, filosoful, care o dată o sărutase pe buze și apoi se scuzase pentru îndrăzneală și fugise; doctorul Carnarvon, care le îngrijea pe elevele domnișoarei Mallory. Bunul doctor, care o curtase un an, apoi spusese că nu e demn de ea din cauza dorințelor lui pământești. După care se căsătorise cu o văduvă care i le înțelegea.

Încercă să și-i imagineze pe acei bărbați purtându-se cu ea așa cum o făcuse marchizul, sărutând-o cu gura deschisă și atingându-i sânul. Nu așa atingea un bărbat o femeie respectabilă. Poate ar trebui să le scrie „bărbaților din viața ei” și să ceară recomandări.

Apoi îi veni în minte o ilustrație, o imagine dintr-una din cărțile mai deocheate ale domnișoarei Mallory, pe care o ținea ascunsă de eleve. Era o reprezentare a lui Venus și Marte. Venus stătea întinsă pe jumătate goală în poala lui Marte, care își ținea o mână pe sânul ei dezgolit.

Dumnezeule mare! Oare marchizul credea că ea făcuse așa ceva? Cu domnul Rutherford? Beth sări în picioare, cu mâinile apăsate pe obrazii aprinși. Oare cum va mai putea da cu ochii de el? Asemenea lucruri se întâmplau doar în vremurile păgâne!

Chiar atunci intră ducesa.

— Știam că o să te găsesc aici, draga mea. Se opri, mirată să o vadă pe Beth în mijlocul încăperii. S-a întâmplat ceva, Elizabeth?

Beth știa că dacă ar fi negat imediat, nu ar fi fost crezută, așa că răspunse:

— Doar o mică *crise de nerfs*, atât, Înălțime.

— Sper că nu are legătură cu ceva ce a făcut Lucien, spuse ducesa, apropiindu-se. Beth simți cum se înroșește și mai tare. În esență e un om bun, însă a moștenit de la tatăl său destul cât să fie dificil uneori.

— Oh, spuse Beth, uimită de acea aluzie atât de firească la tatăl marchizului.

Ducesa îi aruncă acel zâmbet dulce, care întotdeauna avea o umbră de tristețe.

— Între noi nu ar trebui să fie un subiect tabu. St. Briac era fermecător, însă nu te puteai baza pe el. Era un amestec de emoții puternice și o explozie constantă de reacții impulsive. Aș fi putut să mă căsătoresc cu el. Avea proprietăți și, cu toate că pentru cineva ca mine era o variantă destul de nepotrivită, nu era chiar de respins. M-a cerut de soție, însă nu am putut accepta. Era prea... impulsiv.

Deci de acolo își moștenise marchizul temperamentul.

— Și totuși, eu sunt nevoită să mă mărit cu fiul lui, spuse Beth.

— Lucien nu seamănă întru totul cu el, Elizabeth, te asigur. Seamănă mult cu mine, iar eu, după cum bine vezi, sunt o femeie practică. Și l-a copiat destul de mult și pe duce, care e tot ceea ce nu era St. Briac.

Beth bănuise că între duce și ducesă, dincolo de formalitatea vieții pe care o duceau, se ascundea o dragoste profundă. Iar acum era sigură de asta, auzind-o pe ducesă vorbind atât de admirativ despre soțul ei. Atunci de ce trăiau așa? Încercă să și-i imagineze pe duce și ducesă... Își controlează imediat gândurile.

— Însă, continuă ducesa, pentru că Lucien are acea urmă de sălbăticie și temperament, mă gândeam că poate te-a supărat cu ceva.

— Mă supără doar pentru situația în care mă aflu, înălțime. M-aș simți la fel, indiferent de ce bărbat ar fi fost vorba.

Chiar în timp ce spunea asta, Beth știa că nu era adevărat. Marchizul avea un talent particular de a o scoate din sărite.

Ducesa, femeia practică, ridică din umeri.

— *C'est la vie*. Și mă tem că va trebui să te deranjez și mai mult. Vom avea oaspeți și va trebui să organizăm

și un bal. Draga mea, dacă nu vrei să arăți ciudat, mă tem că va trebui să ne lași să-ți schimbăm garderoba. Lucien a spus că vei accepta.

Beth își privi rochia galbenă și simplă. Considera că asemenea rochii erau comune și șterse.

— Da, știu, spuse ducesa cu un zâmbet critic, însă pare cusută în casă, draga mea. N-o să încercăm să ne prefacem că aduci cine știe ce zestre, însă toți se vor întreba de ce nu te îmbrăcăm.

— Prea bine, oftă Beth. La urma urmei își dăduse cuvântul în fața marchizului. Însă va trebui să îmi spun și eu părerea când îmi alegeți hainele.

— Desigur, spuse ducesa fericită. Hai, vino!

Beth descoperise deja că ducesa se putea mișca în mare viteză și acum aproape că începuse să alerge ca să țină pasul cu cealaltă, în drum spre camerele ei. Un lacheu fu trimis să o aducă pe cusătoreasa-șefă.

— Doamna Butler poate foarte bine să facă o rochie simplă și stilată și o să îți ia măsurile. Vom trimite un tipar pe muselină la Londra, ca să-ți facem o rochie de bal. De fapt, spuse ea, aruncându-i o privire vicleană lui Beth, cred că o să-l trimit pe Lucien. O să-l scoatem din peisaj și așa o să aibă și el parte de puțină liniște. Poate să execute nenumărate comisioane mult mai bine ca un servitor. Trebuie să ne uităm în reviste.

Alt lacheu fu trimis să aducă reviste din apartamentul ducesei.

— Trebuie să facem ceva și cu bijuteriile, spuse ducesa. Lucien o să-ți cumpere, însă printre bijuteriile familiei sunt anumite obiecte pe care trebuie să le ai.

Alt lacheu dispăru în grabă în misiune.

În camera lui Beth se duseră direct la garderobă.

— Ar trebui să-ți dezbraci rochia, draga mea, spuse ducesa aspru. Beth făcu ce i se spusese și își înfășură șalul în jurul trupului.

— Lenjerie intimă, spuse ducesa, ca și când ar fi făcut o listă în gând. Cămăși de noapte de mătase. Beth simți cum îi ardeau din nou obraji. Vrei să-ți cumpărăm acum o garderobă completă sau preferi să ți-o cumperi singură după ce te căsătorești?

— E vreo diferență? întrebă Beth, simțindu-se ca și când ar fi mișcat o pietricică și ar fi provocat o adevărată alunecare de teren.

— Depinde unde o să mergeți în luna de miere și cât de curând vrei să intri în viața mondenă.

— Nu știu.

— Întreabă-l pe Lucien, spuse ducesa.

Beth nu era sigură dacă era o instrucțiune sau o altă notiță în minte.

Între timp începură să apară cei chemați. O femeie înaltă și sfrijită, urmată de o servitoare micuță care ducea un coș cu mai multe mostre de textile, era croitoreasa. Îi luă cu repeziciune măsurile lui Beth, în timp ce ducesa vorbea despre modele de rochii.

— Rochii rotunde și simple, spuse ea. Ești de acord, Elizabeth? Înainte ca Beth să aibă timp să răspundă, continuă. Muselină. Ia să văd. Bumbacul crem e încântător, nu-i așa? Sau batistul acesta cu model.

Beth renunță și o lăsă pe ducesă să aleagă trei rochii pe care să i le facă rapid — una din batist cu model, alta din bumbac crem cu crenguțe verzi și una din batist simplu. Mai dădu ordin pentru un trusou cu obiecte personale, toate cu monogramă.

Croitoreasa plecă, iar Beth își îmbracă din nou disprețuita ei rochie făcută în casă. Imediat fu trasă să se uite cu ducesa la reviste de modă. Era pregătită să protesteze dacă alegerile i se păreau nepotrivite, în rest se resemnă și o lăsă pe ducesă să-și vadă de treabă. Oricum, ea nu se pricepea la asemenea prostii.

Foarte curând, șase rochii minunate și, cu siguranță, scumpe au fost alese să fie comandate de la Londra. Și un costum de călărie, spuse ducesa hotărât. Și cizme.

Apoi, în fața bieteii Beth a fost întinsă pe masă o mică avere în bijuterii: argint, aur, diamante, rubine, smaralde, safire, perle... Nu se putu stăpâni să nu atingă o brățară frumoasă cu diamante, care strălucea în lumina soarelui, și un șirag de perle care luceau domol. Își retrase mâna. Cu siguranță era sedusă, și nu cu sărutări. Refuză cu hotărâre totul, cu excepția șiragului de perle, ornamentul tradițional al unei tinere bine-crescute, a unui set de bijuterii de chihlimbar ce nu păreau prea scumpe și, cu insistențe, a câtorva diamante. Alese o parură delicată, care i se păruse cea mai puțin pompoasă.

— Este foarte frumoasă, spuse ducesa șovăind, pipăind diamantele, însă pietrele sunt prea mici. Nu vrei mai bine asta? întrebă ea, deschizând o casetă ca să-i arate un set minunat, în care luceau diamante mari, în culorile curcubeului.

Beth se dădu înapoi. Ce ar fi putut face Beth Armitage cu așa ceva?

— Nu, înălțime. Sincer. O prefer mai mult pe cealaltă.

— *Comme vous voudrez, ma chere*, spuse ducesa, ridicând din umeri într-un stil galic tipic.

Beth nu-și putea imagina numărul de ore în care se lucra în croitoriile de la Belcraven, însă una dintre noile ei rochii, cea cu crenguțe verzi, era deja gata a doua zi, când sosiră primii vizitatori. Era o rochie foarte simplă, legată în talie cu cordon și împodobită doar cu o eșarfă de mătase verde, însă era cu mult superioară propriilor ei creații. Ducesa o analiză și rămase încântată. Încercă să o împiedice pe Beth să poarte bonetă, însă nu reuși. Cumva, boneta devenise un simbol pentru Beth și nu dorea să renunțe la ea.

Oaspeții erau vecini apropiați, o anume Lady Frogmorton și ficele ei, Lucy și Diane. Erau însoțite de o prietenă,

domnișoara Phoebe Swinnamer, o tânără de o frumusețe remarcabilă. De care, se gândea Beth, se părea că este mult prea conștientă. Și totuși, fu nevoită să recunoască faptul că ar fi fost prea greu să ignore acel chip de un oval perfect, pielea translucidă, ochii mari și albaștri și părul des și strălucitor, de culoarea mahunului.

Însă era ceva neliniștitor la ea, în felul în care îi privea pe Beth și pe marchiz și în felul în care o priveau prietenele ei. Nu-ți trebuia prea multă minte să-ți dai seama că domnișoara Swinnamer și-ar fi dorit să fie în locul lui Beth. Era clar că și Lucy Frogmorton era invidioasă. Atunci Beth presupuse că majoritatea tinerelor din Anglia împărtășeau acel sentiment.

Pentru prima dată se gândi cât de ridicol era că soarta îi oferise acea presupusă onoare uneia dintre puținele femei sănătoase la cap care nu și-o doreau.

Beth încă se minuna de Phoebe Swinnamer când tânăra reuși să ocupe un scaun lângă ea. Beth își dădu seama că ducesa încercase cu delicatețe să împiedice ca un asemenea lucru să se întâmple.

— Locuiți în Berkshire, domnișoară Swinnamer? întrebă Beth politico. După ani de predat, obraznicăturile geloase n-o înspăimântau.

— Ah nu, răspunse Phoebe cu un zâmbet care însă nu-i ajunsese în privire. Casa mea e în Sussex, însă petrecem cea mai mare parte a timpului la Londra.

— Înseamnă că vă place. Eu am fost doar rar în capitală.

— E de datoria mea, spuse Phoebe. Sunt moștenitoarea părinților mei. Trebuie să fac o partidă bună.

— Domnișoară Swinnamer, zâmbi Beth, sunt sigură că alegerea va fi în întregime a dumneavoastră, cu frumusețea și averea de care dispuneți.

Pe trăsăturile frumoase ale lui Phoebe apărură o umbră abia vizibilă, însă nu lăsa sentimentele mai puternice să iasă la suprafață.

—E frumos din partea dumneavoastră să spuneți asta, domnișoară Armitage. Privi în jur. Belcraven e foarte frumos, nu-i așa? Am petrecut Crăciunul aici.

Beth înțelese atunci că Phoebe fusese o concurentă serioasă la mâna marchizului. Oare cumva erau iubiți dezamăgiți? În egoismul ei, nu se gândise niciodată că poate și el fusese nevoit să renunțe la o parteneră aleasă de el însuși. Beth îl privi, însă el se relaxa într-o discuție prietenoasă cu familia Frogmorton și nu avea cum să afle.

O privi din nou pe Phoebe și observă că aceasta își dăduse seama cu oarecare satisfacție de gestul ei. Beth își reveni imediat. Pisicuța avea de gând să facă probleme. Cu siguranță venise acolo în speranța că poate, cumva, să strice aranjamentul lor și să își reînnoiască șansele. Beth știa că asta era imposibil și nu avea de gând să o lase pe fată să-i facă viața și mai grea.

—Eu, personal, prefer un Crăciun liniștit, în familie.

—Și unde anume locuiește familia dumneavoastră? întrebă Phoebe, căutând o slăbiciune.

—Am locuit cu mătușa mea în Cheltenham, răspunse Beth. Sunt și părinții dumneavoastră aici, domnișoară Swinnamer?

—Nu, mama a stat o vreme la Bath cât timp tata a fost în Melton, la vânătoare. Sunt surprinsă, continuă ea, aruncându-i marchizului o privire cumva familiară, că Arden a fost luat de acolo. De obicei petrece cea mai mare parte a iernii în comitate.

—Puterea dragostei l-a luat de acolo, spuse Beth pe un ton dulceag. Vă asigur, domnișoară Swinnamer, că nu eram atât de grăbită să mă mărit. Însă marchizul a tot insistat.

Nasul delicat și fermecător al lui Phoebe se înroși. Înainte să poată riposta, ducesa era deja acolo și o luă pe Beth.

—Trebuie să mergi să vorbești cu Lady Frogmorton, draga mea. Apoi, când se îndepărtară un pic, adăugă: Sper că fata nu te-a jignit, Elizabeth.

– Bineînțeles că nu, răspunse Beth. Sunt foarte obișnuită cu domnișoarele. Însă am presupus corect că a fost o afecțiune între ea și marchiz?

– Ah, nu, nu a fost vorba de afecțiune, răspunse ducesa rapid. Părea să aibă multe de oferit, iar Lucien o luase în considerare – în parte, mărturisesc, la insistențele mele. Nu cred că a fost atras de ea vreodată. De fapt, recunosc ea clipind cu tristețe, a fost chemat imediat după Crăciun de niște treburi urgente misterioase, spre supărarea bieteii Phoebe.

Beth îi împărtăși amuzamentul, ușurată la gândul că viitorul ei soț nu suferea de inimă frântă. Aveau deja destule probleme.

Se așeză la bîrfă cu Lady Frogmorton, o femeie blîndă care îi spuse tot ceea ce se cuvenea. Însă Beth avusese dreptate în privința geloziei fetelor. Mai ales Lucy, cea mai mare dintre surori și foarte frumoasă, cu părul negru și strălucitor și buze ca cireșele, o privea pe Beth cu neîncredere. Beth se gândi că trebuia să se obișnuiască cu o asemenea reacție.

Când Lucien veni să li se alăture, ea îi fu recunoscătoare pentru felul în care se purtă. Desigur, nu putea fi vorba de o etalare nestăvilită a iubirii, însă prin felul în care stătea lângă ea și prin tonul vocii sale, reuși să îi convingă pe oaspeți că, oricât de ciudat părea, acea femeie timidă și destul de matură îi furase inima.

Însă Beth recunoscuse faptul că acel balsam pentru mîndria ei fusese cumpărat cu prețul sufletului ei. Când se purta atât de bine, era foarte ușor să se lase vrăjită și să uite că acela era un pact ce-i fusese impus cu cruzime și susținut prin amenințări cu violența.

Îl privi atent când schimbă politeturi cu Phoebe Swinnamer. Beth nu putea auzi ce spunea, însă avea o atitudine prietenoasă și fraternă. Atât cât era capabilă de asta, domnișoara Swinnamer părea furioasă, iar Beth simți o satisfacție crudă. Era trist, însă uman să nu o placă

pe o tânără care era atât de fixată în părerile ei și care o considera pe Beth mai prejos decât un vierme.

Ziua următoare îi aduse de vicar și pe soția lui, însoțiți de Sir George Matlock, judecătorul de pace local, și de Lady Matlock. Și ei, se gândi Beth, o priveau cu o urmă de mirare, însă crezuseră povestea, fără îndoială datorită jocului perfect al marchizului. Totuși și ei erau predispuși la exces de zel. Lui Beth i se părea ciudat să fie considerată membră a familiei ducale, când încă se simțea Beth Armitage, profesoara.

Se temea că la fel va fi și la balul care urma. Beth le ajută pe ducesa și pe doamna Sysonby să scrie sutele de invitații.

—Mărturisesc, remarcă ea, în timp ce își înmuie din nou penița în călimară, că mi se par prea multe invitații pentru un bal de țară.

—Ah, asta e doar o petrecere mică, spuse ducesa. Pentru că vom da și alte petreceri la Londra, îi invităm acum doar pe cei din partea locului și cel puțin jumătate vor refuza, draga mea. Legă cu abilitate un teanc. Bărbații încă sunt în comitate, la vânătoare. Femeile sunt în vizită la familie. Unele deja s-au dus în oraș să se pregătească pentru sezon. Însă, chiar și așa, s-ar simți jigniți dacă nu îi invităm.

Însă asta nu era o ușurare prea mare pentru Beth. Se părea că peste treizeci de familii aveau să vină să caște gura. Și-ar fi dorit să fi primit și ea invitație, căci așa ar fi putut să refuze.

Bănuî că și marchizul și-ar fi dorit să scape de acel eveniment. El, cel puțin, putea fugi la Londra ca să se ocupe de comisioanele ducesei. Înainte să plece, o căută pe Beth la bibliotecă.

—De dragul etichetei am considerat de cuviință să îți iau un rămas-bun prietenos de la tine, spuse el sec.

—Consideră ca și făcut, răspunse ea, la fel de sec. Nu avea de gând să mai arate vreodată slăbiciune în fața lui.

Însă asta nu o împiedică să tremure când se îndreptă către fotoliul de lângă fereastră, unde stătea ea. O făcu să se gândească la o pisică mare ce-și urmărea prada în timp ce ea stătea acolo, prinsă în capcană în nișa adâncă. O clipă se temu că își va încălca promisiunea și o va forța din nou, însă el se mulțumi să-i ia cartea dintre degete și să privească titlul.

—Sallust? remarcă el surprins. Citești în latină?

Nu era de mirare că el considera acel lucru remarcabil.

—Da, răspunse ea cu răceală, citesc în latină. Nu e întotdeauna ușor, însă e un exercițiu bun pentru minte...

Vocea i se pierdu când el se așeză lângă ea și îi luă mâna. Chiar blând. Pe chipul său nu era nici urmă de furie, doar mirare.

—Ești imposibil de înțeles, Elizabeth, spuse el gânditor. Citești în latină și refuzi o avere în bijuterii. Și totuși pretinzi că ești...

—Am explicat acel lucru, îl întrerupse Beth mâniaoasă, retrăgându-și degetele din strânsoarea lui.

El scutură din cap și îi lăsă cartea din nou în mâini, deschisă.

—Citește-mi un fragment și tradu-mi.

Beth închise cartea cu furie.

—Mă pui iar la încercare? strigă ea. Îi aruncă volumul în față. Sincer, domnule. Crezi că limba latină constituie o dovadă a virtuții? Atunci ce se poate spune despre întreaga suflare masculină a aristocrației?

Dezarmat, el începu să râdă.

—Ah, însă pe noi grecii ne ucid.

Luă cartea cu blândețe și o deschise din nou. Zâmbi și citi:

—*Ita in maxima fortuna minima licentia est.* Îmi amintesc că la Harrow nu consideram că rangul înalt limita

libertatea. Poate că bătrânul Gaius Salustius avea dreptate, la urma urmei. Închise cartea și o lăsă pe scaun. Oare crezi că este posibil să ne iertăm? Toată povestea asta mă înnebunește. Dacă ești dispusă să te porți ca o doamnă, eu pot cel puțin să mă port, la rândul meu, ca un domn. Promit să nu mai fac niciodată referire la discuțiile noastre neplăcute.

Beth se ridică în picioare, în parte din simpla nevoie de a se îndepărta de el. Era ceva neliniștitor în apropierea de el, mai ales când era în toane bune.

—Ar fi o îmbunătățire, răspunse ea. Însă poți să le și uiți?

—Pot să încerc, răspunse el. Cel puțin până îmi dai și alte motive să mă îndoiesc de tine.

Pe buzele ei se formă un răspuns furios, dar și-l stăpâni. Și ei îi era imposibil să trăiască în acea stare de război. Îl privi cu atenție și își dădu seama că era complet sincer.

—Atunci facem pace, spuse ea, întinzând mâna.

El i-o luă și îi sărută formal degetele.

—*Forsan et haec olim meminisse iuvabit.* Pace, Elizabeth.

Apoi se întoarse și ieși în tăcere. Beth încercă să traducă spusele lui. Acestea însemnau, aproximativ, „cândva poate ne vom aduce aminte de asta cu plăcere“. De ce era atât de tulburată să-l considere un bărbat bine educat? Fără îndoială, își petrecuse tinerețea învățând latină și traducând din Cicero. Însă ea chiar nu era în stare să-și păstreze o urmă de superioritate în apărarea ei?

Cu o mână pe locul în care el o sărutase ușor, Beth era prinsă între sentimente contradictorii. Pentru prima dată fuseseră sinceri unul cu celălalt și ajunseseră la o înțelegere. Poate chiar exista speranța unei relații construite pe respect. Pe de altă parte, era conștientă de răspunsul periculos din ea însăși la bunătatea și inteligența lui. Furia și disprețul lui formaseră un zid de apărare. Fără el, se temea că marchizul ar putea să-i fure inima

la fel de simplu și, probabil, la fel de inutil pe cât ai culege o floare de pe lujer. Poate ar fi fost mai în siguranță dacă războiul ar fi continuat.

Mai mult ca niciodată avea nevoie de un sfătuitor. Își aminti brusc că avea un tată. Ducele stătea la rădăcina tuturor problemelor ei. Atunci de ce să nu poarte și el greutatea lor? Însă cum avea s-o facă? Se întâlneau la cină și o parte a serii, însă rar în alte împrejurări. Să trimită un lacheu? Cu un bilet sau un mesaj? Era tentată să renunțe, însă acel demers însemna o provocare, o ocazie să-și dovedească sieși că putea să facă față lumii atât de structurate de la Belcraven. Sună din clopoțel, ușor neliniștită. Un lacheu intră imediat.

— Da, domnișoară Armitage?

— Aș dori să vorbesc cu ducele, Thomas, spuse Beth.

— De obicei, la ora aceasta din zi se află cu secretarul său, domnișoară. Vreți să întreb dacă vă poate primi?

— Da, te rog, răspunse Beth, iar după ce bărbatul dispăru se lăsă în scaun ușurată și cu un zâmbet triumfător. Trebuia doar să joace după reguli.

Curând, domnul Westall îi făcu o plecăciune în biroul ducelui, apoi se retrase discret.

— Da, Elizabeth? întrebă ducele, scoțându-și ochelarii și frecând urma pe care i-o lăsaseră pe nas.

Acela era momentul ei, însă Beth nu era prea sigură de ceea ce dorea să spună.

— Sunteți tatăl meu, spuse ea într-un final. Am crezut că o să pot vorbi cu dumneavoastră, însă acum nu mai sunt atât de sigură de asta.

Trăsăturile lui aspre se mai îmblânziră.

— Aș vrea să cred că așa este. Te-am urmărit și am admirat felul în care stăpânești situația. Poate crezi că ți-ar fi fost mai ușor dacă evitai momentele astea petrecute la Belcraven, Elizabeth, dacă ai fi dus o viață mai liniștită înainte de căsătorie, însă acela ar fi fost un fel de bunătate plin de cruzime. Așa înveți să te descurci.

—Cred că mă pot descurca cu tot acest lux. Însă nu știu sigur dacă mă pot descurca cu marchizul.

Ducele își strânse buzele.

—Ce-a făcut?

—Nimic, răspunse Beth în grabă. Nu dorea să pună paie pe foc în acea familie nefericită. Pur și simplu nu știu cum să mă port cu el.

Ducele se mai relaxă și zâmbi.

—Mă tem că pentru asta ți-ai ales greșit îndrumătorul, draga mea. Nici eu nu știu prea bine cum să mă port cu el. Însă mă descurc pentru că, demult, am hotărât ceea ce voiam de la el și anume să devină un bărbat cu o minte educată, un trup sănătos și manierele unui gentleman. L-am îndrumat în acea direcție prin toate mijloacele pe care am putut să le folosesc. Tu ce anume vrei de la el?

Beth ridică mâinile neajutorată, apoi le lăsă din nou să cadă.

—Nu știu.

—Ce vrei de la el și nu primești acum?

Beth scutură din cap. Întrebările nu o ajutau deloc.

—Sunt atât de singură, spuse ea într-un târziu.

—Ah, singurătatea, oftă el. O privi. Poate că ceea ce dorești de la el, draga mea, e prietenie. Moștenitorul unui ducat nu are prea mulți prieteni adevărați. Dacă îi oferi lui Arden pur și simplu prietenie, nu cred că o va respinge.

Beth avusese și ea prietene când fusese mai tânără, însă prietenele ei părăsiseră pensionul și duceau un stil de viață diferit. Beth știa că ducele avea dreptate. Și ea dorea un prieten, iar prietenia în căsnicie fusese întotdeauna idealul ei. Însă minciunile ei spuse în pripă făcuse ca acea comoară să fie imposibil de obținut între ea și marchiz. Să-și împărtășească sentimente secrete, să-și asculte neli-niștile, să știe că celălalt va înțelege imediat... toate astea depindeau de încredere.

—Nu-mi pot imagina asta, spuse ea mohorâtă.

Ducele se ridică și începu să se plimbe prin cameră.

—Sunt perplex. Nu sunt orb: am văzut răceala dintre voi. Mi se pare că marchizul ar putea cucerii orice femeie, însă tu nu ești cucerită. Consider că doi oameni cu judecată ar putea găsi o bază comună pe care să construiască, și totuși voi parcă nu găsiți nimic. Oare fericirea ta viitoare nu merită un pic de efort?

Beth îi întâlnește privirea.

—Încercăm. Încercăm să așezăm pietre solide în nisipuri mișcătoare.

După ce o studie încruntat, ducele oftă și își îndreaptă privirea în altă direcție, scuturând din cap.

—Când ne vom muta cu toții la Londra, spuse el, îți vei face propriii prieteni. Aceste zile nu sunt unele obișnuite pentru viața care te așteaptă. După cum ai văzut, adăugă el sec, oamenii ca noi nu au nevoie să trăiască unul în coasta celuilalt. După ce vă căsătoriți, nu e nevoie ca tu și Arden să vă vedeți prea des. Sau dacă e nevoie, în mare parte din cazuri o să fiți însoțiți.

Beth știe cu durere în suflet că nu asta își dorea. Apoi se gândește neliniștită la momentele lor private.

—Dacă aș putea să mă obișnuiesc cu el... Nu reuși să termine propoziția.

Poate datorită obrazilor ei care se înroșiseră ducele reuși să-i citească gândurile.

—Te îngrijorezi în privința intimității căsătoriei, Elizabeth. E de așteptat. Însă pot să-ți spun doar atât, draga mea. Am încredere absolută în faptul că Arden va ști să se poarte cu respect și blândețe în patul conjugal.

Însă, în ciuda armistițiului lor, oare marchizul chiar va putea să fie grijuliu în patul conjugal? Și chiar și așa, indiferent cum se purta el, tot avea să fie o invazie grosolană a unui bărbat care nu avea nici un chef de treaba asta.

—Sunteți tatăl meu, spuse Beth, ridicând privirea către duce. Nu avea nici cea mai mică idee ce voia să spună cu asta.

—Da. Și te iubesc, Elizabeth, așa cum nu mă așteptam să se întâmple când a început toată povestea asta. Însă grija sinceră de pe chipul său dispăruse. O să te prețuiesc cum pot mai bine, spuse el pe tonul său obișnuit, însă nu renunț la planul meu.

—Aș fi vrut să se fi terminat! strigă Beth cu disperare, ridicându-se în picioare.

Ducele se îndreptă spre ea și îi luă mâna într-a lui.

—O să înceapă curând, Elizabeth. Iar sfârșitul, desigur, e moartea.

Beth se gândise doar la nuntă. Acum în față i se întindea întreaga ei viață, împletită intim cu cea a unui străin, în care trebuia să aibă grijă la fiecare cuvânt și să meargă pe nisipuri mișcătoare. Îl privi pe duce o clipă, apoi își trase mâna dintr-a lui și ieși alergând din cameră. Văzu privirea curioasă a lacheului, așa că își recăpătă stăpânirea de sine. Ah, cum mai ura viața aceea de acvariu de la Belcraven. Se strădui să meargă cât mai natural spre camera ei, apoi își luă pelerina și se strecură afară pe o ușă laterală, ca să hoinărească nestingherită pe numeroasele cărări ale domeniului.

„Până când moartea ne va despărți.“ Curând avea să-i spună acele cuvinte marchizului, și așa și era. După ce apăreau copiii, aveau să fie legați pentru totdeauna. Chiar dacă ar fugi de la el, faptul că avea copii ar fi urmărit-o. Nu mai putea reveni la viața de dinainte. Viața ei fusese atât de monotonă până atunci, încât nu-și dăduse niciodată seama de un adevăr simplu, chiar dacă îl citise în Lucrețiu: „De câte ori un lucru se schimbă și își depășește propriile hotare, schimbarea aceea înseamnă moartea a ceea ce a fost înainte“.

Încet, în grădina de vară, Beth își plânse viața din trecut.

capitolul 8

Imediat ce ajunse în oraș, marchizul se duse la casa lui Blanche. Ea se aruncă în brațele lui.

—Lucien, dragul meu!

El își îngropă fruntea în părul ei care mirosea atât de dulce și oftă.

—Știi de ce am venit?

Ea se retrase și îi zâmbi trist.

—Să îmi spui rămas-bun? Am văzut anunțul despre logodna ta. E demnă de tine, dragul meu?

El îi dădu drumul și întreabă furios:

—Ce anume vrei să spui cu asta?

Blanche deveni albă precum rochia pe care o purta.

—Îmi pare rău, Lucien. N-am vrut să spun nimic rău. Dacă ți-ai ales o mireasă din fundul lumii probabil o iubești, iar asta e tot ceea ce contează.

El își trecu o mână prin părul ondulat.

—Nici măcar n-ar trebui să discutăm despre asta.

—Atunci, spuse Blanche vesel, deși încă era palidă, o să cer să ni se facă ceai și o să-ți povestesc despre scandal.

El se așează în fața ei și o lăsă să pălăvrăgească.

Blanche spera că el nu-și va da seama cât de greu îi era. Fusesse pregătită să primească despărțirea încă de când văzuse anunțul, însă nu fusesse pregătită să vadă umbrele din ochii lui. Ce se întâmplase? Era clar că nu se căsătorea din dragoste, însă nu putea ghici mai mult. O durea sufletul pentru el. Când își întrerupse povestirea despre cel mai recent scandal ca să-i umple din nou paharul, el o întreabă brusc:

—Blanche, cum își poate da seama un bărbat dacă o femeie e virtuoasă?

Ea ridică uimită privirea.

— Adică, vrei să spui, dacă e fecioară?

— Nu. Mă refeream la mintea ei.

Blanche ridică din umeri.

— Iar eu aş putea să te întreb, de ce i-ar păsa unui bărbat? Cred că ar putea să-şi dea seama după cât de uşor se miră de unele lucruri.

El râse fără umor, lăsă jos paharul şi o trase lângă el, departe de masă.

— Iar tu te miri uşor, trandafirul meu de iarnă?

Îşi dădu seama că roşise, ceea ce nu i se întâmpla prea des în ultima vreme.

— Cred că tocmai m-ai mirat acum, Lucien. Ai spus că-ţi iei rămas-bun. Eşti ca şi căsătorit.

El îi trase în jos mânecile largi ale rochiei până îi dezveli sânii, pe care îi prinse uşor în mâini şi îi ridică.

— Asta nu mă împiedică să fac dragoste cu cea mai frumoasă femeie din Londra. Îşi plecă fruntea să-i sărute.

Blanche era aproape stârnită, chiar şi numai de simpla amintire.

— Data trecută ai spus „din Anglia“, îl tachină ea blând.

El ridică privirea şi zâmbi, cu zâmbetul lui obişnuit.

— Aşa am spus? O luă în braţe şi se îndreptă spre scări. Ei bine, *ma belle*, restrângerea sferei tale e tributul pe care trebuie să-l plătesc căsniciei mele. Se opri să aducă un tribut şi sfârcurilor ei sensibile. Însă suntem în Londra, nu-i aşa?

Blanche se arcui şi îl strânse în braţe.

— Sau în rai, dragul meu.

După ce o lăsă pe pat, îi ridică părul şi i-l răsfră în jurul ei, ca o pernă argintie.

— Atunci e minunat, şopti el şi se aplecă să o sărute.

Mai târziu, se aplecă deasupra ei şi îi dădu la o parte o şuviţă umedă de păr.

— Însă tot e un rămas-bun, draga mea, rosti el blând.

Blanche îi mângâie umărul fin şi musculos.

– Știu, dragul meu. Nu ești genul de bărbat care să-și țină amantă când abia s-a căsătorit. De fapt, sper să nu mai ai niciodată amantă. Însă o să îmi fie dor de tine.

– Asta îmi gădilă egoul, zâmbi el. Dacă vrei, ai de ales din crema Londrei ca să mă înlocuiești.

– Ah, însă nu mulți au frumusețea ta, zise ea cu sinceritate, clipind obraznic. Știi, îmi place pur și simplu să mă uit la tine. Ai vrea să vii din când în când să pozezi pentru mine?

El râse și sări din pat, imitând o postură de nobil.

– Mmm.

Stătea în pat, privindu-l cum se îmbrăca.

Când fu gata, scoase din buzunar o cutie și, șovăind ușor, se întoarse și se așeză pe pat.

– Blanche, spuse el, între noi mereu a fost ceva mai mult decât o simplă plată. Vrei să accepți, cu toată recunoștința mea, această dovadă de prietenie? Vreau să te păstrez ca prietenă.

Blanche se așteptase să primească un cadou și, într-un fel, se temuse de asta. Aducea prea mult cu o simplă relație trivială. Simți cum îi apar lacrimi în ochi în fața acelui gest, chiar dacă nu o luase deloc prin surprindere. Deschise cutia și văzu o hârtie, care se dovedi a fi contractul pentru casa în care se aflau atunci. Aruncă o privire către document, însă atenția îi fu imediat atrasă de ceea ce se afla sub el – un colier ce sclipea în culorile curcubeului, cu flori minunate de smaralde verzi, safire albastre, rubine roșii și topaze galbene.

Îl luă și începu să râdă.

– Lucien, prostituțule. Ce-aș putea să fac eu cu așa ceva?

– Să-l păstrezi pentru când ieși la pensie? zâmbi el.

– O să-l port în privat, dacă mă simt deprimată. Îi ofer cel mai dulce zâmbet. Dragul meu, mereu o să ai în mine o prietenă și, adăugă ea grijulie, nu e nevoie să te temi că voi încerca vreodată să fiu mai mult. Privi din nou colierul o clipă și se încruntă ușor. Aș vrea să mai spun ceva.

Despre mințile virtuozitate. Sunt puține lucruri care mi-au rămas necunoscute despre bărbați, femei și dragoste, însă tu întotdeauna m-ai tratat ca pe o femeie cu onoare. Virtutea este un standard pe care ni-l impune societatea și care, de obicei, e nedrept. Onoarea e ceva care există în noi înșine. Doar noi ne putem călca în picioare onoarea.

Mișcat de cuvintele ei, îi sărută mâinile și buzele.

— Te voi respecta întotdeauna, Blanche.

Apoi pleacă, iar ea putu să plângă în voie, în timp ce zâmbea la acel colier ridicol de strident.

Lucien se opri din instinct la White's. Nu avea chef să stea singur, iar reședința Belcraven era un loc mohorât dacă nu era plin de oaspeți. Fu răsplătit văzându-l pe Con Somerford, viconte de Amleigh. Tânărul brunet citea încruntat ediția din acea zi a ziarului *Times*. Când se auzi strigat, ridică privirea și își înlocui încruntătura cu un zâmbet.

— Salut, Luce.

— E plăcut să vezi un chip cunoscut, Con, zise Lucien, strângând mâna vicontelui. Nu speram să întâlnesc vreun cunoscut. Credeam că toți sunt încă în Melton.

— Au fost, spuse frumosul viconte, în timp ce mai comandă vin roșu. Nu se putea să-mi stea gândul la vulpi cu tot ce se întâmplă. Făcu un semn cu ziarul. Așa, am auzit că Nicholas e în oraș.

Nu putea fi vorba decât de Onorabilul Nicholas Delaney, conducătorul găștii de școlari din care făcuseră amândoi parte și care fusese reîntregită cu un an în urmă pentru treburi mai serioase.

— Nick e aici? De ce?

— Din același motiv, spuse Con, făcând din nou semn spre ziar. Ochii cenușii ai vicontelui se mohorâră. Desigur, nu prea avem ce face, însă și el se simte la fel de îngreșat ca mine din cauza asta după tot ce a făcut cu un an în urmă. Își privi sobru vinul. Mă întorc în regimentul meu.

Lucien simți cum îl trece un fior.

— Se va ajunge din nou la asta?

— Cu siguranță.

— La dracu', cineva ar fi trebuit să-l împuște pe corsican. Lucien se gândi la prietenii lui care își pierduseră viața în războiul acela lung. Oare o să reînceapă totul? Aș fi vrut să pot fi liber să merg să lupt și eu. Poate că dacă aș avea un fiu...

Con îl privi întrebător.

— Nu cred că Boney¹ o să aștepte atât de mult. Nici măcar nu ești însurat.

— Sunt ca și însurat, recunosc Lucien. Știrea a apărut în ziar. Cu siguranță chiar în cel pe care îl citești acum.

Viconte clipi uimit, apoi ridică paharul.

— Felicitări! Swinnamer?

— Nu, răspunse Lucien, hotărându-se pe loc să nu dezvăluie adevărul nici unui prieten de-al său. Nu o cunoști. O cheamă Elizabeth Armitage și e din Gloucestershire.

— Te-a dat pe spate, nu-i așa? remarcă viconte, care nu părea prea interesat de subiect. Chiar și așa, bătrâne, problema cu Napoleon va dura vreo zece luni. O să se întâmple vara asta și e mai bine să stai acasă. O să se lase cu sânge.

— Dar tu? Tu acum ai responsabilități. Con plecase din armată cu un an înainte să moștenească titlul.

— Am doi frați, răspunse Con nepăsător. Dare și-a oferit și el serviciile la Cavalerie. Cred că suntem singurii de care familiile nu depind în întregime, astfel că trebuie să ne facem datoria. Voia să spună singurii din Grupul Sălbaticilor. Luă o gură de vin. Probabil cu excepția lui Miles. Are în cap ideea aceea irlandeză de a nu servi coroana... Ascultă, adăugă el mai vesel, în seara asta suntem invitați la Nicholas. Trebuie să vii.

— Suntem?

¹ Apelativ lipsit de respect pentru Napoleon (n.red.)

—Este și Stephen în oraș, spuse Con pe un ton solemn, căci este un membru important al guvernului. (Stephen Ball era reprezentantul din Barham.) Și este și Hal Beaumont aici.

—Hal! exclamă Lucien, zâmbind. Hal Beaumont fusese cel mai bun prieten al lui înainte să se despartă, când Hal se înrolase și fusese trimis în războiul din America. Nu mai știu nimic de el de peste un an. Am crezut că încă e în Canada.

—O parte din el a rămas acolo, spuse Con blând. Și-a pierdut un braț.

—Dumnezeule! Lucien îl privi amețit pe prietenul său. El și Hal avuseseră multe aventuri în tinerețe, în mare parte datorită condiției lui fizice minunate.

—A fost rănit de explozia unui tun. Însă a trecut prin asta destul de bine. O să vrea să te vadă. Se gândea să te viziteze.

Și Lucien dorea să îl vadă pe Hal, însă simțea o oarecare șovăială să-l vadă schilodit și imediat i se făcu rușine de acel gând.

—În seara asta pe Lauriston Street? confirmă el rapid. O să trimit un bilet, însă Nicholas nu va avea nimic împotriva. E și Eleanor?

—Desigur. Și copilul. Sunt în drum spre o întâlnire de familie la casa fratelui său. Au venit un pic mai devreme ca să afle ultimele vești.

Lucien uită de șocul rănirii lui Hal la gândul plăcut că își va întâlni prietenii. Se întrebă cum era acum Nicholas Delaney, la patru luni după întoarcerea în Anglia și la șapte de la ultima lor întâlnire. Aceea fusese noaptea în care Nicholas reușise să pună mâna pe planurile unui complot de eliberare a lui Napoleon din Elba și de a-l readuce la putere în Franța.

Acel succes îl costase enorm, iar în acea perioadă Nicholas fusese obosit și încordat. Eforturile lui aproape

îl costaseră viața și căsnicia. Iar după toate acele sacrificii, totul se dovedise un fals. Sau poate nu?

La urma urmei, Napoleon chiar revenise la putere în Franța.

Frumoasa Madame Bellaire spusese într-un final că susținătorii lui Napoleon fuseseră păcăliți și că ea păstra banii pentru propriile nevoi. Oare aceea fusese altă minciună? Și dacă era așa, oare Nicholas era de învinuit că luase de la femeie doar lista cu nume, fără să o deposeze de bunurile câștigate necinstit?

Lucien primise de la Nicholas scrisori în care acesta îi descria un tablou plăcut al vieții la țară, al căsniciei, al copilului nou-născut, însă ar fi vrut să se convingă singur.

Era curios să o vadă și pe mica Delaney. Arabel avea, probabil, patru luni. Fetița avea doar câteva zile când o văzuse ultima dată și atunci nu putea spune că promitea să fie o mare frumusețe.

În acea seară, când fu condus în casa elegantă de pe Lauriston Street, primul lucru care îi apărură în fața ochilor fu Eleanor Delaney, care părea mai frumoasă și mai fericită ca niciodată, îmbrăcată în mătase și împodobită cu bijuterii și cu bebelușul în brațe. Se întoarse, cu fața luminată de un zâmbet larg și vesel.

— Lucien! exclamă ea când veni să-l întâmpine. Am fost atât de încântați să primim scrisoarea ta. Și trebuie să te felicităm. Întinse obrazul să primească un sărut. Trebuie să ne povestești totul despre viitoarea ta mireasă.

Fu nevoit să-l ocolească pe bebelușul cel parfumat ca să o sărute pe obraz, fapt care pentru el era o experiență nouă. Privi copilul și rămase vrăjit de ochii mari și căprui, încadrați de genele imense. Avea o piele incredibilă — nu ar mai putea să-i spună vreodată unei femei că are pielea netedă ca o petală — și o guriță dulce și moale.

— Dumnezeule, Eleanor. Nu trebuie s-o lași liberă. Nici un bărbat n-o să mai rămână întreg.

Eleanor zâmbi cu mândrie.

— Este foarte frumoasă, nu-i așa? Însă nu i-a crescut părul încă. Totuși nu avem siguranța că o să fie o frumusețe ieșită din comun mai târziu. De obicei bebelușii sunt foarte frumoși.

— Frumoasă e puțin spus. O să fie o ucigașă de bărbați.

Eleanor chicoti încântată la complimentul lui.

— Poftim, spuse ea și îi întinse copilul. Lasă-te ucis. Eu între timp mă duc să vorbesc cu doamna Cooke.

— Eleanor! protestă Lucien când îi așează copilul în brațe. Întoarce-te!

— Nicholas e în salon, strigă ea, apoi dispăru.

Lucien privi copilul. Era neliniștitor să fie acceptat atât de ușor. Arabel nu părea deloc agitată să fie în brațe străine și părea fascinată de acul lui cu safir de la lavalieră. Degetele ei delicate se întinseră în zadar către bijuterie.

— Femeie ca toate celelalte, mormăi Lucien cu un zâmbet. Fascinată de lucruri care sclipesc. Haide, să-l găsim pe tăticul tău.

Însă, când traversă încăperea, gândul la un copil al său deveni, pentru prima dată, altceva decât o datorie enervantă. Intră în salon și își văzu gazda, pe Nicholas Delaney, vorbind cu câțiva membri ai Grupului: Sir Stephen Ball, membru al parlamentului, Lord Darius Debenham — al treilea fiu al ducelui de Yeovil — și viconte. Cu toții se întoarseră și rânjiră când îl văzură cu copilul în brațe.

— Dumnezeule, spuse Nicholas, venind spre el. Am auzit că ești logodit și gata să te însori, dar n-ai mers totuși puțin cam prea departe?

— Dacă nu poți să-l recunoști, spuse Lucien fără să-și stăpânească un zâmbet, îți spun eu că e al tău.

Nicholas luă bebelușul, iar Arabel începu să zâmbească și să gângurească.

— Da, așa este.

Lucien se bucură să îl vadă pe Nicholas sănătos, cu pielea bronzată și ochii căprui luminoși și fericiți.

Din aspectul strălucitor al lui Eleanor înțelese că nu se întâmplase nimic care să le strice căsnicia, însă acum avea confirmarea.

Nu-și dăduse seama cât de apăsătoare îi fusese grija până nu se văzu scăpat de ea.

Povestea în care îi implicase Nicholas pe toți cu un an în urmă păruse la început o glumă, foarte asemănătoare cu comploturile în care se băgau la Harrow când erau băieți. Însă încetase să mai fie o glumă când Lucien își dăduse seama cât de mult suferea Eleanor să știe că soțul ei era atât de des cu altă femeie; devenise atunci un mare admirator al lui Eleanor Delaney.

Îi luase mult mai mult să-și dea seama că rolul de iubit al lui Thérèse Bellaire îl distrugea încet pe Nicholas.

Nu înțelesese cu adevărat până în noaptea în care încercase să fie nobil și să-i atragă atenția doamnei acaparatoare asupra lui. Cu o simplă privire, aceasta reușise să-l facă să se simtă violat. Când Nicholas, în sfârșit, o îndepărtase, Lucien se simțise recunoscător. Pentru el, singurul lucru bun fusese că de atunci se purtase mai atent cu femeile sale, știind cum era să fii pângărit cu atâta ușurință.

Își aminti, cu o urmă de rușine, de felul în care o tratase pe Elizabeth Armitage, făcându-i într-un fel mult mai dur ceea ce Thérèse Bellaire îi făcuse lui. Se gândi că fusese necesar. Dar dacă ea nu era chiar cum o credea el...

—Ai necazuri? întrebă Nicholas încet, încă zâmbind, însă cu o privire serioasă. Nick mereu vedea dincolo de suprafață.

—Oarecum, recunosc Lucien.

—Rămânem aici o săptămână, spuse Nicholas, fără să mai adauge nimic. Vino și bea niște vin de Xeres. Știi că nu prea suntem formalști.

Subiectul discuției era Napoleon. Stephen, un tânăr blond și zvelt, cu ochi șireți și pleoape grele, era preocupat de alianțe și de balanța puterii; Dare nu-și putea

stăpâni agitația; Amleigh era furios, cu mânia tipică soldatului profesionist.

Cu toții se întoarseră când Eleanor intră în încăpere însoțită de Hal Beaumont. Era neschimbat, se gândi Lucien. Aproape. Nu se mai văzuseră de patru ani și Dumnezeu știe prin ce trecuse Hal în tot acel timp. Pe chipul lui apăruseră riduri noi, însă zâmbetul său rămăsese ușor strâmb, părul negru încă era frumos și era chiar mai înalt și mai puternic decât la douăzeci și unu de ani. Lucien era bucuros că prietenul său încă era în viață.

—Hal! Lucien veni spre el și luă mâna dreaptă a prietenului său.

Ochii săi se îndreptară din instinct spre mânăca goală prinsă între nasturii de la haină și simți un val de furie pe soartă. Și o neputință frustrantă. Era o problemă pe care nici bogăția, nici rangul nu o putea rezolva. Hal îi citi pe chip și ridică din umeri.

—Sunt lucruri și mai rele. Partea urâtă, spuse el, e că nu mai pot să stau la coadă să-l bat pe Boney. Îl privi la rândul său pe Lucien. Iar tu, Luce, arăți adecvat de bogat și de puternic.

Lucien se refugie în spatele tachinării obișnuite despre rangul său înalt.

—*Noblesse oblige*, bătrâne. N-ai să vezi înalta aristocrație târându-se în mocirlă.

—Sunt sigur că nu. Cred că ar trebui să porți frunze de căpșuni în jurul pălăriei.

—Aștept întâi să fiu duce.

Se adunară cu toții și începu o discuție generală, iar Lucien avu ocazia să încerce să se obișnuiască. Avea prieteni care muriseră în război, însă până atunci nu îl văzuse pe nici unul mutilat. Era simplu să-i uiți pe morți, sau cel puțin să-ți amintești de ei așa cum fuseseră, însă Hal era o amintire vie a suferinței.

Îi privi pe Amleigh și Debenham și se întrebă dacă aceea dovadă a consecințelor războiului avea să-i oprească.

Sau dacă, așa cum se întîmpla în cazul lui, le stîrnea o dorință și mai aprigă de a lupta ca să se răzbune, dar și ca să-și mai răscumpere din vină. Vina pe care o simțea că el fusese aici, în Anglia, că se îmbătase, dansase la Almack's și făcuse dragoste cu Blanche, când acel tun explodase, iar medicii militari ciopârțiseră ce mai rămăsese din brațul prietenului său.

Însă, chiar și în timp ce se gîndea la toate astea, zîmbea și participa la conversația aceea veselă. Cu toții știau că nu avea rost să îl compătimenteze, pentru că Hal ar fi urât asta.

Și, bineînțeles, marchizul de Arden nu putea urma calea ușoară, nu putea pur și simplu să plece, să sufere și să moară. Era obligat să se căsătorească și să producă următoarea generație de nobili și măreți de Vaux.

Fapt care îi amintea din nou de Elizabeth Armitage, în care nu avea încredere, însă pe care uneori o plăcea și care, chiar dacă era atât de comună, era mult prea des în gândurile lui.

Eleanor ținea din nou în brațe copilul și juca un joc prostesc, în care rostea vorbe de neînțeles și își freca nasul de al bebelușului. Se părea că cel puțin Arabel înțelegea, căci zîmbea și gîngurea fericită, într-o limbă proprie. O bonă se plimba pe acolo gata să ia copilul, însă Eleanor nu dădea semne că vrea să se despartă de el prea curînd.

Nicholas era o gazdă bună și chiar luă parte la discuție, însă mintea lui era distrasă pe jumătate de soția și copilul său, așa cum se întîmplase, probabil, întotdeauna. Lucien bănuia că Nicholas ar fi preferat să ia parte la conversația aceea gînguritoare ciudată decât să discute cu Dare despre uimitoarea femeie cu față de porc. Lucien surprinse cel puțin două priviri schimbate între Nicholas și Eleanor, care dovedeau bucuria pe care o simțeau unul în prezența celuilalt și chiar trimiteau la plăceri mai personale, familiare, pe care le așteptau. Își aminti că, odată, se gîndise că Eleanor Delaney era genul de soție care i-ar plăcea, spre

deosebire de Phoebe Swinamer care părea genul de soție pe care lumea se aștepta să o aleagă. Toate candidatele la titlul de marchiză de Arden fuseseră păpuși frumoase și bine-crescute, cu creier doar cât să susțină o conversație politicoasă. Eleanor Delaney avea o minte inteligentă și era foarte naturală.

Nicholas îi umplu paharul lui Lucien și îi urmări privirea asupra soției lui.

—E luată, rosti el vesel, apoi adăugă pe un ton mai serios: Un bărbat proaspăt logodit n-ar trebui să se uite așa la nevasta altuia, să știi.

Era o minge ridicată intenționat la fileu. Lucien nu era pregătit să-și dezvăluie sufletul, însă aprecia orice sfat bun.

—Mă întrebam, spuse el încet, dacă ai simțit vreodată nevoia s-o sugrumi.

Nicholas ridică din sprânceană.

—Doar pentru că te-a lăsat cu copilul în brațe?

—Nu vorbeam de Eleanor. De Elizabeth.

Nicholas rămase uimit o clipă, apoi zâmbi.

—Ah, Elizabeth a ta. Vrei să o sugrumi? Aș putea să-ți sugerez, spuse el rânjind, că asta ține locul altor forme mai intime de contact. Apoi redeveni serios. Însă nu, nu am avut niciodată asemenea pornire. Dar noi nu am avut parte de o perioadă normală de curtare, iar Eleanor nu e persoana care să pună paie pe foc. Iar eu..., adăugă el zâmbind autoironic, mă mândresc că pot controla orice, inclusiv propriile emoții.

Lucien se întrebă ce se ascundea sub acel ton de ușoară amărăciune.

—În timp ce eu, răspunse el ca să rupă tăcerea, pentru că sunt un de Vaux, nu am simțit niciodată nici cea mai mică nevoie de stăpânire de sine.

—Nu prea e cinstit, râse Nicholas. Și ce a făcut viitoarea marchiză ca să te stârnească așa?

Lui Lucien îi era greu să exprime concis sutele de feluri în care Beth Armitage îi stârnea emoțiile, așa că se legă de problema cea mai evidentă.

— E o adeptă a lui Mary Wollstonecraft.

Nicholas tocmai ridica paharul la buze. Rămase nemişcat. O scânteie de amuzament neîncrezător se transformă într-un hohot de râs. Vinul sări din pahar.

— Dumnezeule mare! exclamă el, după ce își mai reveni. Spune toată povestea. Acum.

Toți ceilalți se întoarseră să asculte, iar Lucien își dădu seama că mersese prea departe.

— Îmi cer scuze, spuse el simplu, ridicând din umeri.

Nicholas redeveni serios și clătină din cap.

— Fără îndoială, e ilegal, spuse el încet. Nu putem vorbi despre așa ceva cu Stephen în cameră. Cum spuneam, rămânem aici o săptămână.

Fără să fi auzit și prima parte a discuției, ceilalți se mulțumiră cu atât, iar conversația redeveni generală. Nicholas nu mai făcu nici o încercare să-l iscodească și, deși Lucien observă câteva priviri gânditoare din partea gazdei, nu mai urmări alte aluzii la viața lui personală. Chiar nu știa dacă dorea o discuție deschisă cu Nicholas, de fapt. Erau mult prea multe secrete la mijloc.

Spre dimineață, când Lucien plecă, Hal îl însoți. Burnița ușor, însă pelerinele și jobenele lor îi protejau suficient de bine.

— Unde stai? întrebă Lucien.

— La Guard's.

— Aș putea să-ți ofer câteva nopți un pat la palat. Casa Belcraven era numită „palatul”. Lucien își amintea jocurile nebunești și minunate cu Hal, în care se alergau de-a lungul coridoarelor nesfârșite și săreau pe scări. Iar posibilitatea de a da nas în nas cu ducele sau de a sparge vreun ornament prețios conferea jocului un parfum delicios și real de pericol.

Între timp însă, Hal dăduse peste un pericol cu adevărat real.

– Doar un pat? îl tachină Hal când cotiră dinspre Bentink Street spre Welbeck. Ești zgârcit cu bogățiile tale, nu-i așa?

– Îți dau câte paturi vrei, spuse Lucien pompos și își trecu un deget înmănușat peste o balustradă, ca să șteargă picăturile de ploaie. Se simțea din nou ca un școlar. Când vor ajunge acasă poate chiar vor încerca să alunece iar pe balustrada scării principale. Poți alege cel puțin zece, toate cu cele mai bune saltele. Poți să le pui una lângă alta ca să ai loc să te întinzi. Sau poți să faci un teanc de saltele până când sunt suficient de moi pentru fundul tău cel răzgâiat.

– Ca prințesa cu bobul de mazăre? întrebă Hal rânjind. Sunt mult prea plebeu pentru asta. Sângele tău albastru poate simți un bob de mazăre prin zece saltele?

Lucien reveni la realitate, maturitate și alte lucruri neplăcute.

– Poate că nu, răspunse el scurt. Însă mă potrivesc în palat ca un bob de mazăre în păstaia lui. Vino și ocupă niște spațiu.

– Și crezi că și pentru mine o să fie la fel? întrebă Hal vesel, însă cu o privire curioasă și îngrijorată. Dar mi-ar plăcea, continuă el. La Guard's e plin de conservatori. Prea multă compătimire bine intenționată și prea multe discuții despre război.

– Vino, atunci. O să trimit pe cineva să-ți aducă lucrurile.

Ajunseră în Marlborough Square. În sezon, la ora aceea luminile erau încă aprinse la ferestre și în trafic, însă în acea perioadă a anului era liniște. În ciuda torțelor care ardeau în fața fiecărui conac, piața părea sinistră în lumina cenușie și ploaia cețoasă.

Pe Lucien îl trecu un fior.

– Dacă stau să mă gândesc, spuse el, nu vrei să vii la Belcraven să mă susții în încercarea prin care trebuie să trec? Mama a avut mereu o slăbiciune pentru tine.

– Dar n-o să stric sărbătoarea? întrebă Hal, aceea fiind și prima aluzie la rana lui.

– Nici pomeneală. O să fii un erou.

– Ferească Sfântul! Privi într-o parte. Și de ce o consideri o încercare? Are de-a face cu ceea ce i s-a întâmplat și lui Nick?

Lucien nu era pregătit să vorbească, nici măcar cu Hal. Se prefăcu a-și căuta cheile de la ușile principale.

– Sigur că nu, răspunse el.

Apăsă clanța bine unsă și intrară amândoi în holul înalt și întunecat. O lampă aprinsă stătea pe o măsuță, însă, conform cerințelor lui, nu îl aștepta nici un servitor. Pașii lui și ai lui Hal trimiteau un ecou sec pe pardoseala de marmură. Nu era obișnuit să se întoarcă într-o casă fără viață. Nu dăduse niciodată astfel de instrucțiuni înainte și bănuia că în camerele servitorilor existau niște oameni cu sentimentele rănite. Totul din vina lui Elizabeth Armitage. Fără să scoată o vorbă, ea îl făcuse conștient de toți servitorii care reprezentau țesătura înconjurătoare a vieții lui. Izbucni brusc în răs.

– Ai nevoie și de altceva în afară de cămașă de noapte acum, Hal? I-am trimis pe toți la culcare și ar fi stupid să-i trezesc la ora asta. Ca să nu mai zic că habar n-am cum să o fac altfel decât sunând la clopoțelul pentru incendii.

– Sigur că nu. Am dormit îmbrăcat în noroi mai des decât aș vrea să-mi amintesc. Și da, aș fi fericit să vizitez din nou Belcraven. Știi că mama ta e prima și singura mea iubire. De ce nu-i chemi și pe Con și Dare? Abia așteaptă ordinele tale.

Era o idee atrăgătoare, se gândi Lucien în timp ce urcau. Cumva, numărul mare de prieteni îi oferea siguranță.

capitolul 9

Cât despre Beth, zilele ei erau mult prea pline ca să filosofeze. Avea multe de făcut pentru bal, primea lecții aprofundate de etichetă și mergea la plimbare sau la cumpărături. De trei ori se dusese la Oxford ca să cumpere ciorapi de mătase și pantofi de satin, flori artificiale și mănuși din piele de căprioară. Avea senzația că o mare parte din activități îi erau atribuite ca să o țină ocupată, însă, indiferent de motiv, era recunoscătoare. Nu doar că avea mult mai puțin timp să se gândească, ci i se și oferea posibilitatea de a învăța. Resemnată cu faptul că aceea avea să fie viața ei, analiza totul și învăța repede.

Chiar începu să accepte prezența constantă a servitorilor, fără să mai fie atentă la tot ce făceau ei. Însă nu putea să nu-i considere prezențe umane.

Când într-o zi dădu peste un băiat care plângea în grădină, se opri îngrijorată. Își amintea că îl văzuse la grajduri. Cu toate că avea fața ascuțită și nasul turtit, trăsăturile sale vesele și ochii lui strălucitori aveau ceva atrăgător și nu-i plăcea să îl vadă trist.

—Ce s-a întâmplat? întrebă ea blând.

El ridică speriat privirea și sări în picioare.

—Nimic, doamnă, spuse el, ștergându-și fața udă.

—Nu fugi, spuse Beth. Lucrezi la grajduri, nu-i așa?

—Da, doamnă.

—Și n-o să dai de necaz că nu ești acolo?

El dădu afirmativ din cap.

—Nu, doamnă. Nu se așteaptă să mă întorc după ce bătrânul Jarvis a pus biciul pe mine.

Beth își dădu seama din mișcările lui că pedeapsa nu fusese prea dură, însă fu înțeleghătoare cu el.

— Ah, dragul meu, spuse ea. Ai făcut ceva foarte rău?

El făcu semn că da, cu fruntea încă plecată. Nu era prea mare, se gândi Beth. N-avea cum să aibă mai mult de zece ani. Se așeză lângă el.

— Eu sunt Beth Armitage, spuse ea. Pe tine cum te cheamă?

El o privi încruntat, ca și când întrebarea ei îi ridica probleme.

— Robin, răspunse el într-un final, ușor sfidător. Robin Babson.

— Ei bine, Robin. Ce-ar fi să stai aici o clipă și să-mi spui ce s-a întâmplat. Poate împiedicăm pedepse viitoare.

El se așeză rânjind.

— Io nu prea cred, spuse el îmbufnat. Io și bătrânu' Jarvis nu prea ne-nțelegem.

— Ce-ai făcut acum?

— Am dat drumu' la un cal. Lu' Viking. Armăsarul marchizului. Și s-a rănit la picior.

— Ah, făcu Beth îngrozită. Știa cât de mult prețuia Arden acel cal. Pare destul de grav.

— Când s-o-ntoarce o să mă omoare, spuse băiatul, înghițind în sec. Sau o să m-alunge.

— Marchizul?

Băiatul încuviință, cu fața brăzdată din nou de lacrimi.

Beth și-ar fi dorit să poată promite că o să intervină în numele băiatului, însă nu credea că avea suficient de multă influență pentru asta. În ciuda armistițiului lor, nu era deloc sigură că vorbele ei vor cântări mai mult decât rănirea calului preferat al lui Arden.

— Și de ce-ai lăsat calul liber? îl întreabă ea.

Băiatul îi aruncă o privire obosită și se hotărî să aibă încredere în ea.

— A fornăit la mine și m-am speriat. Nu-mi plac caii, adăugă el, bolborosind. Îs niște bestii mari.

Beth îl privi lung.

— Nu-ți plac? Atunci de ce lucrezi la grajduri, Robin?

– Pen' că el m-a pus acolo.

– Cine?

– Marchizul Arden. M-a luat și mi-a dat o slujbă la grajduri.

Beth nu înțelegea pe deplin ce voia să spună, însă un lucru era clar.

– Dacă nu-ți place slujba asta, marchizul va găsi cu siguranță ceva care să ți se potrivească mai bine, Robin. Mai ales că nu ești obișnuit să lucrezi cu cai. O să vorbesc cu el.

– Nu! strigă băiatul, făcând ochii mari. Vă rog, doamnă, nu faceți asta. Mi-a zis că pot lucra cu caii!

– Dar nu-ți plac, îi aminti Beth.

Băiatul își întoarse privirea într-o tăcere încăpățânată, iar Beth se încruntă mirată.

– Deci nu vrei să vorbesc pentru tine cu marchizul? Întrebă ea într-un final.

– Nu, doamnă. Se ridică și își șterse fața cu mâneca, însă mai mult se murdări. Îmi pare rău că v-am deranjat, doamnă. Vă rog, nu-i ziceți nimic.

Beth fu atinsă de vorbele lui. Bănuia că acel copil pribeag era la fel de străin la Belcraven ca ea și, într-un fel, la fel de neputincios.

– Bine, Robin, n-o voi face, îl asigură ea. Însă, dacă ai nevoie de ajutor, caută-mă și fac tot ce pot.

– Vă mulțumesc mult, doamnă, spuse el și o luă la fugă.

Beth oftă. Oare marchizul îl va bate și el pe băiat, se întrebă ea, poate chiar mai aspru? Nu voia să creadă asta, însă mulți stăpâni se simțeau bine făcând-o. Știa puține despre Arden, însă bănuia că era în stare de acte violente. Și ce putea să facă ea? Era atât de neobișnuită cu violența, încât voia să se ferească de ea, de gândul la ea, dar nu putea trăi astfel. Se ridică, hotărâtă. În ciuda situației în care se afla ea însăși, o să urmărească problema lui Robin Babson. Nu putea să-și petreacă restul vieții

ignorând violența și cruzimea, iar marchizul Arden va trebui să înțeleagă asta.

Marchizul se întoarse în ziua balului. Când intră în budoarul ducesei, unde ea și Beth luau ceaiul, Beth îl văzu aproape ca pe un străin. Nu prea semăna cu despotul rece și distant pe care și-l construise în minte. Își schimbase hainele, desigur, dar se vedea că petrecuse mult timp în aer liber și făcând mișcare. Era relaxat și încă păstra în ochi euforia călătoriei. Oare auzise ce se întâmplase cu calul? se întrebă ea. Și ce se întâmplase cu bietul Robin? Nu putea să creadă că tocmai se întorsese după o scenă de răzbunare violentă.

El își sărută mama pe obraz și îi zâmbi.

— Ce frumoasă ești, *maman*. Ar trebui să te obligăm să organizezi mai des asemenea petreceri.

— Prostituțule. Ești ultimul dintre copiii mei care se căsătorește. Sper să nu mai fac asta vreodată.

Încă zâmbind, se întoarse spre Beth, însă atunci căldura lui deveni impersonală.

— Elizabeth, sper că toate astea nu te obosesc prea tare.

Dacă acel ton distant era tot ce-i putea oferi, se gândi Elizabeth, atunci nu era prea bine.

— Sigur că nu, spuse ea vesel. Iar toate astea mă atrag pentru că sunt noi pentru mine, domnule. Nu mi-am dat seama niciodată ce muncă grea e la mijloc în organizarea unei nunți.

— Doar la nunta moștenitorului unui ducat, replică el sec.

Lui Beth i se păru că simte în vocea lui o respingere sinceră a fastului. Ce ciudat. Lucien de Vaux devenea din ce în ce mai mult o enigmă pe care ea își dorea să o rezolve.

— Deci după nuntă putem trăi în liniște? întrebă ea.

El îi oferi un zâmbet blând destul de credibil, însă acesta acoperea alte gânduri.

—Nu, nu mi-am propus asta. Trebuie să ne gândim la mândria familiei de Vaux, draga mea. Chiar nu ți-ar plăcea deloc o viață mondenă distractivă?

Mesajul pe care i-l transmitea era că preferințele ei nu îl interesau deloc. Ah, Dumnezeuule, se gândi Beth, reveneau la vechiul lor război. Într-adevăr, mergeau pe nisipuri mișcătoare. Nu spuneau niciodată ce credeau și nu credeau niciodată ce spuneau. Se întoarse cu spatele, prefăcându-se că îi toarnă ceai.

—Dragul meu, dacă nu-mi va plăcea, o să afli asta cu siguranță, spuse ea, întinzându-i ceașca.

După un moment de uimire, el îi aruncă un zâmbet cât mai natural.

—Mă tem că da... dulcea mea tirană. „Să te văd cum replici la asta“, spuneau ochii lui.

Beth era tentată să-i răspundă, însă nu știa cum avea să se sfârșească. Marchizul nu era genul de bărbat care să cedeze într-un conflict. Se mulțumi să clipească din gene și să-i ofere un zâmbet dulceag și afectat și avu satisfacția să vadă cum buzele lui se încrețesc într-un rânjel sincer amuzat. Observă și că ducesa îi privea zâmbind confuz. „Nu dați prea multă atenție la asta, Înălțime“, se gândi ea. „Amândoi învățăm să ne jucăm rolul foarte bine.“

—Ți-am adus niște pețitori, *maman*, spuse marchizul. Sper că nu te superi.

—Să mă supăr! Sigur că nu, dragul meu băiat. Nu mă pot sătura de pețitori. Cine? Și unde sunt?

—Amleigh, Debenham și Beaumont. I-am lăsat în salonul de dimineață ca să fie serviți cu niște răcoritoare mai consistente.

Ducesa se încruntă ușor, însă în ochii ei albaștri apărură o lumină.

—Ultima dată când lord Darius a fost aici, a încercat să construiască o fântână de șampanie. Iar domnul Beaumont mereu le-a făcut pe servitoare să-și piardă capul.

— Ei bine, zise marchizul redevenind serios, fără îndoială o să fie din nou în centrul atenției, însă altfel. Și-a pierdut brațul stâng.

Ducesa își recăpătă și ea seriozitatea.

— Ah, bietul de el. Și cum e?

— Ca întotdeauna. Și se descurcă. Nu-i place să se facă mare caz pe seama lui.

— O să-i spun lui Gorsham, zise ducesa. Și pun pariu că asta o să-l facă și mai atrăgător în ochii servitoarelor și ai oricărei femei din preajma lui. Sper că-ți vei controla oaspeții, Lucien.

— Sigur, *maman*, răspunse el cu un zâmbet copilăresc. Mă gândesc că preferi să fie o petrecere enervant de plictisitoare.

Mama lui râse.

— Sigur că nu. Cum ar putea cineva să creadă că e vorba de balul logodnei *tale* dacă totul merge ca pe roate, băiatul meu năzdrăvan? Du-te și ai grijă de prietenii tăi înainte să facă vreo trăsnaie.

El o sărută pe obraz din nou înainte să plece, însă lui Beth îi oferi doar o mișcare ușoară din mână. Ridică ochii și o văzu pe ducesă studiind-o enigmatic. Însă nu spuse nimic și curând fu trimisă în camera ei să se pregătească de seară. Beth găsi pe patul ei o rochie frumoasă, cea pe care o comandase ducesa la Londra și pe care o ridicase marchizul. Beth aprobase rochia aleasă fără prea mult interes, însă imaginea din *Depozitul Ackerman* nu o pregătise pentru frumusețea acelui veșmânt. Mătasea cu model, de culoarea fildeșului, cu insertii de satin mărginite cu perle, strălucea în lumina lumânării. Beth nu văzuse niciodată în viața ei o rochie atât de frumoasă. Când o atinse, foșni și îi alunecă printre degete ca o adevărată orchestră a senzualității. Redcliff se învârtea pe lângă rochie cu mândria și dorința de protecție a unei mame față de bebelușul ei. Lângă rochie se afla un buchet de trandafiri roz și crem împachetați în mușchi umed, împreună cu un pachetel.

—Ce e asta, Redcliff?

—Cred că de la marchiz, domnișoară, răspunse femeia cu un zâmbet cunoscător.

Beth simți o șovăială ciudată în a-l deschide. Sigur era un cadou și probabil unul pe care nu dorea să-l accepte. Însă nu avea de ales.

Era un evantai. Beth îl deschise cu o întoarcere a încheieturii mâinii. Era un adevărat obiect de artă. Bețele de fildeș traversau mătasea cu dantelă, pictată în stil chinezesc. Acul de la bază era din aur, iar capetele, din sidef. Răsuci din nou mâna, iar acesta reveni în poziția inițială ușor, așa cum trebuia să facă un evantai bun.

Era un dar elegant, potrivit, bine ales. Însă, într-un fel, acel lucru o tulbura. Oare acela era viitorul ei soț? Cărturarul sau craiul, prietenul sau bărbatul violent? Poate câte puțin din toți. Un bărbat putea să dea citate din Sallust și să rămână o brută.

Redcliff o sfătui să se odihnească, însă Beth preferă să citească, o activitate de care nu avusese timp în ultima vreme. Însă doamna Brunton nu prea se potrivea cu starea ei, așa că luă câteva volume de poezie pe care le adusesese din bibliotecă.

În timp ce răsfoia, dădu peste *Răpirea buclei*, a lui Pope: „Spune, Zeiță, ce neștiut temei ar face/ Un lord bine-crescut o domniță să atace/ Și spune și ce neștiut temei, tainic mister/ Ar face o blândă domniță un lord să alunge?”

Într-adevăr, ce anume? se gândi Beth, citind acele versuri atât de potrivite. Majoritatea oamenilor ar fi crezut-o nebună. Însă cei mai mulți nu aveau cum să știe cât de dureros fusese să fie aruncată într-o atmosferă complet străină, indiferent cât de avantajoasă material. Aflată aproape de ceea ce majoritatea domnișoarelor ar fi considerat o noapte a triumfului, Beth Armitage își dorea doar să se întoarcă în cămăruța ei rece de la mătușa Emma, pregătind un proiect pentru cursurile de a doua zi.

Când Redcliff îi spuse că venise vremea, își făcu baia în apă delicat parfumată. Se șterse cu prosopul și se îmbrăcă într-un corset ușor, cu ciorapi și cămășuță de mătase. Apoi servitoarea o ajută să-și pună rochia. Era ca și când aceasta ar fi avut o viață proprie; foșnea fluidă și cerea cele mai grațioase și mai elegante mișcări.

Nu își dăduse seama până atunci cât de fin era acel material. Era adevărat că peste cămășuță veșmântul nu putea fi considerat provocator, însă nu-și putea ascunde trupul așa cum și-ar fi dorit. Nu avusese habar cât de adânc era decolteul sau cât de bine croit era ca să-i ridice și să-i scoată în evidență sânii. Nu părea deloc decentă, însă era nevoită să o poarte.

Insistase să primească și o bonetă asortată, însă și aceasta o lăsă cu gura căscată. Se părea că „bonetă” era un termen deschis interpretării. Ce primise, de fapt, era o bentiță din mătase cu perle, asortată, prinsă pe un cadru rigid. Era finisată cu panglici de satin strânse într-o parte într-un nod.

—Să vă prind părul într-un coc la spate? întrebă servitoarea.

Cocul era ceva decent, astfel că Beth aprobă, însă rezultatul nu ajuta prea mult. Cu părul ridicat, gâtul părea și mai zvelt, iar când îi prinse colierul de diamante, semăna cu al unei lebede. Resemnată, Beth o lăsă pe servitoare să o ajute să-și pună mânușile lungi și să-i strângă brățara pe o încheietură. Apoi Redcliff îi prinse la urechi diamantele lungi și înfipse broșa în centrul nodului de panglici din bentiță.

Mai rămânea doar să se încalțe în pantofii de satin și să se uite în oglindă. Beth știa ce-o să vadă. Cea mai frumoasă imagine a lui Beth Armitage — zveltă, dar cu forme frumoase, cu piele netedă și păr strălucitor. Problema, așa cum știa și ea, stătea în faptul că ea tot nu era o frumusețe. Arăta bine, iar gazdele puteau fi mândre de ea, însă doar

atât putuseră să facă, să o transforme într-o tânără agreabilă. Ar fi preferat să nu pară că se străduise.

Rămase surprinsă când i se spuse că marchizul venise să o însoțească jos, însă își acceptă resemnată soarta. Noaptea aceea era debutul lor ca actori.

Nu-i trecuse prin minte cum va arăta el. I se tăie răsuflarea când îl văzu în haine formale alb cu negru, cu pielea bronzată și părul auriu strălucind. Simți în ea acel fior care o avertiză din nou că nu era imună la farmecul lui. Și de ce și-ar dori să fie, când el avea să-i devină soț? Pentru că era o chestiune de mândrie să nu intre de bunăvoie în sclavie.

—Cât de drăguță ești, spuse el prietenos.

—Cred că aş putea să spun același lucru despre tine. Penele frumoase fac păsările frumoase, nu-i așa? răspunse Beth aspru, cu nervii întinși la maximum.

Ochii lui scânteiară, însă continuă să zâmbească. Îi luă brațul și porniră.

—Domnișoară Armitage, cumva sugerezi că sub această aparență magnifică nu sunt decât o biată vrabie? Tonul lui încă era vesel.

Ea îi aruncă o privire.

—Ar fi prea mică. Mai degrabă un cocoș.

El îi întâlni privirea și, cu toate că nu încetase să zâmbească, ochii i se răceau rapid.

—Crezi că nu mă pot răzbuna dacă ești îmbrăcată atât de frumos? S-ar putea să ai dreptate. Însă poate o să-ți port ranchiună.

Se apropiase prea mult de limită. Beth știa că era vinovată că păstrase prea mult resentimentele.

—Atunci putem fi o pereche de găini gânditoare, spuse ea cu amărăciune, care stăm pe propriile supărări până clocim un dezastru.

Intenționase ca răspunsul să fie un fel de pipă a păcii, iar el înțelese asta, căci izbucni în râs.

—Refuz să fiu o pasăre de curte. Prefer să fiu considerat un vultur. Vânător nobil, cu gheare ascuțite.

Însă era o imagine prea înspăimântătoare.

—Sunt sigură că vrei, replică Beth sarcastic, însă cred că semeni mai mult cu o coțofană care înșfacă obiectele mici și strălucitoare, fără valoare.

—Iar tu, draga mea, ripostă el, pierzându-și complet umorul, ca să întindem puțin analogia, te transformi într-o harpie, doar colți și gheare.

Fără vreun avertisment, deschise o ușă și o aruncă într-o cameră. Un dormitor. Beth îl privi cu ochii mari, tremurând de teamă. De ce nu-și putuse controla limba ascuțită? De ce nu-și amintise că nu semăna cu nici un bărbat pe care-l cunoscuse până atunci? Era periculos. Beth cea radicală îi aminti că se hotărâse să-i țină piept marchizului. Beth cea precaută îi șoptea că nu avea cum s-o facă de una singură într-un dormitor.

—Ce faci? spuse ea, aproape țipând.

Nu o atingea, însă stătea aproape de ea, privind-o amenințător. Beth se stăpâni cu greu să nu facă un pas înapoi.

—Țin să-ți amintesc de înțelegerea noastră, spuse el scurt. Ai de gând să te porți cum trebuie în seara asta?

Însă nu folosisе cuvintele corespunzătoare. Beth intenționa să respecte înțelegerea, însă nu-i plăcea să i se spună cum să se poarte. Ridică bărbia.

—Nu mă vezi îmbrăcată ca un păun, etalând bijuteriile familiei? întrebă ea cu amărăciune.

—Știi că asta nu înseamnă aproape nimic.

—Nu o să te fac maimuță în fața prietenilor și a vecinilor tăi, pufni Beth.

—Nu e suficient, Elizabeth, spuse el, strângându-și buzele. Singurul motiv credibil pentru căsătoria asta e că suntem îndrăgostiți. Suntem îndrăgostiți nebunește, fără scăpare. Faptul că suntem bine-crescuți nu ne obligă să și demonstrăm asta, slavă Domnului.

Făcu un pas înapoi, însă asta n-o liniști deloc, căci se folosi de spațiul dintre ei ca să-și lase ochii să se plimbe nepăsător asupra ei. Beth simți cum se înroșește.

—Însă, continuă el pe un ton tărăgănat, avem nevoie de acea sclipire în ochi, nu crezi?

Beth se strădui să dea nepăsătoare din umeri și îi aruncă aceeași privire iscoditoare, lentă și nepăsătoare.

—Va fi un efort, domnule, însă voi încerca.

Îl auzi șuierând printre dinți. Se apropie din nou de ea și îi ridică bărbia cu degetul, obligând-o să-l privească în ochi.

—Asigură-te că o faci, Elizabeth, sau o să trebuiască să răscumpăr datoria încălcată.

—Tu nu încerci deloc, se răsti ea, retrăgându-se de lângă el. Nu înțelegi că nu așa mă faci să fiu cum vrei tu?

El se îndepărtă și o privi cu sprânceana ridicată.

—Atunci cum? Am fost pe cât de blând am putut și ți-ai bătut joc. Ți-am oferit sărutări și le-ai respins. Te-am lăsat să fii așa cum vrei tu și am primit în schimb vorbe de ocară. Așa că acum, draga mea viitoare mireasă, pur și simplu vreau să mă asigur că seara asta va trece fără vreun scandal. Nu mă interesează deloc ce simți tu.

—Ești foarte direct, spuse Beth, uimită de analiza lui atât de adevărată.

—Mi-ai spus cândva că preferi să ți se spună în față. Ți-am spus în față. Deci poartă-te cum trebuie.

Beth simți cum începe să tremure, însă nu știa dacă de teamă sau de furie.

—Domnule, ca oricărui animal, nu-mi place biciul. Tra-se adânc aer în piept și se chinui să-și recapete stăpânirea de sine, înainte ca disputa lor să scape de sub control. Dacă nu mi-ai aminti tot timpul de puterea pe care o ai asupra mea, m-aș purta mult mai bine. Rostise acele cuvinte cu intenția de a se împăca, însă el nu le privi așa,

—Nu văd vreun semn că s-ar întâmpla asta, răspunse el cu răceală. Iar dacă te porți cum trebuie, nu am motive să scot biciul, nu-i așa?

Beth își încleștă pumnul și își lovi cealaltă palmă. Niciodată nu simțise o pornire atât de violentă.

—Dar e mereu scos! protestă ea. Nu pot să uit nici o clipă de puterea pe care o ai!

El ridică din umeri, iar ea își dădu seama că rămăsese sincer surprins de cuvintele ei.

—Acesta e mersul lucrurilor, Elizabeth. Nici eu, nici tu nu-l putem schimba. Chiar dacă îți promit că nu te voi obliga vreodată să faci ceva, asta nu schimbă faptul că aş putea s-o fac, probabil chiar susținut de lege. Îi zâmbi, într-un efort sincer de a fi blând cu ea. Nu e nevoie să te aprinzi așa, draga mea. N-o să fiu un soț prea pretențios și, în plus, adăugă el vesel, femeilor frumoase le place să-și controleze bărbații. Cunosoc mulți bărbați care trăiesc sub papucul nevestei.

Era ca și când între ei se deschisese un abis, ca și când vorbeau două limbi complet diferite. Furia o părăsi pe Beth, lăsând loc tristeții.

—Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta, domnule, rosti ea încet. Nu voi încerca vreodată să folosesc farmece feminine ca să te domin.

Apoi se întoarse și se îndreptă spre ușă, însă așteptă politicoasă ca el să vină s-o deschidă.

—Sper că ai observat, spuse el în timp ce ea mergea în fața lui, că mi-am stăpânit o replică tăioasă.

Beth îi răspunse pe un ton la fel de blând.

—Și anume că preferi farmece feminine? Atunci îmi pare rău să te dezamănesc, marchize Arden. Nu am așa ceva.

—Ce bine, zise el, că am eu farmece cât pentru doi.

Beth se gândi că era o încercare galantă de ambele părți de a restabili o oarecare armonie, însă seara aceea îi aștepta amenințătoare, plină de capcane și dezastre.

Merseră unul lângă altul în tăcere, până când se apropiară de ușile deschise ale salonului. Din încăpere răzbătea murmurul conversației, presărat din când în când de exclamații și râsete. Beth zări oameni îmbrăcați strălucitor și știu că mai erau și alții pe care încă nu-i putea vedea. Înțelese atunci grija lui pentru aparențe. Se pregăteau să iasă pe scenă în fața lumii bune a aceluia comitat. Se opri și se întoarse spre el.

— Îmi pare rău că am exagerat, domnule. Se pare că nu mai disting binele de rău, judecata de nebunie. Când ne chinuim să ne menținem pe linia de plutire în ape necunoscute nu ne gândim întotdeauna și la ceilalți.

El o privi sobru, iar ea avu din nou impresia că cel puțin încerca să-i înțeleagă punctul de vedere. Se pregăti să-i răspundă, apoi aruncă o privire peste umărul ei.

— Suntem urmăriți. O să te sărut foarte ușor, Elizabeth. O să ne întărească reputația de romantici nebuni, adăugă el sec, și o să mai scadă din numărul de priviri galeșe pe care trebuie să ni le aruncăm.

În ciuda dorinței ei de a fugi, Beth rămase nemișcată, în timp ce el îi cuprinse umerii și își atinse buzele de ale ei. După cum spusese și el, era un sărut blând și liniștitor, însă nu fără efect. Era primul lor sărut și avea în el un sâmbure de ceva valoros, poate grijă sau chiar căldura mai profundă a unei prietenii care abia se năștea. Beth știa că era ceva prețios și ridică o mână să atingă ușor obrazul chipului său frumos.

El îi aruncă imediat o privire bănuitoare. Cu inima strânsă, Beth își dădu seama că el îi văzuse gestul drept o dovadă de îndrăzneală. Într-adevăr, nisipuri mișcătoare.

La urma urmei, nu era o școlăriță. Era matură și încrezătoare, și cunoștea bărbații cel puțin din cărți; și totuși, din cauza cuvintelor ei nesăbuite, dacă se relaxa chiar și o clipă, el o considera o depravată. Oftă și își lăsă din nou mâna pe brațul lui, gata să fie condusă în gura lupului.

Salonul uriaș, aurit, era împodobit cu goblenuri imense, despărțite de stâlpi ornamentați. Blazonul familiei de Vaux, care apărea peste tot în albastru, roșu și auriu, orna tavanul luminat de sutele de lumânări din candelabrele strălucitoare ce păreau să reflecte scânteii în bijuteriile sclipitoare și ochii avizi. Se lăsă o tăcere deplină. Lui Beth i se păru că erau fixați de sute de perechi de ochi. Mîna ei strânse brațul marchizului.

Ducele și ducesa înaintară și se opriră lângă ei. Apoi ducele o prezentă pe Beth. Toți acei prieteni și vecini aplaudară, însă Beth vedea neîncrederea din unele priviri și invidia din altele. Când oaspeții se întoarseră la discuțiile lor, Beth știu că subiectul era, de acum, ea. Își putea imagina vorbele lor. „Ce ființă ștearsă“, „Nu are nimic special“, „Nu știe nici măcar să...“ Renunțând la ideile ei de independență, Beth mulțumi Cerului că ocazia cerea ca marchizul să rămână lângă ea, căci altfel ar fi fost cuprinsă de panică. Chiar și așa, se simțea cu nervii întinși la maximum în preajma atâtor oameni – iar aceștia erau doar invitații la cină – și din cauza felului în care o priveau, când trecu împreună cu marchizul de la un grup la celălalt.

Avu parte și de întrebări impertinente. Sau de priviri geloase din partea unor tinere domnișoare și a mamelor lor. De familiaritate nesinceră și copleșitoare. Rămase uimită și stânjenită de cât de mulți oameni încercau să o lingusească. Era doar Beth Armitage, profesoara.

Cei trei tineri veniți de la Londra păreau că nu au vreo problemă cu acea logodnă. Beth se întrebă ce anume le spusese marchizul, căci se părea că acei oaspeți îl cunoșteau bine.

Lord Amleigh era un tânăr frumos, brunet, cu ochii albaștri-deschis veseli. Părea concentrat, aproape pătimaș. Lord Darius Debenham avea părul blond și ochi albaștri. N-ar fi putut trece drept frumos, însă trăsăturile lui bine conturate vedeau o bună dispoziție plăcută. Arăta

exact ca genul de bărbat în stare să încerce să construiască o fântână din șampanie. Domnul Beaumont semăna destul de mult cu marchizul, atât la chip, cât și la trup, în variantă brunetă și cu ochi negri. Beth remarcă plină de milă mâneca goală.

Vorbeau cu doi bărbați din partea locului – domnul Pedersby și Sir Vincent Hooke, amândoi rumeni la față și cu vocea puțin prea ridicată. Domnul Beaumont fu cel care făcu un pas în față pentru prezentări.

– Domnișoară Armitage, spuse el luându-i mâna și sărutându-i-o cu un aer de flirt exersat. Deci dumneavoastră sunteți comoara secretă a lui Arden. Și acum înțeleg de ce. Păreți foarte ieșită din comun.

Beth îl privi cu asprime, ca să-și dea seama dacă acel comentariu ascundea ceva, însă chiar dacă da, era prea bine ascuns.

– Vă mulțumesc, domnule Beaumont, răspunse ea. Nici nu am vrut vreodată să fiu ca restul turmei.

– Însă sunteți conducătoarea ei, spuse Sir Vincent cu un râs prostesc. A turmei de frumuseți care l-au vânat pe bietul Arden.

Beth îi ceru marchizului ajutor din priviri, însă acesta râdea de ceva ce spusese lord Darius. Cedă tentației de a-și vărsa furia pe o țintă potrivită.

– Turmă? întrebă ea vesel, jucându-se cu evantaiul. De oi? Însă oile nu vânează. Sau de grauri? Vă rog să-mi spuneți, Sir Vincent. Ce păsări vânează în stol?

– Ei bine... Grăsunul Sir Vincent devenise și mai roșu și își deschidea și închidea gura ca un pește. E o figură de stil.

– Cred că v-ați referit la lupi, zise Beth cu blândețe, pe tonul cel mai didactic cu putință. Însă substantivul colectiv e altul. Sau la lei? O turmă de lei?

Realizase că marchizul, împreună cu ceilalți din grup, o ascultau.

—Cumva înființăm o grădină zoologică? întrebă el blând. O turmă de lei? Poate ar trebui să fie o turmă de duci.

Beth nu-și putu stăpâni râsul.

—Sau de marchizi. Dar ce zici de o adunătură de găini? Am putea să o schimbăm cu o adunătură de domnișoare.

—Iar un stol de găște devine un stol de doamne, răspunse el zâmbind. Nu, nu prea se potrivește. Am o idee mai bună. O turmă de leoparzi. O turmă de libertini.

—Aș putea oare să intru în așa ceva? întrebă Beth, încântată de acea discuție inteligentă și absurdă. Și ce ne facem cu un grup de primat, domnule?

—Sau un grup de profesoare, răspunse el triumfător. Am uitat de oaspeții noștri, draga mea.

Beth își dădu seama că cei cinci tineri îi priveau cu grade diferite de uimire. Timp de câteva clipe uitase situația în care se afla și descoperise ceva prețios. Nu-și amintea să se fi întrecut așa în ascuțimea minții cu cineva și era fermecată. Îi aruncă marchizului o privire rapidă și văzu în ochii lui aceeași surprindere.

Viconte Amleigh fu cel care rupse tăcerea.

—Domnișoară Armitage, cred că ați avea nevoie de un termen special ca să descrieți animalele de pradă de la Almack's.

Beth îi zâmbi tânărului frumos care fără îndoială fusese și el urmărit cu îndârjire.

—O miliție de mame? încercă ea.

—Debutante disperate, spuse marchizul pe un ton sec. Elizabeth, cred că ar trebui să ne oprim, sau o să-i facem pe ceilalți să ne creadă niște pedanți. Se întoarse spre prietenii lui. Să știți că nu v-am adus aici ca să vă distrați. Ar trebui să mai ușurați din disperarea debutantelor locale. Și voi, Pedersby, Sir Vincent.

Bărbații ascultară veseli ordinul lui și se duseră să le salute pe domnișoarele care stăteau tăcute alături

de părinții lor. Încă relaxată după acel schimb de replici inteligente, Beth deveni neglijentă.

– Încă îți regreți burlăcia, domnule?

El o privi cu răceală.

– Și ce are asta de-a face cu orice? Nu te învinuiesc pe tine pentru situația în care ne aflăm. Apăsă ușor pe pronume.

Uitând unde se aflau, Beth simți din nou furia clocoțind în ea.

– Ei bine...

Scoase un țipăt ușor când el îi prinse cotul ca într-o menghină și simți durerea în braț. Se așeză pe un scaun.

– Te simți rău, Elizabeth? întrebă marchizul cu blândețe.

Ducesa veni în grabă.

– S-a întâmplat ceva, dragii mei?

Beth scutură din cap, ascunzându-și șocul.

– Nimic, răspunse ea. Am simțit o durere bruscă, adăugă ea, privind ochii ca de gheață ai logodnicului ei... în gleznă. Mi-am scrântit-o anul trecut și uneori mă mai doare.

– Sper că asta nu te va împiedica să dansezi, Elizabeth, spuse ducesa.

Beth se ridică.

– Ah, nu, Înălțime. Grija exagerată a marchizului m-a făcut să mă așez.

Îi aruncă o privire și își dădu seama că erau din nou în război. Chiar atunci fu anunțată masa și, pentru că sărbătoreau logodna lor, Beth fu nevoită să își așeze mâna pe brațul lui și să conducă grupurile către sala de mese.

– Ești o mincinoasă remarcabilă, spuse el cu o admirație rece.

– Nu-i așa? răspunse Beth, prea furioasă în acel moment pe dominația lui brutală ca să-și mai aleagă cuvintele.

Merseră vreo zece pași în tăcere, însă nu se putu stăpâni să nu-l privească. Avea buzele strânse și ochii reci.

– Ai fost foarte neînțeleaptă. Elizabeth, dacă te lupți cu mine vei pierde și tu vei fi cea rănită. Sper că nu te aștepti să-mi pese de ceea ce simți.

– Ce s-a întâmplat cu armistițiul nostru? Întrebă ea încet.

– Rămâne în picioare atâta timp cât te porți cum trebuie.

Beth își stăpâni vorbele furioase și privi din nou înainte. Situația în care se afla, se gândi ea cu amărăciune, îi amintea de momentele în care soldații înfrânți, fără șanse de supraviețuire, atacau dușmanul cu un curaj nebunesc. Avea de ales între a fi supusă și ascultătoare sau a lupta și a fi înfrântă. Măcar murea cu onoare. Un atac deschis ieșea din discuție, așa că, după ce se așezară, alese arme mai subtile.

– Îți promit că voi fi exact mireasa pe care o meriți, dragul meu nobil.

După un moment de nedumerire, marchizul își luă un aer la fel de dulceag, îi ridică mâna și îi aplică un sărut lung și fierbinte. Gestul său fu întâmpinat cu râsete binevoitoare și priviri pline de sentimentalism, care dădură tonul unei mese vesele.

– „Dacă ai cinsti orice om după meritul său, cine ar scăpa nebicuiuit?” murmură el.

Beth ridică din sprânceană.

– Nu-mi aduc aminte de vreun membru al nobilimii care să fi ajuns de căruță în ultima vreme. Și totuși, continuă ea pe un ton prietenos, oare Biblia nu spune: „Ce va semăna omul aceea va și secera?”

– Însă eu sunt un crin de câmp, ripostă el. Nici nu semăn, nici nu secer.

– Aha! exclamă ea. Înseamnă că ai încurcat versetele, domnule. „Crinii de câmp nici nu ostenesc, nici nu torc.” „Păsările cerului nu seamănă, nici nu seceră.”¹

¹ Referire la versetele din Biblie, Matei 6:26-28 (n.red)

Și mă gândeam, spuse ea blând, că nu vrei să fii considerat vreun soi de pasăre.

—Foarte isteț, spuse el cu un zâmbet care îi recunoștea victoria.

Însă zâmbetul lui se transforma într-un rânjet triumfător, iar Beth aștepta îngrijorată.

—Deci vrei să mă reduci la un cocoșel? Ce doamnă neștiutoare...

Chiar și Beth își dădu seama de înțelesul nepoliticos al vorbelor sale și se înroși. Însă mai știa și că vorbele lui și privirea aprigă din ochii săi stârneau în ea căldură. Se luptă cu acea senzație.

—Orice cocoș e mândru pe grămada lui de gunoi, răspundea ea, într-o încercare de a atrage acea înfruntare pe un teren solid.

Ochii lui albaștri străluceau.

—Adică stă drept și tare? Întrebă el.

Înfruntarea lor trecuse dincolo de controlul și înțelegerea adevărată a lui Beth, iar ea știa că trebuia să se retragă. Se agăță de prima replică ce-i veni în minte.

— Măruntul-i gata să se umfle-n pene, declară ea, apoi își fixă privirea în supa care apăruse în fața ei.

Însă înghiți cu greu prima lingură. Din stânga ei simțea o influență periculoasă. Îi aruncă o privire îngrijorată. Era stăpân pe el, iar chipul său păstra un aer de politețe prietenoasă, însă ochii îi scânteiau de furie. Beth repetă în gând vorbele pe care tocmai le spusese, încercând să-și dea seama cu ce îl jignise. Ah, Dumnezeu! Mărunt. Asta era. El o luase ca pe o insultă la adresa originilor sale.

—Îmi pare rău, spuse ea, încercând să pară sinceră și, în egală măsură, să își păstreze veselie din tonul vocii, ca să păstreze aparențele față de ochii celor din jur. Nu am vrut... Nu era nici o aluzie personală, domnule.

Însă se părea că vorbele ei îl înfurie și mai mult.

—Deci îți dai seama ce se înțelege din spusele tale, comentă el pe același ton firesc, însă șuierând printre dinți.

Va trebui să-ți dai cu părerea despre cât de dotat sunt după ce vei avea mai multă experiență *personală*.

Beth nu avea nici cea mai vagă idee ce voia să spună, dar se gândi că cel mai înțelept lucru pe care îl putea face era să-și vadă de supă.

În momentul în care la masă sosiră șase feluri de pește, Beth avea deja puterea să-i adreseze un comentariu inofensiv direct, iar el își revenise destul cât să poată răspunde. Știind că tăcerea ar da naștere la comentarii, începură să vorbească din nou, apoi chiar să flirteze. Însă acum era vorba de o afacere obositoare ce necesita atenție, în ciuda zâmbetelor lor. Marchizul o flată nesincer pe Beth, iar Beth îi răspunse la fel. Treptat, în ciuda discordiei dintre ei, Beth trecu de la satisfacția că îi ținea piept la plăcerea de a susține o conversație inteligentă. Însă era la fel de atentă ca un om care merge pe un teren plin de capcane invizibile. I se păru că, din când în când, zărește o plăcere sinceră în ochii marchizului, însă nu mai era căldura aceea naturală din discuția lor de mai devreme. La un moment dat, când răspunse felului în care el îi complimentase ochii cu o laudă a ochilor lui, el murmură:

—Draga mea, e mult mai feminin să surâzi și atât.

Beth, care deja băuse trei pahare de vin, pur și simplu făcu ochii mari și răspunse:

—Serios?

El își înclină capul și izbucni în răs. Primiră alte priviri binevoitoare. Beth știu că veseliea lui era adevărată. Însă și el golise pahar după pahar.

Toți erau relaxați de mâncarea și de vinul bun, iar când începură discursurile, glumele — atât grosolane, cât și bune — începură să curgă. Ciocniră în cinstea Regentului și a familiei regale. La fel și în cinstea soldaților și a marinarilor. Apoi ducele se ridică.

—Prieteni, aceasta este într-adevăr o ocazie plină de bucurie pentru noi și suntem încântați să o împărtășim astăzi cu voi. Nu se întâmplă prea des ca o familie

să aibă norocul de a primi în sânul ei o mireasă care să-i fie ca o fiică.

Beth făcu ochii mari și abia își stăpâni tentația de a-l privi îngrijorată pe marchiz. Acesta îi luă mâna într-un gest care părea unul de dragoste, însă prin care, spera ea, voia să-i dea încredere. Dacă nu, gestul lui ar fi fost unul de control.

—Eu și ducesa ne întrebam când își va alege Arden o mireasă. În ziua de azi se pare că mulți tineri preferă să se lipsească de așa ceva, spre marea lor pierdere. Am fi fost fericiți să o primim printre noi pe orice tânără pe care ar fi considerat-o potrivită, însă îi mulțumim sincer că a ales-o pe draga noastră Elizabeth.

Cu toții ciocniră, iar marchizul se ridică să răspundă.

—Unii tineri, spuse el, privindu-și prietenii, chiar nu consideră căsnicia o prioritate. Însă îi asigur că se înșală. Oare nu spune și Euripide că „posesiunea cea mai importantă a unui bărbat este o soție înțelegătoare”? Beth înțepeni auzind cuvântul *posesiune*, știind că îl folosisese intenționat, însă își păstră zâmbetul. Iar Euripide avea dreptate. Deja viața mea e mult mai veselă datorită viitoare mele soții și mă aștept la plăceri și mai mari.

Rostise acele cuvinte fără nici o aluzie, însă ceva din felul în care o făcuse provocă chicote, chiar hohote de râs. Beth simțea cum se înroșește, în parte de stânjeneală, dar mai ales de furie. De ce societatea îi obliga pe bărbați să rostească astfel de discursuri? Ar fi dat orice să aibă ocazia să arunce și ea niște replici.

—Moștenitorul unei familii importante, continuă el, nu poate alege o viață de burlac, însă nu simțeam vreo grabă să-mi caut mireasă. Vedeți că Elizabeth m-a luat prin surprindere. Nu e un secret că nu are averi sau familie cu sânge albastru, însă asta mă încântă. Pentru că astfel nimeni nu se va îndoi că suntem uniți prin cea mai puternică și ireversibilă...

Accentul pe care îl pusese pe acel cuvânt o făcu pe Beth să se înfioare. I se păru o veşnicie până adăugă:

– Dragoste.

Ridică privirea, iar ochii lor se întâlniră.

– Există ceva indescritibil de fermecător în a te îndrăgosti, adăugă el vesel. Şi recomand asta tuturor burlacilor.

Beth privi în farfurie, întrebându-se câţi vor recunoaşte citatul din Molière, care continua spunând că plăcerea iubirii stă în faptul că dragostea dispare curând. Însă măcar ea şi marchizul nu se puteau teme că vor pierde ceva ce nu aveau. Îşi dădu seama că pierduse o parte din discursul lui, însă dacă acela era stilul, nu regreta.

– Vă cer, încheie marchizul, să ciocniţi din nou în cinstea lui Elizabeth. Şi a familiilor. Şi a iubirii.

Toţi se conformară, iar Beth nu observă prefăcătorie pe chipurile zâmbitoare. Poate că oamenii auziseră exact ceea ce doriseră să audă. Sau, în cuvintele lui Shakespeare, lumea e o scenă, iar oamenii sunt simpli actori...

capitolul 10

După masă se ridicară imediat, căci soseau și mai mulți oaspeți pentru bal și venise vremea pentru primirea formală. Beth se simțea ca un actor care trece la scena următoare a piesei.

Stătea în picioare între duce și marchiz și dădea mâna cu ceea ce i se părea a fi sute de persoane. Din nou întâmpină priviri uimite, bănuieli și invidie. Putea să jure că văzuse și câteva mame care se uitaseră atent la talia ei.

Fu ușurată când începu dansul, căci așa putea să scape de privirile iscoditoare, însă când marchizul o conduse pentru menuetul de deschidere, se treziră prima dată în privat după acea discuție *sotto voce* de la masă. Se pregăti sufletește pentru un comentariu ostil, indiferent cât de dulce ar fi fost rostit. Însă acesta nu veni.

—Pari neliniștită, spuse el. Ai uitat pașii?

—Dragul meu domn, ripostă ea, am fost crescută într-un pension. Am privit, am învățat și am predat dans o viață întreagă. Aș putea să dansez menuet chiar și în somn.

—Ah, spuse el cu o lucire vicleană în ochi, însă ai dansat vreodată cu un bărbat?

Își luară locul printre cele patru cupluri care urmau să deschidă balul cu menuetul formal, cu fața spre duce și ducesă, care se aflau în capătul sălii.

—Sigur, răspunse Beth. Am făcut multe dansuri demonstrative cu Monsieur de Lo, maestrul nostru de dans.

—Menuetul *a deux*? întrebă el.

—Din când în când, răspunse Beth, neîncrezătoare în tonul lui.

— De obicei se spune că aceasta este pricina pentru care atât de multe tinere se îndrăgostesc de profesorii lor de dans. Privirile acelea ochi în ochi.

— Te asigur că...

Însă protestul lui Beth fu întrerupt de primele acorduri ale muzicii. Împreună cu ceilalți dansatori, se înclină în fața ducelui și ducesei. Își îndreptă piciorul drept și se lăsă ușor pe cel stâng, pentru ca apoi să se ridice, observând eleganța din plecăciunea marchizului. Aceasta stârni în ea un spirit de competiție. El era foarte bine instruit în maniere, însă ea, la urma urmei, era o profesionistă. Apoi se întoarseră unul spre celălalt, iar ea îl privi cu atenție. Când, așa cum se aștepta, el îi făcu o plecăciune elaborată, ea se înclină la rândul ei pe cât de mult îi permitea rochia, cu ochii pironiți în ai lui. Apoi se ridică încet, stăpână pe sine. Nu-și lăsă mâna în mâna lui întinsă decât în ultima clipă, ca să dea clar de înțeles că nu avea nevoie de asistență să se ridice.

Camera răsună de aplauze.

El zâmbi și îi recunoscă victoria cu o înclinare ușoară a capului. Apoi o prinse de mâini și i le ridică să i le sărute, încă fixând-o cu privirea. Beth începu să înțeleagă ce dorise el să spună. Un menuet *a deux*, în care trebuia să-ți privești constant partenerul în ochi, putea să-i sucească ușor mințile oricărei copile. Ce bine că ea nu mai era o copilă și că dansau într-un grup de opt persoane.

Începu muzica, iar Beth putu să-și întoarcă privirea în timp ce ea și celelalte doamne se îndreptară spre centrul încăperii în pasul ușor și grațios al menuetului, apoi își uniră mâinile în cerc. Doamnele dansară în cerc spre dreapta, iar domnii făcură cercul spre stânga.

Pentru că până foarte curând fusese profesoară, Beth nu se putu stăpâni să nu analizeze dansul celorlalți. Nu-și amintea numele uneia dintre tinere, care, împreună cu domnișoara Frogmorton, se mișca bine, însă cu un pas săltat ce semăna mai mult a dans de țară decât cu alunecarea

grațioasă necesară. Phoebe Swinnamer era cea de-a patra și se mișca precum o lebădă. Însă, din când în când, era tentată să pozeze și astfel rupea ritmul. Doamnele rupseră cercul ca să se alăture din nou partenerilor lor, cu mâna stângă în dreapta bărbaților, continuând cercul cu încă un pas, pentru ca apoi să-și unească ambele mâini și să se învârtă reciproc, ochi în ochi.

—Monsieur de Lo a fost un profesor foarte bun, o complimentă marchizul.

—Și maestrul dumitale la fel, domnule, răspunse Beth cu blândețe. Deși poate ai putea să întinzi piciorul un pic mai mult.

El ridică din sprânceană.

—Cumva mă acuzi că sunt cu nasul pe sus, draga mea?

Beth își mușcă limba ca să-și înăbușe un chicotit. Își lăsară un braț pe lângă corp și trecură la următoarea mișcare, privindu-se în ochi cât de mult puteau. Phoebe Swinnamer părea nefericită și aproape greși pasul.

Beth trebui să recunoască faptul că experiența ei de profesoară și demonstrațiile cu Monsieur de Lo nu o pregătiseră pentru potențialul de flirt pe care îl avea cu adevărat acel dans. Nu, nu flirt. Seducție. Doamnă și gentilom se mișcau unul în jurul celuilalt, însă fără să se îndeărteze prea mult și privindu-se în permanență. Apoi se apropiiau, strâns uniți prin mâini și priviri, mișcările lente permițându-le dansatorilor pricepuți, care nu trebuiau să se gândească la următorul pas, să se contemple precum într-un sărut lent.

Prinsă în aceste gânduri, Beth îl privea pe marchiz în timp ce îl înconjură încet. Privirea din ochii lui o făcea să scornească toate acele idei.

—O să dansăm *menuet a deux* și la balul nunții noastre, Elizabeth.

—Nu, răspunse Beth din instinct.

—Ba da. Așa e obiceiul!

Dansul îi despărți din nou. Semăna cu viața pe care o duceau împreună: momente scurte de contact, care duceau, invariabil, la despărțire. Un menuet *a deux* ar fi un început potrivit pentru căsnicia lor și era ridicol să-i fie teamă. Nu ar fi decât un preludiu la încercările mai dificile ale vieții lor în comun.

După menuet, dansul deveni mai general și mult mai puțin formal. Beth dansă un dans câmpenesc cu ducele. După aceea își schimbă partenerii, preferând cu bucurie să se piardă în dans decât să fie ținută de privirile curioase ale celorlalți. Tinerii numai buni de însurătoare fuseseră obligați de ducesa să-și facă datoria față de fetele fără partener, astfel că Beth se trezi dansând cu bărbatii mai în vârstă, ceea ce îi convenea de minune.

Doar unul îi făcu probleme. Lordul Deveril. Era un bărbat palid și osos, însă cu un fel de putere brută în maxilar și în mâini. Și mirosea. Nu neapărat a nespălat – printre oaspeți se aflau persoane care, cu siguranță, nu prea apreciau curățenia –, ci a stătut și a mucegai. Poate din cauza dinților, căci în rarele momente în care zâmbea se vedea că sunt putrezi.

– Ar trebui să te consideri o domnișoară norocoasă, rânji el. Nu multe fete atât de simple și fără avere se bucură de astfel de favoruri.

Stilul său era atât de neplăcut, încât Beth simți nevoia să-i dea replica.

– Ba din contră, domnule. Marchizul este cel fericit. Nu mulți sunt tinerii care dau peste o femeie cu judecată.

El își expuse dinții stricați.

– Și de ce-ar vrea așa ceva? La ce ajută creierul în pat?

Beth ar fi fugit imediat în fața unei asemenea dovezi de proastă creștere, însă nu dorea să facă o scenă, iar acest bărbat îngrozitor le era oaspete.

– Va trebui să vă rog să nu-mi mai vorbiți de astfel de lucruri, lord Deveril, spuse ea cu răceală.

—Dumnezeule! Tocmai ai spus că ești o femeie cu judecată. Cu siguranță ar trebui să știi scopul căsniciei. E menționat foarte clar în timpul slujbei.

Beth își găsi refugiul în tăcere, rugându-se să se termine dansul mai repede. Cel puțin urmă o etapă care împiedică o vreme conversația.

Însă, inevitabil, se trezi din nou nas în nas cu partenerul ei.

—Ce vreme frumoasă, nu-i așa? rosti ea apăsător, ca să nu-i lase timp să înceapă el conversația.

—O primăvară perfectă, aprobă el. Când vezi păsărelele în cuibul lor n-ai cum să nu te gândești la căsătorie. La urma urmei, nu am un moștenitor legal, nici măcar un văr îndepărtat. La fel ca marchizul, am ascultat chemarea datoriei și mi-am ales și eu o pernă de satin pentru nopțile lungi și reci.

Beth îl pedepsi cu tăcere și auzi ușurată cum muzica se stinge.

În timp ce o conducea de pe ringul de dans, lordul Deveril adăugă:

—Și că tot vorbeam de păsărele, porumbița mea, ar trebui să-l întrebi pe marchiz despre turturelele de la Drury Lane.

Beth nu avea nici cea mai mică intenție de a-l întreba pe marchiz ceva ca urmare a intrigii acelui bărbat, însă îl căută din simpla dorință de protecție. Se simțea ca și când ar fi inhalat un miros greșos. El făcu semn cu degetul și îi oferă un pahar de șampanie, iar ea sorbi cu sete din băutura răcoritoare și se înecă.

—Cred că mă descurc mai bine cu limonada, domnule.

—Dacă o dai pe gât așa, cred și eu. Pari înfierbântată. Ce-ar fi să ieșim pe terasă?

Îl privi bănuitoare, însă el zâmbi.

—Nu-ți face griji, n-o să fim singuri. Au mai ieșit și alte cupluri la răcoare. Haide.

Afară aerul era proaspăt, iar el avusese dreptate. Nu erau singuri, cu toate că era spațiu suficient pentru intimitate.

—Cum îți place primul tău bal? Întrebă el. Părea prietenos fără să se prefacă.

Amintindu-și de acele momente scurte de plăcere din timpul întrecerii lor de replici și al sărutului lor, Beth începu să spere.

—Destul de mult, răspunse ea. Mai puțin lord Deveril. El se încruntă.

—Asemenea om nici nu are ce căuta aici. Lady Gorgros l-a adus și ne-am hotărât să nu facem o scenă aruncându-l afară. De ce-ai acceptat să dansezi cu el?

Beth își aminti că Lady Gorgros fusese cea care i-l prezentase pe viconte.

—I-am acceptat pe toți cei care mi-au cerut, recunosc eu. Apoi ridică din umeri. Cu toții păreau respectabili.

Îl văzu rămânând nemișcat, cu privirea fixată asupra ei.

—Și nu a fost respectuos? Ar trebui să-l chem afară? Vorbea serios.

—Nu fi ridicol, răspunse ea. Dintre toate stupizeniile vieții mondene, cel mai urât obicei este acela al bărbaților care se bat pentru fleacuri.

Se lăsă o tăcere de gheață.

—Da, sigur, răspunse el. Pentru tine onoarea e un fleac. Atunci cum te-a jignit? Ți-a spus cumva că Mary Wollstonecraft e o târfă?

Beth deschise gura să riposteze, însă îi era imposibil cu atâta lume în jur. Simți o durere îngrozitoare de cap și închise ochii.

—Elizabeth?

—Lasă-mă-n pace.

—Te simți bine?

—Mă doare capul, răspunse ea.

—Atunci hai să o căutăm pe *maman*. O să aibă ea grijă de tine. Poate ar trebui să te retragi.

Beth deschise ochii. Părea sincer îngrijorat pentru ea. Enigma se adâncea.

—Nu pot face asta. Ce vor crede ceilalți?

—Că ai dansat prea mult și probabil ai și băut prea mult. Haide. Îi puse cu blândețe mâna pe spate să o conducă, însă ea rezistă.

—Să leșin înainte de cină, să mă retrag devreme... Oamenii vor crede că ne căsătorim de nevoie.

El se întoarse atent spre ea.

—Și așa este?

Beth își dorea să o înghită pământul. De arostise acele vorbe de neiertat chiar aici, pe aceeași tensă?

—Știi că așa este, mârâi ea.

—Iar tu știi ce-am vrut să spun. Ești însărcinată?

—Nu, bineînțeles că nu, spuse ea ascuțit. Ai spus că nu vei mai deschide acest subiect ridicol.

—Pentru că dacă ești, continuă el, ar fi un motiv suficient de puternic să rupem logodna. Nici măcar tatăl meu n-ar mai insista.

Beth se strădui să-l privească.

—Mă tem că nu pot oferi această cale de scăpare. Și, cu toate că ar fi în avantajul dumitale, domnule, pentru mine ar fi o libertate prea grea, cu un copil din flori după mine.

Îi văzu grimasa în timp ce se chinuia să schițeze un zâmbet.

—Ne aprindem iar, Elizabeth. Nu uita, suntem două turturele.

Când se întoarseră în sala de bal, Beth adăugă din simpla dorință de a-l răni:

—Vrei să spui turturele de la Drury Lane?

Spre uimirea ei îl văzu înroșindu-se, însă înclipa următoare alt partener o invită la dans. Zâmbi în ciuda durerii de cap și îi aruncă logodnicului ei o privire galeșă. Când

se îndepărtă de el, durerea de cap începu să-i scadă. Alt semn pentru ce viitor îi aștepta.

Veni și vremea valsului de cină, pentru care marchizul îi era partener. Beth i se alătură cu o oarecare neliniște, întrebându-se dacă avea să continue cearta. Se mai îngrijora și în privința abilității ei de a-și menține același standard ridicat de dans. La domnișoara Mallory nu învățase un dans atât de îndrăzneț ca valsul.

Însă totul se desfășură cu bine. El nu redeschise conversația lor anterioară, iar Beth găsi că lecțiile ei recente îi ajungeau dacă avea un partener atât de bun. Beth fu ușor dezamăgită de dansul acela. Sigur, să rămână cu același partener tot dansul era ciudat și se putea crea o intimitate, însă, așa cum avea să se dovedească, era posibil și să privească unul peste umărul celuilalt fără să scoată aproape nici o vorbă.

Se așezară la o masă mare pentru cină, iar Beth descoperi că domnul Beaumont stătea lângă ea. Îi plăcea mult acel bărbat, pentru că vorbea foarte natural și avea simțul umorului și, desigur, îi era milă de el pentru rana lui. Cu toate că era la fel de înalt și de puternic precum marchizul, Beth nu se simțea intimidată de el, poate și din pricina trăsăturilor sale mai blânde și a chipului bronzat ori a căldurii din ochii săi căprui.

Fu mai puțin încântată să o aibă în preajmă pe Phoebe Swinnamer, căci acea domnișoară îi lăsa impresia că e gata să o înțepe cu cel mai ascuțit instrument pe care-l avea la îndemână. Partenerul de cină al frumoasei era lordul Darius. Beth putea să spere doar că fiul unui duce va mai reduce din vanitatea acelei frumuseți, dar se temea că faptul că lordul Darius nu era moștenitorul va cântări greu în ochii fetei, care până nu demult se gândise că pusese mâna pe unul.

Beth se întoarse către domnul Beaumont.

—Sunteți prieten de multă vreme cu marchizul, domnule Beaumont?

– De când eram elevi la Harrow, domnișoară Armitage, răspunse el zâmbind. Și pot să dezvălui lucruri despre anii lui de școală pe care n-ar vrea să le știți.

Beth își dădu seama că nu avea de gând să o jignească, însă marchizul îl auzi și îi întrerupse.

– Ce-ți trece prin cap, Hal?

– Cum, Luce, cred că ar trebui să-i spui viitoarei tale soții teribilul tău secret.

– Nu întâmplarea cu vaca, spuse marchizul neliniștit, făcând-o pe Beth să ridice din sprânceană.

– Sigur că nu, răspunse imediat domnul Beaumont.

– Atunci cu clopotele? întrebă marchizul pe același ton neliniștit.

– Acela a fost un păcat mic, spuse prietenul său, făcând un gest de respingere. De fapt, cred că încă te mândrești cu asta.

Beth se întoarse și îl văzu pe marchiz răspunzând cu un rânj:

– Da, sunt. A fost nevoie de multă ingeniozitate ca să încurc toate sforile de la clopotele servitorilor la pension. Însă n-a fost o idee prea bună să încerc aici.

Domnul Beaumont izbucni în râs.

– Doar n-ai făcut așa ceva!

– Ba da, răspunse marchizul cu mâhnire. A trebuit să mă chinui din nou, apoi tatăl meu – poate doar Beth surprinse schimbarea ușoară din tonul vocii lui când rosti acel cuvânt – m-a făcut să îndeplinesc tot felul de sarcini inutile ca să învăț să nu-i fac pe servitori să muncească aiurea.

– Ce ciudat, spuse mirată domnișoara Swinnamer. Ce contează dacă servitorii sunt chemați cu scop sau nu? Mereu se pot face utili.

– Atunci, spuse lordul Darius sec, priviți din punctul de vedere al oaspetelui care sună că dorește micul dejun și nu-l primește pentru că servitorii cred că a sunat clopoțelul din altă cameră.

— Ah, înțeleg, zise tânăra zâmbindu-i cald partenerului ei. Cu siguranță, fiul unui duce însemna, totuși, ceva. Sigur, domnule, asta ar fi enervant.

— Și fără îndoială i-ar aduce servitorului o urecheală strașnică.

— Bineînțeles, lord Darius, spuse tânăra din nou. Să fie mulțumit că nu e dat afară.

Lordul Darius o privi.

— Când toată vina e a unui glumeț?

— Mama mea, răspunse domnișoara Swinnamer, spune că servitorilor nu trebuie să li se permită să găsească scuze pentru serviciile slabe, căci asta ar însemna să fie și mai neglijenți. Privi în jur și probabil simți dezaprobarea din partea grupului, așa că adăugă: Sigur, acel glumeț ar merita să fie biciuit bine.

— Draga mea Phoebe, spuse marchizul, cumva dai de înțeles că ai vrea să mă biciuiești?

Era clar că biata Phoebe pierduse originea acelei conversații. Rămase cu gura căscată, în timp ce restul încercau și reușeau mai mult sau mai puțin să-și ascundă zâmbetul.

Beth se hotărî să intervină.

— Din câte înțeleg, spuse ea, fapta a fost deja pedepsită cum se cuvine. Aprob măsurile disciplinare ale ducelui. Consider că pedeapsa corporală nu face altceva decât să-l transforme pe individ într-o brută.

Marchizul îi privi pe lordul Darius și pe domnul Beaumont.

— Cred că vrea să ne spună că suntem niște brute, zise el. Apoi o privi pe Beth. Probabil maimuțe.

— Maimuțe? repetară ei la unison.

Beth simți cum se înroșește, însă se încruntă aspru la marchiz.

— Marchizul Arden glumește. Vreau să spun doar că cei mici învață să distingă binele de rău mai bine dacă li se explică unde au greșit decât dacă sunt loviți.

Marchizul rânji.

—Cred că am uitat să menționez biciuiala. Însă și explicațiile au fost elaborate. Cred că o să ne certăm când va fi să ne creștem copiii, draga mea.

Simplul gând la copii fu suficient să o facă pe Beth să se întoarcă la domnul Beaumont, în căutarea unui subiect mai sigur.

—Cred că o să am nevoie de muniție. Care era acel secret teribil pe care urma să-l împărtășiți, domnule?

Bărbatul zâmbi.

—Cel pe care l-a ținut ascuns cu cea mai mare grijă, spuse el. Chiar dacă nu prea știu cum ați putea să vă folosiți de el, sunt sigur că dacă există o persoană care poate face asta, aceea sunteți dumneavoastră. Îi aruncă o privire ironică prietenului său, care glumea cu lordul Darius, apoi coborî vocea pe un ton conspirativ. A fost strălucit, murmură el. Cel mai bun elev din anul nostru.

—Recunosc că începusem să bănuiesc asta, chicoti Beth după clipă de uimire. Însă de ce face din asta un secret?

—Dumnezeule, domnișoară, doar nu vorbiți serios! Să aibă renume de tocilar? A fost doar o lipsă temporară de judecată provocată de lipsa de experiență. Când am ajuns la Cambridge era deja mai înțelept și a reușit să supraviețuiască acolo fără să atragă prea mult atenția asupra lui.

Beth tocmai se pregătea să protesteze în fața acelei nebulii, însă își dădu seama că avea un sâmbure puternic de adevăr, așa că se mulțumi să scuture din cap.

—Iar dumneavoastră, domnule Beaumont? Ați fost tot un fel de geniu?

—Deloc, o asigură el, clipind amuzat. Eram pe undeva pe la jumătatea listei. Vă dau cuvântul meu, domnișoară Armitage.

—Și ce-ați făcut cu abilitățile dumneavoastră de jumătatea listei, domnule Beaumont? întrebă Beth, știind că nu era deloc vreun nerod.

—Am petrecut o perioadă destul de obișnuită în armată, domnișoară Armitage.

—Asta e o minciună, spuse marchizul, intrând din nou în conversație; Beth bănuie că îi urmărise. A fost ridicat la rangul de maior, pe care însă nu vrea să-l folosească acum. Și a fost menționat atât de des în corespondență, încât cei din cavalerie se săturaseră să-i audă numele.

—Nu ne-am săturat cu toții? îl întrerupse Beaumont în grabă. Se pare că trebuie să ai parte de un război nefericit ca să fii remarcat din când în când.

—Să-ți fie învățătură de minte, Hal, spuse marchizul, iar Beth își dădu seama că se referă la dezvăluirea secretelelor, nu la război.

—Am înțeles, zise Beaumont. Însă nu cred că domnișoara Armitage e dezamăgită să afle că-ți folosești creierul.

Marchizul o privi gânditor pe Beth.

—Oare? Pentru că și ea e foarte deșteaptă și probabil se gândea că din când în când mă poate întrece.

Beth roși auzindu-i remarca.

—Încă sper asta, spuse ea dulceag. Din când în când.

—O provocare! spuse domnul Beaumont. Și nu aș ști pe cine să pariez.

—Eu da, spuse domnișoara Swinnamer, aruncându-i o privire răutăcioasă lui Beth. Mama spune că o doamnă nu are nimic de câștigat dacă îl întrece în orice pe bărbat.

—Atunci, domnișoară Swinnamer, răspunse Beth politico, suntem cu toții încântați să știm că nu vă veți supăra niciodată mama în privința asta.

Marchizul se înecă cu o gură de vin. Frumoasa domnișoară încă se întreba care era sensul acelei remarci ciudate când marchizul și Beth se ridicară de la masă.

—Când mă gândesc că era cât pe ce să o cer de nevastă, mă cutremur, spuse el, abia stăpânindu-se să nu râdă.

—Și de ce voiai să o ceri de nevastă dacă aveți atât de puține în comun?

—Era de datoria mea să mă însor, spuse el ridicând din umeri și nu păream genul care să se îndrăgostească. Phoebe Swinnamer e exact tipul de fată cu care toată lumea se aștepta să mă însor: de familie bună, cu zestre consistentă, frumoasă și... foarte plăcută.

—Pentru că așa a fost instruită să fie, sublinie Beth, știind că nu se regăsea în nici una dintre calitățile menționate în listă. El îi zâmbi și scutură din cap.

—Nu are nici unul dintre defectele tale, după cum știm amândoi.

—Și eu sunt foarte plăcută, ripostă Beth, dacă nu mi se dă motiv să nu fiu.

—Ești o scorpie, spuse marchizul, cu chipul încă luminat de amuzament. Să nu ți se urce la cap, însă începe să-mi placă destul de mult chestia asta. Apoi lăasă o Beth luată prin surprindere de mâinile următorului partener de dans.

La patru dimineăta întreaga petrecere se încheie, iar Beth se duse să se culce. Când se strecură în așternut oboșită, rememoră momente din acea seară, confuză după tot ceea ce se întâmplase. Momente de atracție, momente de conflict. Când servitoarea se îndreptă spre ușă, Beth o întrebă:

—Știi ceva despre turturelele de la Drury Lane, Redcliff?

—Nu, domnișoară. Am fost la Londra o singură dată și nu am fost niciodată la teatru. Presupun că le țin în colivii, așa de decor.

—Da. Însă mi se pare foarte ciudat, spuse Beth și adormi.

În dimineăta următoare, Redcliff menționează acea conversație la micul dejun al servitorilor superiori. Spre surprinderea ei, Hughes, valetul personal al marchizului, o luă deoparte.

—Domnișoară Redcliff, spuse el, dacă aș fi în locul tău n-aș încuraja-o pe domnișoara Armitage să vorbească despre turturelele de la Drury Lane.

—De ce, domnule Hughes?

Bărbatul își țuguie buzele.

—Să spunem că Porumbița Albă de la Drury Lane e o favorită personală a marchizului, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Servitoarea se înroși.

—Da, înțeleg. Oh, draga de ea! Și oare cine i-o fi băgat asta în cap?

—Exact asta mă întrebam și eu. Și asta se va întreba și domnul, dacă ajunge la urechile sale.

Însă Lucien uitase comentariul lui Beth. Era preocupat de alte lucruri, iar înainte să se culce se așeză și îi scrisese un bilet lui Nicholas Delaney.

Dragă Nicholas,

Deveril a apărut la balul meu de logodnă. Am crezut că a fugit cu Madame, însă probabil și-a aranjat ceva cu autoritățile. Am crezut că e bine să știi. E la fel de rău ca întotdeauna.

L de V

Trimise biletul la Grattingley, unde locuia fratele gemă al lui Nicholas, lordul Stainbridge.

Nu își dădea seama de ce apariția lordului Deveril îl neliniștea atât de mult, în afară de faptul că bărbatul era foarte rău și lipsit de scrupule. Era un instinct natural să nu vrea un asemenea specimen în apropiere, însă simțea că e ceva mai mult de-atât.

Deveril fusese foarte legat de Thérèse Bellaire în complotul ei de a-i storce de bani pe simpatizanții lui Napoleon. Lucien rămăsese cu impresia că Deveril avusese de-a face și cu Eleanor Delaney în perioada în care aceasta locuia la nemernicul ei de frate. Cu siguranță nu era prea mare dragoste între Nicholas și Deveril.

Cu toții crezuseră că lordul Deveril fugise cu Thérèse Bellaire ca să cheltuiască ceea ce obținuse prin fraudă și să se bucure de înclinația pe care amândoi o aveau pentru depravare. Iar apariția lui ridica mari semne de întrebare.

capitolul 11

Beth se trezi amețită în dimineața următoare. O durea capul, simțea un gust acru în gură, iar aspectele negative ale serii anterioare îi reveniră brusc în minte.

De ce nu putuse să se poarte cuviincios, ca o inocentă desăvârșită? Poate ar trebui să ia lecții de la mama domnișoarei Swinnamer. De ce marchizul nu putea să accepte că spiritul de luptătoare și înțelepciunea lumescă nu o transformau într-o femeie vulgară? Își aminti ce îi spusese despre faptul că o credea o scorpie. Lui nu prea aveau cum să-i placă scorpiile. Nu putea să-i placă o persoană în care nu avea încredere, iar pe terasă îi dăduse clar de înțeles că nu avea deloc încredere în ea.

Oftă cu amărăciune. Se părea că era așa cum spusese el. Odată rostite, cuvintele căpătau o viață proprie. Nu mai puteau fi retrase. De câte ori Beth și marchizul se aflau la limită, acea seară îngrozitoare pe terasă se întorcea să-i bântuie. Nefericirea ei era sporită și de furia pe care i-o provoca faptul că el nu susținea că ar fi vreun inocent, și totuși se simțea liber să o pedepsească pentru orice i se părea că face greșit. Ea știa că marchizul se poartă conform propriului cod, însă tentația să se dezlănțuie asupra lui era imensă. Așa că, desigur, era firesc să o numească scorpie.

Ducesa o chemă pe Beth la un mic dejun târziu în apartamentul ei, iar ea se simți obligată să meargă. Pâinea prăjită și cafeaua o făcură să se simtă mai bine, însă îi era greu să țină ritmul conversației vesele a ducesei.

— Am fost încântată să văd că tu și Lucien sunteți atât de naturali împreună, spuse ducesa. I-au prins bine cele câteva zile în oraș, știam eu că așa va fi. Și-a mai revenit, și asta ar trebui să facă lucrurile mai ușoare și pentru tine,

draga mea. Și nu mai ai mult de îndurat. Mai avem o săptămână de festivități aici, care o să culmineze cu recepția pentru localnici, apoi ne mutăm la Londra. Și mai rămân doar două săptămâni până la nuntă.

Două săptămâni. Pâinea cu unt se transformă în rumeguș în gura lui Beth. Știuse data stabilită pentru eveniment, însă abia acum își dădea seama cât de apropiată era și se înspăimântă.

– E prea în grabă, protestă ea. O să stârnească discuții.

– Așa este, însă ducele vrea asta, se apără ducesa. Iar primul vostru copil se va naște după nouă luni, iar atunci toate bănuielile vor lua sfârșit.

Beth înghiți, iar ducesa o privi cu ochi vicleni.

– Draga mea, ce știi despre căsătorie? Simt că pentru tine țin locul unei mame.

– Știu totul despre căsătorie, răspunse Beth în grabă, apoi văzu surprinderea din ochii ducesei. Adică am citit foarte mult.

– Ce cărți extraordinare ai avut, remarcă ducesa. Însă chiar și așa, e ușor să fii... confuză despre acest subiect. Fiica mea cea mare, Maria, credea că simplul act de a dormi în pat cu un bărbat producea copii. Când am discutat cu ea, deja îl convinsese pe Graviston să doarmă în camere separate pentru că sforăia. Credea că scăpase de necaz.

Beth se îngrozi.

– Cum ați putut s-o obligați să se căsătorească dacă era dezgustată?

– Dezgustată? spuse ducesa. Nu, a fost o căsătorie din dragoste. Însă Maria, care avea doar optsprezece ani, nu dorea chiar atunci copii. Auzind că „dormitul împreună” dădea naștere la copii, explică ea clipind din ochi, se gândise că putea să se bucure fără consecințe de sărutările lui Graviston și de alte promisiuni.

Beth și-ar fi dorit cu disperare să întrebe dacă putea avea copii și fără sărutări și alte promisiuni, însă coborî privirea.

Ducesa o privi gânditoare.

– Elizabeth, m-am gândit să-ți explic totuși despre ce e vorba. Nu te poți baza doar pe cărți.

Și asta și făcu.

Beth asculta cu ochii mari. Deci asta însemna „să faci un ospăț“ din asta.

La sfârșit, roșie în obraji și cu imaginea lui Venus și Marte în minte, Beth protestă:

– Însă toată... toată joaca asta chiar e necesară?

– Nu, nu e necesară, răspunse ducesa cu calm. Însă dacă Lucien ar neglija aceste atenții, m-aș supăra foarte rău pe el. Lăsând la o parte plăcerea ta, sunt necesare pentru confortul tău.

Beth își aminti de un deget care îi frecase sfârcul cu sânge rece și de efectul pe care îl avusese și își duse mâinile la obraji fierbinți.

– Ah, aș prefera să nu!

Ducesa veni spre ea și o îmbrățișă.

– Oh, draga mea, îmi pare rău dacă te-am tulburat. După cum am spus, soții ficelor mele au fost aleși din dragoste și, chiar dacă au fost un pic neliniștite, ele nu s-au căsătorit cu teama patului conjugal. Îmi dau seama cât de diferit e pentru tine și Lucien, care ați fost aruncați unul lângă altul. O bătu ușor pe umăr pe Beth, iar tonul ei deveni mai vesel. Însă ai noroc, Elizabeth. E un bărbat foarte frumos și instruit în etichetă. Sigur îl găsești atrăgător măcar un pic, nu-i așa?

Beth scutură din cap. Nu era neapărat o negare, ci mai ales un gest de disperare în fața atracției fizice de netăgăduit pe care o simțea față de el și pe care nu și-o dorea. Ducesa oftă.

– Atunci te rog să te gândești că și pentru el e la fel. Când Beth o privi surprinsă, ea explică: Sigur, nu e virgin, însă e obligat să vină fără dragoste în patul tău. Dacă uneori e dur, nu uita că și el e tulburat.

Beth și-ar fi dorit să aibă curaj să-i spună ducesei ce făcuse și să-i ceară sfatul, însă ar fi luat-o prea rău prin surprindere. Era imposibil. După acea descriere explicită a intimităților căsniciei, îi era imposibil și să dea ochii cu cel cu care urma să facă toate acele lucruri. Beth se retrase în camera ei, sub pretextul unei dureri de cap.

În următoarele zile, Beth își făcu datoria și apărură la ceremoniile publice lângă marchizul Arden, în timp ce îi asculta pe oaspeții veniți să le transmită cele mai calde urări de viitor. Toate aceste discursuri includeau și urări pentru apariția rapidă a unui moștenitor pentru Belcraven. După cum spusese îngrozitorul lord Deveril, scopul căsniciei era destul de clar pentru toată lumea. Beth nu se putea gândi decât la mijloacele prin care urma să fie produs acel moștenitor. După una dintre aceste întâlniri, viitorul ei soț o opri înainte ca ea să poată fugi în apartamentele ei.

—Faci minuni pentru reputația mea, spuse el zâmbind, luându-i mâna. Toți acești oameni știu să recunoască o femeie admirabilă când văd una. Nu mă credeau capabil de o asemenea alegere.

El încerca să fie blând, însă nervii lui Beth erau mult prea încordați, astfel că încercă să se desprindă de el. Însă el nu o lăsă.

—Mergi cu mine, spuse el, la fel de blând, dar hotărât.

Beth nu avu de ales și se plimbă împreună cu el pe aleea mărginită de tisă.

—Nu trebuie să-ți fie teamă de mine, Elizabeth, spuse el direct.

—E o poruncă? întrebă ea. Intenționase replica drept o glumă, însă o rosti cât se poate de serios.

Îl privi neliniștită. Era ca și când ar fi pierdut legătura între voința și cuvintele ei. El se încruntase ușor, de mirare, fără furie.

—Ce ți s-a întâmplat în ultima vreme, Elizabeth? Ești ca un cal speriat de bici. Ți-a făcut cineva ceva sau a spus cineva ceva care te-a supărat?

—Nu, răspunse Beth repede, prea repede. Ultimul lucru despre care avea chef să vorbească era explicația dată de ducesa pentru actul căsătoriei și, ca să schimbe subiectul, îl întrebă: Ce-ai face cu un cal speriat de bici?

—L-aș da la câini.

—Poftim? Însă văzu lumina din ochii lui și înțelese că glumea.

—Îmi pare rău, spuse el. Sigur, întâi aș încerca să-l vindec. Se opri și se întoarse cu fața spre ea, apoi îi atinse obrazul cu mâna.

Beth clipi și încercă să se retragă. El o ținu strâns.

—Pentru numele lui Dumnezeu, încetează! Ce ai?

Problema era că chiar și acel gest de intimitate o făcea să se gândească la Venus și la Marte. Nu știa cum să se poarte grațios în asemenea situație și era îngrozită unde s-ar putea ajunge.

—Nu-mi place să fiu atinsă, spuse ea sec, simțindu-i mâna ca un semn fierbinte pe gâtul ei.

—De ce nu?

Beth îl privi lung.

—Sigur, e firesc...

—Nu, nu chiar. Ești suficient de inteligentă cât să-ți dai seama că trebuie să învățăm să ne obișnuim unul cu celălalt, și totuși nu faci nici un efort.

—Îmi pare rău că e un efort atât de mare, pufni Beth.

El își ținu răsuflarea furios, însă își retrase mâna.

—Asta pentru felul în care te-am atins în noaptea aceea? întrebă el.

Beth înghiți.

—Da.

Mințea. Nici nu o ajută prea mult, căci nu făcu altceva decât să dea și mai multă putere discursului ducesei, însă nu aceea era problema principală. El păru stânjenit, aproape vinovat.

—Ei bine, îmi pare rău pentru ce-am făcut. Atunci mi se părea necesar, însă pentru mine nu a fost bine, în ciuda...

Trase aer în piept, grijului. Elizabeth, nu o să mai fac asta. Îți dau cuvântul meu.

Beth era conștientă că simțea un amestec de speranță și dezamăgire.

–Nu o să mă mai atingi așa?

–Știi că nu asta am vrut să spun.

El păru să facă din nou aluzie la faptul că ea cunoscuse mulți bărbați.

–Tot ce știu, domnule, pufni ea, este că ai face bine să îți ții mâinile departe înainte să fiu obligată legal să îndur maltratarile dumitale oribile! Apoi Beth se îndepărtă, ignorând înjurătura printre dinți pe care o auzi în spatele ei, încordată de teama unui atac.

Însă el o lăsa în pace, iar în următoarele zile Beth fu lăsată să se ascundă printre evenimente, fără intervenții din partea lui. Apoi, într-o zi, se trezi singură în trăsură cu marchizul, când se întorceau de la o vizită la școala din sat. Merseseră împreună cu ducele și ducesa, însă părinții marchizului acceptaseră o invitație la ceai la vicar. Abia când își dădu seama de consecințe, Beth se gândi că probabil fusese o manevră intenționată. Marchizul se rezemă de spetează – dacă era tulburat în vreun fel, nu o arăta, se gândi Beth cu răutate – și privi darul pe care îl primiseră de la copii. Era o placă frumos lustruită, cu un model din cuie de aramă reprezentând blazonul de Vaux și inițialele E și L.

–Ai idee ce să facem cu asta? întrebă el pe un ton târăgănat.

–Să o agățăm deasupra ușii? sugeră ea, știind prea bine că blazonul de Vaux era sculptat în granit deasupra ușii principale de la Belcraven.

–Sau deasupra patului nostru?

Beth tresări.

–Iar începi, spuse el. O să trebuiască să facem și asta, să știi.

Beth simți cum i se înroșesc obrazii. Privi tulburată către vizitiu și lacheu.

– E firesc să fiu speriată.

– Sau îngrijorată de ceea ce aş putea să descopăr.

Beth îl privi lung. Oare asta credea el?

– Mi-ai promis că nu vei mai vorbi despre asta.

El îi întâlni privirea.

– Atunci îmi cer scuze. Însă reacțiile tale dovedesc o stare foarte ciudată. E firesc să fiu bănuitor.

Beth îi privi din nou pe servitori. Oare el era sigur că nu auzeau conversația lor șoptită sau, cu aroganța tipică pentru un de Vaux, pur și simplu nu-i păsa? Nu putea să lase fără răspuns aluziile lui.

– Ai putea să bănuiești că sufăr de modestia feciorelnică firească, șopti ea printre dinți.

– Poate, spuse el sec, fără convingere.

– Ești un bărbat îngrozitor! pufni ea și fu sigură că îl văzu pe lacheu tresărind. Se îndoia că îi prosteau pe servitorii Belcraven.

– Și la fel sunt și maltratările la care te supun, răspunse el târăgănat, încă relaxat. Însă ea vedea furia din ochii săi.

Petrecură restul călătoriei într-o tăcere deplină. Când îi oferă mâna să o ajute să coboare din trăsură, Beth vru să se îndepărteze de el, dornică să scape. Însă el îi prinse brațul.

– Ușurel, spuse el. Nu uita de înțelegerea noastră.

Beth aruncă o privire spre trăsura care se îndepărta.

– Dacă tu crezi că i-am păcălit, ești mai prost decât credeam.

– Însă nu m-ai crezut niciodată prost, Elizabeth. Servitorii văd multe, însă asta nu e un motiv să te porți urât. Ai promis că în public te porți cum trebuie.

Beth se întoarse spre el. O rară bucurie că nu era nici un servitor în preajmă.

– Tu ai promis că o să mă crezi o femeie cinstită.

–Nu chiar. Am promis să mă port ca și când ai fi. Acum ar trebui să te cred o turturică nevinovată? O femeie care citește clasici?

–Da, există, cu siguranță, o bază comună între un idiot cu capul sec și o nerușinată obraznică!

–Teritoriu neexplorat, răspunse el gânditor. Încă prezinzi asta?

–Nu sunt a nimănui, spuse Beth, confuză.

–Ba ești a mea.

–Nu sunt. Sunt propria mea stăpână și așa voi rămâne.

În ochii lui se aprinse o scânteie, iar mâinile lui îi cuprinseseră gâtul. Ea încremeni.

–Ce...

–Am un mare chef să te sugrum, spuse el pe un ton visător ciudat. Mă întreb dacă nu cumva Nicholas are dreptate?

Beth îl privea uimită. Înnebunise. Când înghiți, neliniștită, simți strânsoarea degetelor lui în jurul gâtului. Încă puțin și chiar ar fi fost în pericol. Pentru numele lui Dumnezeu, unde erau servitorii omniprezenți? Apoi degetele lui alunecară până sub obrazul ei moale, desenând cerculețe pe pomete, stârnindu-i o senzație dulce, ametoitoare, pe care nu și-o putea stăpâni, chiar dacă încerca. El își aplecă fruntea.

–Nu, îl rugă ea, însă el nu o ascultă.

Buzele lui erau ferme, blânde și calde, însă Beth era înspăimântată. Încercă să se desprindă de el, dar mâinile lui o țineau strâns. Simțea umezeala gurii lui pe a ei și limba lui jucăușă. Încercă să scoată un geamăt de protest, însă, în același timp, era cuprinsă de o senzație de toropeală, care îi înmuia oasele. Gura lui se îndepărtă ușor de a ei, iar ea îi simți din plin absența. El își trecu degetul mare peste buzele ei care tremurau.

–Poate că Nicholas are dreptate, spuse el. Însă îmi cer scuze din nou. Nu vreau să te sperii și, după cum ai spus

de curând, încă nu a venit timpul pentru atacurile mele îngrozitoare, nu? Ah, Thomas...

Beth se întoarce și zări un lacheu care stătea nemișcat în apropiere. Oare de când era acolo?

—Cred că este cazul să o conduci pe domnișoara Armitage la apartamentele ei, spuse marchizul. Apoi o privi pe Beth. O învoială nouă? întrebă el.

Beth înghiți în sec. Acel sărut nu fusese nici pe departe îngrozitor. Însă faptul că el își amintea de comentariul ei îi dovedea că era foarte posibil să-l fi rănit. Poate că ducesa avusese dreptate în legătură cu starea lui de nervozitate.

—Prea bine, răspunse ea. O învoială nouă.

Îl urmă pe lacheu, însă privi înapoi. Marchizul încă se uita la ea încruntat. Oare era furios? Sau pur și simplu era la fel de neliniștit și nesigur ca ea?

Lucien văzuse privirea neliniștită și nedumerită pe care i-o aruncase logodnica sa peste umăr. Avea toate motivele să fie tulburată, însă avea tot ce-i trebuia să trimită un bărbat la spitalul de nebuni. Îl sfida și îl provoca, iar instinctul lui îi dicta să o supună, să o facă să-l recunoască drept stăpânul ei. Putea s-o intimideze și s-o agreseze, dar era la fel de sigur că putea să o și seducă dacă își dădea cu adevărat silința. Lucrul cel mai ridicol era că bănuia că de fapt nu putea face nimic. Gândul că ar putea-o răni, chiar și într-un fel atât de neînsemnat cum ar fi un sărut furat nedorit, îi repugna. Chiar *dorise* să o sugrume, însă asta din nevoia de a-și lăsa amprenta asupra ei, de a o face să-l vadă pe el așa cum era, nu vreo fantasmă pe care și-o făurise în mintea ei prea cultivată. Iar în acel sărut găsisese aceeași nevoie. Voia să o seducă, să o supună, să-i scoată din cap toate gândurile acelea inteligente și caustice până când va ajunge să aibă nevoie de el. Nu mai simțise niciodată astfel pentru o femeie și nu era prea sigur că era sănătos.

Năpădit de acele gânduri, coborî la subsol în sala de biliard, unde începu să lovească neatenți bilele. Hal Beaumont îl găsi acolo.

—Nu ești în apele tale.

Lucien ridică privirea.

—Nunțile sunt un iad.

—Ar fi trebuit să fugi, răsă Hal.

—Și Elizabeth a spus asta o dată. Poate ar trebui să-i ascult sugestiile.

—Da, poate ar trebui. Pare o femeie cu cap.

Lucien lăasă tacul deoparte.

—Nu, acum nu e.

—Nu mi se pare că vreunul dintre voi ar fi. Luce, poți să mă trimiți la dracu', însă trebuie să te întreb. Ce se întâmplă?

—Du-te la dracu', spuse Lucien cu blândețe.

Hal ridică din umeri.

—Cum vrei. Oricum aproape am ajuns în iad și înapoi. Probabil văzuse chipul marchizului, căci imediat zâmbi. Îmi cer scuze. E un fel de presiune emoțională neplăcută. Oftă. Chestia e că după ce vezi moartea cu ochii, lucrurile se schimbă. Urăsc să văd oameni care fac greșeli stupide. Nu vreau să te văd într-o căsătorie seacă.

—Nici eu nu vreau asta, rosti Lucien trist. Privi în jur. Masa de biliard fusese montată într-o galerie mare, ai cărei pereți încă erau plini de arme medievale. Haide. Probabil camera asta ne întristează pe amândoi. Dacă vreunul dintre cârligele astea cedează, o să fim ciopârțiți. Hai să găsim un loc mai prietenos.

Brațul drept puternic al lui Hal îl opri.

—Luce, de ce? Dacă totul e o greșeală, sigur există o cale de scăpare. Nu cred că domnișoara Armitage e atât de disperată cât să te țină în căsnicia asta.

Nu i se părea drept să-l mintă pe Hal. Lucien încercă să-i spună o parte din adevăr.

—E o căsătorie aranjată. Elizabeth este alegerea tatălui meu.

Hal păru să citească multe în cuvintele lui. După o clipă, slăbi strânsoarea.

—Atunci încearcă să o faci să meargă. E o femeie caldă, inteligentă și cu umor. Cred că vă potriviți perfect.

—Ca un nebun în cămașa de forță, pufni Lucien și se îndepărtă. Hal, care era un bărbat rațional, îl lăsă să plece.

În ziua următoare avu loc petrecerea pentru cei din partea locului. Nobilimea și alți oameni importanți fură primiți în sala de bal cu vin, preparate rafinate și Mozart. Cei de rang mai mic și localnicii se aflau pe pajiște, unde erau fripte tot felul de animale la proțap, halbele de bere păreau să nu se mai golească, iar o trupă cânta pentru dansatori.

Beth se plimbă în ambele locuri la brațul marchizului. Schimbă amabilități cu doctorul, avocatul și fermierii prosperi. Se conversează cu soțiile micilor proprietari și ale lucrătorilor în ferme. Nu simțea că se afla deasupra lor, ci că ele erau fascinate. Oare nu vedea că, în ciuda hainelor ei noi și frumoase, era exact ca ele? Simpla diferență era că toți acei oameni erau încântați să schimbe câteva vorbe cu viitoarea ducesă, în vreme ce nu le-ar fi păsat dacă petreceau o zi întreagă cu Beth Armitage, profesoara. Era o situație revoltătoare, însă Beth nu le putea refuza acea plăcere când petrecerea era clar o zi de mare sărbătoare într-o viață de muncă neostoită și obositoare.

Îi plăcu să stea cu copiii, căci aceștia se purtau mult mai natural cu ea. Se așază alături de un grup de copii, să-i învețe un cântecel. Marchizul rămase să o privească. Apoi, după ce ea plecă de acolo, îi spuse:

—Te pricepi foarte bine la asta.

—E meseria mea.

—Mă tem că nu mai e.

Beth nu-l contrazise.

—Însă nu mă simt la fel de bine în preajma părinților lor. Mă simt ciudat, ca și când aş juca într-o piesă. „Acum intră viitoarea ducesă, prin dreapta scenei.“ Nu am fost niciodată prea bună la asta.

—Prostii. Toți te iubesc. Însă nu vorbești cu ei. Doar ascuți. Faci să pară ca și când, pe moment, ești una de-a lor.

Beth îl privi.

—Dar sunt una de-a lor.

El rămase uimit. După o clipă de gândire, scutură din cap.

—Mă tem că nu mai ești. Tonul lui îi cerea parcă iertare.

—Știu, răspunse Beth oftând. Însă cel puțin îmi aduc aminte. Privi pajiștea plină de oameni care pălăvrăgeau, dansau, beau și mâncau. Îți dai seama, continuă ea, cum e să fii unul dintre acești oameni? Să îți faci griji pentru ce pui pe masă, pentru acoperișul de deasupra capului sau pentru medicamente pentru un copil bolnav?

—Nu, răspunse el. Dar dacă e nevoie, le ofer hrană și un acoperiș deasupra capului, și trimit un doctor să le vindece copiii. Deci până la urmă a cui e grija mai mare? Înainte ca Beth să poată răspunde, privi în spatele ei. Iată pe cineva de același rang cu tine. Vă las să vă plângeți în dorința voastră de dreptate.

Beth se trezi brusc singură cu domnul Beaumont, simțindu-se ca și când ar fi fost muștrată, poate chiar pe bună dreptate. Mai mult, simțea că îl rănise din nou. Era timpul să se gândească și la sensibilitatea altora, nu doar la a ei. Marchizul era arogant, sigur pe poziția sa înaltă în rândurile lucrurilor, însă, în același timp, își lua foarte în serios responsabilitățile. Ea își dorea ca el să nu fi plecat, ca să se poată scuza, însă atunci tot ce putea face era să-și joace rolul. Vorbi cu domnul Beaumont, încercând să pară o viitoare mireasă nerăbdătoare.

—Domnișoară Armitage, spuse el în timp ce se îndreptau spre casă, mi-aș dori să nu simțiți atâta nevoie să jucați teatru.

—Poftim?

—Nu e nevoie să vă prefaceți. Lucien mi-a povestit totul.

Beth făcu ochii mari.

—*Totul?*

Domnul Beaumont o studie cu viclenie.

—Nu chiar. Nu a spus și de ce ați fost aleasă să-i fiți mireasă, ci doar că ați fost alegerea părinților lui.

—Și vă surprinde faptul că aleasa e atât de comună și de cenușie? Întrebă Beth cu răutate.

—Cerșiți complimente, domnișoară Armitage? o tachinează el. Știți că nu sunteți așa.

Beth îl privi surprinsă.

—Ba din contră. Oglinda îmi spune zilnic că nu sunt vreo frumusețe. Și nu caut complimente, domnule Beaumont.

—Poate că nu vă vedeți când sunteți în vervă, spuse el zâmbind. E adevărat că trăsăturile dumneavoastră sunt destul de comune, dar se luminează când vorbiți și aveți o privire foarte expresivă. Ochii dumneavoastră strălucesc de agerimea minții.

Beth simți cum se înroșește.

—Vă rog, domnule Beaumont, nu trebuie să îmi spuneți astfel de lucruri. Nici măcar nu sunt adevărate.

—Adică Lucien nu v-a spus asta? Întrebă el surprins. Îl credeam mai iscusit. De fapt, adăugă el cu o scânteie de umor în ochi, e un adevărat diavol la flirt. Dar dacă lasă loc altora...

Ajunseseră la grădina de trandafiri de lângă casă. Acum era plină de oaspeții de rang înalt care se plimbau admirând florile, însă Beth și domnul Beaumont rămaseră la o oarecare distanță de ei. El rupse un trandafir și îi mângâie

ușor obrazul cu el. Se aplecă spre ea, iar ea îi simți respirația caldă în ureche, în timp ce murmură.

—Să vă spun ceva, domnișoară Armitage. Cred că vă irosiți cu el. Haideți să fugim.

Beth izbucni în râs.

—Domnule, e scandalos! Nu mai simțea acea neliniște chinuitoare pe care o avea cu marchizul și chiar se simțea bine.

El zâmbi apreciativ.

—Da, știu. Și eu sunt un diavol al flirtului. Deci?

În ciuda faptului că îi făcuse propunerea în glumă, întrebarea lui avea o urmă de adevăr care o uimi.

—De ce spuneți astfel de lucruri când știți că nu pot?

El încă zâmbea, însă cu un zâmbet trist.

—Recunosc o comoară când văd una, domnișoară Armitage. Aș vrea să îmi iau o soție, dar ce văd în jur? Tot felul de Phoebe Swinnamers și Lucy Frogmorton. Sunteți cu totul altceva.

Sinceritatea lui era de netăgăduit, oricât de absurdă i se părea, iar Beth se pierdu.

—Domnule Beaumont, știu asta, însă...

—V-am surprins. Tot umorul dispăruse, iar el o privi cu sinceritate în ochi. Domnișoară Armitage, când am pomenit prima dată despre fugă, era o simplă politețe. Devine, totuși, o dorință tot mai solidă odată cu fiecare clipă. Nu se cade și îmi cer scuze. Privi bobocul de trandafir crem pe care îl ținea în mână. O să plec și nu mă veți mai vedea înainte de ziua nunții. După aceea va fi ca și când această discuție nu a avut loc niciodată, așa cum ar fi trebuit, de altfel. Însă, înainte de asta, domnișoară Armitage, spuse el ridicând din nou privirea și întinzând trandafirul, dacă vi se pare înțelept, îmi puteți aminti de asta.

Amețită, Beth luă floarea și îl privi îndepărtându-se. De fapt, dacă ar fi avut cea mai mică porțiță de scăpare, ar fi fost tentată de oferta domnului Beaumont, căci era un bărbat mult mai plăcut de avut în preajmă decât

logodnicul ei. Ar fi putut trăi cu el fără nisipuri mișcătoare și violență. Apoi privi în partea opusă a grădinii și îl văzu pe Lucien de Vaux râzând cu unul dintre arendași. Soarele strălucea în părul lui blond, iar el părea relaxat și grațios. Aerul păru deodată mai rarefiat, iar Beth știu că orice alt loc de pe pământ în afara acestui cadru atât de frumos pentru un bărbat atât de frumos i s-ar fi părut cenușiu. Se îndreptă rapid către alt grup.

În scurt timp, marchizul veni din nou lângă ea, prezentând-o și mai multor oameni pentru care ducatul de Belcraven însemna totul. Acum Beth își juca rolul cu ușurință și avea timp să studieze și felul în care se purta marchizul cu acești oameni – chiar își lua treaba în serios. Știa surprinzător de bine să asculte. Îi știa aproape pe toți după nume și de cele mai multe ori putea face referiri măgulitoare la o întâlnire anterioară. Îi înțelegea perfect pe fermieri și grijile principale ale oamenilor. Și el știa că viața femeilor nu însemna nici pe departe trândăvie și vorbe cu ele despre prețul ouălor, fabricarea brânzeturilor și grija pentru copii. Glumea cu neveste de toate vârstele fără să le jignească, iar Beth își aminti că domnul Beaumont spusese că era un diavol al flirtului și îl aprobă. Simți amărăciune că nu își încercase niciodată talentul cu ea. Apoi fu nevoită să recunoască faptul că o dată sau de două ori încercase, iar acum s-ar fi așteptat probabil să se trezească cu un vâtrai în cap dacă mai făcea ceva atât de prostesc.

Beth observă că putea să contracareze lingușeala ferm, dar subtil, astfel încât persoana să își dea seama de greșeală fără să se facă de râs în public. Cu toate că ura acea necesitate, Beth se gândi că trebuia totuși să îi studieze tehnica. Era foarte surprinsă. Lucien de Vaux se pricepea la ce făcea, și, în timp, avea să devină un duce excelent.

– De ce te încrunți? o întrebă el când porniră mai departe, lăsându-i mulțumiți pe unul dintre arendașii

locali și pe negustorul de fier. Iar îți jignesc preferințele radicale?

—Mă tem că am obosit, răspunse Beth pe cel mai împăciuitor ton cu putință. Și cred că e cazul să îmi cer iertare. Chiar îți iei responsabilitățile în serios, nu-i așa?

—Desigur. Ei i se păru că fusese încântat de cuvintele ei. Însă e o treabă ciudată. Mă instruiesc pentru o slujbă pe care sper să o primesc cât mai târziu, iar între timp am, oricum, destule de care să mă ocup.

—Ducele nu te lasă să îl ajuți să conducă ducatul?

—Noi doi la cârmă? spuse el privind-o sceptic.

Beth uitase cu desăvârșire problema nașterii lui.

—Cred că e nevoie de instruire pentru așa ceva, spuse ea. O să am nevoie de ani buni ca să mă simt în largul meu în rolul de ducesă, asta dacă se va întâmpla vreodată.

—Cu timpul o să te obișnuiești. Însă acum cred că trebuie să mergi să te odihnești. Evenimentul e departe de a se fi terminat. Măine plecăm la Londra și acolo sunt sigur că trebuie să înghesuim un sezon întreg în două săptămâni. O să ai nevoie de toate puterile.

Și așa se și întâmplă. În ziua următoare plecară cu toții spre oraș cu trei trăsură. Beth călători împreună cu ducesa, în trăsura care o adusese din Cheltenham, în timp ce servitorii stăteau în celelalte două. Ducele mergea singur într-o brișcă, iar marchizul îl călărea pe Viking, calul cu care fusese neatent băiatul.

Beth se simțea vinovată că uitase de Robin Babson. Armăsarul mare și negru nu dădea semne că ar fi rănit și era agitat și năvăla chiar și pentru marchiz. Era nedrept chiar și gândul că un copil fusese pus să controleze un asemenea animal.

Când se opriră să se mai învioneze, Beth privi către grupul de servitori, însă nu văzu nici urmă de băiat. Oare marchizul *chiar* îl bătuse măr? Îl dăduse afară? Trebuia să afle. Când ajunseră pe pajiștea micuță de lângă han, deschise subiectul.

—La grajdurile Belcraven am cunoscut un băiețel. Spunea că are grijă de caii tăi, însă nu îl văd aici.

—Probabil te referi la Robin. E un puști neastâmpărat. Era un comentariu indulgent, care însă nu explica absența băiatului.

—Unde e?

—El și Dooley îmi aduc murgii în oraș cu diligența. De ce? Ultimele lui cuvinte aveau o urmă de bănuială.

—Mi-a plăcut băiețelul, explică Beth. Presupun că a dat de necaz pentru ceva ce s-a întâmplat cu Viking. Calul e sănătos?

—Da, însă Jarvis a crezut că i s-a rupt un os și l-a cam jumulit pe băiat pentru asta. O privi încruntat. Sper că n-a alergat la tine să se plângă.

—Ah, nu, îl asigură ea. Am deschis subiectul din întâmplare. După o clipă, adăugă: Părea speriat că o să-l bați și tu după ce afli.

—Aș fi putut să fac asta, răspunse el pe un ton firesc, dacă rana calului ar fi fost serioasă. Are tendința de a fi neatent, iar calul acela m-a costat opt sute de guinee.

—Pentru un cal! exclamă Beth.

—Da, pentru un cal, răspunse el aspru. Iar dacă începi să îmi ții predici despre extravaganta aristocrației, cu siguranță o să te bat și pe tine, Elizabeth.

Beth nu era prea sigură că glumea.

capitolul 12

Întoarsă în siguranța trăsurii, Beth se gândi că măcar se asigurase că nu era un stăpân crud cu servitorii săi, indiferent de cum s-ar fi purtat cu soția lui. Considera că marchizul ar trebui să afle că lui Robin îi era frică de cai, însă își dăduse cuvântul în fața băiatului. Se hotărî să încerce să rezolve această problemă minoră. Cel puțin îi distrăgea atenția de la propria ei soartă.

Însă, odată ajunși la Londra, Robin îi ieși imediat din minte. Era o lume complet nouă. Fusesse la Londra doar de două ori și, cu toate că, împreună cu mătușa Emma, vizitase expoziția Academiei Regale de la Somerset House și se plimbaseră pe lângă palatul reginei, nu se aventurase niciodată în zonele mai selecte din Mayfair. Experiențele ei anterioare îi lăsaseră impresia că Londra era zgomoasă și murdară, însă descoperi că existau și insule de liniște și frumusețe pentru cei care și le puteau permite. Marlborough Square era înconjurată de aproape douăzeci și cinci de conace frumoase, unele având grădini separate prin bariere din fier forjat, iar altele cu trepte magnifice care duceau la uși mari și strălucitoare. În centrul pieței era o grădină ce avea în mijloc o fântână. Copacii abia înfrunziseră, iar florile își deschiseseră bobocii.

Trăsura se opri în fața unei case mari, cu fațadă impresionantă. Blazonul afișat cu mândrie deasupra ușii confirma că aceea era Casa Belcraven. Ușile se deschiseră și o armată de servitori ieșiră să întâmpine familia. Din care se presupunea că făcea acum parte și Beth. Se simțea ca și când ar fi fost escortată politicos de la o închisoare la alta. După ce intră în casa din Marlborough Square, Beth nu avu nici măcar o clipă de răgaz

și uită complet de Robin Babson. Fu luată la o tură obositoare de cumpărături, făcu nenumărate probe pentru rochii și fu târâtă în fiecare seară de la o petrecere la alta. Sezonul abia începuse, însă orașul nu ducea deloc lipsă de petreceri la care se puteau afișa moștenitorul Belcraven și mireasa lui.

Beth ajungea să se bage în pat abia la trei sau patru dimineața, însă nu i se permitea luxul de a se trezi la prânz, precum ceilalți membri ai societății. Se trezea de dimineață pentru lecții suplimentare de etichetă și de comportament corect față de cei de rang inferior. Ducea îi explică foarte clar că, în curând, toți – în afara familiei regale – aveau să-i fie inferiori ca rang și orice greșeală în comportamentul față de ei ar fi putut avea consecințe grave. Beth simțea o dorință rebelă de a se așeza alături de servitoare și a discuta despre poziția femeii în societatea modernă, însă știa că servitoarea ar fi la fel de puțin interesată de asta precum ducesa.

După prânz începea același ciclu de vizite matinale, saloane, o plimbare cu trăsură prin parc, o cină opulentă, teatru, vreo serată, bal sau petrecere. Toți se holbau la ea; oamenii spuneau aceleași lucruri plictisitoare. Chiar și evenimentele interesante precum manevrele lui Napoleon și înfrângerea lui Murat de către austrieci erau bârfite cu atât de puține cunoștințe, încât deveneau plictisitoare. Beth nu mai dorea să participe la evenimente sociale pentru tot restul vieții.

Marchizul era aproape întotdeauna alături de ea, dar nu rămâneau niciodată singuri. Asta însemna că nu aveau ocazia de a se apropia, însă cel puțin nu se mai puteau certa. În consecință, el încetase să mai fie o persoană de temut, iar uneori chiar devenea sprijinul ei. El se descurca de minune în acel hățiș și Beth putea să se bazeze pe el să o susțină, chiar dacă o făcea doar de dragul mândriei de Vaux. Uneori purta cu el conversații inteligente, chiar

dacă nu era deloc la modă să fii serios, nici măcar în legătură cu războiul.

Beth spera neîncetat să găsească o prietenă, pentru că la domnișoara Mallory învățaseră ficele unor familii de rang foarte înalt, iar Beth se împrietenise cu unele dintre fetele de vârsta ei. Dar acele prietenii dispăruseră după ce fiecare urmasă alt drum – Beth pe cel al studiului și al profesoratului, iar prietenele ei pe cel al vieții sociale și al maternității – însă era încrezătoare că unele dintre ele ar putea reapărea acum când ea intrase în lumea lor. Cu toate astea, nu apăruse nici una, iar ea nu își amintea numele lor de după căsătorie sau adresele lor. Nu reușise nici să-și facă prietene noi. În acel mediu artificial în care se simțea mai degrabă un obiect al curiozității, o ciudățenie, nu prea avea de unde să primească înțelegeri adevărate.

Beth știa cu siguranță că o parte dintre problemele ei i se datorau lui Phoebe Swinnamer. Frumoasa și mama ei veniseră în oraș, iar Phoebe afișa un aer de reținere rănită, ca și când de fapt ar fi fost părăsită. Dumnezeu știe ce povești spusese, însă dacă marchizul se oprea să o salute, se părea că tot salonul își ținea respirația ca să asculte. Singura dată când cumva fusese ademenit să danseze cu ea, ceilalți aproape să călcau în picioare încercând să-i urmărească expresia.

Totuși, singurul lucru pe care îl puteau vedea era privirea de disperare prefăcută pe care i-o arunca marchizul lui Beth și care aproape o făcea să râdă. Situația lor nu era deloc una comodă, însă Beth era liniștită să vadă că nu era îndrăgostit de alta. Își amintea de expresia lui îngrozită la gândul de a se căsători cu asemenea rățușcă fără minte. Biata Phoebe. Însă nu mai fu la fel de amuzată când se trezi prinsă într-o conversație cu Phoebe, știind că cei din jur erau atenți să prindă fiecare cuvânt.

–Ce obositor trebuie să fie pentru dumneavoastră, domnișoară Armitage, să fiți în asemenea grabă cu nunta,

roști trăgănat fata. Eu aș fi... Phoebe se opri și coborî privirea. Cu siguranță ar fi roșit dacă ar fi putut să facă asta intenționat. Eu voi – se corectă ea pe un ton dulceag – insista să am mult timp la dispoziție pentru aranjamente.

Se vedea că era un discurs învățat pe dinafară. Beth își pierdu toată mila pentru pisicuța aceea.

– Da? răspunse ea. Sunt sigură că soțul dumneavoastră va fi încântat să știe că dorința dumneavoastră pentru ceremonie și paradă o întrece pe cea de a deveni soția lui. Frumoasa o privi lung, însă ripostă rapid.

– Domnișoară Armitage, am vrut să spun doar că îmi doresc ca nunta să se facă așa cum se cuvine.

– Ce frumos, răspunse Beth zâmbind. Sunt sigură că ducesa vă va aprecia sfatul. Vă rog să vă duceți să îi spuneți din ce punct de vedere credeți că ne grăbim cu nunta.

Phoebe ieșise complet din scenariul ei și era cât pe ce să își piardă cumpătul, ceea ce, în cazul ei, însemna ca perfecțiunea trăsăturilor să i se tulbure ușor.

– Ha! spuse ea, râzând ușor. Cum îmi întoarceți vorbele. Trebuie să spun că e foarte obositor să vorbesc cu cineva atât de inteligent. Însă, domnișoară Armitage, cred că ați remarcat că în cercurile noastre trebuie să treacă o perioadă de timp mai lungă între logodnă și căsătorie.

Acel „noastre” nu o includea și pe Beth. Beth își pregătea o replică usturătoare și totuși permisivă, când își dădu seama că marchizul se afla lângă ea.

– Din păcate, interveni el cu un subînțeles tăios, domnișoară Swinnamer, *dumneavoastră* sigur știți că urăsc să fac ce fac alții de obicei. Sunt sigur că într-o zi, când un bărbat va cădea în mrejele frumuseții dumneavoastră, vă va grăbi la altar așa cum o grăbesc eu acum pe Elizabeth.

Vorbele lui meșteșugite avură un impact atât de mare, încât se auziră chiar și câteva chicoteli. Doamna Swinnamer, care pândea în apropiere, veni să o ia pe fiica ei de acolo. Mama părea furioasă, însă pe chipul lui Phoebe nu se citea nici urmă de mânie. Privi înapoi o dată,

nedumerită, iar Beth își dădu seama că fata nu se gândise niciodată până în acel moment că marchizul nu fusese deloc vrăjit de frumusețea ei.

– Mărturisesc că îmi pare rău pentru biata proastă, spuse ea, după ce se îndepărtară spre camera cu răcoritoare.

– Să nu-ți pară, răspunse el hotărât. E ca o capcană cu miere; trebuie să fugi de ea cât poți.

– Dacă ai fi fugit de ea, spuse Beth, n-am mai fi fost supuși unor asemenea asedii dulcegi.

El o conduse la un fotoliu dintr-un colț mai liniștit.

– Vrei niște vin? Sau mai sunt vin fiert și lapte cu migdale.

– Vin fiert, te rog.

Marchizul făcu semn unui lacheu și comandă băutura.

– Dacă ai plângerii, spuse el, trebuie să i le adresezi mamei mele. Ea a fost cea care mi-a băgat-o pe gât pe frumoasa Phoebe.

– O credea o soție potrivită pentru tine? întrebă Beth uimită. O considerase mai isteată pe ducesă.

– O credea o soție *posibilă*, o corectă el, și chiar avea cele mai bune intenții. Lacheul își făcu apariția, iar marchizul îi dădu lui Beth băutura răcită. Mărturisesc că a fost vina mea. Phoebe pusese ochii pe mine, iar eu cădeam în capcană. Nu a frumuseții ei, ci a luciului ei. Dezvoltasem o dorință obsesivă să i-l stric. S-ar fi dovedit fatal dacă nu mi-aș fi venit în fire suficient cât să fug de ea.

Era unul dintre acele momente relaxante în care îi vorbea ca și când ea era tot o ființă umană, poate chiar una pe care o plăcea. Beth sorbi din băutura și răspunse:

– Sunt sigură că până și Phoebe se trezește ciufulită și cu urme de cearșaf pe obraz.

– Crezi? spuse el pe un ton leneș. Asta a fost una dintre întrebările mele aproape fatale. Dacă își va putea păstra finisajul perfect în toată noaptea nunții.

Beth îngheță. Vinul fiert îi intra greșit pe gât, iar ea se înecă și tuși. El îi luă repede paharul, înainte ca lichidul

să se verse pe rochia ei verde de mătase. Beth reuși, în sfârșit, să respire.

—Ești bine? întrebă el. Nu mă gândeam că este așa amuzant.

Beth se ridică în picioare.

—Mă simt perfect, spuse ea, cu încă un acces de tuse care-i trădă minciuna. Cred că mă așteaptă un partener.

Marchizul așază paharul pe masă și o prinse, ținându-și mâna pe brațul ei.

—Pretind întâietate, spuse el. Ce s-a întâmplat? Îi studie chipul o clipă, apoi spuse: Ah, perspectiva îngrozitoare a patului nupțial. Tot sfială feciorelnică? Amărăciunea tăioasă atât de familiară revenise în vocea lui.

—Și n-ar fi de înțeles?

—Este al naibii de neplăcută, spuse el, iar ea își dădu seama că folosisese intenționat cuvântul „naibii“. Va trebui să te gândești dacă vrei să fii tratată precum o floriceică delicată, să fii protejată de toată cruzimea, chiar și de nevoia — mai ales de nevoia — de a gândi. Sau dacă vrei să fii tratată ca pe un egal de-al meu.

—Ca pe un egal, răspunse Beth imediat. Însă asta sper că permite totuși și sfiala feciorelnică, domnule. Oare bărbatilor nu sunt la rândul lor tulburați înainte de ceva nou? De exemplu, înainte de un duel?

El îi luă cuvintele ca atare.

—Sunt virgin în privința duelurilor, spuse el. Așa privești tu noaptea nunții noastre? Pistoale și douăzeci de pași? Clipirea răutăcioasă, pe care ajunsese să o cunoască prea bine, apăruse din nou în ochii lui. Cred că luptele corp la corp s-ar potrivi mai bine, murmură el. Sau o luptă cu sabia.

Beth simți cum se înroșește, însă știa că nu avea dreptul să se plângă. Și-o făcuse cu mâna ei.

—Sper, spuse ea, că patul nostru va fi marcat de pace, nu de război.

El redeveni serios.

—Dacă ești la fel de cinstită precum spui, Elizabeth, patul nupțial o să fie pătat de sânge. Iar sângele nu prea e un rezultat al păcii.

Dacă înainte fusese roșie, Beth știa că devenise palidă. Cuvintele lui erau perfect adevărate, însă păstrau o aluzie la violență și la îndoielile pe care încă le avea. El oftă și îi luă mâna.

—Îmi pare rău, nu mă pricep prea bine la asta. Am fost învățat să mă port cu femeile într-un fel, iar tu ceri ceva cu totul diferit. Chiar dacă vrei să fii o plantă viguroasă, cred că ar fi mai înțelept să te tratez ca pe o floare delicată pentru o vreme. Oi fi tu făcută din oțel, însă nervii mei sunt deja întinși.

O conduse în sala de bal, unde tocmai avea loc un dans de țară la care se puteau alătura cu ușurință. El îi strecură pe amândoi cu abilitate printre ceilalți.

—Pentru încă o vreme...

Adică până când noaptea nunții lor avea să treacă, chipul ei calm va trăda doar dorință sălbatică, sângele ei va fi vărsat, iar bănuielele lui, în sfârșit, potolite. Beth arboră un zâmbet strălucitor și se lăsă în vârtejul dansului.

De atunci, marchizul se purtă cu ea cu o amabilitate caldă care, în același timp, rămânea foarte impersonală. Lui Beth îi lipseau momentele scurte de conversație relaxantă, însă era gata să le sacrifice ca să evite nispurile mișcătoare.

Se părea că și Phoebe Swinnamer se plictisise și își îndreptase atenția către tânărul conte de Bolton, care părea să semene destul de mult cu ea. Asta îi aducea o oarecare ușurare, însă Beth încă trebuia să facă față zilnic unor distracții la care se afla în permanență sub priviri curioase și la care trebuia mereu să pară o îndrăgostită în preajma căsătoriei, desigur, asta în modul cel mai politicos și decent.

Din când în când, marchizul mai mergea la club sau petrecea timp cu prietenii, însă Beth nu avea parte de asemenea ușurare. Într-o noapte, spre mirarea tuturor, izbucni în lacrimi chiar când se pregăteau să plece la teatru. Pentru simplul motiv că se afla cel mai aproape de ea, încercă să găsească alinare în brațele marchizului. El o așează pe canapea, cu brațul pe după umerii ei.

—Maman, toate astea trebuie să se oprească, spuse el.

Ducele și ducesa schimbă o privire.

—Domnișoara Armitage nu e obișnuită cu acest stil de viață, spuse marchizul. E o povară chiar și pentru mine, astfel că pentru ea trebuie să fie și mai rău, să fie înconjurată întotdeauna de străini. Până la nuntă a rămas mai puțin de o săptămână. Lăsați-o să se odihnească. Toți vor înțelege.

—Dacă pare că îi e rău... spuse ducesa cu îndoială în glas.

—Și e mai bine pentru ea să leșine în public decât să piardă câteva evenimente?

Beth deja își mai revenise.

—Te rog, spuse ea, destul de atinsă de grija marchizului. Acum mă simt mai bine.

—Nu e adevărat, răspunse el aspru. Ești albă ca varul și ai cearcăne negre sub ochi. Apoi adăugă ușor amuzat: Să știi că nu îmi ajuți reputația de iubit. Du-te în pat și noi vom spune că ești răcită. Oricine poate răci.

Beth își scoase batista de dantelă și își suflă nasul.

—Se pare că sunt răcită, pufni ea.

—Exact, spuse el, dându-i o batistă mult mai mare și mai practică. Măine poți primi niște vizite, o să-ți suflă nasul din abundență, apoi te retragi iar. Dacă îți înroșești puțin nasul, ca să pară și mai veridic, o să primești cel puțin două zile de liniște și pace.

Beth nu se putu stăpâni și chicoti.

—Ce maestru al înșelăciunii ești, domnule, spuse ea. Însă imediat simți cum îi îngheață sângele.

—Nu așa suntem toți? răspunse el cu răceală și sună clopoțelul.

Marchizul, ducele și ducesa plecară, lăsând-o cu servi-toarea. Beth rămase să zacă nefericită pe pat, întrebându-se de ce fiecare moment de armonie dintre ei sfârșea atât de rău. Oare aveau vreo speranță?

Însă planul lui chiar îi aduse pacea de care avea nevoie. Beth petrecu două zile liniștite în camera ei, citind și odihnindu-se. Când se „însănătoși“, rămăseseră doar două zile până la nuntă, iar ducesa folosi asta drept motiv pentru a renunța la activitățile lor sociale.

Totuși acest lucru nu-i aduse prea mult timp liber lui Beth, căci trebuia să o ajute pe ducesă să supravegheze toate etapele și finisajele pentru rochia ei de nuntă. De asemenea, un număr impresionant de rude începură să sosească în oraș și toți veniră în vizită. Singurul lucru bun era că marchizul se sustrăgea de la aceste activități, spunându-le că îi cunoștea pe acei bătrânei încă de când era în leagăn și nu mai era nevoie să fie prezentat. Beth era convinsă că, chiar dacă absența lui nu o făcea să îl iubească, măcar așa aveau mai puține ocazii să se certe.

Însă nu-i plăcea deloc să se gândească la ce avea să le ofere tot restul vieții lor.

Perioada de odihnă a lui Beth îl eliberă și pe Lucien. Odată ce viitoarea lui mireasă fu scutită de runde ne-sfârșite de socializare, nu prea avea rost să participe de unul singur. De distrat se distra, căci Grupul Sălbaticilor se reunise să își ia rămas-bun de la Con și Dare, care plecau să se alăture armatei lui Wellington chiar în ziua nunții. Ca întotdeauna, Grupul se adunase în casa Delaney de pe Lauriston Street. Nicholas și Eleanor se întorseseră acolo după vizita de familie la Grattingley, iar casa lor era mereu deschisă pentru prieteni. Lucien petrecea aproape toate serile acolo. Cu trei zile înainte de nuntă, Eleanor fu suficient de îndrăzneță cât să pună o întrebare delicată.

— N-ar fi mai bine să stai acasă cu Elizabeth, domnule marchiz?

— Să stăm lângă cămin precum Godric și Godgifu? răspunse el. Se odihnește și, oricum, nu prea dă bine pentru viitorul ales care ne așteaptă.

Eleanor se încruntă ușor auzindu-i tonul, iar marchizul regretă amărăciunea din el. Însă înainte să poată spune ceva, ea îl chemă pe Nicholas.

— Cine erau Godric și Godgifu? întrebă ea.

El o privi nedumerit, însă răspunse:

— Regele Henric I și soția sa, Matilda. Era oarecum o referință batjocoritoare a normanzilor la fericirea lor casnică și la încercările lor de a-și angliciza curtea. Îl privi pe Lucien și adăugă: Refuză să-și cumpere o enciclopedie și mă târăște peste tot.

— Se pare că soțul e și el bun la ceva, răspunse Lucien și zâmbi cu tristețe.

— Gândește-te, îi spuse Eleanor lui Nicholas, încercând să însenineze atmosfera, dacă domnișoara Fitcham ar fi fost tipul de profesoară care chiar să-și învețe elevii ceva, sigur n-aș fi avut deloc nevoie de tine.

— Așa crezi? spuse el leneș.

Eleanor se înroși și se ridică în picioare.

— Dacă ești atât de îndrăzneț, atunci fug cât mai pot. Apoi se întoarse și îi aruncă o privire lui Lucien. Dacă asta a fost suficient de potrivit pentru regele Angliei, domnule marchiz, nu văd de ce n-ar fi și pentru dumneata.

— Sunt înfrânt, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Lucien râzând și îi recunosc victoria. Se întoarse către Nicholas. Cum poți trăi cu o femeie atât de isteată?

— Într-o încântare constantă. Și are și un suflet bun. Elizabeth e rece?

Era un atac direct.

— Nu știu, spuse Lucien într-un final.

— Luce, continuă Nicholas, ești bogat, frumos și cel mai talentat și mai obraznic expert în flirt din Anglia. Chiar

ai vrăjit-o pe Eleanor sub nasul meu. Cum să nu știi dacă viitoarea ta soție e rece sau are un suflet cald?

Lucien își dădu seama că nu flirtase niciodată cu Elizabeth Armitage. Da, o atacase, o amenințase și o ocărâse. Dar de flirtat cu ea? Nu. Nu era ceva ce putea discuta, nici măcar cu Nicholas.

—Cum de nu știi? repetă el vesel. Pentru că e ca un cactus, iar eu sunt o pungă umflată plină de mândrie și importantă și mi-e teamă să mă apropii suficient de mult cât să aflu.

Buzele lui Nicholas se strânsură.

—Și iată cum dispăre moștenirea de Vaux.

—Oh, spuse Lucien, va trebui să dăm un moștenitor de Vaux chiar dacă ar trebui să rămân infirm și inutil. Auzindu-și propriile cuvinte, izbucni în râs.

—Perfect firesc, aprobă Nicholas cu un rânet, chiar dacă doar temporar. Oare nu tu spuneai cândva că acoliții tăi îți umflă zilnic orgoliul cu pompa? Aflu lucruri noi despre felul în care se descurcă nobilimea în pat.

—Ai puțin respect, îl certă Lucien, abia stăpânindu-se să nu râdă. Nu că nu m-aș fi întrebat mereu în privința părinților mei.

—Cu toții am făcut-o.

Gândul la părinții lui — la tatăl lui care nu era tatăl lui — îl făcu pe Lucien să devină serios.

—Ai fost vreodată recunoscător că nu porți responsabilitatea continuării generației? Întrebă el.

—Dat fiind că fratele meu nu pare prea dispus să se însoare, probabil acea datorie va cădea pe capul meu. Nu o consider de nesuportat, spuse Nicholas rânjind, însă nici nu sunt înfoiat de mândrie. Izbucni în râs. Știi, n-o să mai pot auzi asta din nou fără să-mi apară imagini bolnave în minte. Scutură din cap. Eleanor mă stoarce de puteri cu o regularitate satisfăcătoare, însă își lasă țepii la ușa dormitorului.

—Eleanor nu are țepi.

Soțul devotat al lui Eleanor strigă vesel:

– S-o crezi tu că n-are! Ai cunoscut-o în împrejurări care cumva o făcuseră să fie mai supusă. Îi tot spun că nu mă miră că a fost biciuită de-atâtea ori când era mică. Însă ce mă miră cel mai mult e că nu a avut efect aproape de loc.

– Și atunci cum o stăpânești?

Nicholas deveni serios, într-un fel pe care prietenii lui îl cunoșteau prea bine.

– Cum adică să o stăpânesc?

Era o provocare, iar Lucien deveni mai bățos.

– Să o stăpânești cât să se poarte cum trebuie.

Ochii căprui și calzi ai lui Nicholas deveniră remarcabil de reci.

– Eu însumi nu m-am purtat niciodată cum trebuie. De ce să încerc să îi impun asta altcuiva?

– E soția ta, la naiba.

Nicholas scutură din cap.

– E Eleanor. Nu am vrut niciodată să devin paznicul altui adult, iar Dumnezeu a fost suficient de bun cât să-mi dea o soție capabilă să accepte libertatea. O să încerci să o „stăpânești” pe Elizabeth?

Lucien știa că deja făcea asta. Însă cum putea să se poarte când numai Dumnezeu știa ce ar fi fost în stare să facă acea femeie dacă ar fi lăsat-o liberă? Să poarte zdrențe. Să devină familiară cu servitorii. Să predice o revoluție. Sau să se dea oricărui bărbat. Realiză că nu-i păsa de altceva decât de asta. Chiar dacă își păstrase fecioria – sau cel puțin așa pretindea ea –, ce anume ar mai fi reținut-o după ce scăpa de asta? Fiica lui Mary Wollstonecraft era un exemplu edificator al rezultatului învățaturii mamei ei.

– Elizabeth nu e Eleanor, spuse Lucien.

– Nu. Mă gândesc că are o educație mai aleasă.

– Are capul plin de învățăturile imorale ale lui Wollstonecraft.

– Ai citit-o?

—Nu.

—Vino, spuse Nicholas și se ridică, ieșind din cameră.

Lucien era deja pe hol când își dădu seama că n-avea nici un motiv să îl urmeze pe Nicholas Delaney când acesta o cerea decât acela că el era Nicholas Delaney. Intrară în bibliotecă. Nicholas aprinse un felinar și scoase două cărți de pe rafturile ticsite, după ce le găsi cu ușurință. *Revendicarea drepturilor bărbatului* și *Revendicarea drepturilor femeii*, de Mary Wollstonecraft. Nicholas o atinse pe a doua.

—Toți bărbații ar trebui să citească asta, chiar și doar ca să înțeleagă. Și cred că, în cazul tău, ar trebui să o citești cu atenție.

Chiar și Nicholas îi putea stârni furia lui Lucien.

—Și ar trebui să mă convertesc la cauza feminismului radical?

Nicholas zâmbi.

—S-ar zgudui pământul. Nu, însă măcar ați vorbi aceeași limbă.

—Ar fi mai bine dacă Elizabeth ar învăța-o pe a mea. Ce crezi despre fuga lui Mary Godwin cu Percy Shelley? îl provocă Lucien. Își părăsește soția și cei doi copii și o ia și pe prietena amantei sale pentru diversitate.

—Cred, răspunse Nicholas pe un ton serios, că dacă aș fi cunoscut-o pe Eleanor în timp ce eram însurat cu alta... Însă nu sunt sigur că asta se aplică aici. Cred că toți — soția, amanta, prietena amantei și poetul însuși — sunt nebuni. Ridică din umeri. Refuz să mă gândesc la chestii poetice atât de ciudate. Încerc din greu să scap de povara lumii de pe umeri. Nu e prea cinstit față de Eleanor să am pretenția să care ea toată povara mea.

Lucien era încântat că Nicholas schimba subiectul.

—Și Napoleon? întrebă el, ca să îndrepte discuția în direcția dorită.

—La fel.

—Și Deveril?

Auzind acel nume, Nicholas dădu din cap.

—Cu el am niște lucruri de pus la punct, recunosc el încet, arătând la fel de periculos pe cât putea să fie. Însă nu-l voi urmări. Nu are ce să iasă bun din asta. Ar fi doar răzbunare pură.

—Răzbunarea poate fi dulce.

—Nu mi s-a părut niciodată astfel.

—Dar activitățile noastre de la Harrow? Lucien lăasă cărțile din mână.

—Nu erau răzbunări. Erau mai degrabă stratageme de copii. Nicholas luă cărțile și i le puse din nou lui Lucien în mână.

Lucien întâlni privirea prietenului său pentru un moment tensionat, apoi cedă. Totuși, se asigură că discuția nu mai revenea la treburile lui personale.

—Am fost uimit să-l văd pe Deveril în Anglia, spuse el. Am crezut că fugise cu Thérèse Bellaire.

—Thérèse va nega o acțiune atât de meschină ca fuga, spuse Nicholas, stingând felinarul. Însă da, confirmă el în timp ce păraseau încăperea, Deveril a fost cu noi. Un tovarăș de călătorie extrem de neplăcut. O licărire îi străbătu chipul, făcându-l pe Lucien să-și ridice semne de întrebare în privința acelei călătorii ciudate în care Madame Bellaire îl răpise pe Nicholas. Îl ținuseră multe zile cu ei, apoi îl urcaseră pe altă corabie, cu destinația Cape Colony. Avusese nevoie de aproape patru luni ca să se întoarcă acasă, timp în care mulți se temuseră că murise.

—Dacă s-a întors, continuă Nicholas, înseamnă că ea s-a descotorosit de el. La urma urmei, nu a fost niciodată iubitul ei.

Erau singuri pe hol. Lucien îndrăzni o întrebare, căci avea o curiozitate morbidă în privința curtezanei cu inima de gheață.

—Ce fel de relație aveau exact?

Nicholas ridică din umeri.

—Era pur și simplu un om cu aceleași gusturi ca ea. Lucrurile abjecte tind să se atragă. El are o imaginație neocoaptă, dar puternică. Apoi adăugă încet, înainte ca Lucien să se gândească la vreun comentariu sau la altă întrebare. Pentru că era un om lacom, era și foarte interesat de complotul ei. A călătorit cu noi ca să se asigure că își primește partea de bani.

—Probabil a și reușit, spuse Lucien. Nu a fost nicio dată vreun sărăntoc, dar se zvonește că s-a întors putred de bogat — accentul cade mereu pe putreziciunea lui. De-asta a pus piciorul iar în societate. Banii deschid întotdeauna uși.

Nicholas îl privi agitat.

—Bogat? Nu au fost prea mulți bani, iar Thérèse îi plănuise în mare parte pentru propriul ei interes.

—Poate doar vrea să atragă atenția asupra lui. Însă și-a cumpărat o casă în Piața Grosvenor. Are niște animale excelente — a oferit mai mult ca mine pentru murgii lui Millham și mă irită să-l văd ieșind cu ei. E un călăreț cu mână grea. Se spune că își caută o soție, nu o moștenitoare. E vorba mai mult să-și cumpere ceva pe gustul său.

Nicholas se schimonosi.

—Sper că nimeni nu-și va vinde copilul unui asemenea om... Însă mă întreb, Luce, de unde vin toți banii lui. De fapt, mă întreb dacă nu cumva a reușit s-o bată pe Thérèse la propriul ei joc.

—Crezi că a păcălit-o pe Madame și i-a luat câștigurile? Întrebă Lucien rânjind. Poți să spui că răzbunarea nu e dulce, însă asta chiar mă bucură.

—Asta e dreptate, nu răzbunare, spuse Nicholas, rânjind la rândul său. *Fiat justitia et pereat mundus*. Însă nu e completă. Nu văd de ce Deveril ar trebui să se bucure de averi câștigate mișelește.

—Pentru Dumnezeu, nici eu. Și ce-am putea face în privința asta?

Nicholas îl privi.

—Deocamdată nimic. O să se apere. Tu te căsătorești, iar asta necesită o mare concentrare de efort. Am aflat asta pe propria mea piele. Și mai ai și de citit.

Lucien privi cărțile.

—Ai impresia că astea îmi vor schimba perspectiva. Cred că o înțeleg perfect pe Elizabeth. Pur și simplu, nu sunt de acord.

—Iar eu te credeam un bărbat cu judecată. Nu-i înțelegem niciodată pe ceilalți, iar să credem că o facem e cea mai periculoasă iluzie. Nicholas era foarte serios, iar în astfel de momente cel mai înțelept era să fie atent. Îmi doresc, continuă el gânditor, să ne fi întors mai devreme și să fi avut ocazia să o cunoaștem pe Elizabeth a ta. Bănuiesc că i-ar prinde bine niște prieteni.

Lucien era conștient și se simțea vinovat că nu se gândise niciodată la lipsa de prieteni a logodnicei sale.

—Aș putea să o aduc și pe ea într-o zi.

—Dacă vrei, firește. Însă mai sunt trei zile până la nunta sezonului și cred că ar aprecia mai degrabă pacea și liniștea decât și mai mulți străini. Vino cu ea după luna de miere. Din cauza acestei povești cu Deveril cred că o să mai rămânem aici câteva săptămâni. Se îndreptară spre ușa salonului, însă Nicholas se opri cu mâna pe clanță. Să dai sfaturi rar e o idee bună, Luce, însă nu mă pot abține. Indiferent ce probleme există între tine și Elizabeth, nu au ce căuta în patul conjugal. Ridică privirea și adăugă: Luptă dacă așa trebuie, însă în pat trebuie doar să o iubești. Iar dacă nu poți face asta încă, așteaptă până vei putea.

capitolul 13

Nunta urma să aibă loc în sala de bal a Casei Belcra-ven, iar în ajunul ei, Beth se trezi atrasă acolo. Încăperea mare, cu stâlpii ei auriți și tavanul boltit, era scăldată doar de lumina rece a lunii, care îi diminua strălucirea la nuanțe de argintiu și cenușiu. Florile erau deja aranjate în urne uriașe, pe spaliere sau pe pereți. Parfumul umed îngreuna aerul și îl făcea greu de respirat.

În sfârșit era singură. Servitorii terminaseră treaba și erau deja în pat, să se odihnească înaintea zilei lungi și grele care îi aștepta. În lumina palidă, camera arăta mai degrabă ca o capelă, însă Beth era fericită că nu se căsătorește într-o biserică. În uniunea aceea forțată nu era nimic spiritual. Cu toate că era îndulcită de comportamentul civilizat, era la fel de brutală precum răpirile calculate ale epocilor trecute, unde nu contau deloc sentimentele, ci averea femeii. „Iar averea mea se datorează sângelui meu bastard“, murmură ea. „Bogăție fără măsură pentru familia de Vaux.“

Fu nevoită să recunoască faptul că marchizul fusese blând și atent în ultimele săptămâni, mai ales în ultimele zile. Putea chiar să mărturisească faptul că nu rămânea deloc rece la farmecele lui. Era un bărbat frumos și găsea plăcere în a-l privi ca pe un simplu obiect de artă. Era inteligent și, în felul lui, sensibil. Chiar i-ar fi plăcut compania lui dacă nu se aflau în situația aceea îngrozitoare. La urma urmei n-ar fi cunoscut niciodată compania lui dacă n-ar fi fost acea situație îngrozitoare. Cu răsuflarea tăiată, Beth își dădu seama că, chiar dacă i s-ar fi oferit această șansă, n-ar mai fi găsit satisfacție în vechea ei viață. Fără el.

Avea puterea de a o tulbura. Atingerea formală a mâinii lui era de obicei mai mult decât o atingere; la gândul că trupul lui era aproape de al ei, își ținea răsuflarea; o simplă privire din ochii lui îi dădea fiori pe piele. Poate că, mai mult decât orice, aceste lucruri o făceau să se gândească cu groază la căsătoria ei. Măine pe vremea asta avea să fie complet în puterea lui, în gheara acestor senzații ușuratice. Și totuși, el nu simțea nimic.

Se cuprinse cu brațele, tremurând. Își dorea cu disperare ca ducesa să o fi lăsat în ignoranță, să nu știe unde ar putea duce puterea marchizului. Își aminti de întâlnirea îngrozitoare de pe terasa de la Belcraven și de felul în care el reușise să stârnească un adevărat foc în ea, în timp ce expresia lui rămăsese rece ca gheața. Acum era asaltată constant de imaginea lui manipulând-o cu sânge rece spre o stare de extaz care știa că se află la doar câteva atingeri distanță...

Ducesa intră în cameră cu un sfeșnic cu mai multe lumânări. Flăcările jucăușe înroșeau pereții și poleiala, făcându-i să danseze. Camera deveni deodată veselă în loc de misterioasă.

—Elizabeth, s-a întâmplat ceva?

—Nu, răspunse Beth, neputând inventa o explicație pentru prezența ei acolo, în beznă.

Ducesa lăsa lumânările, veni spre Beth și o îmbrățișă.

—Oh, dragul meu copil. Te rog, nu te speria. Sincer, nu e nimic de care să te temi la Lucien.

—Nimic? întrebă Beth, retrăgându-se din confortul acelei îmbrățișări. Nimic? După ziua de mâine ar putea să mă omoare în bătaie și nimănui nu i-ar păsa!

—Poftim? exclamă ducesa. Elizabeth, te-a lovit? Dacă te-a lovit, îl biciuiesc cu mâna mea.

—Nu, răspunse Beth în grabă, văzând că ducesa era într-adevăr furioasă. Se stăpâni cu greu să spună că el o amenințase de câteva ori.

—Slavă Cerului, spuse ducesa, mai liniștită. Da, recunosc că Lucien are o oarecare înclinație spre violență, însă asta se aplică la majoritatea bărbaților. Să fim cinstite, Elizabeth, suntem fericite când ne apără pe noi sau țara, așa cum mulți vor fi nevoiți să o facă foarte curând. Însă Lucien e un gentleman și se poate controla. Nu trebuie să-ți fie teamă de el. Dacă te rănește vreodată, spune-mi și va regreta amarnic.

Cuvintele ei erau destul de liniștitoare, însă, spre surprinderea ei, Beth își dădu seama că, de fapt, era ambivalentă. Se întrebă oare de ce nu era prea înclinată să accepte ajutor și realizez că prefera ca băătălia dintre ea și marchiz să fie una cinstită, doar între ei doi. Cât de ciudat.

—Acum spune-mi, continuă ducesa, de ce zâmbești așa?

—Chiar nu știu, Înălțime, răspunse Beth. Totul mi se pare foarte ridicol. Nu mi-am dorit niciodată nimic din toate astea. Scutură din cap. Cred că mai bine mă duc să mă odihnesc.

Ducesa o privi pe Elizabeth care ieșea și oftă. Îi observase pe fiul ei și pe logodnica lui și era uimită. Când se purtau foarte frumos, când se ignorau. Uneori, dacă aveau ocazia să vorbească, dădeau impresia că se potrivesc perfect; fusese încântată să își vadă fiul cel inteligent folosindu-și creierul în loc să țină isonul prostiilor prietenilor săi. Însă alteori, păreau aproape că se urăsc și se părea că lui Elizabeth îi era frică de el.

Se gândi să îi vorbească lui Lucien, dar Marleigh o anunță că ieșise cu prietenii. Ca de obicei. Așa că îl căută pe duce și îl găsi în bibliotecă. Acesta se ridică amabil și așteptă ca ea să se așeze pe fotoliul din fața lui, însă o privea cu precauție. Ducesa își dădu seama că nu îl căutase niciodată astfel și avu o revelație. Întreaga lor viață de la nașterea lui Lucien încoace părea distorsionată. Uitase că venise să discute cu el despre nuntă.

—De ce? întrebă ea încet. De ce ne-am făcut asta? Îl văzu clipind la întrebarea ei. William, de ce-am lăsat niște greșeli atât de mici să ne distrugă viața?

—Mici? răspunse el aspru. Să am un moștenitor care nu mi-e fiu nu mi se pare o greșeală mică.

Ea aproape că fugi din nou la adăpostul formalității, însă se opri.

—Și totuși, se mai întâmplă. Toată lumea știe că moștenitorul lui Melbourne e, de fapt, fiul lordului Egremont, și mai sunt și alte familii în aceeași situație. Oare toate trebuie să se destrame așa cum ni s-a întâmplat nouă?

El se ridică furios.

—Nu ne-am distrămat. Te-am tratat cu respect. M-am purtat cu Arden ca și când ar fi fost propriul meu fiu, în toate privințele.

—În toate privințele? repetă ea.

El se întoarse, iar inima ei surprinse sentimentul din ochii lui.

—Îl iubesc, Yolande. Știi de câte ori mi-am dorit să nu-mi pese? Mă mai înfurie, spuse el cu o ușoară urmă de zâmbet, însă toate odraslele fac asta. Sincer, nu mi-aș putea dori un fiu mai bun.

—Atunci de ce nu poți să mă ierți? strigă ea.

El veni imediat spre ea și îngenunche lângă fotoliul ei.

—Să te iert? Te-am iertat încă din clipa în care mi-ai spus, Yolande. Ți-am reproșat eu asta?

Ea se simțea destul de ciudat. Oare chiar avea peste cincizeci de ani? Se înroșise din nou ca o fetiță. Întinse mâna să-i atingă părul, întâi cu vârful degetelor, apoi cu toată mâna, mângâindu-l.

—Nu, dragul meu, spuse ea blând, nu mi-ai reproșat niciodată. Însă nu mai vrei să mă atingi.

El îi prinse mâna și îi sărută palma cu patimă.

—Yolande, am tânjit după tine cu o durere mai mare decât mi-aș fi imaginat că există. Nopti nedormite. Vise

în care erai atât de reală, încât mă trezeam îngrozit, crezând că am fost cu tine...

— Îngrozit? întrebă ea, încleștându-și mâna pe a lui. Îngrozit?

— O să mă urăști pentru asta, spuse el blând, însă ridică privirea să se uite în ochii ei. Yolande, dacă ți-aș fi dat un alt fiu, cred că l-aș fi ucis pe Arden.

Ea își slăbi strânsoarea, însă nu-i dădu drumul.

— William, nu ai fi putut face niciodată așa ceva.

Ducele se desprinsese de ea, se ridică și se duse în celălalt colț al camerei.

— Poate că nu, spuse el pe un ton gătit, însă cu siguranță aș fi pus la cale dispariția lui. Ducatul trebuie să aparțină unui de Vaux. E ironic, însă cred că Lucien ar putea înțelege asta, spre deosebire de tine. Ducea își simțea zâmbetul de pe chip și lacrimile din ochi. Se ridică și veni lângă el, îmbrățișându-l.

— Oricum, nu e ceva de care să ne mai temem, dragoste mea.

O cuprinse la rândul său în brațe, iar privirea lui părea plină de uimire.

— Yolande? După tot ce-am spus?

— Poate că ai fi făcut asta. Nu vom ști niciodată. Întinse mâna și îi atinse ușor obrazul. Și eu am tânjit, continuă ea nesigură. Degetele ei se plimbau peste buzele lui. I-ai spus Lucien.

Ducele îi prinse degetele și i le ținu strâns într-ale lui.

— Poftim?

— Nu îi spui niciodată Lucien. Mereu îi spui Arden, încă de când era copil. Îi mulțumesc Cerului că ne-a adus-o pe Elizabeth. Nu se mai putea stăpâni și acele cuvinte simple îi scăpară din gură: Iubește-mă, William.

Privirea lui se întunecă.

— Yolande. A trecut atât de mult timp.

Focul pe care și-l stăpânise timp de peste douăzeci de ani ardea din nou în ea.

—Ai uitat cum? îl tachină ea. Nu-ți face griji, eu îmi amintesc.

—Ah, Dumnezeu, gemu el. Și eu.

Iar când buzele sale se lipiră de ale ei, se părea că toți acei ani se evaporaseră și erau din nou tineri. Măinile ei alunecară pe sub haina lui și îi simți aceleași linii ferme ale spatelui. Limba ei savură acel gust special și minunat al lui. Trupul ei găsi cu ușurință formele pe care și le amintea atât de bine și se potrivea pe ele. Buzele lui se desprinseseră de ale ei și coborâră pe gâtul ei, oprindu-se pe gulerul cu volane al rochiei ei.

—De când ai început să porți rochii cu guler înalt? protestă el.

—De la patruzeci de ea, râse ea, amețită de încântare. Lasă-mă o clipă cu servitoarea mea și scap imediat de el.

Mâna lui alunecă în față pe rochie și îi cuprinse sânul.

—Pot să fac și eu pe servitoarea, spuse el răgușit. Memoria mea revine remarcabil de repede. Îmi aduc aminte că te-am dezbrăcat de multe ori, comoara mea de aur.

O întoarse rapid și începu să îi descheie nasturii mici de la spate, lăsând sărutări în urma degetelor sale. Ducesa își reveni brusc în simțiri.

—Aici, William? Nu putem.

—Aici. Acum, răspunse el aspru. Degetele sale se opri ră, iar el o prinse și o strânse la piept. Visez, Yolande? Nu cred că aş putea îndura să fie doar vis.

Ea își lăsă capul pe spate.

—Nu, dragostea mea. Nu visezi decât dacă și eu visez. Și îți promit că dacă acesta e vis, o să vin în patul tău imediat ce mă trezesc.

El își îngropă fruntea în buclele ei și râse.

—Nici un bărbat nu merită să fie atât de fericit. Măinile sale urcară, iar degetele lui îi mângâiară sânii. Ea tremură sub puterea unui val de dorință amețitoare.

—William! strigă ea.

—Da. Însă cred că am îmbătrânit, spuse el, în timp ce continua acea tortură delicată. Patul mi se pare o alternativă foarte atrăgătoare. Din câte țin minte, să faci dragoste pe podea poate fi foarte incomod.

Șovăind, ducesa îi dădu dreptate, însă nu știa dacă putea ajunge la etaj pe propriile picioare și nu dorea să se despartă de el. Era îngrozită ca acea clipă să nu dispară. Însă se eliberă din strânsoarea lui și spuse:

—Sunt gata în câteva clipe.

El o strânse din nou în brațe.

—Vin cu tine. Îi mângâie chipul cu degete nesigure, apoi o sărută cu lăcomie. Thomas! strigă el, iar un lacheu apărură în încăperea. Du-te și spune-i valetului meu și servitoarei ducesei că nu avem nevoie de ei.

—Da, Înălțime, răspunse lacheul, însă făcu ochii mari la priveliștea stăpânilor săi ciufuliți și îmbrățișați.

După ce lacheul plecă să-și îndeplinească misiunea, ducesa chicoti și își ascunse chipul în umărul ducelui.

—Ce-o să creadă?

—Cui îi pasă?

Își puse mâinile sub sâni ei și îi ridică, apoi își coborî buzele încet, întâi pe un sfârc, apoi pe celălalt. Când se umflară prin material, îi prinse foarte ușor între dinți, iar ducesa gemu și se prinse de el.

—Ți-am spus că îmi revine memoria, spuse el rânjind. Să mergem în pat, *reine de mon coeur*.

Marchizul se întoarse în Marlborough Square relativ devreme. În seara aceea avusese loc petrecerea de rămas-bun pentru Con și Dare, dar se transformase în petrecere de rămas-bun a vieții lui de burlac.

Fusese destul de plăcut, însă glumele obscene ale prietenilor săi începuseră să îl obosească, iar sfaturile lor despre cum ar trebui să se culce cu Elizabeth Armitage i se păreau nepotrivite. Remarcă faptul că Nicholas schimbase de două ori subiectul când conversația devenise

prea grosolană, ceea ce, în alte situații, nu s-ar fi deranjat să facă. Într-un final, Lucien plecase pe jos până acasă, să-și limpezească mintea. Și nu era deloc o idee rea să aibă mintea întreagă a doua zi.

Abia în seara aceea își dădu seama că niciodată nu încercase să se culce cu o femeie fără să-și fi dorit asta. Uneori fusese doar o pasiune de moment; alteori, cum fusese cu Blanche, fusese ceva mult mai profund, însă dorința lui fusese întotdeauna puternică. O dorea pe Elizabeth Armitage? Nu chiar. Îi admira spiritul și inteligența; când se înfierbânta, devenea chiar drăguță, însă nu-i stârnea sentimente prea puternice, în afară de momentele în care îl scotea din sărite. Singura dată când o sărutase simțise ceva, însă se terminase cu regretul că îi oferise un sărut pe care ea nu și-l dorise. Dacă se opunea la consumarea căsătoriei? Se îndoia că ar fi fost în stare să o oblige. Și, chiar dacă ar fi fost supusă, nu avea garanția că el va simți vreo dorință. Și ar fi fost umilitor să nu fie în stare să-și facă treaba.

Întră în casă.

— Toți s-au culcat, Thomas? îl întrebă pe lacheul de serviciu în acea noapte.

— Da, domnule. Ducele și ducesa s-au retras nu demult, domnule.

Marchizul urcă scările, ușor surprins că lacheul adăugase din proprie inițiativă acea frază. Își dădu seama că o rostise pe un ton ciudat. Îl privi pe tânărul în livrea și cu păr pudrat. Lacheul stătea pe scaunul care i se oferea noaptea, drept și alert. Impersonal, așa cum trebuia să fie un servitor bun. Nu avea de unde să știe că tânărul era încă uimit de imaginea acelor ființe de obicei atât de diafane, precum ducele și ducesa de Belcraven, urcând scările ciufuliți și râzând, ținându-se de braț. Și la vârsta lor.

Marchizul se gândi să meargă să vorbească cu mama lui, bănuind că încă era trează. Se simțea ciudat de neliniștit, ca și când ar fi avut nevoie de ceva. Însă, la ușa

ducesei, auzi voci și nu bătu. Servitoarea? Nu, era vocea unui bărbat. Marchizul nu își dorea prea mult să îl vadă pe duce. Însă i se păru că auzi un țipăt. Se întoarse imediat, însă acel sunet fu urmat de râs. Rămase perplex, cu ochii la panourile de mahon. Dacă n-ar fi știut despre cine e vorba, ar fi crezut că acolo avea loc vreo orgie privată.

Întrebarea care nu-i dădea pace era cu cine se afla atunci mama ei. Un gând straniu care se datora lui Elizabeth Armitage și concepțiilor sale radicale ciudate. Se duse imediat în apartamentul ducelui, care era chiar după colț. Bătu la ușă, însă nu îi răspunse nimeni, astfel că intră. În nici una dintre cele trei camere nu era nici urmă de duce. Patul său era făcut, cămașa lui de noapte pregătită, iar apa pentru spălat se răcise nefolosită.

Marchizul se întoarse și trecu încet prin fața camerelor mamei sale și ascultă din nou, fără rușine. Sunele erau vagi, însă de neconfundat. Zâmbetul său larg se transformă într-un rânjet. Slavă Domnului că se înșelase în toți acești ani. Într-un fel foarte illogic simțea că intimitatea – ezită o clipă asupra cuvântului înainte să-l pronunțe în gând – părinților săi aducea o speranță pentru propria sa căsnicie.

Curând adormi buștean, în timp ce, în altă parte a acelei case imense, ducele și ducesa abia închiseră ochii toată noaptea.

A doua zi, ziua nunții ei, Beth se simți ca o păpușă. Era mutată și așezată de colo-colo de ceilalți. Pentru că se presupunea că nu are voie să îl vadă pe ginere înainte de ceremonia de seară, fu închisă în camerele ei. Simțea o ușoară iritare la gândul că el sigur avea voie să se plimbe pe unde dorea, însă acel aranjament îi convenea totuși. Era destul de agitată și era sigură că se va face de râs în public.

Ducesa petrecu un timp cu ea în acea dimineată și părea să fie în toane foarte bune, cu toate că părea obosită și chiar căscă o dată. Beth primi și o vizită scurtă din partea

unea dintre surorile marchizului, Lady Graviston. Fosta Lady Maria era minionă și deșteaptă, însă nu avea o fire analitică. Părea că acceptase alegerea fratelui său fără alte întrebări și spuse toate lucrurile care se cuveneau, apoi vorbi timp de douăzeci de minute despre cei trei copii ai ei plini de viață. În final o sărutase pe Beth pe obraz și o anunță că trebuie să plece ca să se aranjeze pentru nuntă. Cealaltă soră a marchizului, Lady Joanne Cuthbert-Harby, trimisese un bilet politicos în care își ceruse iertare că nu putea ajunge, întrucât aștepta „un eveniment interesant” dintr-o clipă în alta. Al cincilea copil al ei. Toate aceste dovezi ale fecundității nu o linișteau deloc pe Beth.

Ducele o vizită și el. La rîndul său părea în toane minunate, însă era de așteptat, dat fiind faptul că își vedea planul dus la îndeplinire. Îi aduse darul de nuntă al marchizului, o cunună superbă de diamante, mult mai spectaculoasă decât cea pe care o refuzase ea. Avea o tiară cu diamante în formă de picături, care strălucea în lumină. Beth încercă să refuze tiara, însă fu convinsă că se potrivea cu rangul ei. Față în față cu noaptea care urma să vină, își dădu seama că nu își dorea băătălii lipsite de importanță.

Nici măcar venirea domnișoarei Mallory nu o liniști prea are. Între ele era acum o prăpastie atât de mare, adâncită de minciună, încât Beth consideră că timpul petrecut cu ea era mai degrabă o încercare grea decât un sprijin.

— Trebuie să mărturisesc, începu domnișoara Mallory, în timp ce își sorbea ceaiul, că e minunat să călătoresc în asemenea confort. Ce amabil din partea ducelui că a trimis o trăsură special pentru mine. Iar casa asta este foarte frumoasă.

— Trebuie să vizitezi odată Belcraven Park, mătușă Emma, răspunse Beth, ușor sec.

Domnișoara Mallory păru să nu îi observe tonul.

— Am înțeles că e foarte faimos. Arăți foarte bine, Beth. Însă dădu dovadă că principiile ei nu fuseseră subminate

complet de bogăție. Ești fericită, Beth? Încă ai timp să te răzgândești dacă ai îndoieli.

Îndoieli, se gândi Beth. Îndoieli era un cuvânt mult prea blând. Însă, de dragul mătușii ei, zâmbi și minți.

—Sunt foarte fericită. Eu și marchizul ne înțelegem remarcabil.

—Atunci sunt ușurată. Cu toate că înțeleg situația dificilă în care se afla ducele, nu mi-a plăcut soluția lui și am fost foarte surprinsă când ai acceptat atât de repede. Mi-era teamă că vei fi influențată de lucruri lumești și, probabil, adăugă ea în șoaptă, deși erau singure, de *dorință*.

Beth simți cum se înroșește.

—Sigur că nu!

—Sigur, sigur, spuse domnișoara Mallory, ea însăși roșie la față. Ai văzut sentimente mai rafinate în marchiz. Ești mai înțeleaptă decât mine. Cât de nedrept e că atunci când vedem un bărbat frumos sau o femeie frumoasă suntem tentați să-i considerăm superficiali.

Beth nu mai putea îndura să discute despre căsătoria ei.

—Ce mai e la pension? Mi-e dor, spuse ea, apoi adăugă rapid: Chiar dacă aici sunt atât de fericită.

—Și tuturor ne e dor de tine, draga mea. Mi-a fost atât de greu să găsesc înlocuitor. Cele care au aplicat sunt fie prea prostuțe, fie prea dure. Însă cred că am găsit o persoană potrivită. În rest, nu prea s-a mai schimbat nimic, doar că, în sfârșit, Clarissa Greystone a plecat.

—Serios? Cum s-a întâmplat?

—Norocul familiei ei a luat o întorsătură mai bună. Ar trebui să fie aici la Londra acum, să socializeze. După tot balamucul pe care l-a făcut, biata fată părea foarte tristă să ne părăsească. Femeia se ridică. Cred că ar trebui să mă duc în camera mea și să mă pregătesc pentru toată grandoarea asta. Aproape că nu mi-a venit să cred când ducesa mi-a zis că regentul o să te conducă la altar!

—Nu-i așa că e de necrezut? aprobă Beth, cu toate că, de fapt, de mult devenise imună la surprize și probabil nici n-ar fi clipit dacă un balaur ar fi intrat în încăpere și ar fi înghițit-o pe domnișoara Mallory întreagă.

Femeia clipi.

—Îmi spun că asta îi oferă familiei mele o legătură cu regalitatea. Sper că aranjamentele făcute de duce în privința originii tale fictive stau în picioare, Beth, sau o să iasă un scandal îngrozitor, acum că și familia regală e implicată.

—Aranjamente? întrebă Beth.

—Nu știai? spuse femeia. Probabil se gândeau că ai trecut prin prea multe. Se așează din nou și se aplecă spre ea. Nu puteai fi recunoscută drept fiica lui Mary Armitage, Beth, pentru că avea alți cinci copii și o familie numeroasă, din care nimeni nu a auzit de tine. Data nașterii tale dovedește că ești copil nelegitim. Din fericire, Denis Armitage — soțul lui Mary — avea o pușlama de frate care umbla din loc în loc, trăind de pe-o zi pe alta. Un caz fără scăpare. Acest Arthur Armitage s-a căsătorit cu fiica unui preot din Lincolnshire, apoi a părăsit-o. Se pare că ducele a aranjat toate registrele pentru ca soția — oare cum o chema? Marianna — să fi născut un copil. Conform acestei variante, Mary și-a lăsat nepoata în grija mea și a plătit pentru educația ta.

—Și ce s-a întâmplat cu „părinții“ mei? întrebă Beth, deloc mulțumită de acest nou trecut.

—Marianna Armitage a murit de febră când tu nici nu împliniseși doi ani. Arthur a căzut, beat fiind, într-un șanț plin cu apă și s-a înecat. Cred că s-a întâmplat cu vreo zece ani în urmă. Toată povestea ar trebui să fie credibilă.

—Mătușă Emma, spuse Beth încet, mă întreb dacă o să mă obișnuiesc vreodată cu faptul că pot să fac ce îmi doresc, așa cum fac ei.

—Ei?

—Noi, se corectă Beth, forțându-se să zâmbească. Bogații. Cei din straturile cele mai înalte ale societății. Du-te și fă-te frumoasă, mătușă Emma. Prințul o să vrea, cu siguranță, să îți strângă mâna.

Domnișoara Mallory se sperie de acea perspectivă și dispăru în grabă. Beth rămase așezată, admirând un buchet frumos de nemțișori. Ceea ce bănuise de mult timp era adevărat. În lume exista o singură persoană pe care putea să se bazeze în privința egalității și sincerității. Marchizul. Asta ar fi trebuit să fie o bază excelentă pentru căsătorie, însă, de fapt, se simțea înfiorător de singură.

Apoi, la fel ca un copil, Beth a fost îmbăiată, uscată și parfumată. Părul i-a fost tuns și aranjat pentru a expune cât mai bine tiara. Apoi a fost îmbrăcată într-o rochie de dantelă albă, dublată pe dedesubt cu satin, festonată cu flori la poale, care continua la spate sub formă de trenă. Avea diamante la gât și la încheieturile mâinilor, o broșă între sâni și cercei care tremurau ca niște lacrimi din lobiile urechilor. Splendida tiară susținea un voal transparent care îi cădea pe bucle. Când se privi, își dădu seama că magia obișnuită funcționase. La fel ca toate miresele, era frumoasă. Chiar părea la înălțimea moștenitorului unui ducat. Și-ar fi dorit să se simtă la fel cum arăta.

A fost însoțită jos de ducesă și de un grup de domnișoare de onoare de familie bună – tinere pe care abia le cunoștea. Făcu o reverență în fața regentului și îi primi complimentele dezgustătoare cu un calm admirabil. Se îndreptă acompaniată de muzica orchestrei spre sala de bal plină, alături de acel personaj uriaș. Abia simțea ceva. Spaima pentru noaptea care avea să urmeze o făcuse imună la orice altă problemă.

Din pricina regentului, toți oaspeții se înclină în timp ce treceau, un val amestec de sclipitor, de bijuterii, care se ondula pe toată lungimea încăperii până la marchiz. Iar înfățișarea lui minunată era mai mult decât putea biata Beth Armitage să îndure.

Ținuta lui de nuntă era aproape la fel de frumoasă ca a ei. Pantalonii până la genunchi erau din satin alb, iar jacheta lui era croită din brocart crem cu auriu. Nasturii erau din diamante bătute în aur, iar un diamant albastru superb sclipea dintre cutele lavalieriei. Dar el era și mai strălucitor decât podoabele lui. Părul îi lucea în lumina miilor de lumânări, iar ochii săi erau ca safirele. Îi luă mâna din cea a prințului și i-o sărută. Căldura lui rămase acolo pe tot parcursul ceremoniei.

Beth rosti jurămintele hotărât; la fel și marchizul. Se întrebă dacă, uneori, cuvintele frumoase amenințau să-l sufoce, așa cum i se întâmplase ei. Ceea ce făceau părea aproape un sacrilegiu, totuși ea știa că acele căsătorii bazate mai mult pe considerente practice decât pe iubire erau la ordinea zilei.

— Te voi venera cu trupul... Nu asta avea de gând să facă cu trupul său și toți de acolo știau asta. Spera ca îngrozitorul lord Deveril să nu fie prezent ca să-i reamintească de realitatea din spatele strălucirii.

Încă vreo câteva cuvinte, iar acum — într-un fel extraordinar — ea devenise „doamnă”. Marchiza de Arden. Totul părea ridicol de imposibil. În timp ce atingea toate acele mâini, i se părea că se bucura de un moment de răgaz înainte de paharele ciocnite și de dans. Marchizul ceru două pahare de șampanie și bău ca și când ar fi avut nevoie de asta. Beth făcu la fel. Acum era suficient de înțeleaptă cât să nu dea paharul pe gât, însă rămase surprinsă de cât de repede îl goli. Când în apropiere se opri alt ospătar, ea lăsă paharul gol și luă altul plin. Marchizul o privi mirat, apoi luă și el un pahar și îl ridică.

— Pentru căsnicie, spuse el.

Beth ridică și ea paharul și îi aruncă o provocare.

— Pentru egalitate.

El oftă. În vreme ce ea dădea pe gât și al doilea pahar, adăugă:

— Sper că ai mâncat.

—Mi s-a adus o tavă în cameră, răspunse Beth cu sinceritate. Însă nu-i mărturisi și că nu fusese în stare să mănânce aproape nimic. Însă înțelese avertismentul indirect și rezistă tentației de a lua încă un pahar. Deja simțea că vinul începea să aibă efect și, cu toate că era plăcut, nu voia să exagereze. Și-o închipui pe proaspăta marchiză căzând în nas și chicoti. Îl auzi pe marchiz oftând când îi luă mâna.

—Vino. Ar trebui să fim la intrare, să ciocnim cu lumea.

O conduse după moda veche, mână în mână, iar mulțimea se despică precum Marea Roșie. Se auziră și alte felicitări murmurate, alături de comentariile obișnuite de nuntă: „ce mireasă frumoasă“, „ce minunat e el“, „ce noroc“, „probabil a costat o avere“.

—La ce crezi că se referă că a costat o avere? întrebă ea încet. Rochia mea sau haina ta?

—Diamantele tale, răspunse el.

—Da? întrebă ea, privindu-și brățara strălucitoare. Poate ar trebui să le dau săracilor.

El nu reacționează.

—Atunci aș fi nevoit să-ți mai cumpăr un set, apoi altul și altul până când o să sărăcim noi.

Ea îl privi și își dădu seama că vorbea destul de serios. Mândria familiei de Vaux cerea ca doamnele să fie împodobite cu bijuterii ce valorau o avere.

—Mă întreb, spuse ea, câte podoabe de păr cu diamante stau între noi și sărăcie?

—Dacă chiar vrei să mă pui la încercare, o să aflăm. Și sunt fericit, spuse el zâmbind, că în sfârșit te simți ca un membru al familiei.

Beth simți un fior la ușurința cu care îi scăpase acel „noi“. Și totuși, era ridicol să continue să se lupte cu realitatea. Ajunseră la podiumul unde fuseseră pregătite locurile pentru regent, duce, ducesă și pentru ei. Se așezară la locurile lor și ciocniră din nou, ceea ce însemna și mai

multă șampanie pentru Beth. Când se ciocni în cinstea ei nu bău, însă se simțea cu inima tot mai ușoară.

Când începu muzica pentru menuetul lor *a deux*, neliniștea îi dispăruse complet. La primele acorduri, ea și marchizul făcură o reverență adâncă în fața regentului. Apoi se întoarseră unul la celălalt. Când se plecă în fața proaspătului ei soț, Beth își aminti de avertismentul său în privința acelui dans și i se păru ciudat. Era, cu siguranță, interesant să danseze în fața a sute de oameni, însă, la urma urmei, nu era decât un dans. Și totuși, se dovedi că nu era deloc doar un dans.

Beth uitase de intensitatea menuetului *a deux*. Monsieur de Lo reușise să o privească în ochi pe tot parcursul dansului fără să o tulbure în vreun fel; acum își dădu seama că efortul de a menține contactul vizual cu marchizul îi făcea inima să-i bată cu putere. Mișcările maiestuoase cereau să se înconjoare unul pe celălalt, întorcându-se și schimbându-se, mișcându-se precum frunzele pe ape neliniștite, atingându-se doar pentru a se îndepărta din nou în clipa următoare. Și, permanent, ochii lui albaștri îi spuneau secretele privirii ei. Respirația ei se accelera, iar nervii îi deveniseră atât de sensibili, încât chiar și foșnetul rochiei de mătase pe piele o făcea să se înfioare. Când se apropiau, iar degetele lui calde le prindeau pe ale ei, era ca și când ar fi fost legați unul de celălalt; când se despărțeau, era ca și când un întreg ar fi fost sfâșiat.

Beth nu cunoștea acea lume care o înspăimânta.

În sfârșit, se termină. Făcu o reverență, apoi privi în altă direcție. Însă el îi ținu mâna și după ce ea se ridică și îi atinse pielea într-un sărut aproape fierbinte. Beth se simți ca și când el ar fi fost în stare să o facă a lui atunci și acolo. Chipul ei ardea, iar gândul la noaptea nunții reveni la fel de obsedant.

Următorul ei partener fu ducele, ceea ce îi dădu posibilitatea să își recapete calmul. Încă un pahar de șampanie îi alungă demonii interiori. Dansă cu ducele de Devonshire

și cu ducele de York. De fapt, se gândi ea, acum era sub demnitatea ei să danseze cu cineva de rang inferior unui duce, cu excepția marchizului. Oare asta o făcea să chibrotească? Iar ducele de York o ciupi aprobator de obraz. Ea bău și mai multă șampanie și descoperi că putea dansa din nou fără griji cu soțul ei. Însă imediat coborî destul de abrupt cu picioarele pe pământ. Marchizul o prezentă următorului ei partener, un om de rând.

— Domnul Nicholas Delaney, și soția lui, Eleanor, spuse marchizul. Doi dintre cei mai apropiați prieteni ai mei.

„Doi?” se gândi Beth bănuitor, privind-o pe femeia cea frumoasă. Însă magia care plutea între Nicholas și Eleanor Delaney îndepărta orice suspiciune. Beth nu se putu simți geloasă nici măcar când marchizul o luă pe doamna Delaney la dans, râzând de ceva ce spusese ea.

Chiar dacă Nicholas Delaney nu era la fel de frumos ca marchizul, vedea de ce îl putea iubi o femeie. Părul lui auriu-închis, mai degrabă răvășit, și obrajii lui netezi și bronzăți nu erau la modă, dar se dovedeau trăsături foarte atrăgătoare. Iar în privirea ochilor căprui era o căldură dezarmantă. În timp ce o conducea pe ring, spuse:

— Cred că chestia asta e destul de barbară.

Beth îl privi alarmată. Oare marchizul îi spusese adevărul despre căsătoria lor? El se încruntă văzându-i neliniștea.

— Atâta spectacol pentru o căsătorie, explică el. Eu și Eleanor ne-am căsătorit foarte discret. Mă tem că după toate astea veți avea nevoie de luna de miere mai mult ca să vă refaceți decât pentru vacanță.

Vacanță? Beth nu considerase niciodată acel coșmar iminent, luna de miere, când marchizul o va avea în sfârșit în puterea lui, ca la vreo plăcere de vreun fel. Își dădu seama că habar n-avea dacă urmau să rămână acolo sau să se întoarcă la Belcraven. Cu siguranță, a doua variantă.

— O să fie plăcut la țară, spuse ea.

—Da. Eu și Eleanor vrem să ne petrecem aproape tot timpul în casa noastră de la Somerset.

Beth simțea că, într-un alt timp și loc, ar fi putut avea o conversație adevărată cu acel bărbat, însă în acel moment nu era în stare să spună decât lucruri banale.

—Până de curând am stat la Belcraven.

—Red Oaks nu seamănă nici pe departe cu Belcraven, spuse el râzând. Acolo nu e la țară. E un oraș între ziduri.

Beth chicoti și ea.

—Exact așa e. Mi-ar plăcea mai mult să locuiesc într-o căsuță.

—E mult mai simplu de întreținut. Când te întorci în oraș, trebuie să ne vizitezi. Avem o căsuță pe Lauriston Street. Suntem foarte informal, zâmbi el.

—Ar fi minunat, răspunse ea, zâmbind la rândul ei.

El părea să aibă o influență magică. Reușise să dărâme zidul constrângerii ei și, pentru o clipă, se simți normală, obișnuită, cu mintea întreagă. Însă imediat fură prinși în vârtejul dansului de țară și oportunitatea discuțiilor dispăru.

—Ar fi trebuit să ne împrietenim cu ea mai curând, spuse Nicholas Delaney după aceea, când reveni lângă soția lui.

—De ce? întrebă Eleanor.

—E îngrozită și se simte foarte singură.

Eleanor o privi pe mireasa care stătea lângă soțul ei și părinții lui, zâmbind și părând destul de fericită. Însă nu pune la îndoială judecata lui Nicholas; avea un dar pentru asta.

—Știi ce se întâmplă? întrebă ea.

—Nu, însă... e evident. Cred că tu, dintre toate femeile, ai fi putut să o ajuți pe Elizabeth. Însă acum este prea târziu.

—Crezi că n-ar fi trebuit să se căsătorească.

Ea o spuse ca o concluzie, însă el scutură din cap.

—Cred că, dacă îşi dau o şansă, se potrivesc minunat. Zâmbi către soţia lui şi îi ridică mâna să i-o sărute. Ştim mai bine ca oricine cât de uşor e să te joci cu o şansă dată de sus. Şi aproape să pierzi.

Ea îi zâmbi la rândul ei, dorindu-şi, ca întotdeauna, să fie singuri. Nu aveau nevoie decât de Arabel.

—Nu-i poţi spune nimic lui Lucien? întrebă ea.

—Am făcut-o, însă atunci nu ştiam cât de grav era. Acum nu mai e nimic de făcut. Şi el e la fel de manipulat ca ea.

Eleanor îl privi pe marchizul cel frumos. Şi el părea un mire mândru şi fericit, însă, pentru că îl cunoştea, putea vedea în el prefăcătoria la fel de bine precum Nicholas. Strălucirea care îl făcea să pară o nestemată era răspunsul lui la tensiune şi necaz. Şi era periculos. Îşi privi soţul, un bărbat foarte fascinant, însă care nu o înspăimântase niciodată. El scutură din cap.

—Nu are nevoie de un discurs încurajator. Putem să sperăm doar că blândeţea lui naturală va câştiga în faţa încăpăţânării arogante. Şi sper că a citit cărţile pe care i le-am dat.

Începu un vals, iar el o conduse la ring.

—Cărţi? întrebă Eleanor uimită. Lui Lucien?

—Mai am şi alte cărţi în afară de texte erotice, protestă el.

—Care să-i folosească unui bărbat în noaptea nunţii? întrebă ea jucăuş.

Luară poziţia de vals.

—Dacă îţi aminteşti de noaptea nunţii noastre, spuse el, trebuie să recunoşti că un manual de gesturi inteligente n-ar fi însemnat nimic.

—Există cărţi care să te înveţe despre magia inimii? întrebă ea.

Începu muzica, şi iar porniră în dansul ameţitor.

—Biblia? sugera el, zâmbind uşor. *Coranul. Veda. Abhidhamma Pitaka. Bhagavad-Gita...*

— Încerci să mă faci să-mi simt propria ignoranță, spuse ea, fără ranchiună. Însă cel puțin pot ghici că toate sunt cărți religioase. Vrei să spui că i le-ai dat pe toate lui Lucien?

— Mi-aș fi dorit să mă fi gândit la asta, răspunse el râzând. De fapt, i-am dat Mary Wollstonecraft.

— Și te aștepti să petreacă noaptea dezbătând drepturile femeii? Întrebă ea cu scepticism.

— Cred că ar fi un lucru foarte bun, răspunse el. Însă să ai o minte care să treacă dincolo de aceste dorințe desfrâ-nate în patul altora... O trase încet spre el, până când se atinseră într-un fel destul de indecent. Din fericire, ieșise-ră deja pe un coridor liniștit.

Eleanor era pregătită pentru buzele lui când acesta o sărută. Simțea acea senzație familiară de topire, dorința de cămin, de Nicholas. Se agăță de el.

— Încerc să îmi imaginez, șopti ea după acel sărut, cum ar fi fost dacă ar fi fost așa în noaptea nunții noastre. Foamea asta. Și să știm sigur că în curând va fi satisfă-cută pe deplin.

Degetul lui se plimba pe ceafa ei, făcând-o să se înfioare.

— Mă întreb dacă vreo noapte a nunții e vreodată așa, spuse el. O noapte a nunții în care știi sigur ce se întâm-plă mi se pare un paradox. Oftă. După cum i-am spus și lui Elizabeth, asta mi se pare o treabă barbară. Cred că a venit timpul să plecăm. Nu am nici o tragere de inimă să le văd pe victime conduse la altarul de sacrificiu.

— Aș fi încântată să mergem acasă. Aș fi încântată să ne întoarcem la Somerset. Era o aluzie deschisă.

— Și eu, răspunse el, în timp ce coborau scara măreață. Însă cred că ar trebui să vedem ce se întâmplă cu Deveril. Chiar dacă am zis că nu mă cobor la nivelul unei răzbu-nări meschine, nu-mi place să-l văd pe val. Prefer să-l știu în mocirlă.

—Și eu, răspunse ea, amintindu-și de omul îngrozitor care încercase să o cumpere, apoi să o distrugă printr-o căsătorie. Însă e un om periculos, Nicholas.

—La fel și eu, spuse calm Nicholas Delaney.

capitolul 14

Beth îi văzu pe cei doi Delaney plecând și se simți ciudat, ca și când și-ar fi pierdut singurii aliați. Domnul Beaumont își ținuse promisiunea și nu venise. Lordul Darius și viconte Amleigh erau în drum spre Belgia, să ia parte la războiul care devenea din ce în ce mai sigur. Bănuia că mătușa Emma era prin preajmă, însă era convinsă că nu o putea ajuta. Nimeni nu o putea ajuta. Beth nu refuza nici un pahar de vin și, în curând, băutura așează o ceață confortabilă între ea și realitate.

Însă, mult prea curând, veni vremea să se retragă împreună cu marchizul. Ducele și ducesa, domnișoarele de onoare și mai mulți prieteni ai marchizului alcătuiră un alai care îi conduse până la dormitor. Dormitorul lui. Beth nu se gândise niciodată ce anunț public va fi activitatea lor nocturnă. Imaginea lui Marte și Venus îi revenise amenințător în minte și își dorea cu disperare să fugă și să se ascundă de toate privirile acelea atotcunoscătoare, de râsetele înfundate. Ce treabă vulgară erau nunțile.

Apoi rămase singură cu el. Vălul alcoolului căzu, lăsând-o cu nervii întinși și cu o senzație de greață. Rămase nemișcată să îl privească. Era atât de mare, atât de puternic...

—Ești atât de speriată precum arăți? întrebă el oftând. Sau și acum joci teatru?

—Da, șopti ea. Adică sunt speriată.

Îi turnă un pahar de vin roșu.

—Poftim, spuse el, dându-i paharul. Ar trebui să te ajute.

Luă și el unul, îl bău, apoi își turnă altul. Beth îi dădu dreptate. Dorea din nou adăpostul ceții, însă mâinile

îi tremurau și vinul se vărsă, lăsând o pată roșie pe rochia ei frumoasă și albă. Ea scăpă paharul din mână și începu să plângă. El o luă imediat în brațe. Beth se zbatu frenetic în timp ce el o conduse la pat și o lăsă pe cuvertura de mătase.

—Stai liniștită, draga mea, spuse el blând, luându-și mâinile de pe ea. N-o să te iau cu forța. Se așeză lângă ea pe pat. Chiar ești fecioară, nu-i așa, Elizabeth?

Beth încuviință din cap.

—Ești o mare proastă, rosti el aproape furios. Apoi întinse degetul să-i șteargă o lacrimă. Ce s-a întâmplat cu domnișoara Armitage cea isteată pe care am adus-o de la Cheltenham?

Beth încercă să zâmbească.

—Ai transformat-o în marchiză?

El se întinse spre ea și îi scoase cu blândețe tiara din păr, aruncând-o nepăsător pe masa de lângă pat.

—Gata cu grandoarea aristocratică. Dragă mea, mă gândesc că până acum ducele a făcut cum a vrut el. Suntem căsătoriți. Acum nu mai are nici un drept să ne spună cum să ne trăim viața. Cred că ai nevoie de o perioadă lungă să te refaci înainte să devenim părinți.

„Deci fără Marte și Venus“, se gândi Beth plină de speranță.

—Și nu te superi? întrebă ea.

—Nu, răspunse el cu blândețe, nu mă supăr. Părea ușurat. Într-un fel pervers, Beth se simțea un pic rănită.

—Și unde o să dormi? întrebă ea.

—În noaptea asta, cu tine. Nu vreau să provocăm bârfe. Un bărbat poate dormi lângă o femeie fără să se petreacă nimic intim între ei. Se prăbuși pe pat lângă ea, cu un braț peste ochi. Dumnezeuule, am băut prea mult.

Se purta atât de firesc, atât de natural, încât toate temerile lui Beth dispărură, iar ea chicoti.

—Cred că și eu. Șampania mă face să mă simt atât de liberă. Chicotelile se potriveau cu starea ei și nu le putea stăpâni.

—Și ce ți se pare atât de amuzant, Elizabeth? întrebă el, rostogolindu-se pe o parte și zâmbind.

—Beth, spuse ea, încercând să-și stăpânească râsul.

—Beth?

Reuși măcar să se întoarcă spre el și să-l privească.

—Mă cheamă Beth, spuse ea răsplat.

—Și de ce naiba n-ai zis asta înainte?

Beth ridică din umeri.

—Era un simbol.

El zâmbi. Ochii lui albaștri dansau în lumina lumânării.

—Iar acum mi-ai spus. Și ăsta e un simbol?

—Cred că da, răspunse Beth, căreia îi era prea greu să se concentreze sau să își țină ochii deschiși. Suntem prieteni?

—Suntem prieteni, răspunse el rîzînd ușor și o rostogoli pe burtă ca să ajungă la nasturii de la spatele rochiei ei. Am mai făcut asta pentru multe prietene înainte.

Beth rămase surprinsă de cât de puțin îi păsa că el o dezbrăca — trupul ei părea la o distanță foarte mare de cap. Când se trezi goală între cearșafuri începu din nou să chicotească.

—Cât de indecent.

—Deloc, spuse el vesel. Nimeni nu se așteaptă să rămâi în cămașa de noapte. Dacă vrei să le dăm servitorilor o poveste și mai palpitantă, aș putea chiar să o sfâșii nițel.

—Însă a fost atât de scumpă.

—Curiozitate pentru servitori și cumpătate pentru familia Armitage, spuse el, iar în clipa aceea vorbele lui păreau adânci. Dormi, dulcea mea marchiză.

Apoi ieși din încăpere. Beth îi urmă sfatul și se lăsă cuprinsă de toropeală.

Marchizul luă vinul cu el în garderobă și își mai turnă un pahar. Poate chiar ar trebui să se îmbete criță; se spunea că asta îl împiedica să mai facă ceva, însă

nu încercase pe propria piele. După ce îi promisese soției sale o căsnicie platonice, sentimentul pe care îl avusese când o dezbrăcase nu era câtuși de puțin platonice. Ce trup surprinzător de frumos avea – piele albă, sâni plini și tari, picioare lungi și drepte și fundul cel mai obraznic pe care dorise să-l sărute și să-l muște vreodată. Mai bău un pahar de vin. Și era fecioară. Își dăduse seama de ceva vreme de asta, însă era diferită de toate femeile cu care era obișnuit; ori prea înțelepte și experimentate, ori virgine naive. Ea era inteligentă și isteată și știa să gândească singură. Nu căutase niciodată acele calități la o soție, însă acum îl atrăgeau puternic.

Cărțile lui Wollstonecraft îl ajutaseră să înțeleagă mai bine. Nu aproba tot ce scrisese ea, însă avea destule lucruri care să-i atragă atenția. Căuta o ocazie să discute despre unele dintre problemele pe care le ridica. Oftă. Probabil vor avea o mulțime de timp pentru discuții academice. Ar fi preferat să-i lărgească orizontul miresei sale savante și în alte direcții, însă nu era pregătită încă. Beth a lui era o pasăre rănită.

Aproape că începu să bea încă un pahar de vin, dar se opri. Nu era deloc o opțiune să fie găsit a doua zi de dimineată zăcând pe podea complet îmbrăcat. Se dezbracă și se băgă în pat lângă soția lui, stând cât mai departe de trupul moale, cald și parfumat din apropiere.

De dimineată, când se trezi, Beth își dădu seama că ceva era schimbat. Era goală. Nu dormise niciodată goală. Câteva amintiri încețoșate ale nopții trecute îi reveniră în minte.

Întredeschise ochii și privi în lături. Era singură în pat. Își aminti de noaptea care trecuse. Fusese îmbătată. Din mers. Turtă. Simți cum roșește la gândul că toți oaspeții observaseră probabil. Iar marchizul o dezbrăcase. Își amintea asta. Și nu...

Beth se ridică brusc în capul oaselor și îl văzu pe marchiz privind-o de pe un fotoliu; scoase un țipăt și se băgă din nou sub cuverturi. El era îmbrăcat într-un halat minunat de damasc albastru, iar frumosul lui păr era atrăgător de neîngrijit.

— Bună dimineața, doamna mea, spuse el cu un zâmbet cald.

— Bună dimineața, răspunse Beth, privindu-l cu precauție.

El se încruntă ușor.

— Nu mai fi atât de speriată, Beth, spuse el. O vreau înapoi pe radicala mea cea plină de spirit.

Beth simți cum începe să-i revină curajul.

— Este greu să fii îndrăzneț când ești gol sub cearșafuri, domnule.

Ochii lui albaștri clipiră cu veselie.

— Serios? N-am remarcat asta cu o noapte în urmă.

Beth simți cum i se înfierbântă obrajii, însă zâmbi la rândul ei.

— Ești un bărbat foarte pervers.

— Singurul pe care se merită să-l ai. Se îndreptă spre pat cu șalul ei de satin în mână și îl lăsă să alunece încet pe cuverturi. I-am dat liber servitoarei tale. O privi o clipă, iar Beth se întrebă dacă nu cumva avea de gând să alunece deasupra ei precum șalul, ca să o acopere. Dar el se îndepărtă. O să comand micul dejun pentru amândoi în budoarul tău. Ce vrei să mănânci?

— Ouă, răspunse Beth, dându-și seama că îi era foame.

— Sunt încântat să aflu că ne potrivim măcar la băutură, spuse el zâmbind. Nici eu nu am fost vreodată mahmur. Apoi ieși din cameră.

Beth sări imediat din pat și se îmbracă în grabă în cămașă de noapte și cu șalul. Era un veșmânt care îi ascundea trupul mult mai bine decât rochia de mireasă aruncată pe podea și distrusă cu pata de vin, însă tot se simțea dezbrăcată. Se strecură în garderoba ei, dar era goală.

Se așează să își pieptene buclele încâlcite și își dori o bonetă care să-i dea curaj.

Ce mai nuntă! Se îmbătase, făcuse o criză de isterie și fusese dezbrăcată de un bărbat. Brusc se trezi că și-ar fi dorit ca el să „o” fi făcut cât timp fusese beată. Acum trebuia să aștepte zilnic ca el să consume căsătoria.

Când, din obișnuință, se întoarse să facă patul, scoase un țipăt speriată. Pe cearșaf era o pată de sânge. Însă trupul ei se simțea la fel. Oare s-o fi făcut fără ca ea să-și fi dat seama? Atunci el intră în cameră.

—Micul dejun e servit. Ce s-a întâmplat? Atunci văzu cearșaful. Nu-ți face griji. Nu e sângele tău. Nu voiam să dau naștere la bârfe, să se spună că nunta noastră a fost un moft făcut în grabă. M-am tăiat cu lama și am decorat așternuturile.

—Văd că te gândești la toate, domnule, zise Beth, cumva jignită de faptul că el aranjase totul atât de bine, în timp ce ea de-abia reușea să se adune. El simți că îl cuprinde o oarecare reținere.

—Sunt sigur că ai fi preferat să-ți legi viața de un cârpaci ineficient, dar inteligent și cu suflet nobil. Însă ești obligată să te mulțumești cu mine.

—Nimeni nu-ți pune la îndoială caracterul nobil, spuse Beth. Apoi se opri, îngrozită.

El rămase politicoș în urmă, pentru ca ea să iasă prima din cameră.

—Cred că este mult mai bine să trecem cu vederea acest comentariu.

Beth era mai mult decât încântată să facă asta. Iar nisipuri mișcătoare. Oare se va schimba vreodată asta?

Traversară în tăcere garderoba și dormitorul ei până ajunseră în budoarul luxos, unde fusese pregătită masa, acoperită cu fineturi și vase de porțelan. Beth se servi cu ouăle gătite perfect și luă din alt platou cârnați și șuncă. Fusese atât de încordată în ultimele zile, încât mâncase foarte puțin. Acea nu era chiar cea mai plăcută clipă

a vieții ei, însă, la fel ca toate celelalte evenimente de care îi fusese atîta teamă, se dovedi simplu de îndurat. Date fiind capcanele prezente chiar și în cele mai nevinovate conversații, fu fericită să-i urmeze exemplul și să mănânce în tăcere. Însă, după ce se sătură, simți că liniștea era prea apăsătoare.

— Domnule, cât timp vom rămâne izolați aici? întrebă ea, jucându-se cu verigheta nouă, cu are nu era obișnuită.

El o privi gânditor.

— Cred că până o să începi să mă strigi Lucien.

Beth îi întâlni privirea.

— Marchize Arden, chiar trebuie să înveți să nu mă provoci. Nu de alta, dar e posibil să devenim pustnicii din Marlborough Square.

— Refuzi să-mi spui pe numele mic?

— În condițiile astea, da.

El o studie atent, apoi îi oferi un zâmbet strălucitor.

— Te rog, draga mea, Beth, spuse el încet, vrei să-mi spui Lucien?

— Da, Lucien, o s-o fac, răspunse Beth pe cel mai bun ton de profesoară al ei, sperând că ascunsese felul în care îi crescuse pulsul din pricina atențiilor lui.

Marchizul își sprijini coatele pe masă și își lăsă bărbia în mâini. Ochii lui albaștri erau strălucitori și obraznici.

— Asta e cheia către inima ta, trandafirul meu roșu? Te rog, paradisul meu parfumat, îngerul plăcerii mele, vino în brațele mele și sărută-mă.

Beth îl privi cu precauție și încercă să ignore tulburarea pe care i-o stârniseră vorbele lui.

— Nu.

El oftă și se lăsă pe spate în scaun.

— Încercarea moarte n-are. Atunci cred că o să aștept să mă seduci tu, draga mea.

— În acest caz, puțin probabil să existe moștenitori pentru gloria familiei de Vaux.

—Vom vedea. Se ridică în picioare și se întinse. Acum, că am rezolvat problema numelui, a venit vremea să mergem să petrecem câteva zile la Hartwell.

—Hartwell?

—Nu-ți face griji. Nu e Versailles-ul în miniatură de la Buckinghamshire al lui Ludovic *le Désiré*. E moșia mea de la țară din Surrey. Un loc micuț, aproape o căsuță. Doar câțiva servitori. Ne relaxăm într-o izolare pastorală.

—Și apoi? Întrebă Beth.

—Apoi chiar ar trebui să ne întoarcem pentru restul sezonului. Trebuie să ne consolidăm poziția în societate, însă îți promit să nu te obosesc așa cum a făcut-o mama.

—Cu siguranță nu o vei face, spuse Beth, ridicându-se la rândul ei. Te rog să nu mă mai tratezi ca pe un copil... Lucien. O să-mi văd singură de viața socială.

—Până la un punct. Fii sinceră, Beth. Încă ai nevoie de îndrumare ca să știi cum să te porți în societate.

Beth nu se simțea deloc sinceră, însă fu nevoită să îi dea dreptate.

—Prea bine. Acum, domnule... *Lucien, dragul meu*, se corectă ea, făcându-l să râdă, trebuie să o chem pe Redcliff. Asta dacă nu cumva ai de gând să fii servitoarea mea azi.

Iar o luase gura pe dinainte, iar Beth văzu cu îngrijorare sclipirea din ochii lui. El se îndreptă spre ea și începuse să îi desfacă nasturii de perla ai șalului, foarte atent la ceea ce făcea. Beth îi privi înmărmurită chipul frumos și se întrebă ce ar putea să facă, ce își dorea să facă. El își trecu mâinile pe sub satin și îi dădu jos șalul de pe umeri. Mâinile lui erau fierbinți pe pielea ei. Materialul alunecă pe podea, iar Beth fu recunoscătoare că își luase cămașa de noapte. Încă era acoperită decent. Degetele lui urcară către cei trei nasturi prinși la decolteu. Însă mâna lui Beth îl opri. Ridică amuzat privirea, ochii lui provocându-i pe ai ei.

—O servitoare nu mi-ar lăsa niciodată șalul pe podea, spuse ea în grabă.

—Și ce anume te-a făcut să crezi că sunt o servitoare? întrebă el.

Cu o singură mișcare îi prinse mâinile la spate. La fel ca în noaptea aceea îngrozitoare, și totuși atât de diferit. Beth se simțea tulburată și nesigură, însă nu îi era teamă. El o sărută blând pe vârful nasului, iar Beth se trase înapoi, răsucindu-se în strânsoarea lui.

—Dă-mi drumul! Ai spus că aștepti să te seduc eu.

El îi eliberă mâinile, însă o cuprinse în brațe, așa că tot nu putu să se miște.

—Ah, dar știi măcar ce înseamnă seducția? întrebă el. Crede-mă, ai pornit cu dreptul. Replicile provocatoare sunt un început minunat...

—Nu am... Însă protestele ei fură oprite cu un sărut. Când își desprinse buzele de ale ei, Beth încercă din nou: Eu...

Însă fu oprită din nou.

După ce el se desprinse din acel sărut, ea avu înțelepciunea să tacă. Oricum, se îndoia că mai putea fi coerentă. Întregul trup părea să vibreze cu o energie pe care nu o mai încercase până atunci, care o mistuia așa cum soarele mistuie ceața de dimineață.

—... însă va trebui să știi ce să faci în continuare, încheie el. De asemenea, adăugă el cu blândețe, trebuie să fii sigură că vrei premiul.

Se aplecă pentru încă un sărut. De data asta, nu se mulțumi doar să-i acopere buzele. I le deschise ușor, iar ea simți pentru prima dată limba lui lângă a ei. Gemu, însă nu-și dădea seama dacă în semn de protest sau de plăcere. Nici o carte nu o pregătise pentru asta. Simțea căldura mâinilor lui prin mătasea subțire, una între omoplați și cealaltă mai jos, pe spate, desenând cercuri mici în timp ce o ținea lipită de trupul lui. Textura aspră a halatului său de damasc îi freca pielea prin mătasea

fină, iar sfârcurile ei, ah, sfârcurile ei căpătaseră o viață proprie. Inhală aroma de săpun și de încă ceva... ceva cald, piperat și periculos.

Parfumul unui bărbat.

Instinctul o făcu să se lase și mai mult în voia sărutului. Îi simți degetele alunecând în sus prin buclele ei, provocându-i fiori pe șira spinării, împletindu-se cu magia celeilalte mâini a lui. Întregul ei trup era cuprins de febră. Se abandona complet, încleștându-și mâinile pe halatul lui. Într-un final, buzele lui se desprinseră de ale ei. Ea tremură și, amețită, își lăsă capul pe umărul lui, simțind cum mâna lui îi mângâia părul.

—Beth? întrebă el blând.

capitolul 15

O parte a trupului lui Beth reacționează la întrebarea lui precum un copil căruia i se oferă o bomboană, însă mintea ei se împotrivea. Dacă ar fi dus-o atunci în pat și ar fi făcut-o a lui, nu s-ar fi opus, însă nu putea, în clipa aceea, să accepte. Era prea copleșită de toate acele senzații ciudate. După ce își mai revenise puțin, îi era prea teamă să se întoarcă la acea dezintegrare sălbatică. Își scutură capul rezemat de umărul lui.

El oftă și îi dădu drumul, însă degetele lui alunecară și se împletiră cu ale ei, și el o trase în dormitor. Beth simțea cum îi bate inima în timp ce el o studia. O parte din ea încă dorea ca el să meargă mai departe. Însă, într-un final, o lăsă.

—Cheamă-ți servitoarea. O să vorbim cu ducele și cu ducesa și plecăm. Să nu întârzii.

Apoi plecă în camerele lui, iar Beth se prăbuși pe o canapea, deloc sigură că se bucura pentru reținerea lui.

O oră mai târziu, îmbrăcată într-o rochie nouă de călătorie, din crep verde, Beth își regăsi soțul. Acesta era îmbrăcat convențional, în albastru și cafeniu, iar momentul acela de pasiune nestăvilită părea doar un vis înfierbântat. Se duseră împreună la duce și la ducesa. Aceasta o sărută pe Beth pe obraz.

—Ce frumoasă ești, draga mea. Înțeleg că Lucien te duce la Hartwell. Eu și ducele ne-am petrecut acolo o parte din luna de miere.

Beth observă că ducesa îi aruncă ducelui o privire, iar acel domn sobru zâmbi. Cumva se simți stânjenită, ca și când ar fi fost martora unei intimități. Ducele o sărută și el pe Beth.

—Bine ai venit în familia de Vaux, spuse el cu o mulțumire pe care Beth și-ar fi dorit să i-o strice.

Fără îndoială, se gândea că planul lui mergea de minune. Beth simțea o mulțumire amară că el va trebui să aștepte mai bine de nouă luni ca să-și vadă nepoții pur-sânge. Chiar era surprinsă de cât de acră se simțea. Ce era mai rău trecuse și nici măcar nu fusese obiectul vreunui asalt intim. Se părea că marchizul era dispus să aștepte până când ea era pregătită să-și consume căsnicia. Mergeau într-un loc care le oferea liniște și pace, într-o căsuță de la țară. Ar trebui să fie dulce, nu acră. Așa că se hotărî să fie dulce, nu acră.

Îndată ce urcă în trăsură luxoasă, de data asta cu marchizul alături, încercă să se facă plăcută. Vremea contribuia și ea la buna dispoziție, căci la sfârșitul primăverii peisajul de țară era minunat.

—Spune-mi mai multe despre această proprietate, Hartwell, îi ceru ea.

El se așezase comod și, slavă Cerului, nu dădea semne de apropiere amoroase.

—După cum ți-am mai zis, e mai mult o casă de țară. Chiar drăguță, cu grădini rustice fermecătoare. Buzele lui se încrețiră într-un zâmbet. De fapt, cred că termenul cel mai potrivit ar fi simplitate înșelătoare. E nevoie de multă muncă și de mulți bani ca să-și păstreze farmecul bucolic, însă tot e minunată. În fundul grădinii curge un pâraiaș și mai are și o livadă și un porumbar.

—Oare ar fi trebuit să-mi aduc costumul de păstoriță din mătase și dantelă? glumi Beth.

—Precum Maria Antoaneta la Micul Trianon? Cu siguranță, nu. Însă adevăratul farmec de la Hartwell e acela că ne putem îmbrăca așa cum vrem. Își dezlegă lavaliera și o aruncă pe bancheta din față. *Voila!* Libertate.

Beth își desfăcu și ea panglica pălăriei de paie, o scoase și o aruncă peste eșarfa lui. Cu ochi strălucitori, el își desfăcu nasturii de la cămașă. Beth îl privi cu precauție.

– Acesta nu e un concurs la care îmi doresc să particip, domnule.

– Lucien, zâmbi el, sau mă dezbrac de tot aici și acum.

– Lucien, zise Beth imediat.

– Lucien, dragul meu? sugeră el.

– Doar Lucien, răspunse ea. Ești un trișor. Nu ai fi în stare să te dezbraci aici.

– Chiar trebuie să înveți să nu mă provoci, doamna mea, spuse el încet, reluând cuvintele pe care le spusese ea înainte. Apoi izbucni în râs. N-o să te provoc acum. La urma urmei, ai îndeplinit cerința mea. Și nu vreau drăgălășenii din obligație.

Beth coborî o clipă privirea, să-și adune gândurile.

– Vreau să-ți mulțumesc, spuse ea. Ești foarte bun.

– Nu trebuia să pari atât de surprinsă. Când îl privi din nou, îngrijorată, văzu că în mare parte glumea. Nu am de gând să mă transform într-un sfânt, spuse el. Dragoste, sex, datorie maritală – zâmbi în timp ce rostea acel termen –, spune-i cum vrei. Ar trebui măcar să fie plăcut pentru ambele părți. Refuz să mă mulțumesc cu mai puțin. Avem tot restul vieții în față.

– Nu chiar, dacă urmează să-l nasc pe moștenitorul Belcraven, spuse Beth, uimită că putea purta o discuție atât de calmă pe un asemenea subiect.

El îi aruncă o privire exasperată.

– Dacă vei continua să fii atât de pedantă, spuse el, restul vieții tale va fi, probabil, o perioadă scurtă de timp.

Beth se încruntă.

– Mă ameninți constant cu violența.

– Ah, haide, protestă el. Trebuie să fi existat un moment sau două în care să nu fi fost chiar însetat de sânge.

– Acum cine e pedantul?

– Ce e bun pentru gâscă... spuse el.

– Asta, ripostă ea, seamănă foarte bine cu o provocare. El nu o contrazise.

– „Ce insulte cumplite din pricini amoroase apar/ Ce dispute aprinse din lucruri triviale răsar?”

– Pope. *Răpirea buclei*, spuse ea prompt. Trivial, adăugă ea, apoi continuă: „Femeile sunt degradate în mod sistematic, primind atențiile triviale cu care bărbații cred că pot plăti pentru sex, când, de fapt, bărbații își susțin într-un fel revoltător propria lor superioritate”.

– Trebuie să fie din divina Mary, oftă el, însă privirea lui era plină de umor. Se gândi o clipă, apoi ripostă: „Prietenia nu acceptă ideea de superioritate”.

Beth se încruntă.

– Nu cred că știu asta. Însă e o afirmație excelentă și pe care și Mary Wollstonecraft ar fi susținut-o.

– Mărturisesc că nici eu nu știu din ce e. Cred că e un citat pe care l-am auzit o dată de la Nicholas Delaney. Îi luă mâna. Cu o noapte în urmă ne-am jurat prietenie, Beth. Pot să sper că va rămâne așa?

Ea era îngrijorător de sensibilă la cea mai mică atingere a lui, dar se strădui să nu o arate.

– Părem predestinați pentru gâlceavă. E o prietenie tare ciudată.

– Singura posibilă, spuse el rânjind. Nu am nici un prieten căruia să nu-i fi învinețit ochiul.

– Din nou violență, protestă ea, însă de data asta ușor.

– Îți promit să nu-ți învinețesc niciodată ochiul, rase el.

– Nici măcar dacă întrec cel mai bun citat al tău?

– Nici măcar atunci.

– Prea bine, rânji Beth către el. „Prietenia e un comerț dezinteresat între oameni egali; dragostea e un act josnic între tirani și sclavi.” Oliver Goldsmith.

El scutură din cap și îi recunoscă victoria. Degetul său mare îi mângâie mâna în timp ce se gândi la cuvintele ei.

– Oare ar fi vreo diferență dacă unul sau altul ar fi tiranul sau sclavul?

— Pentru mine, nu. Nu am de gând să fiu nici una, nici alta.

El îi sărută mâna și îi dădu drumul.

— Atunci trebuie să lucrăm la prietenia noastră. Nu cred, adăugă el sec, că va fi prea ușor. *Idem velle atque idem nolle, ea demum firma amicitia est.*¹

— Te temi că avem gusturi prea diferite? întrebă ea. Atunci cum am putea să ne recunoaștem unul altuia cita-tele? Și îmi plac prietenii tăi.

— Asta mă face să sper, spuse el zâmbind. Se pare că-ți plac sălbaticii.

Ajunseră la Hartwell în toane excelente, iar locul se dovedi la fel de liniștitor precum promisesese el. Era o căsu-ță cu două etaje și doar patru dormitoare modeste, așezată confortabil între grădini frumoase, mărginite la un capăt de un pârâu. Dincolo de ziduri, restul moșiei marchizului era ocupat de ferme. Erau doar cinci servitori, ceea ce îi convenea de minune lui Beth.

Fu ușurată să afle că ea și marchizul aveau dormitoare separate, însă știa că ușa care le despărțea nu avea încu-ietoare și că, oricum, nu ar fi putut-o folosi. Fusesse târâtă în acea căsnicie, însă ea acceptase, acceptase o căsnicie totală. Să se poarte acum ca și când totul era o farsă ar fi fost ridicol. Era tulburată de confuzia din mintea ei în pri-vința intimităților unei căsnicii, pentru că se considerase mereu o femeie practică. În ciuda noii lor armonii, orice gând la marchiz și la patul conjugal o arunca într-o mlaș-tină de fascinație și spaimă. Ura toată acea neliniște. Ar fi preferat să amâne toată povestea până când îi putea face față cu calm și într-un fel rațional. Însă el era oare dispus să aștepte? În ciuda afirmației lui ciudate, că aștepta să îl seducă ea, că aștepta plăcere, nu spera la prea multă

¹ A dori aceleași lucruri și a refuza aceleași lucruri, asta e o prietenie trainică. (n.red.)

răbdare din partea unui astfel de om. Oare hotărârea lui va dura măcar în acea zi? Și oare nu ar fi mai bine și pentru ea dacă ar scăpa o dată de asta?

În purtarea lui nu era nici urmă de senzualitate când o luă să-i facă turul casei, al grădinilor și al acareturilor. La grajduri mai discutară o dată despre lecțiile de călărie, însă de data asta fără să se aprindă. Fu emoționată când descoperi că el alesese cu grijă un cal special pentru ea și îl trimisese înainte la Hartwell. Animalul pătat ce purta numele de Stella părea liniștit și avea o privire blândă.

La ora șase luară o cină simplă, dar bine pregătită, în sala micuță de mese. Servitoarea aduse toate preparatele, inclusiv deserturile reci, și îi lăsă să se servească singuri. Beth simți că aceea era prima masă normală pe care o lua de când plecase de la Cheltenham, însă consideră că era mai înțelept să nu spună asta. Era mai bine să nu stârnească nici un fel de controversă. Vorbiră mai mult despre poezie, punând față în față afirmația lui Ben Jonson că un poet bun e un poet muncitor, cu cea a lui Socrate că poezii nu lucrează cu înțelepciunea, ci cu inspirația și au aproape un dar magic. Beth fu surprinsă de cât de mult trebuia să-și pună mintea la contribuție ca să-i facă față. Hal Beaumont avusese cu siguranță dreptate în privința abilităților intelectuale ale marchizului. Beth se îngrijoră. Cândva crezuse că pe acel câmp de luptă al căsniciei avea să se înfrunte cu un nătărău. Când încheiară un armistițiu, se concentrară asupra unei activități mai puțin solicitante: câteva jocuri de cărți. Apoi Beth cântă la pian pentru el, cu toate că știa că e mai degrabă competentă decât talentată.

La un nivel superficial, era seara cea mai obișnuită, însă nervii lui Beth erau întinși precum corzile instrumentului la care cântase. În cele din urmă, nemaiputând suporta întreaga situație, anunță că vrea să meargă la culcare. El se ridică, iar ea îl privi îngrijorată. Însă marchizul doar îi deschise ușa, îi sărută degetele și îi ură noapte bună.

Beth își dorea cu disperare să îl întrebe care erau intențiile lui, dar nu îndrăznea. Redcliff o pregăti pentru pat și ieși. Beth stătea întinsă, trează, așteptând să audă zgomot la ușa alăturată, de la clanța apăsată. Nu știa dacă ar întâmpina prezența soțului cu teamă sau cu ușurare, însă, pe măsură ce ceasul bătea minut după minut, își dădu seama că l-ar fi primit cu ușurare. Nu mai putea îndura tensiunea aceea...

Marchiza de Arden adormi; se trezi în dimineața următoare încă virgină și neatinsă.

Își spuse cu hotărâre că asta era exact ceea ce își dorea și că era o metodă sigură de a-i strica planurile ducelui.

Petrecură zece zile la Hartwell, toate fiind identice cu prima. Călăreau în fiecare dimineață, iar Lucien se dovedi un profesor surprinzător de răbdător și de înțeleghător. Beth făcea progrese, însă plătea pentru ele cu dureri și zgârieturi. El o învăța pichet și câștigă o mică avere de la ea. Ea îl bătu de fiecare dată la dame. Stăteau într-o tăcere foarte plăcută, citind cărți din biblioteca mică, dar excelentă; apoi intrau în discuții aprinse despre lecturile respective, împărtășind impresii și idei, dar căutând și să câștige puncte în competiția care se desfășura în viața lor.

În timp ce se plimbau prin grădină sau pe câmp, vorbeau despre situația internațională și despre pericolul ca Napoleon să îi înfrângă pe aliații uniți împotriva lui și să reia încercarea de a conduce lumea. Lucien era sigur că va fi înfrânt și se vedea că își dorea să fie alături de prietenii săi care se pregăteau de luptă.

Într-o zi chiar reproduse cuvintele pe care Shakespeare le pusese în gura lui Henric al V-lea:

– „Iar nobilii ce dorm acum acum în țară/ Blestem numi-vor lipsa lor de-aici/ Și-a lor noblețe lucru de nimic/

Când le vor spune unii c-au luptat...¹ Se opri. Unde și când, rămâne să se decidă. Mă îndoiesc însă că vom rezista până de Sfântul Crispin.

Dacă ar fi ajutat cu ceva, Beth s-ar fi întins în iarbă și i-ar fi spus să o facă a lui ca să poată merge la luptă. Însă nu avea nici o garanție că un singur act sexual își va îndeplini scopul sau că primul lor copil era un fiu. Și nici nu avea siguranța că acel copil va trăi. Povara privilegiului cerea ca el să stea cât mai ferit și să se asigure că filiația era continuată.

Așa cum spusese și Nicholas Delaney, era o poveste barbară.

În afară de izbucnirea aceea, el evită emoțiile puternice și subiectele personale sau controversate, cu toate că încercară să schimbe păreri despre libertatea individului și teoriile privind guvernarea. Beth fu surprinsă când află că era liberal, însă tot era tentată din când în când să îl învinuiască de aroganță și obtuzitate. O atingea doar așa cum un gentleman ar atinge o doamnă – să o ajute să treacă peste vreun obstacol, să o ajute să coboare de pe cal sau să îi ofere brațul în timpul plimbărilor. Cu toate acestea, uneori, Beth îl surprindea privind-o, iar expresia din ochii lui îi dădea fiori.

Pe 15 iunie, ultima lor zi la Hartwell, într-o după-amiază leneșă și însorită, stăteau și citeau pe malul înverzit al râului. Lucien era îmbrăcat în haine comode de țară. Avea pantaloni largi, o haină obișnuită și își scosese lavaliera, pe care o înlocuise cu o eșarfă înnodată. O pălărie de paie îi umbrea ochii. Beth era și ea îmbrăcată în cea mai simplă rochie de muselină, cu o pălărie țărănească mare care să o protejeze de soare. În jur se auzeau ciripitul păsărelelor și bâzâitul neobosit al insectelor. Din când în când, câteva plescăituri ușoare anunțau prezența peștilor.

¹ William Shakespeare, Henric al V-lea, trad. Ion Vinea (n.red.)

– Poate ar trebui să stai la pescuit aici, Lucien, spuse Beth pe un ton leneș. Ai putea să prinzi cina.

El ridică ochii din carte zâmbind.

– Doar dacă vrei să te ospătezi cu clean și alți peștișori. În pâraul ăsta nu prea ai ce prinde.

– N-ai putea să-l populezi?

– Cred că tata a încercat. Nu e un pârau prea bun pentru pești de pescuit. În primul rând, pentru că e aproape secăt în timpul secetei...

A fost întrerupt de măcănitul unei familii de rățuște care înotau de zor prin meandre, mama în față și bobocii ordonați în spatele ei, cu excepția unuia care se îndepărta de ei, rămânând în urmă, apoi înota ca un nebun să-i prindă din urmă. Beth chicoti și întinse mâna spre punga cu ovăz pe care o adusese să îi hrănească.

– Cred că trântorul nostru este într-o dispoziție poetică, îi spuse ea lui Lucien, când el veni lângă ea la marginea pâraului. E atât de fascinat de frumusețea peisajului, încât uită să mai înoate.

– Atunci va trebui să-l numim Wordsworth, spuse Lucien, privindu-și soția care împrăstia hrană din belșug pe suprafața apei.

În ciuda bonetelor ei, soarele îi lăsase pe nas câțiva pistruți, pe care el îi găsea fermecători. Aici, la țară, cu o viață liniștită, ea începuse să se relaxeze și să-l lase să-i întrezărească spiritul, înțelepciunea și umorul. Iar el era din ce în ce mai atras de ea. Dacă s-ar fi gândit la asta înainte, ar fi spus că zilele petrecute în plimbări la țară și serile doar în compania unei singure persoane, citind și împărtășind idei, ar fi devenit curând plictisitoare. Însă acum șovăia să se întoarcă la Londra și în societate.

Beth avea ceva magic, se gândi el. La prima lor întâlnire îi păruse ștearsă, și totuși multe lucruri – felul în care își lăsa capul într-o parte când era curioasă, în care strângea buzele când era amuzată sau în care îi străluceau ochii când râdea – o transformau într-o adevărată vrăjitoare.

Și totuși era o magie fragilă, care dispărea imediat când era nefericită. Iar el se temea cu disperare să nu o distrugă pentru totdeauna. În timp ce o privea atunci, vorbind tot felul de nimicuri cu micuțul „Wordsworth” și certând-o pe mama lui că îi înșăfacase bobocului mâncarea din cioc, își dorea să o ia în brațe și să o învețe pe malul înșorit și verde al râului minunile dragostei. Beth ridică privirea și îl surprinse studiind-o. Ochii ei erau întrebători.

—Eram atent, spuse el ușor, în caz că entuziasmul tău te-ar fi făcut să cazi în apă.

Beth își îndreptă imediat privirea către rațe. Se mai întâmplase asta și înainte. O clipă perfect obișnuită era întreruptă de gânduri tulburătoare, de senzații ciudate. Oare și el simțea la fel, sau era doar mintea ei neliniștită? El se ghemui lângă ea, astfel încât răsuflarea lui încălzea obraji ei, și spuse:

—Poate ar trebui să te învăț să înoți. Lângă Belcraven e un loc destul de adânc și sigur.

Beth simți cum îi bate inima cu putere. Nu-și putea imagina cum ar fi putut intra în apă cu el, poate că ar fi ținut-o în brațe, cu hainele ude lipite de corp. Sau ar fi intrat în apă gol, așa cum se spunea că fac baie bărbații? Avea gura uscată și știa că se înroșise la față. Își ținu fruntea plecată și rămase atentă la rațe.

—Nu cred că mi-ar plăcea, Lucien.

—Of, of, murmură el și îi îndepărtă ușor o buclă de pe obrazul fierbinte. Nu spune Shakespeare că „Adevărații nobili sunt scutiți de frică”? Unei marchize nu trebuie să-i fie frică de nimic.

Beth se ridică brusc în picioare și îl privi în ochi, ștergându-și de pe mâini ultimele fărâme de ovăz.

—Și, din câte țin minte, mai spune și că „Mila e adevăratul blazon al nobilimii”? Te rog, Marchize Arden, spuse ea, pe un ton rugător ironic, ai milă și păzește-mă de apă.

El râse și se ridică în picioare cu eleganță. Îi atinse nasul cu degetul.

—Oare mereu vei avea un citat mai bun decât al meu? Ai petrecut prea mult timp îngropată în cărți, doamna mea.

—Se pare că asta este o instruire minunată pentru căsnicie, domnule.

—Cred că doar pentru mine. Se lăsă din nou pe iarbă lângă cărți. Vino și stai lângă mine, Beth.

Înainte stătuseră la câțiva metri distanță, însă nu era deloc neobișnuit să stea unul lângă celălalt. Însă acum Beth simți un oarecare înțeles în cererea lui. Știa foarte bine că aceea era ultima lor zi acolo. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, însă sperând să-și păstreze calmul exterior, Beth făcu ce i se ceruse. Chiar când se așează pe pătură, el își aruncă pălăria și veni să-și sprijine capul în poala ei.

—Citește-mi tu, spuse el, închizând ochii.

Greutatea lui pe coapsele ei o înfierbânta. Gura îi era atât de uscată încât se îndoia că putea articula ceva coerent. Însă așa putea să-l studieze, cum stătea întins în fața ei, în toată frumusețea și puterea lui, ca o ofrandă pe un altar. Degetele ei tânjeau să se joace în buclele lui aurii care se revărsau peste fruntea netedă, să-i mângâie nasul drept până la curba elegantă a buzelor lui pline. Ochii lui albaștri se deschiseră, iar el o provocă.

—Nu vrei?

—Ba da, sigur, răspunse ea în grabă, fără să știe sigur de ce era atât de important să nege efectul pe care îl avea asupra ei, pe care el cu siguranță știa că îl avea.

Luă noul volum al domnului Coleridge cu degetele tremurând și începu să citească:

—„În Xanadu, să fie înălțat/ Al plăcerii măreț dom
Kubla Khan a ordonat...”

Cu toate că era o lucrare ciudată, păruse destul de nevinovată la prima citire. Acum, cu trupul soțului ei întins în fața ei, cu capul lui frumos rezemat de abdomenul ei, poemul căpăta un nou înțeles. Vocea ei tremura ușor în timp ce continua să citească:

– „De parcă-ntreg pământul gâfâia greoi...”

Însă ultimele versuri avură cel mai mare impact asupra ei: „Un cerc împrejurul lui de trei ori țese/ Și-nchide-ți ochii cu o dulce spaimă/ Căci miere-nrourată a gustat/ Și laptele din rai lui setea i-a secat.”

Iar el comentă fără să deschidă ochii:

– O descriere perfectă a aristocrației răsfățate, însă bietul Samuel cred că nu la asta se referea. Ochii tăi sunt închiși, frumoasa mea?

– Nu, recunosc ea, căci încă se desfăta cu frumusețea lui.

– „Ai grijă! Ai grijă!” cită el dintr-un vers anterior. Ochii lui se deschiseră și îi țintui privirea. „Căci alătura de mine ești aici, pe malurile/ Acestui râu frumos, prietenă a sufletului meu.”

Vrăjită de privirea lui, Beth își linse buzele.

– Nu recunosc citatul.

El se ridică în picioare, lăsând un fior în locul în care stătuse.

– Wordsworth, desigur, însă nu-mi amintesc exact poezia. El îi întinse o mână și o ajută să se ridice. Beth ar fi dorit să îl întrebe dacă ea era prietena lui, dacă ea pentru el era doar o prietenă. Încă un vers din Wordsworth îi veni tulburător în minte: „Ciudate pasiuni deodată m-au cuprins...”

El îi opri mâna într-a lui și recită:

– „Femeie desăvârșită, plină de noblețe. Să prevină, să aline, porunci să dea.”

Părea descrierea unei mame, chiar a unei guvernante.

– Nu cred că îmi doresc să fiu o astfel de femeie, protestă Beth.

– Nu? M-am gândit că acesta e idealul lui Wollstonecraft. Înseamnă că o să-ți placă mai mult următoarele două versuri. „Și totuși, Spirit liber și strălucitor/ Înconjurat aievea de lumina unui înger”. Îngerășul meu, cred că e vremea să ne întoarcem acasă.

Se aplecă și luă cărțile și pătura, lăsând-o pe Beth enervant de nemulțumită. În timp ce se îndreptau spre casă, recunoscuseră faptul că acea prietenie, acea virtute, acea vorbărie despre spirite și îngeri care ar fi extaziat-o pe Laura Montreville, o înfuriau. De ce? Pentru că gândurile sale erau îndreptate constant asupra unor lucruri mai pământești. Oare cât o s-o mai țină așa, precum Wordsworth și sora lui devotată, Dorothy? Pentru că, în ciuda legăturii lor ciudate de familie, frate și soră totuși nu erau. Oare el chiar aștepta ca ea să facă primul pas? Era nedrept. Ea habar nu avea ce să facă.

În noaptea aceea, ultima lor noapte la Hartwell, Beth sugera o plimbare sub clar de lună. Era o seară perfectă de iunie, iar luna plină strălucea deasupra lor. Din nou, lumina dădea buclelor lui o sclipire argintie, iar Beth își aminti de noaptea de la Belcraven și de degetul acela pe sfîrcul ei. Tremură, însă de data aceasta nu de teamă sau de silă.

— Ți-e frig? întrebă el grijuliu.

— Nu, bineînțeles că nu. A fost doar un fior.

Se plimbau pe aleea cu salcâmi, iar florile lungi și galbene îi înconjurau, umplând aerul cu parfumul lor. Beth oftă.

— O să-ți pară rău că te întorci în oraș? întrebă el.

— Da, puțin. Acest templu al vieții e mai pe gustul meu, însă știu că trebuie să plecăm.

— Când se termină sezonul ne putem întoarce aici dacă vrei.

— Ce-ai fi făcut în mod normal?

El ridică din umeri.

— Aș fi mers o vreme la Brighton. Apoi la Belcraven. Mi-aș fi vizitat prietenii.

— Ți-e dor de prietenii tăi? întrebă Beth curioasă.

El zâmbi, cu dinții albi strălucind în lumina lunii.

— Am o nouă prietenă.

— Și nu te deranjează? întrebă ea.

— Să am o prietenă?

— Să ai doar o prietenă.

El o întoarse cu blândețe.

— Ți se pare că înnebunesc de supărare? întrebă el. Sunt capabil să mă bucur de compania unei femei fără să îi cer mai mult.

Beth ridică brațele neajutorată, apoi le lăsă să cadă.

— Nu știu nimic.

El îi prinse ușor bărbia și o ridică, studiindu-i chipul.

— Beth, nu vreau să te tachinez. Dacă mă vrei, tot ce trebuie să faci e să spui.

Ea îl privi lung, încercând să-i citească pe chip cele mai secrete gânduri.

— Nu știu.

Nu văzu la el nici urmă de regret sau de furie. El zâmbi și o sărută ușor pe buze.

— Când vei ști, va trebui doar să-mi spui. Îi trecu mâna pe după brațul lui și se întoarseră acasă.

Când ajunseră la ușile franțuzești prin care ieșiseră, pentru Beth gândul că pur și simplu vor merge în camere separate, așa cum făcuseră în fiecare noapte, deveni de neîndurat.

— Lucien, sărută-mă, spuse ea brusc.

El se opri și o privi, zâmbind, cu căldură în ochi.

— Așa cum o sărută un servitor pe o servitoare? Sigur, de ce nu?

Își lăsă mâinile pe umerii ei și le lăsă să lunece, moi precum o catifea caldă, pe gâtul ei, până la ceafă. Beth închise ochii ca să-i savureze atingerea și îi simți degetul mare mângâindu-i ușor obrazul, în timp ce se apropie de ea, lipindu-și trupul de al ei.

— Beth, îmbrățișează-mă, șopti el.

Ea îl cuprinse și, condusă de o dorință nebănuită, îl trase plină de pasiune lângă ea. Brațele lui o strânsură ca și când amândoi ar fi devenit un singur trup. Îi lăsă capul pe spate și își apăsă buzele pe ale ei, iar acea atingere

deveni un punct de lumină care ardea în întunericul din spatele ochilor ei. El pe de-a-ntregul – brațele, trupul, sufletul și mintea lui – părea să danseze în jurul ei și al acelui punct de contact.

Când buzele lui se desprinseră ușor de pe ale ei, totul se învârtea încă. Gura lui coborî încet și umed pe gâtul ei, iar mâinile lui îi mângâiară coastele și se opriră pe sânii ei. Un fior de răspuns îi străbătu ființa. Trupul ei ușuratic simțea plăcere, însă mintea ei se înspăimântă. Se simțea ca o persoană care ceruse o ploaie blândă și primise un potop.

Ușile franțuzești se deschiseră și îi loviră.

Se desprinseră unul de celălalt și se întoarseră imediat, văzând chipul îngrozit al majordomului.

– Domnule, doamnă, vă rog să mă iertați! Omul cu chipul înroșit dispăru.

Beth și Lucien se priviră și izbucniră în râs. Însă Beth își simțea chipul arzând. Niciodată în viața ei nu fusese atât de stânjenită. Își aranjă în grabă corsetul.

– Probabil a crezut că într-adevăr eram un lacheu cu o servitoare în tufiș, chicoti Lucien. Ei bine, așa ne-am stabilit reputația de romantici.

O privi, încă zâmbind, dar gânditor. Ea vedea pasiunea în ochii lui și totuși putuse să se controleze, iar ea era recunoscătoare pentru asta. Cineva trebuia să se controleze în aceste ape tulburi, altfel s-ar fi înecat cu siguranță. Însă nu-și dorea decât să fie din nou în brațele lui. El nu se apropie iar de ea, ci se mulțumi să-i țină ușa ca să intre, apoi închise în urma lor.

Traversară salonașul și ajunseră într-o încăpere mică. El luă felinarul pregătit și o luă înainte pe scări. Felinarul arunca un glob de lumină în bezna casei tăcute, ca și când ei ar fi trăit singuri, în propriul lor cerc magic. Cu toate că erau despărțiți, Beth îl simțea ca și când s-ar fi atins. Era sigură că va intra în dormitorul ei și va încheia acea nebunie ametoitoare pe care o începuseră cu acel sărut.

Oare își dorea asta? Ah, nu știa. O înspăimânta și totuși o atrăgea... Însă știa că dorea să se întâmple. Nu mai puteau trăi multă vreme pe muchie de cuțit. Iar după ce se termina, puteau fi relaxați din nou. El intră în dormitorul ei, însă doar ca să așeze felinarul pe o masă. Se întoarse și o văzu pe Beth gândindu-se intens la ce ar trebui să facă.

— Iar pari înspăimântată, spuse el.

Beth încercă să protesteze, însă scoase doar un sunet găuit și neconvingător.

— Fără îndoială e foarte prostesc din partea mea, spuse el cu un zâmbet capricios, însă când te voi iubi pentru prima dată, îngerul meu, vreau ca soția mea să fie din nou acea scorpie focoasă care m-a făcut maimuță.

Ea îl privi neajutorată în timp ce se îndrepta spre ușă. El se întoarse și îi făcu cu ochiul.

— Asta m-ar putea seduce dacă ai vrea să încerci.

În acel moment, stârmită profund de umorul din ochii lui albaștri și sub impulsul unor forțe ciudate din interiorul ei, Beth ar fi încercat, dacă ar fi știut ce să facă. În timp ce se chinuia să scoată o remarcă provocatoare, el ieși în tăcere. Beth se prăbuși tristă pe pat și îi dădu dreptate. În noaptea nunții lor o numise pasăre rănită și, cu toate că perioada de la Hartwell fusese o vreme de vindecare, ea încă se simțea rănită în suflet. Nu îi mai era teamă de el, însă nu mai simțea nevoia să îl numească maimuțoi. Dacă aceea era Beth pe care o dorea el, mai avea nevoie de timp.

Nu ar fi îndurat să-l dezamăgească.

capitolul 16

Lucien preferă să călătorească pe lângă trăsură. În ciuda felului în care evoluase prietenia lor superficială, era exact ca prima călătorie pe care o făcuseră împreună, iar prăpastia dintre ei era aproape la fel de mare. În timpul călătoriei de la Cheltenham, Beth citise *Stăpânirea de sine*, însă nu mai avea chef de Laura Montreville. Ce legătură avea căutarea aceea seacă a virtuții fără pată cu acea... pasiune zguduitoare? Preferă să petreacă acele ore pierdută în gânduri.

Simțea că e pe cale să obțină ceva foarte prețios. Se gândi că era, poate, vorba de acea prietenie ideală dintr-o căsnicie. Însă își imaginase că era diferită de acele pasiuni mai lumești și poate chiar era pusă în pericol de acestea. Acum vedea că era chiar invers. Faptul că aveau o căsnicie incompletă forma o barieră în calea armoniei totale. Trebuia să fie atentă și să nu lase slăbiciunile triviale din partea lui sau a ei să îi influențeze. Râse de acea nebulie. După ani întregi în care le sfătuiseră pe fete să se ferească de bărbați, i se părea ridicol că nu era în stare să-l atragă în patul ei pe propriul soț.

Ducele și ducesa îi întâmpinară la Casa Belcraven. Lui Beth i se păru că vede priviri îngrijorate, mai ales din partea ducesei, însă părinții lui Lucien erau prea politicoși ca să fie direcți, iar între ea și Lucien era o naturalețe ce îi liniștea.

Odată ajunsă în dormitorul ei, Beth se gândi la ușile deschise dintre ea și soțul ei. Doar garderoba ei stătea între cele două camere. Nu era o distanță mare și totuși păreau la mare depărtare. N-ar trebui să fie prea greu să treacă pur și simplu de acele uși în noaptea aceea

și să spună: „Lucien, fă dragoste cu mine“. Dar nu putea. Trebuia să se gândească la o metodă mai subtilă. Ce păcat că nu existau manuale de seducție.

Un ciocănit la ușă o făcu să tresară. La semnul ei, Redcliff se duse să deschidă. Inima lui Beth bătea cu putere, chiar dacă știa că era foarte puțin probabil ca el să vină să o seducă ziua în amiaza mare. Se schimbase din hainele de călărie prăfuite în haine formale de oraș – pantaloni, cizme lungi, jachetă de culoare închisă și, pentru prima dată în zece zile, lavalieră.

–Din nou în temniță, remarcă el, văzând că ochii ei o observase. Nu știu de ce femeile se plâng de modă. Măcar voi nu trebuie să vă sugrumați și să purtați așa ceva pe caniculă.

–Adevărat. Însă nici voi nu trebuie să vă îmbrăcați doar cu un strat subțire de mătase la jumătatea lui ianuarie.

–Ar trebui să ne transformăm în niște excentrici și să dezvoltăm un stil nou și rațional de îmbrăcăminte. Mă întreb cum ar trebui să arate.

Beth se gândi la asta.

–Nu văd de ce bărbații nu pot să aibă haine de vară croite din bumbac, cu guler jos și deschis, așa cum au doamnele. Pantalonii largi deja sunt la modă și par foarte comozi.

–Dacă vrei părerea mea, ar arăta ridicol... Însă doamnele ar putea să-și croiască rochiile de bal de iarnă din lână și catifea, cu pelerină cu glugă, pregătite pentru vremea ploioasă.

–O să desenez una astăzi. Și totuși, sugeră ea jucăuș, ar fi mai simplu dacă femeile ar purta pantaloni iarna, iar bărbații fustă vară.

–Ar arăta foarte ciudat la Almack's, spuse el, izbucnind în râs.

Beth ridică sprânceană.

—Nu ți-aș stârni interesul într-un veșmânt ca o togă, din muselină cu model, poate chiar cu blazonul tău brodat în jurul tivului?

—În zilele cele mai fierbinți de vară m-ai interesa foarte mult în așa ceva. Dar cum am mai călări?

—Romanii reușeau, la fel și bărbații din Evul Mediu. Nobilii tăi strămoși de Vaux care au venit după cucerire, purtau fără îndoială fustă. Și iată că scoțienii au păstrat tradiția.

El întinse o mână.

—Gata. Mă predau. De fapt, o să mă retrag cât încă mai pot. Ai tot ce îți trebuie?

—Da, sigur. Mergi în oraș?

—Doar un pic. Deveni serios. După cum spune ducele, se așteaptă de pe o zi pe alta o întâlnire între Napoleon și aliați. E posibil să se întâmple chiar acum, însă nu avem vreo veste. Vreau să aflu ce se întâmplă.

Beth simți un fior la gândul că, chiar și atunci, în acel moment aparent liniștit, soarta Europei era în pericol. Undeva în Belgia tunurile bubuiau, iar oamenii mureau. Poate bărbați pe care și ei îi cunoșteau.

—Da, du-te și află vești.

El o sărută pe obraz și ieși. Beth se gândi la veselul vi-conte Amleigh și la Darius Debenham și se rugă pentru siguranța lor, pentru siguranța tuturor. Însă era o prostie. Cum putea exista siguranță în război? În ciuda rugăciunilor spuse în biserici în fiecare duminică, nu își dădea seama cum ar fi putut Dumnezeu să aibă vreun rol în război. Ce ciudat că, cu toate că acum bătălia era în toi, tot nu aflau vești despre ea timp de zile întregi și dura chiar și mai mult înainte să ajungă informații clare despre victime.

Nu avea ce să facă decât să-și vadă de propria viață. Se gândi cu tristețe că Lucien avea să se întâlnească cu prietenii și cunoscuții lui. Ea nu avea prieteni deloc și prea puțini cunoscuți. Se gândi că va primi vizite de îndată

ce se afla că s-au întors în oraș, dar erau doar străini curioși, iar ea se săturase de acel stil de viață artificial.

Își aminti de Eleanor Delaney. Îi plăcuse acea femeie și fusese atrasă, în felul cel mai respectabil, de soțul ei. Se întrebă dacă mai erau în oraș, căci o invitaseră pe la ei. Și pentru că erau prietenii lui, poate că Lucien avea să o ducă acolo. Însă Beth descoperi că găsea cu greu timp pentru vizite informale. Ducea se invită la ceai în budoarul ei și curând o întrebă dacă era în stare să reia întreaga viață socială. Când Beth aprobă cu șovăială, ducea îi făcu un program copleșitor.

—A mai rămas atât de puțin timp, explică ea cu un zâmbet apologetic, și trebuie să îți consolidăm statutul. La urma urmei, dacă ești însărcinată o să ieși din circuit o vreme.

Beth simți cum roșește la imposibilitatea acelui lucru, însă ducea interpretă asta drept modestie.

—Nu e imposibil, spuse ea vesel, iar tu trebuie să fii prezentată cât încă mai ai talia subțire. Ai văzut rochia?

—Nu, doamnă, răspunse Beth amețită.

—Am vorbit despre asta, spuse ducea, însă încearcă să vorbești cu o mireasă înainte de nuntă... Ridică mâinile într-un gest tipic galic. Am hotărât să refacem rochia de curte a Joannei pentru tine, nu-ți amintești? Oricum e ridicol, căci nu mai ai ocazia să porți a doua oară acele haine. Vino, am lăsat-o în camera alăturată, să nu fie în calea tuturor.

Redcliff deschise ușile, iar ele traversară budoarul lui Beth și intrară într-un dormitor alăturat nefolosit. Acolo se afla un mică movilă acoperită. Redcliff dădu la o parte învelitoarea și scoase la iveală rochia cea mai cochetă, mai frumoasă și mai ridicolă pe care o văzuse Beth vreodată.

Corsetul era croit în stil vechi până la talie, iar fusta se răspândea extrem de amplă în jur. Materialul era o mătase

albastră și delicată, cu model, împodobită cu broderie de perle.

— Iar eu vorbeam cu Lucien despre rochii raționale, spuse Beth încet.

— Da? întrebă surprinsă ducesa. Nu e nimic rațional în treburile de la curte, draga mea. Lucien urăște să meargă acolo.

— De ce? întrebă Beth.

— Din cauza perucilor.

— Perucilor?

— Totul e după stilul vechi. Domnii trebuie să fie pudrați și pentru că foarte puțini mai au părul suficient de lung cât să-și prindă coadă, sunt obligați să poarte peruci. Ducea îi făcu semn lui Redcliff să acopere rochia. Trebuie să faci repetiții îmbrăcată cu rochia.

— Și chiar trebuie să fii prezentată? întrebă Beth. Nu sunt o tânără abia intrată în societate, iar aceste lucruri nu mă interesează.

— Asta nu are nici o legătură, Elizabeth, răspunse ducesa aspru. Suveranul trebuie informat în privința tuturor schimbărilor importante din viața noastră. Nu degeaba Lucien și Belcraven sunt numiți formal de suveran drept „vărul nostru iubit și de încredere“.

În ciuda principiilor sale egalitare, Beth fu copleșită de ideea că monarhul ar putea fi interesat de viața ei. De asemenea, își spuse că să fie prezentată în salonul reginei era emoționant, dar și înspăimântător.

— Nu am nici cea mai vagă idee ce trebuie să fac, zise ea.

— Ah, e destul de simplu, rosti ducesa pe un ton firesc, când se întoarseră în budoarul lui Beth. O plecăciune formală — iar tu te pricepi foarte bine la plecăciunile de curte —, câteva cuvinte dacă ți se face onoarea... Deja se gândea la alte lucruri și privea teancul de invitații pe care le adusese cu ea. Vom merge la Almack's și la balul lui Lady Bessington, spuse ea în timp ce răscolea prin teanc. Unele sunt

pentru tine, în aşteptarea întoarcerii tale. I le dădu. Poate îţi recunoşti amici pe care eu nu-i ştiu.

—Mă îndoiesc, spuse Beth, dar se uită, totuşi, prin hârtii. Nu, nimeni important. Speram să dau peste o prietenă, două de la domnişoara Mallory, însă nu s-a întâmplat. O să merg la evenimentele pe care le alegeţi.

—Dacă îmi poţi da nişte nume ale prietenelor tale, Elizabeth, aş putea să mă interesez. Poate nu sunt în cercul nostru, şi totuşi sunt acceptabile.

Beth îi dădu ducesei numele a cinci fete, acum femei, însă fără mari speranţe. Ştia că două dintre ele se căsătoriseră cu bărbaţi din armată şi era puţin probabil să se afle în Londra. Dintre celelalte trei, doar una, Isabel Creighton, se căsătorise cu un nobil, însă Beth nu mai ştia nimic de ea de ani buni.

Ducesa spuse apoi că Beth ar trebui să aibă timp pentru ea înainte de cină. Pentru seară era plănuită o vizită la teatrul Drury Lane. Ducesa dorea ca Beth să se odihnească, însă ea preferă să rămână în budoarul ei privat şi să continue să citească *Stăpânirea de sine*. La urma urmei, îi promisese mătuşii Emma o evaluare critică, şi se săturase atât de mult de acea carte, încât dorea să scape de ea. Sentimentele exprimate acolo nu se împăcau deloc cu realitatea situaţiei ei. Cândva, când era o ignorantă, ar fi considerat de înţeles încercarea Laurei de a căuta bărbatul perfect. Acum se îndoia că asemenea om exista, iar dacă exista, bănuia că traiul cu un astfel de bărbat ar fi fost foarte dificil. Ar fi fost un efort mult prea mare să se poarte conform standardelor lui. Mai mult, după ce făcuse primii paşi stângaci în lumea pasiunii, Beth nu mai avea încredere în acea evaluare „controlată” a candidatelor la căsătorie.

Beth ştia, cu vinovăţie, că Mary Wollstonecraft considerase pasiunea drept o bază foarte şubredă pentru căsnicie, însă, cu siguranţă, trebuia să conţină şi treburi ale inimii, nu doar ale minţii. Se gândi la detaliile mai intime

ale vieții lui Mary Wollstonecraft, care fuseseră întotdeauna poleite cu tact de mătușa Emma. La urma urmei, Mary Wollstonecraft trăise mulți ani cu iubitul ei, Gilbert Imlay, căruia îi născuse un copil, și încercase să se sinucidă când relația lor începuse să se destrame. Nu prea vedea stăpânire de sine acolo.

Laura, se gândi Beth cu amărăciune, ar fi fost fără îndoială încântată să fie descrisă drept „Femeie desăvârșită, plină de noblețe. Să prevină, să aline, porunci să dea.” Însă Beth se gândise permanent la acel citat și începea să se întrebe dacă nu cumva era o insultă subtilă sau cel puțin o nemulțumire. Cu siguranță, Lucien își dorea o femeie perfectă drept soție la fel de puțin precum își dorea ea un bărbat perfect drept soț.

Se chinuia să citească, displăcând-o pe Laura din ce în ce mai mult cu fiecare pagină, când Marleigh anunță un musafir.

–Doamnă, vă caută o tânără. Nu e însoțită, însă e respectabilă. Domnișoara Clarissa Greystone.

–Clarissa! exclamă Beth încântată. Cât de minunat. Te rog adu-o aici.

Clarissa nu îi era chiar prietenă, dat fiind faptul că îi fusese elevă și era cu șase ani mai mică decât ea, dar era o tânără serioasă și o companie mult mai plăcută decât Laura Montreville. Totuși, când intră observă ceva forțat și fragil în felul de a fi al fetei. Era îmbrăcată într-o rochie scumpă de batist, cu o bonetă la modă pe cap, dovadă că situația financiară a familiei ei se îmbunătățise, însă nu părea fericită.

–Clarissa, spuse Beth. Ce bine îmi pare să te văd. Deci te bucuri de sezon până la urmă.

–Da, răspunse Clarissa încet.

Beth comandă ceai și îi făcu semn să se așeze.

–Și te distrezi? întrebă ea.

Clarissa așteptă până când ușa se închise după Marleigh, apoi căzu în genunchi lângă scaunul lui Beth.

—Nu! Oh, domnișoară Armitage... adică doamnă. Vă rog, ajutați-mă!

Beth o ridică pe fată.

—Clarissa, ce s-a întâmplat?

—Sunt... sunt obligată să mă mărit.

Beth o trase pe fată pe o canapea și se așeză lângă ea.

—Căsătoria e ceva obișnuit pentru cele mai multe femei, draga mea, spuse ea. După cum vezi, chiar și eu am făcut-o.

—Dar dumneavoastră v-ați căsătorit cu marchizul de Arden, plânse Clarissa, în timp ce eu trebuie să mă mărit cu lordul Deveril!

—Deveril! exclamă Beth cu oroare.

Clarissa își îngropă fața în mâini.

—Se pare că îl cunoașteți. Domnișoară... doamnă, nu pot! Nici dacă asta ar însemna să salvez lumea de la potop! Scotoci brusc în poșetă și scoase o foaie de hârtie. Mi-a dat asta.

Beth o despături și citi literele negre și greoaie. Era o listă de reguli pentru soția lui, care presupuneau supunere completă și explicau care sunt pedepsele pentru neascultare, cele mai multe fiind fizice. Păreau regulile celei mai aspre case de corecție. Beth rămase împietrită.

—Îmi dau seama cum trebuie să te simți... Se întoarce Marleigh. Încearcă să te aduni, draga mea.

Intrarea majordomului urmat de o servitoare care aducea o tavă cu prăjituri îi dădu lui Beth timp să se adune. Ce încurcătură. Însă nu ar fi putut-o abandona pe copilă. Și ea trecuse prin nefericirea unei căsătorii obligate, însă fu nevoită să admită că bărbatul cu care se măritase ea avea multe calități. Dar să fii obligată să te măriți cu lordul Deveril! Problema îi stârnea sentimente personale. Pe de o parte, era recunoscătoare că soarta fusese mai blândă cu ea. Pe de altă parte, își dădu seama că ducele tot ar fi obligat-o, chiar dacă fiul său ar fi fost un imbecil sau alt Deveril. Turnă ceai și îl îndulci.

—Haide, Clarissa, bea asta și să stăm de vorbă.

Fata sorbi băutura, apoi lăsă ceașca jos, încleștându-și degetele.

—Părinții mei nu au nici urmă de milă. I-am implorat! Însă tatăl meu... E pasionat de jocuri de noroc. Am rămas fără nimic și mai am doi frați... Mama spune că e datoria fiicei.

—Nu e datoria fiicei să se mărite cu lordul Deveril, spuse Beth cu hotărâre. Dacă trebuie să te căsătorești, sigur se va găsi o partidă mai bună. Cu toate acestea, chiar în timp ce rostea acele cuvinte, Beth știa că nu avea dreptate. Pentru o partidă bună era nevoie de zestre. Doar cei ca lordul Deveril ar plăti o mireasă. Iar Clarissa nu era vreo frumusețe. Avea un chip prelung și gura mare, și părul roșcat și ciufulit. Da, avea o personalitate puternică și atunci avea tinerețea de partea ei, însă nu era genul care să-l facă pe un bărbat să uite de avantajele unei zestre frumoase.

—Căsătoria e iminentă? întrebă Beth.

Clarissa scutură din cap.

—Logodna va fi anunțată săptămâna viitoare, iar nunta va fi în septembrie.

Beth luă mâinile fetei într-ale sale.

—O să te ajut, Clarissa. Nu știu încă ce putem face, dar vom găsi o soluție.

Clarissa schiță un zâmbet.

—Oh, doamnă!

—Și cred că ar trebui să mă strigi Beth. La urma urmei, conspirăm împreună.

Clarissa se liniști, ca și când i s-ar fi luat o mare povară de pe umeri. Când fata plecă, Beth se simțea ca și când povara ar fi trecut pe propriii umeri. Clarissa avea o soartă îngrozitoare, însă Beth habar n-avea cum ar fi putut schimba situația. Clarissa lăsase regulile scrise de lordul Deveril pe fotoliu, iar Beth ridică hârtia. Le reciti și deveni și mai hotărâtă. Spaima Clarissei era justificată; nici o femeie demnă nu putea să rămână cu mâinile în sân

și să permită aproape o viață întreagă de viol și sclavagism legal. Beth nu putuse lupta în propria soartă, însă putea lupta pentru Clarissa. Lăsă gânditoare foaia de hârtie între paginile cărții ei.

Asta îi aminti de Robin Babson. Fusese atât de prinsă în propria nefericire, încât uitase de săptămâni întregi să se mai gândească la băiat. Sună după Redcliff și ieșiră în zona din spatele pieței, unde toate conacele își țineau caii și trăsurile. În grajdurile Belcraven era loc doar pentru vreo zece cai și trei trăsură. Destul de modest după standardele de Vaux, se gândi Beth sec. Doar taxele plătite de familia Belcraven pentru cai și trăsură i-ar ruina pe cei mai mulți oameni. Își spuse că trebuia să nu mai gândească într-un fel atât de acru și se duse să-și vadă calul, care tocmai fusese adus de la Hartwell. Dumnezeu știe când va mai putea să o călărească iar pe Stella.

În tot acest timp, Beth îl pândi pe Robin. Într-un final, acesta apărură dintr-un grajd, cu o găleată în mână. Fluiera și părea sănătos tun.

—Robin, începu Beth.

El se întoarse curios, apoi lăsă găleata jos și duse mâna la frunte.

—Doamnă.

Beth veni spre el, conștientă de dezacordul lui Redcliff.

—Nu eram sigură că-ți vei aminti de mine, spuse ea.

—Sigur că-mi aduc aminte, spuse el cu îngâmfare. V-am văzut plecând după nuntă, nu-i așa? A fost foarte frumos.

Beth rămase surprinsă.

—Vrei să spui că ai fost la nuntă?

—Nu chiar! exclamă el, făcând ochii mari. Nu, doamnă. Ni s-a oferit un ospăț a doua zi. La toți slujbașii. A fost al dracu' dă frumos. Mă iertați, doamnă. Însă nu părea prea afectat de limbajul pe care-l folosea. Lucien avea dreptate. Era un mic ticălos.

Beth era mulțumită. Nici urmă de tragedie. Chiar atunci, în curte apărură un bărbat. Beth se gândi că era

grăjdarul-șef. Acesta nu spuse nimic, însă era clar că nu era de acord.

– Cred că mai bine te duci la treabă, Robin, spuse ea.

Băiatul îi aruncă o privire obraznică șefului său și făcu cu ochiul.

– Aveți dreptate. Numa' bine, doamnă.

– Mulțumesc, Robin.

Își văzu de drum fluierând, iar Beth se întoarse acasă cu o grijă în minus. Dar asta nu rezolva cu nimic problema Clarisei, iar când analiză situația mai bine se îngrijoră și mai mult. Era puțin probabil ca părinții Clarisei să renunțe la planul lor, dacă nu se ivea altă cale care să-i scoată din necaz. Asta însemna bani sau un bărbat mai bun și la fel de generos, se gândi Beth. Iar ea nu putea să găsească nici una, nici alta. Își dădu seama că marchizul ar fi putut, însă va înțelege oare nefericirea Clarisei? Ducele sau ducesa? Chiar dacă își dădeau seama de enormitatea acelei legături, se îndoia că s-ar fi băgat între o fiică și părinți. Ar fi fost ilegal. Când se pregătea pentru cină, Beth încă nu găsisese vreo soluție pentru problemele Clarisei.

Lucien se întoarse acasă fără vreo veste clară în privința planurilor lui Napoleon. Faptul că Bonaparte impusese embargo asupra porturilor franceze, împiedicând bunurile, oamenii și veștile să iasă din țară, prevestea doar rele. Toți păreau să fie convinși că războiul avea să înceapă de pe o zi pe alta. Prețurile de la bursă fluctuau nebunește odată cu fiecare zvon.

În ciuda acestui fapt, viața mergea, totuși, mai departe, iar sezonul ajunsese la ultimele sale săptămâni. Chiar și veștile de la Bruxelles erau mai mult despre baluri și petreceri decât despre război. Lui Beth i se părea extraordinar. În acea seară se duseră la teatrul Drury Lane să vadă *Othello*. Era prima dată când Beth mergea la acel teatru și privi în jur căutând păsări în cușcă, dar nu găsi nimic. Poate că Deveril spusese doar vorbe în vânt.

Marele Kean îl juca pe Iago cu o viclenie amenințătoare. Actrița care juca rolul Desdemonei era o apariție fantomatică, cu păr alb și moale care îi cădea în valuri pe umeri, iar rochia ei era albă cu argintiu, plină de stele sclipitoare. La piesă fuseseră adăugate câteva replici despre această explozie de alb, care contrasta cu negreala maurului.

Beth considerase întotdeauna că Desdemona era un rol interesant – imaginea femeii nedreptățite, căreia i s-a călcat în picioare reputația. Pentru prima dată văzu asemenea cu propria ei situație, cu diferența că ea își distrusese singură reputația, iar ea și soțul ei reușiseră cumva să îndrepte lucrurile. Tremură ușor la finalul piesei, când Othello își sugrumă soția într-un acces de gelozie. Avea noroc că ea și Lucien erau mai raționali și cu mai multă stăpânire de sine decât personajele de pe scenă.

Însă Beth admiră prestația actriței, care dăduse acelui rol inteligență și demnitate. Beth se uită în program și văzu că actrița se numea Blanche Hardcastle. După numele ei era scris între paranteze „Porumbița Albă de la Drury Lane”. Și simți un fior pe șira spinării. Fără să facă vreo mișcare, Beth îi aruncă o privire soțului ei. Aceasta era absorbit de piesă, însă nimic de pe chipul lui nu trăda implicare personală. Să fi avut totuși sens vorbele lui Deveril?

Apoi Desdemona pluti într-un dans executat cu o fluiditate uimitoare a mișcărilor și cu eleganță clasică. Beth își privi din nou soțul, și un fior rece îi străbătu trupul. Zâmbetul de pe fața lui trăda un om îndrăgostit nebunește. Oare aici dispăruse, de fapt, în acea după-amiază în asemenea grabă și nu după vești? Din care aflase remarcabil de puține.

Beth o privi din nou pe ființa minunată de pe scenă. Nu-l putea învinovăți pe vreun bărbat pentru că iubea asemenea frumusețe. Cum ar fi putut interesul lui Lucien față de Beth Armitage să fie ceva mai mult decât datorie

cînd îl aștepta Porumbița Albă? Datorie conjugală. Cu vintele pe care le folosisese chiar el. Cu toate că în trecut lui Beth nu i-ar fi părut, acum ideea de a fi dusă în patul conjugal din *datorie* era de neîndurat. Oare motivele lui atît de grijulii pentru amânarea consumării căsniciei lor fuseseră doar invenții politicoase pentru a-i ascunde lipsa de dorință? La urma urmei, în acea ultimă noapte dorința ei fusese cît se poate de clară și amîndoi știau că el ar fi putut să o facă să treacă peste toate temerile dacă ar fi încercat...

Durerea pe care o simțea Beth era atît de profundă, încît rămase surprinsă că el nu o sesiza. Însă cum putea să-i ceară să fie sensibil la durerile ei ascunse cînd adevărata lui dragoste se mișca atît de fluid pe scenă chiar în fața ochilor lui? Cît de siropoasă o considerase probabil, se gîndi Beth, cînd de fapt tot ce își dorise el era să se întoarcă la prietenii lui adevărați și la dragostea lui adevărată. Dacă ar fi putut, Beth ar fi fugit și nu l-ar mai fi văzut niciodată pe soțul ei.

Momentul de oroare trecu, așa cum se întîmplă de obicei cu astfel de lucruri. La prima pauză, Beth deja era în stare să discute despre spectacol într-un fel rațional și chiar să îi complimenteze pe actorii principali. Ascultă atent tot ceea ce spunea soțul ei, însă acesta nu zise nimic leșit din comun despre Porumbița Albă.

Apoi reveni și o urmări din nou pe acea femeie, încercînd fără succes să nu mai sesizeze reacțiile pline de căldură ale lui Lucien față de spectacol. Beth era încântată de ea însăși. Se comportă exemplar de-a lungul întregii serii, cu calm, ignorînd pe cît putea nodul dur și rece al durerii care îi cuprinsese inima.

Cînd se întoarseră la Marlborough Square, luară cina. Ducele și ducesa se retraseră, lăsînd-o pe Beth singură cu soțul ei. Ea ridică privirea și observă că o studia gînditor, astfel că, pentru o clipă, se gîndi cu o groază paralizantă

că, dintre toate nopțile, Lucien ar alege-o tocmai pe aceea ca să-și ceară drepturile în pat.

–Pari obosită, spuse el. N-ar fi trebuit să ieșim în oraș chiar din prima seară. Beth, nu trebuie să faci chiar tot ce spunem noi. Dacă nu vrei să intri în hora asta nebunească, spune.

–Ducesa a zis că trebuie să-mi consolidez statutul. Și să fiu prezentată.

–Da, așa este, zâmbi el. Însă asta nu înseamnă socializare constantă. *Maman* e o ființă a extremelor. Ori preferă să trăiască foarte retras la Belcraven sau ajunge ca un uragan în oraș, fără să poată sta locului nici o clipă. Nu trebuie să joci după regulile ei.

–Trebuie să fac ceva, spuse Beth, apoi regretă că scoșese din gură ceva ce semăna a rugămintă pentru compania lui.

–Sunt multe alte evenimente interesante. O să văd ce cursuri sunt programate la institute. Dacă vrei, o să te prezint lui Fanny Ball. E sora unui prieten de-al meu și are înclinații cărturărești.

Din nu se știe ce motiv, nimic din toate astea nu o atrăgea pe Beth. Oare se schimbase atât de mult?

–Nu știu, răspunse ea, apoi adăugă din impuls: Aș vrea să merg în vizită la familia Delaney.

–O idee minunată, zâmbi el. Mâine după-amiază?

–Vor fi acasă? întrebă Beth, referindu-se la înțeleșul formal.

–Nu e cazul pentru așa ceva cu Eleanor și Nicholas, răspunse el. Dacă sunt plecați, vom face altceva și îi vizităm altă dată. Poate mergem la Academia Regală. Să-ți cumperi un tablou-două. Dacă te duci la culcare, adăugă el vesel, eu cred că ies pe-afară.

„Și știu exact unde“, se gândi Beth cu amărăciune.

Se părea că avea de ales între a-l târî să-și îndeplinească „obligațiile conjugale“ sau să-l trimită la amanta lui. Cu un zâmbet stângaci alese a doua variantă și se îndreptă

spre camera ei singuratică. La rîndul său, Lucien se duse la club și petrecu un timp foarte plictisitor. Era deprimat de cei care discutau serios despre situația militară și iritat de cei care vorbeau de parcă războiul nici n-ar bate la ușă. În tot acest timp, se întrebă ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi cedat în fața instinctelor sale primare și ar fi dus-o pe Beth în pat și ar fi sedus-o, să o scape de toate fricile.

capitolul 17

În ziua următoare, Beth fu nevoită să recunoască faptul că, în ciuda felului în care își petrecea nopțile, soțul ei își făcea datoria în timpul zilei. După prânz veni să o însoțească la familia Delaney și îi oferî o listă scrisă cu activitățile intelectuale mai interesante care aveau loc în oraș în următoarele câteva săptămâni. Hannah More și Maria Edgeworth urmau să țină discursuri. De asemenea, mai avea loc o prezentare despre sculptura Renașterii și un curs despre modelul de migrație al păsărilor. Ca o indicație că asemenea evenimente erau destinate lumii bune, se mai organiza o întâlnire de literatură și muzică sub patronajul marchizei de Salisbury și al contesei de Jersey.

— Poate ar trebui să mă fac și eu patroană a artelor, spuse ea.

— Dacă vrei...

Beth îi urmări chipul căutând să observe vreo schimbare, vreo aluzie că petrecuse o noapte de pasiune cu amanta lui. Însă nu zări nimic.

— Dacă nu ai nimic împotrivă, spuse el în timp ce ieșeau din camera ei, am putea merge pe jos până pe Lauriston Street. Nu e departe și afară e frumos.

Beth acceptă bucuroasă, însă îi era dificil să înceapă o conversație. Subiectul cel mai la îndemână era piesa la care fuseseră cu o noapte în urmă, dar nu avea de gând să vorbească despre asta.

— N-am mai primit vești despre bătaie, spuse ea într-un final. Era o afirmație stupidă, dat fiind faptul că veștile s-ar fi răspândit imediat ce ar fi apărut.

— Doar zvonuri nebunești. Veștile pe care le-am primit sunt vechi de patru, cinci zile. Cineva răspândea vorba

că toți aliații au pornit deja la luptă. Altul că Napoleon a fost împușcat de propriii oameni. Ambele sunt infirmate de Biroul de Război.

— Oare e posibil să nu se ajungă la război?

— Asta doar dacă cineva chiar îl împușcă pe corsican. E o nebunie că ambiția de nestăvilat a unui singur om poate provoca asemenea distrugere. Atâtea vieți... Tăcu, apoi își continuă drumul în tăcere. Avem acest grup de prieteni, spuse el într-un final. Am fost cu toții la Harrow. Nicholas, Con, Francis, Hal, Dare... Eram doisprezece. Doar zece mai suntem în viață. Hal și-a pierdut brațul. La naiba cu corsicanul!

— Nu sunt toate din vina lui Napoleon, spuse Beth. Hal și-a pierdut brațul în America, iar războiul nu poate fi pus în întregime pe seama lui Bonaparte. La urma urmei, bărbații au nevoie doar de un motiv minor ca să pornească un război.

El îi aruncă o privire iritată, însă râse scurt și spuse:

— Ah, nu. Nu o să intru acum în asemenea subiect. Sunt încântat că vrei să îi cunoști pe cei doi Delaney, spuse el. Cred că o să-ți placă Eleanor, chiar dacă nu e foarte citită. Dacă ești înțeleaptă, nu o să te iei la întrecere în replici cu Nicholas.

— E un geniu? întrebă Beth cu scepticism.

— Nu știu ce este. Nu a ajuns niciodată la universitate. L-a apucat o dorință nebunească de călătorie și s-a dus în niște locuri ciudate. Orice conversație serioasă cu el înseamnă drumuri nebănuite. O dată l-am văzut făcând un preot să rămână fără cuvinte. Nici nu sunt sigur că e creștin, spuse el gânditor.

— Doamne!

Lucien o privi, prefăcându-se uluit.

— Te-am speriat? Depășește limitele astea înguste și conformiste, draga mea.

Beth era șocată. Ea și mătușa Emma pusese ră la îndoială multe lucruri, însă niciodată creștinismul. Ea și Lucien

ajunseră la o casă micuță și frumoasă, care, cel puțin la exterior, nu arăta deloc păgână.

– Atunci ce e? întrebă Beth ușor neliniștită.

Lucien se mulțumi să zâmbească și bătu la ușă. Un majordom foarte manierat le răspunse și zâmbi.

– Bine ați venit, domnule. Stăpânii sunt acasă.

Beth se mai liniștise. Nu era o casă rău famată.

– Foarte bine, spuse Lucien. Draga mea, el este Hollygirt. Hollygirt, ea e soția mea, Lady Arden.

Majordomul făcu o plecăciune.

– Sunt onorat să vă cunosc, doamnă.

Curând văzu că în casa de pe Lauriston Street nr. 8, formalitatea se oprea la majordom. Lucien o conduse pe Beth într-o încăpere spațioasă, care părea mai degrabă salonul fetelor mai mari de la domnișoara Mallory, doar că majoritatea invitaților erau bărbați. Nicholas Delaney stătea pe podea cu doi tineri – un specimen uimitor de chipeș, cu păr roșcat, și altul cu părul auriu-închis, cu nas cârn – care păreau să se joace cu un soldat de jucărie. Alt bărbat, un blond cu oase proeminente, stătea la o masă de lângă fereastră și scria. Hal Beaumont, Eleanor Delaney și o tânără însărcinată stăteau într-un grup și se distrau cu un bebeluș frumos și prietenos. Un bărbat brunet și cu un aer poetic cânta la pian. Ridică privirea când intrară ei și trecu la o versiune chiar reușită a unei fanfare de trompete.

Toți își îndreptară privirea spre ei, iar Beth se trezi brusc într-un vârtej de salutări, prezentări și întrebări. Era ca o familie mare și foarte ciudată. Eleanor o înșfăcă și o trase afară din grup.

– Oricum nu-ți vei aminti cine e fiecare, spuse Eleanor, așa că nu da atenție. Mai bine vino să o cunoști pe Arabel. E mai manierată decât toți ceilalți.

Beth se așeză pe canapea lângă Hal Beaumont, pe care îl vedea pentru prima dată după acea conversație ciudată din grădina cu trandafiri. El îi zâmbi fără ranchiună.

—Arăți foarte bine, Elizabeth. Mi-a părut rău să nu fiu la nuntă. Am avut probleme la moșie.

Aceea fusese scuza lui. Beth văzuse că se ținuse de cu-vânt; acum că era măritată, nu observă nici urmă din acea căldură pe care și-o exprimase atunci.

—Ne-ai lipsit, răspunse ea și adăugă: Trebuie să-ți spun că prefer să fiu strigată Beth.

El păru nedumerit, însă spuse:

—Atunci, Beth să fie...

—Iar eu sunt Amy Laving, spuse fata, ridicând bebelușul. Iar ea e Arabel. O țin mult în brațe, sperând să îl învețe și pe bebelușul meu cum să se poarte. Soțul meu e Peter, cel frumos de pe podea.

Beth privi în acea direcție. Peter Laving era cu siguranță frumos, însă acum că se alăturase și Lucien acelui grup, Beth simți nevoia să-i contrazică afirmația. Dar nu spuse nimic.

—Ce fac acolo? întrebă ea.

—Miles Cavanagh, cel cu părul blond, explică Eleanor, a adus chestia aia ca dar pentru Arabel. Complet nepotrivit pentru o fată, însă Nicholas, desigur, a spus că nu vede nici un motiv pentru care Arabel n-ar putea deveni soldat... Ce om îngrozitor! Nu funcționează. În loc să mărșăluiească, se tot împiedică. A căzut de pe masă și și-a rupt muscheta, iar acum e ținut doar pe podea.

Cineva apăsă butonul, iar soldățulul roșu în obraji sări în față și căzu în nas, dând patetic de câteva ori din picioare. Atenția lui Arabel fu atrasă imediat, iar copilul scoase un țipăt de plăcere și întinse brațele către jucărie. Tatăl ei sări în picioare și veni să o ia în brațe.

—Nu, nu, draguța mea. Învață să rezisti în fața soldaților răniți. Au nenorocit multe fecioare. Rânji către Hal, fără vreo privire ciudată către rana lui, apoi zâmbi peste creștetul copilului către Beth. Bine ai venit. După ce formă de nebunie tânjește sufletul tău? Aici le îndeplinim pe toate.

Beth nu reuși să-și ascundă privirea fugară pe care i-o aruncă lui Lucien și văzu că Nicholas Delaney o surprinse, chiar dacă expresia lui rămase aceeași.

—Nu știu, spuse ea în grabă. Cred că îmi place să rămân sănătoasă la cap.

El îi lăsă imediat copilul în brațe.

—Atunci vorbește cu Arabel. E singura sănătoasă la cap de aici.

Beth nu ținuse niciodată în brațe un copil. Cele mai mici fete de la doamna Mallory aveau șapte ani. Însă copilul știa ce avea de făcut și se cuibări vesel la pieptul ei, cu pumnul mic în gură. Beth o privi pe Eleanor.

—Ce copil frumos.

Eleanor deveni foarte serioasă o clipă.

—Da. Primim daruri prețioase din locuri ciudate. Și imediat zâmbi. Ar trebui să o hrănesc și să o culc. Dacă vreți să mergeți sus, putem lua ceaiul civilizat și în liniște, în timp ce o hrănesc.

Cu toate că ideea o uluia, Beth acceptă; la fel și Amy. Eleanor luă copilul și îl duse la tatăl său, care îl sărută ușor pe buze.

—Somn ușor, fluturaș. Arabel îi zâmbi, dar se întoarse imediat spre mama ei, cu o privire serioasă. Era clar că nevoile stomacului ei începeau să-i strice manierele.

Beth se întrebă dacă toată acea drăgălășenie era cauza sau rezultatul dragostei pe care toți i-o purtau copilului. Nu avea experiența vieții de familie, însă nu își imagina niciodată un tată atât de cald și de iubitor precum Nicholas Delaney. Ochii ei îi căutară pe cei ai lui Lucien. El zâmbi.

—Du-te și învață cum se face. Vreau un copil la fel de fermecător și cuminte precum Arabel.

Beth ridică din sprânceană.

—Am crezut că vrei un moștenitor pentru Belcraven.

—Nu, răspunse el, asta vrea tatăl meu. Eu vreau un set de mici Arabele. Apoi, adăugă el jucăuș, un moștenitor pentru Belcraven.

Din cauza fecioriei ei, lui Beth i se părea că acea discuție purtată într-o cameră plină de străini era mai degrabă o provocare.

—Ce păcat, spuse ea, că bărbații nici nu rămân însărcinați, nici nu nasc copii. Am fi putut împărți greutatea.

Se auzi un hohot de râs, iar Beth profită de ocazie ca să scape și să le prindă din urmă pe Eleanor și Amy.

—Bravo, spuse Eleanor. Uneori bărbații vorbesc ca și când făcutul de copii ar fi la fel de ușor precum coptul pâinii. Ah, Hollygirt, îi spuse ea majordomului care tocmai apăruse. Adu-ne ceaiul în budoarul meu, apoi du-te să vezi ce vor domnii.

Beth petrecu o oră plăcută bând ceai și vorbind. Conversația se desfășură în mare parte despre sarcină și copii, ceea ce nu o deranja. Cândva și ea urma să treacă prin asta, însă în acel moment nu prea își dădea seama cum. Și-ar fi dorit să aibă curajul să le ceară acestor două doamne prietenoase și clar măritate din dragoste sfaturi despre cum să se poarte cu soțul ei, mai exact despre cum să îl facă să vrea să vină în patul ei, dar nu îndrăznea. Când veni vremea de plecare, Eleanor Delaney o îmbrățișă călduros.

—Îmi pare tare bine că ai venit. Trebuie să ne vizitezi din nou. De obicei nu e atâta agitație. Toți vin în oraș ca să afle vești despre război. Peter are un frate în Regimentul 42, iar acolo sunt patru din Companie. Se pare că toți preferă să se adune aici.

—E... e un cămin foarte fericit.

—Da, răspunse Eleanor, așa este. Dar s-a muncit din greu pentru această fericire.

Nu mai adăugă nimic, și totuși acele cuvinte transmiteau un fel de mesaj.

—Vă rog să fiți atenți la mine, domnilor, spuse Nicholas Delaney după ce doamnele părăsiră încăperea. Cei șase bărbați se întoarseră spre el. Lui Eleanor nu-i place prea mult să vorbim despre Deveril. Nici mie nu-mi place prea mult să mă bag iar în necazuri, însă nu putem lăsa un asemenea om să facă ce vrea.

Toți îl aprobară tacit.

—Am analizat situația. E clar că anul acesta are mai mulți bani decât anul trecut. Mă gândesc că a reușit cumva să-i fure Thérèsei Bellaire cea mai mare parte a averii pe care pusese mâna, fapt care mă bucură, însă nu vreau să-l văd prosperând. E genul de om care ar folosi banii ca să facă rău.

—Și cum o să facem să-i luăm banii? întrebă pianistul, lordul Middlethorpe.

—Nu știu, Francis. Tot ce pot să spun e că nu-i ține în bancă și nu face investiții. Cred că ține aurul în cufere, la el în casă.

—Atunci îi spargem casa? rânji Hal Beaumont.

—Nu, răspunse Nicholas Delaney încruntat. Toți cei de aici suntem bărbați respectabili și, în plus, printre noi se află și un membru al Parlamentului.

Blondul cu trăsături frumoase reveni la documentele lui.

—Sunt surd ca un lemn, spuse el.

—Atunci? întrebă Hal.

—Deci, spuse Nicholas, primul lucru pe care l-a făcut Deveril la întoarcerea în Anglia a fost să-și angajeze o echipă de hăndrălai. Îl păzesc destul de bine și pe el, și casa lui. E tentant să-i spargem casa și să-i furăm aurul, însă nu e chiar stilul meu să mă prindă și să mă târască prin tribunale. Caut o metodă mult mai subtilă să-i iau averea.

—Aud zvonuri cum că și-ar folosi o parte din avere ca să-și cumpere o nevastă, spuse lordul Middlethorpe.

—Un motiv în plus ca să-l lăsăm falit, zise Nicholas Delaney. N-ar merita nici măcar o târfă de stradă din Saint Giles.

Stephen Ball, parlamentarul, își recăpătă auzul.

—A fost implicat în moartea acelei fete, în urmă cu câteva luni. Trupul ei a fost găsit în râu. Fusesse abuzată cu sălbăticie. Abia venită de la țară, proaspătă și nevinovată ca un mieluşel. Dar cercetările nu au dus nicăieri. Nici urmă de dovadă concludentă.

—Sau au fost folosiți cu grijă suficienți bani, rosti Lucien furios. Dumnezeu, omul acela chiar e un specimen nenorocit.

—O să-i venim de hac, spuse Nicholas. Nu e grabă.

Învârti soldăţelul, care începu să mărşăluiească, întorcând capul întâi la stînga, apoi la dreapta. Toți chiuiură. Apoi, cu un zgomot puternic și prevestitor, jucăria se opri brusc. Nicholas o ridică de jos.

—Sper că nu e un semn rău, spuse el.

Beth află imediat ce se întoarseră la Casa Belcraven că era așteptată să se plimbe prin parc cu trăsura, împreună cu ducesa. Mai făcuse asta de câteva ori înainte de căsătorie. Se părea că era esențial să îi vadă pe ceilalți și să fie văzută, acum că era marchiză.

Doar ea și ducesa se aflau în trăsura care trecea încet prin protipendadă. Domnii călăreau, mergeau în brișcă sau în cupeu sau se plimbau în apropiere, admirând frumusețile. Trăsura Belcraven se oprea frecvent pentru schimburi de amabilități, iar Beth îi recunoscuse pe câțiva dintre cei pe care îi întâlnise în perioada de dinainte de nuntă. Fu primită cu căldură înapoi în oraș. Începea să se simtă tot mai puțin o intrusă și își dădu seama că marchiza de Arden în care se transformase era o persoană importantă.

Însă și-ar fi dorit să se și simtă importantă. Știa că ar fi fost mai fericită cu stilul de viață simplu și haotic al familiei Delaney.

–Ducesă, cum îi ții minte pe toți acești oameni?

Ducesa făcu semn cu mâna și se înclină în fața unui domn grăsun.

–Uneori ne mai și prefacem. Apropo, acela era Sefton. Oamenii importanți sunt impresionanți în mintea celorlalți. Știi, spuse ducesa, între înclinări ușoare din cap și fluturări din mână, cred că poate ar trebui să mă strigi și tu *maman*, așa cum face Lucien.

Lui Beth i se părea că acea idee era supărătoare. Nu avusese niciodată o mamă în adevăratul sens al cuvântului, dar apoi își dădu seama că îi era foarte ușor să se gândească la ducesa ca la mama ei.

–Aș fi încântată, *maman*, răspunse ea, iar cele două femei schimbă un zâmbet cald. Apoi le văzu pe Clarissa și pe mama ei, însoțite de lordul Deveril. Clarissa îi făcu semn cu mâna lui Beth ca și când ar fi fost o persoană în pragul înecului, însă ducesa abia dacă îi băgă în seamă.

–Tânăra aceea e prietena ta? o întrebă ea blând.

–Mi-a fost elevă la domnișoara Mallory. M-a vizitat ieri.

–Înțeleg. Nu îmi pasă prea mult de familia ei sau de prietenii ei, însă nu voi încerca să îți impun nimic. Însă se sfătuiesc să stai departe de lordul Deveril.

–Cu cea mai mare plăcere, *maman*. Însă biata Clarissa e obligată să se mărite cu el.

Ducesa tăcu o clipă.

–Asta e foarte neplăcut, spuse ea.

–Foarte. Mi-aș dori să o pot ajuta cumva. Beth spera să primească sfaturi sau sprijin.

Ducesa îi aruncă o privire serioasă.

–Astfel de căsătorii sunt la ordinea zilei, afirmă ea. Orice familie poate trece prin dificultăți, însă în cazul

familiei Greystone, cred că răul sunt jocurile de noroc. Fără ele, mulți oameni n-ar ajunge în mocirlă.

Beth își dădu seama mai târziu că ducesa schimbase cu abilitate subiectul de la problema Clarisei la problemele mai cuprinzătoare ale societății.

Beth fu prinsă din nou, fără scăpare, în vârtejul social nebunesc și se întrebă când va mai avea ocazia să meargă în vizită la familia Delaney. Se gândi că Lucien mergea acolo, căci socializarea riguroasă părea în mare parte o ocupație a femeilor. Dacă nu mergea acolo, atunci probabil că își petrecea timpul cu Porumbița Albă. Beth îl văzu foarte puțin. La două zile după vizita lor la familia Delaney, Beth rămase singură cu soțul ei, care urma să le însoțească pe ea și pe ducesă la o petrecere. Își puse degetul sub bărbia ei, ca să îi studieze mai bine chipul.

— Ți se pare dificil să treci prin toate astea, Beth, spuse el cu blândețe. Viața asta socială nu ți se potrivește deloc. Încă vreo câteva săptămâni și îți promit că nu mai trebuie să vii la Londra decât dacă așa vrei tu.

— Iar tu, Lucien? Nici tu nu vei mai veni în oraș?

— Dar mie îmi place, Beth, spuse el uimit.

— Da, se pare că da, răspunse ea.

Se gândise că poate seara aceea le va oferi o ocazie să se apropie mai mult, însă îi pieri cheful să încerce. Sigur, i-ar conveni mult mai mult ca ea să stea la țară și să-i poarte copiii, în timp cel el își vedea de destrăbălările lui din oraș cu Porumbița Albă. Asta dacă se întâmpla să ajungă vreodată în stadiul în care copiii chiar să fie o posibilitate, se gândi ea cu amărăciune. El se încruntă și părea pregătit să o ia la întrebări, dar chiar atunci apăru ducesa, iar el schimbă subiectul, povestind o anecdotă amuzantă. Beth începu să râdă. El mereu o făcea să râdă, însă asta nu îi ușura amărăciunea.

De-a lungul acelei seri, răceala din comportamentul ei îi diminuă buna dispoziție, iar el petrecu tot mai puțin

timp cu ea și încercă tot mai puțin să o distreze. Beth simțea acea pierdere ca pe un gol dureros, însă nu își putea schimba comportamentul. Era uimitor, se gândea ea, cum între doi oameni se poate căsca asemenea prăpastie fără să rostească măcar un cuvânt furios.

În dimineața următoare, când se ridică din pat hotărâtă să o ia de la capăt și să încerce să-l recâștige, el, ca de obicei, plecase deja.

Ca să uite de propria nefericire, Beth se concentra asupra problemei Clarisei. Încercă să găsească soluții, dar nu ajunse nicăieri. Dacă ar fi avut bani, ar fi trimis-o pe fată într-un oraș îndepărtat, poate chiar în America dacă ea ar fi vrut să meargă. Oare Clarissa ar fi avut asemenea curaj?

Dacă ar fi avut bani, i-ar fi putut oferi familiei Grey-stone ca zestre, însă asta nu ar fi rezolvat nimic. Ei nu voiau doar să o mărite pe Clarissa, ci să pună mâna pe banii oferiți de Deveril. Dacă erau plătiți să renunțe la acea căsătorie, ar fi găsit ceva asemănător.

Mai mult, teoretic, Beth nu avea bani. Avea guineele oferite de domnișoara Mallory, iar Lucien îi dădea doar mărunțiș de cheltuială. Toate sumele importante pentru casă, hainele ei și altele asemenea erau gestionate de omul responsabil cu afacerile de Vaux. Dacă nu apărea nimic mai bun, Beth ar fi putut-o ajuta pe Clarissa să se întoarcă la domnișoara Mallory, însă acela ar fi primul loc în care ar fi căutat-o părinții ei. Beth nici măcar nu era sigură că domnișoara Mallory ar ascunde-o pe fată. Mătușa Emma trebuise întotdeauna să își echilibreze principiile cu simțul pentru afaceri.

În acea după-amiază, când se afla în budoarul ei, bând ceai și îngrijorându-se din cauza acelei probleme, Lucien veni la ea. Era ceva atât de neobișnuit în ultima vreme, încât se sperie și nu reuși să profite de situație. Intră direct în subiectul care îi ocupa mintea.

– Ți-am spus că una dintre fetele de la domnișoara Mallory m-a vizitat săptămîna trecută? spuse ea. Clarissa Greystone. Părinții ei o vînd unui soț rău. Așteaptă din moment în moment să fie cerută.

– Cu nerăbdare? întrebă el ridicînd din sprînceană, vizibil neinteresat de acea poveste.

– Nu. Cu spaimă.

– Dacă nu e pe gustul ei, o să își refuze pretendentul, asta dacă nu cumva pune banii mai presus de alte lucruri.

– Părinții ei fac asta.

– Da, am auzit că Greystone e în necaz, spuse el.

Beth se întrebă de ce venise, dacă era ceva important. Se lăsă o tăcere stînenitoare, așa că ea reluă subiectul, sperînd să primească un sfat.

– Mi se pare păcat să fie sacrificată fata de dragul familiei sale.

– Și de dragul ei, spuse el ridicînd din umeri. În cazul în care rămîne fără nici un ban, va sfârși ca guvernantă, dacă are noroc. E preferabilă o căsătorie.

Era o afirmație pragmatică și posibil adevărată, care o lîntă pe Beth.

– Trebuie să existe o cale mai bună. Nici o femeie nu ar trebui să fi obligată să...

Se opri, căci el se ridică furios în picioare.

– Mă întrebam eu de ce ești atît de obsedată de copila asta prostuță. Îmi pare rău, doamnă, însă nu am de gînd să stau aici și să-mi arunci toată vina în cap.

Apoi ieși din cameră. Beth rămase împietrită. Asta credea el? Că era rece cu el pentru că încă îi purta ranchiună pentru căsătoria lor? Într-un anume sens era adevărat – nu avea cum să se simtă vreodată bine că fusese obligată să facă ceva împotriva voinței ei. Însă orice tendință de a-l învinui pe Lucien dispăruse cu multe săptămîni în urmă.

Abia acum își dădea seama cît de distrugător era comportamentul ei de atunci. Nimic nu era mai puțin

probabil să-l îndepărteze pe marchiz de amanta lui decât refuzul patului conjugal și doar cuvinte reci din partea soției. Gândirea ei era chiar mai încâlcită decât a bietei Laura Montreville. Cel puțin, Laura știa foarte bine ce voia, chiar dacă era nerealist. Beth nu se putea convinge că ceea ce făcuse ea avea vreo logică, iar asta era foarte stânjenitor pentru cineva care se mândrea cu intelectul său. Dacă privea obiectiv lucrurile, știa că soțul ei fusese tot timpul blând și înțelegător. Nu putea fi învinuit dacă nu o putea iubi. Era dornic să fie pe cât de iubitor i se permitea. Se forță să recunoască faptul că fusese influențată de un sentiment meschin, gelozia. Gelozie pentru că dorea mai mult decât bunătate, mai mult decât prietenie. Dorea ca el să-i întoarcă dragostea.

Pentru că ea îl iubea. Beth trase adânc aer în piept. Cât de prostuță, cât de foarte prostuță fusese să cedeze acelui sentiment și cât de inutil era atunci să se aștepte să fie reciproc. Acum ce naiba era să facă?

Dacă ar fi fost liberă, Beth ar fi stat cât mai departe de marchiz. Ce altă soluție normală exista pentru o femeie vrăjită de un bărbat care abia o suporta? Însă nu avea acea opțiune. Singurul lucru pe care îl putea face era să lupte. Chiar dacă părea imposibil, trebuia să spere că într-o zi îi va putea câștiga dragostea și, fără îndoială, primul pas pentru asta era consumarea căsătoriei. Caracterul ciudat al vieții lor și propriile ei neliniști și dorințe atârnavu deasupra lor precum sabia lui Damocles.

Pentru că era o femeie rațională, Beth se hotărî să rezolve problema direct, în scris.

Însă nu se dovedi la fel de simplu pe cât sperase. O problemă era că simțea că trebuia să fie discretă, în caz că biletul era citit de o altă persoană. Altă problemă era că nu știa cât anume era dispusă să spună. Nici măcar nu-i trecea prin cap cum să înceapă. Domnule? Domnule marchiz? Lucien?

În cele din urmă scrise *Dragul meu soț*. Măcar era la obiect.

Când vei găsi un moment convenabil, aș vrea să îți vorbesc în dormitorul meu despre o chestiune importantă. Amânarea lucrurilor în speranța că mă voi schimba pare o cale prea puțin probabilă de succes. Poate că înlăturarea oricărei neliniști în acea privință ne va fi mai de ajutor.

Gata. Era destul de clar, iar dacă va avea îndoieli, cuvântul *dormitor* ar trebui să le înlăture. Semnă Beth, împături biletul și îl sigilă cu blazonul de Vaux în ceară.

Apoi simți brusc dorința să-l rupă în bucăți și să-l arunce.

Însă nu va mai fi lașă de acum înainte. Lăsă biletul pe etajera de bărbierit din garderoba lui. Abia mai târziu află că nu venea la cină în acea seară, căci avea treabă cu prietenii săi. Prieteni? Ce prieteni? Beth se luptă și câștigă bătălia cu o gelozie furibundă. Nu avea motiv să meargă la Delaney. Ea se scuzase că era obosită și își contramandase toate treburile, ca să fie disponibilă când el avea să citească în sfârșit biletul ei.

Cu toate acestea, nu putea să nu se simtă dezamăgită că el părea să nu se mai întoarcă. Era mult prea târziu când își dădu seama că și-ar fi putut alege momentul cu mai multă grijă, însă ce făcuse era bun făcut. Nu avea nici o intenție să încerce să recupereze scrisoarea.

În noaptea aceea se pregăti de culcare cu grijă și într-o stare de nerăbdare neliniștită, dorindu-și să îl poată întreba pe Hughes dacă soțul ei mai trecuse pe acasă în acea după-amiază și dacă citise biletul.

Oare va veni? Cât va întârzia? Dacă adormea, oare el pur și simplu va pleca?

În ciuda eforturilor ei, adormi și nu avu cum să afle dacă el venise sau nu.

A doua zi de dimineață când se trezi căzu pradă unei neliniști îngrozitoare. Cum avea să îndure încă o zi de așteptare? Oare el va veni la ea să rezolve problema în plină zi? Lui Beth i se părea oribil, distant și cu sânge rece, când ea dorise să regăsească pasiunea pe care o cunoscuse pentru un scurt moment.

Beth nu avea nevoie să pretindă că nu se simțea bine. Luă micul dejun în cameră, așteptând o bătaie în ușă care ar anunța o vizită din partea soțului ei. La prânz află că el se întorsese la prima oră a dimineții, dormise, luase micul dejun și plecase iar. Cel puțin, citise biletul. Oh, oare care fusese reacția lui și ce ar trebui să înțeleagă ea din faptul că nu venise să-i vorbească? Atât de puțină importanță avea pentru el? Poate că nu ar fi trebuit să spună „când vei găsi un moment convenabil“, se gândi Beth cu amărăciune.

Trebuia să iasă din casă, așa că făcu o plimbare lungă, însoțită de servitoarea ei. O dată sau de două ori încercă să stea de vorbă cu ea, însă Redcliff, chiar dacă se vedea clar că ține la stăpâna ei, era hotărâtă să păstreze distanța și nu încuraja niciodată familiaritatea. Aproape că ajunseseră acasă când un tânăr veni în grabă la ele.

–Doamnă, spuse el.

Redcliff veni să-l alunge, însă Beth o recunoscuse mirată pe Clarissa în haine de băiat și o opri pe servitoare.

–Ce s-a întâmplat, Charles? întrebă ea, sperând că fata e suficient de înțeleaptă cât să-i facă jocul.

Clarissa părea la capătul puterilor, însă încercă.

–Am nevoie să vă vorbesc, șopti ea. Am fugit de-acasă.

–Oh, Dumnezeu, mormăi Beth, ce s-a mai întâmplat? Însă Clarissa era atât de speriată, încât nici prin cap nu-i trecea să o abandoneze. Singura posibilitate era să îi spună adevărul servitoarei ei. Beth îi explică pe scurt situația și îi ceru să păstreze secretul.

–Niciodată! exclamă Redcliff. Nu e bine, doamnă.

—Bine sau nu, am de gând să o ajut pe Clarissa, zise Beth cu hotărâre.

Servitoarea făcu un semn dezaprobat, însă acceptă, povăind, să îi fie complice.

—Nu putem rămâne așa pe stradă, spuse Beth. Redcliff, putem să o băgăm pe domnișoara Greystone în casă fără să fie văzută? Părinții ei ar veni imediat după ea.

Chipul servitoarei trăda dezaprobarea, însă spuse:

—Doamnă, există o ușă laterală pentru livrarea de căr-buni și de acolo pornește o scară de serviciu. Dacă e des-cuiată putem ajunge la camerele dumneavoastră fără să ne vadă nimeni.

—Prea bine, spuse Beth. Mergi înainte.

Casa Belcraven se înălța separat de celelalte case din apropiere, însă pe lateral se afla un pasaj strâmt, pe care încăpea o căruță. În acel pasaj se afla ușa. Era descuiată. Ușa și podeaua erau pline de funingine, astfel că cele trei femei străbătură cu grijă coridorul mic și urcară pe sca-ra îngustă de lemn. Servitoarea le conduse apoi printr-o ușă capitonată cu aba verde în opulența coridorului din care se intra în dormitoare. Beth se întrebă câte astfel de scări mici și cenușii existau pentru ca servitorii să aibă grijă de casă fără să îi deranjeze pe stăpâni. Odată ajunse în budoar, Clarissa își scoase tricornul de modă veche pe care îl purta și îl aruncă într-un colț. Era palidă și în pragul isteriei.

—Oh, Beth! Lordul Deveril a venit azi să mă ceară de nevastă!

—Bine, Clarissa, spuse Beth neliniștită, căci știa că dăduseră de bucluc, nu puteai să te prefaci că accepți? Nu am avut timp să scornesc un plan.

—Așa am făcut, spuse fata, izbucnind în plâns. Își des-făcu lavaliera și își șterse lacrimile cu capetele ei. Însă... Însă mama ne-a lăsat singuri! Iar el... m-a sărutat!

Beth o privi pe fată cu o milă plină de groază.

– Iar eu am aruncat în el cu mâncarea de la micul dejun în nas, adăugă Clarissa cu o urmă de satisfacție.

– Nu cred! strigă Beth și izbucni în râs. Oh, Clarissa, Ce s-a întâmplat după aceea?

– Toți au fost groaznic de furioși, pufni fata, păstrând totuși în ochi o urmă din amuzamentul lui Beth. Mama încerca să spună că nu mă simțeam bine, însă... însă el mă privea cu atâta ură. În timp ce vorbea, fata își mototolise complet lavaliera. Apoi el a plecat și mama... m-a bătut și m-a încuiat în camera fratelui meu. Camera mea nu se încuie.

– Te-a bătut!

– A spus că o să mă bată și mai rău dacă mai fac așa ceva, însă chiar nu m-am putut abține! Clarissa își scoase lavaliera de la gât cu degetele albe ca hârtia. Gura lui are gustul unei gropi de gunoi, iar el mă sperie!

Beth o strânse în brațe.

– Te cred, draga mea. Dar cum ai fugit? Te-a ajutat fratele tău?

– Simon? rosti Clarissa cu îndoială. Nu, e la Oxford și, oricum, crede că e ceva bun atâta timp cât nu i se deranjează confortul. Am luat câteva haine vechi de-ale lui și am coborât pe fereastră.

Beth o privi cu un respect reînnoit.

– Dumnezeule! Nu a fost foarte periculos?

Clarissa ridică din umeri. Privi cu dezgust la cârpa ume-dă și mototolită din mâna ei și o lăsă pe scaun.

– E primul etaj, iar lângă fereastră se află un zid înalt. Am coborât pe el, apoi pe un hambar, apoi pe pământ. Însă nu aș fi putut face asta în rochie, spuse ea roșind. Se vedea că fata simțea că acele haine băiețești fuseseră partea cea mai îngrozitoare.

– Trebuie să te schimbi imediat, spuse Beth și o conduse în garderoba ei. Acolo Redcliff scoase o cămașă și una dintre rochiile vechi ale lui Beth, simplă, din muselină

albastră. Clarissa se schimbă imediat. Rochia era ceva mai lungă, însă în rest i se potrivea perfect.

—Mă simt mult mai bine, spuse Clarissa cu un zâmbet șters. Nu ai idee cât de oribil mi s-a părut să stau în piață așa, când te așteptam. Eram sigură că toți știau că sunt femeie și se uitau la picioarele mele.

—Dar ce putem face? întrebă Beth. Părinții tăi te vor căuta. Vor fi îngrijorați.

—Nu, nu vor fi, spuse Clarissa ferm. Sunt îngrijorați doar pentru banii lordului Deveril.

—Nu pot să te țin aici, Clarissa. Servitorii vor afla imediat. Ai prietene la care să te ascunzi?

Clarissa clătină din cap, părând din nou înspăimântată.

—O să mă trimiți înapoi?

Beth o îmbrățișă pe biata fată.

—Niciodată. Totuși, s-ar putea să nu-i pot împiedica să te ia.

—Nu mă pot ascunde aici? întrebă Clarissa cu disperare. Nimeni în afară de servitoarea ta nu ne-a văzut intrând. E o casă foarte mare.

Beth nu prea avea de ales. Nu o putea da afară pe Clarissa.

—Poate pentru o vreme, spuse ea. Se întoarse spre servitoare, care avea încă o expresie dezaprobatore. Unde s-ar putea ascunde domnișoara Greystone fără să fie văzută de servitori, Redcliff?

—Nu se cade, doamnă, protestă femeia.

—Lasă asta. Unde? În pod? În pivniță?

—Nu, doamnă. Unele dintre camerele servitorilor sunt chiar sub acoperiș. Iar pereții sunt subțiri. Dacă face o mișcare, va fi auzită. Iar în pivnițe se țin provizii. Acolo tot timpul mișună oameni.

—Și atunci unde? După cum spune Clarissa, e o casă imensă. Trebuie să fie un loc.

Gura lui Redcliff se încreți, însă într-un final răspunse:

—Dacă e să stea într-o cameră, atunci va trebui să ocupe unul dintre dormitoarelibere. Cel de lângă budoarul dumneavoastră e gol.

S-o ascundă pe Clarissa într-o cameră de oaspeți i se părea mult mai șocant decât să o ducă în pivniță, dar servitoarea avea dreptate.

—Foarte bine, spuse Beth.

O duse pe Clarissa în dormitorul în care se afla rochia ei pentru Curte. Îndepărtă învelitoarea cu un zâmbet, iar Clarissa exclamă:

—E superbă.

—Da, e, dar nu-mi doresc prea mult să o port.

—Eu nu am fost prezentată, spuse Clarissa cu tristețe. Cred că mi-ar plăcea.

—Chiar îți plac lucrurile astea, Clarissa?

—Beth, nu am o minte educată ca tine, zâmbi ea. Îmi plac hainele frumoase, balurile și să flirtez cu tinerii. Îmi plac artificiile și balurile mascate. Acum se pare că tot ce pot spera este să devin guvernantă sau profesoară. Îl urăsc pe lordul Deveril, spuse ea cu amărăciune. E doar vina lui.

Beth ar fi vrut să-i spună că de vină era dependența de jocuri de noroc de care era stăpânit tatăl Clarissei, însă știa că n-avea rost și nici nu o deranja ca Deveril să primească toate învinuirile. O lăsă pe Clarissa cu Stăpânirea de sine și cu instrucțiuni stricte să nu facă zgomot. Dar, când reveni în apartamentele ei, Beth nu se putu abține să nu se gândească la diferența de gusturi dintre ele. Ce păcat că nu Clarissa era fiica ducelui. Însă doar gândul acesta o făcu să-și încleșteze pumnii. Acum nu s-ar mai întoarce la domnișoara Mallory nici pentru tot ceaiul din China. Să nu-l mai vadă niciodată pe Lucien? Se temea că ar muri.

Înapoi în garderoba ei, adună hainele pe care le dezbrăcase Clarissa.

—Ce să facem cu astea, Redcliff? întrebă ea.

– Dați-mi-le mie, doamnă, răspunse femeia resemnată. O să le îndes undeva, sub scări. Nu știu ce va spune marchizul când va afla.

– Nu-i vei zice, spuse Beth ascuțit.

– Știu asta, răspunse femeia, însă dumneavoastră ați face bine să-i spuneți. Nu poate ascunde o fugară în casa tatălui său fără să știe de asta.

Când ieși cu hainele sub pelerină, nici una dintre ele nu își aminti de tricorn și de lavaliera mototolită rămasă încă în budoar.

capitolul 18

Temându-se să o lase pe Clarissa singură în casă, Beth susținu că o doare capul și rămase în camerele ei. Luă cina tot acolo, împărțind mâncarea cu fata. Încercă, disperată, să găsească la un loc în care Clarissa să fie în siguranță, însă singura opțiune era familia Delaney. Însă, cu toate că păreau calzi și primitivi, îi cunoștea mult prea puțin ca să își permită să le ceară să-i fie complice în acel act ilegal. Dar dacă era nevoită, ar fi făcut și asta mai degrabă decât să o dea pe Clarissa înapoi.

Beth îi dădu fetei o cămașă de noapte și o băgă în pat. Cel puțin era cald afară, astfel că cearșafurile neaerisite nu erau prea reci. Tot ce-i mai lipsea era să se îmbolnăvească Clarissa. Apoi, văzând că nu avea motiv de îngrijorare, se pregăti și ea de culcare și îi dădu liber pentru acea seară lui Redcliff. În timp ce stătea ghemuită pe canapeaua din budoarul ei, concentrată asupra problemei, uitase complet de Lucien până când îl văzu apărând în cameră cu un urcior și două pahare. Vin roșu, la fel ca în noaptea nunții lor. Ochii lui albaștri străluceau, gura lui frumoasă purta un zâmbet fericit.

—Curaj lichid, zise el încet, însă nu sunt sigur care dintre noi va avea mai multă nevoie.

Beth nu reuși să-și ascundă uimirea și îngrijorarea. Tot ce-i preocupa mintea atunci era Clarissa, aflată chiar în camera alăturată și care putea ieși oricând. Expresia lui Lucien se schimbă.

—Cred că tu, spuse el și îi turnă un pahar.

De data asta mâna ei nu mai tremura atât de tare și ea dădu recunoscătoare pe gât vinul.

– Am crezut că biletul tău era foarte clar, draga mea, spuse el, după ce o studie. Însă încep să mă îndoiesc. Ai prefera, poate, să plec?

Era foarte tentată să îi spună da, însă chiar nu dorea ca el să plece și nici nu voia să se gândească ce efect ar fi avut un asemenea răspuns pentru relația lor fragilă.

– Sigur că nu, spuse ea, întinzând mâna spre el. Doar că... doar că nu te așteptam atât de devreme. Ai venit foarte târziu în ultimele nopți.

El se relaxă și zâmbi din nou, apoi veni și se așeză lângă ea.

– Cumva mă ții sub papuc? S-ar putea să-mi placă. Sincer, am crezut că ai nevoie de o pauză de mine.

Părea atât de sincer. Și-ar fi dorit să-l creadă.

– Bineînțeles că nu, răspunse ea. Mi-a fost dor de tine.

El rămase nemișcat. Expresia lui nu se schimbase prea mult, însă ceva nu mai era la fel. Ceva o făcu să i se taie răsuflarea. El îi luă cu blândețe paharul din mână.

– Da? Atunci poate că ai dreptate cu înlăturarea neli-
niștilor. Am crezut că iar ai început să nu mă placi.

Beth simțea cum inima îi bătea să-i spargă pieptul, cum o căldură i se răspândea în tot corpul. El îi ridică mâna și i-o sărută, apăsându-și buzele moi și calde pe degetele ei. Privi cu răsuflarea tăiată cum îi întoarce mâna și îi sărută palma.

– Ah.

Era o exclamație fără sens din partea ei. Trebuia să respire, mai devreme sau mai târziu. El ridică privirea, iar ea avu senzația că în ochii lui dansau flăcări. Obrajii lui erau frumoși și ușor colorați. O trase cu blândețe în brațele lui.

– Trebuia să te fi sedus încă din dimineața aceea, nu-i așa, micuța mea radicală? Întrebă el încet.

Beth își aminti.

– Da, cred că ar fi trebuit.

El își îngropă fața în buclele ei, iar ea îi simți buzele pe gât. Măinile ei îl căutau, însă prinseră doar materialul jachetei sale.

—Lucien, spuse ea, ai prea multe haine pe tine.

El aproape se înecă de râs, rezemat pe umărul ei, apoi se trase ușor înapoi să o privească.

—Bineînțeles că am. Aș fi fost un nerușinat să vin în cămașa de noapte, nu crezi?

—Oare? Nu erai rușinat să stai în halat.

—Însă atunci eram destul de sigur că n-o să fiu iubitul tău. Acum, frumosul meu îngeraș, sunt destul de sigur că o să fiu.

În ultima lui propoziție era o ușoară nuanță de întrebare, astfel că, drept răspuns, Beth ridică o mână să îi atingă chipul. Deci acel citat nu fusese o insultă.

—Nu sunt prea sigură că văd o logică în cuvintele tale, spuse ea ușor, acoperind bătaile inimii și vibrația nervilor ei.

El îi sărută din nou palma.

—În starea în care sunt acum ai pretenția să fiu rațional, *ma chère*?

—Oh. Înțelegea perfect ce voia să spună. Și ea părea să-și fi pierdut complet coerența.

—Cred, spuse el zâmbind, că o să număr de câte ori o să te fac să spui „oh“.

Beth se aștepta să fie sărutată, însă el îi mângâie delicat buzele cu un deget, lăsându-le tremurând înfometate. Apoi își linse degetul și le mângâie din nou.

—Ohhh.

El zâmbi și îi descheie încet nasturii de la cămașa de noapte, strecurându-și degetele între sânii ei. Ea aștepta ca mâna lui să îi mângâie sânul și să îi frece sfârcul așa cum o făcuse în acea noapte; aștepta tremurând acea senzație de excitație profundă, ametoitoare, pe care atunci o dorea. El se aplecă și îi mușcă ușor lobul urechii.

—Ohhhh. Era un geamăt prelung.

Apoi își dădu seama că mâna lui se mutase și îi freca foarte ușor sfîrcul prin mătasea cămășii de noapte. O foamă amețitoare puse stăpînire pe ea, și își întoarse capul spre el într-un sărut disperat. Brațele lui o înconjurau, era lipită de el și tot ce-și dorea era ca toate hainele dintre ei să dispară, să simtă pielea lui pe pielea ei și chiar mai mult. Când sărutul se încheie, iar buzele lui fierbinți coborîră pe gâtul ei, Beth spuse:

– Oh și oh și oh. *Te rog îți mai scoți din haine?*

El izbucni din nou în rîs, atît de tare încît fu nevoit să se oprească din sărutări.

– Ești adorabilă! Ce mult timp am irosit.

Trecîndu-și mâna prin buclele lui, ea îl întrebă:

– De ce nu m-ai sedus în dimineața aceea? Eram pe jumătate dornică să o fac.

El îi prinse mâna.

– Niciodată nu am obligat o femeie, răspunse el încet. Ai avut atît de puțin de ales, încât atunci m-am temut că poate te forțez. Apoi, cu un zîmbet jucăuș, adăugă: Acum cît de dornică ești, curajoasa mea? Încă mai mult de jumătate? Trei sferturi? Patru cincimi?

Beth se prefăcu că se gîndește adînc.

– Nouăzeci și nouă la sută, răspunse ea într-un final.

El o strînsese din nou în brațe.

– Atunci va trebui să lucrez la acel fragment de îndoială, profesoara mea încântătoare...

Ca un fior de gheață, amintirea Clarisei, care se afla atît de aproape de ei, o făcu pe Beth să se încordeze. El se încruntă, mirat.

– Beth, nu e nevoie să ne grăbim, spuse el, retrăgîndu-se. Îmi pare rău dacă simți că te-am neglijat, însă nu cer vreun preț pentru prezența mea.

Dacă el ar pleca acum, se gîndi Beth, ar fi în stare să dărîme camera.

– Lucien, spuse ea, oprește-te. Nu mai fi atît de nobil, la naiba!

El izbucni în râs.

—Oh, Beth, chiar te iubesc.

Asta o miră atât de mult încât redeveni serioasă.

—Mă iubești?

El o privi liniștit în ochi.

—Da, chiar te iubesc. Cred că m-am îndrăgostit de tine la Hartwell. În ultimele zile mi-au lipsit momentele noastre împreună. Mi-a fost dor de felul tău provocator de a privi lucrurile și de inteligența ta. Tu mereu îmi înțelegeai glumele din prima și de cele mai multe ori ai o replică pentru ele. Te superi dacă ești iubită de cel care te-a supus, draga mea nimfă?

Să se supere? Se simțea ca și când ar fi plutit de fericire.

—Cum să mă supăr? De săptămâni întregi încerc să mă conving că nu te iubesc. Și nu reușesc. El o îmbrățișă din nou, iar ea murmură: Crezi că putem ascunde asta de duce?

—De ce? Întrebă el, cu buzele lipite de ale ei.

—Ar fi prea mulțumit de sine însuși.

El râse, apoi gura lui o acoperi pe a ei și magia începu din nou. Cu mâini jucăușe și buze de catifea, el o tachină și o chinui aducând-o pe culmile plăcerii, însă, mereu, în calea extazului lor stătea prezența Clarisei. Apoi lui Beth îi veni o idee.

—Lucien!

—Da, draga mea, spuse el, lipit de sânul ei.

—Lucien. Vreau să faci dragoste cu mine în patul tău.

El îi privi fața roșie, cu ochii strălucind de încântare.

—Ești o adevărată comoară, îngerul meu. Ce fantezie ciudată ai și de unde ai găsit curajul să mi-o spui?

Beth se gândea doar că dormitorul lui era la patru uși distanță de Clarissa.

—Nu sunt eu oare o radicală înflăcărată, dragul meu maimuțoi?

El râse și o luă în brațe, învârtind-o până la ușă.

—Mă întreb la ce anume te aștepti. E o cameră obișnuită, exact ca a ta.

Se opri cu ea în brațe și își aplecă fruntea să-i tortureze blând cu dinții sfîrcul excitat. Beth se arcui, simțind cum o cuprinde o dorință dureroasă. Când el o privi, simți că ochii ei vorbeau, însă nu putu rosti nimic. Știa că ochii ei spuneau: „Te doresc. Acum.“ Respirația lui devenea din ce în ce mai aspră, iar ochii lui se întunecaseră ciudat, plini de pasiune. Ajunseseră la ușa dormitorului ei. El șovăi, analizând situația.

—Destrăbălata mea dulce, ori va trebui să te las jos, ori să-ți cer să deschizi tu ușa. Prefer varianta a doua.

Se aplecă ușor și se învârti ca să o lase să ajungă la clanță. Buzele lui profitară de ocazie ca să îi mângâie sâni, în timp ce degetele ei tremurau încercând să prindă clanța. Când Beth se răsuci, simți cum el devine rigid.

—Ce s-a...

O lăsă jos atât de brusc, încât se putea spune că a aruncat-o. Șocată, cu simțurile tulburate, lăsată să se sprijine de perete, Beth îl privi cum ridică de jos un tricorn. Se întoarse cu el în mână și o privi lung. Dumnezeu știe ce văzuse în ochii ei, însă era fără îndoială vină. Pielea lui frumoasă era albă ca varul.

—Lucien...

—Nu.

Tăcerea lui era violentă. Făcu câțiva pași, țeapăn ca și când ar fi fost cuprins de o durere, apoi ridică o lavalieră mototolită de pe scaun. Când se întoarse spre ea își recăpătase controlul, fragil și înspăimântător.

—Asta face parte din noul tău obicei? întrebă el, cu ochii precum două cioburi albastre de sticlă.

—Știi bine că nu.

Încercă să zâmbească, însă era prea cuprinsă de teamă, sigur fără motiv. Va trebui să îi spună despre Clarissa. Nu o să fie prea încântat, însă măcar nu va fi prea furios. Însă, în ciuda rațiunii, instinctul ei striga: *Pericol!*

—Știu bine că nu e, spuse el pe un ton destul de firesc, răsucind neconținut tricornul în mâini. Oare totul a fost teatru? Cum m-ai prostit! Și chiar ar fi mers dacă nu apărea neglijența asta de târfă. Nici măcar nu mi-aș fi dat seama în noaptea asta că strigătele tale ar fi fost false, dacă ai fi folosit o bășică cu sânge. La ultimele sale cuvinte, măsurate, aproape acuzatoare, ochii lui scânteiară de furie și aruncă pălăria cu ură.

—Lucien, strigă Beth, prea înspăimântată să gândească rațional. Nu înțeleg ce vrei să spui.

El se apropie în grabă spre ea și îi prinse brațele cu violență.

—Gata! S-a terminat. O să ne suportăm unul pe celălalt dacă așa trebuie, însă nu mai vreau minciuni! Își accentuă ultimele trei cuvinte zguduind-o cu violență.

—Mă rănești! Nu te-am mințit!

—Tu toată ești o minciună, la naiba, strigă el și o împinse departe de el, făcând-o să se clatine. Făcu un semn spre tricorn și lavalieră. A cui e vechitura aia, zdreanța aia? A vreunui grăjdar poate? Doamnă, vorbește-mi despre gusturile pe care le ai. Ar trebui să știu, ca să te pot satisface la fel de bine ca el!

Abia atunci înțelese Beth. Alergă spre el.

—Nu, Lucien, nu! Nu e asta. N-am iubit niciodată pe nimeni altcineva decât pe tine!

El o lovi cu dosul palmei, iar ea se izbi de perete, țipătul ei scurt fiind amuțit de șoc. După o clipă tulburată și amețitoare, el se întoarse imediat, cu fața în mâini. Atunci, într-o liniște ca de mormânt, Clarissa dădu buzna în cameră, cu ochii mari și un sfeșnic în mână. O văzu pe Beth pe podea, cu mâna la obrazul umflat.

—Animalule! strigă ea. Porcule! apoi se îndreptă spre marchiz.

Acesta rămase la rândul său mut de uimire. Fata îl lovi puternic în tâmplă, apoi el îi luă arma și o ținu strâns,

ca să împiedice un nou asalt. Între timp, Beth reușise să se ridice și veni spre ei.

—Clarissa, oprește-te! Asta nu ajută cu nimic. Lucien, las-o!

El îi dădu drumul cu precauție, iar Clarissa alergă lângă Beth, în parte alinând-o și în parte căutând ea însăși alinare.

—Beth, iartă-mă, am auzit fără să vreau. Te-a lovit!

—Da.

Beth și Lucien se priviră într-o tăcere mohorâtă. Oare viața lor va mai fi aceeași după acel acces de violență? Cum de a putut fi atât de oarbă încât să nu-și dea seama imediat cum interpretase el întreaga poveste? Acele cuvinte rostite cu mult timp în urmă încă mai aveau puterea să distrugă. El se întoarse cu spatele la ele, îndepărtându-se încet, și goli paharul cu vin de mult uitat.

—Cred că e nevoie de o discuție rațională, rosti el într-un târziu, pe un ton sec. Sunteți de acord?

—Desigur, spuse Beth și o așeză pe Clarissa pe scaunul cu spătar drept.

Ea se duse la canapea și se întrebă dacă el avea să vină alături. Îi venea să plângă, dar nu din cauza loviturii. Unde dispăruse acea pasiune minunată? Fusesse distrusă într-un moment brutal. Însă el preferă să rămână în picioare. Era alb la față și rigid. Luă un prosop și își șterse absent firul de sânge de pe față.

—Cine e? întrebă el. Și a cui e pălăria?

—Ea e Clarissa Greystone, Lucien. A venit deghizată în băiat. O ascund de părinții ei.

El închise ochii și trase adânc aer în piept. Când îi deschise din nou, o privi pe Clarissa cu dispreț.

—Dumnezeule!

Clarissa se uită la fel de urât la el. Lucien se întoarse din nou spre Beth.

—Mă poți ierta? Ce-am făcut e impardonabil, chiar dacă ai fi fost... Nu am altă scuză decât sentimentele mele tulburate.

—Ai toate scuzele, spuse Beth răspicat, încă frecându-și fața înroșită. Simțea gustul sângelui acolo unde dinții îi tăiaseră obrazul pe interior. Dacă aș fi găsit dovezi că ai avut-o pe Porumbița Albă în dormitorul tău, mi-ar fi făcut mare plăcere să procedez exact la fel.

El își îndreptă spatele și se încruntă.

—De unde ai...? Nu, să nu schimbăm subiectul. Trebuie să menționez că nu e același lucru, Beth. Femeile au dreptul tradițional de a-și manifesta durerea pe fața unui bărbat. În plus, adăugă el cu o urmă de umor sumbru, nu sunt în stare să lovească prea puternic. Iar tu o să rămâi cu o vânătăie aici.

—Înseamnă că ar trebui să îmi exersezi tehnica, rosti ea gânditoare, pentru cazurile în care o să am nevoie.

El râse ușor și părea să-și mai fi revenit în fire. Își înmuie batista în vasul cu apă și veni lângă ea, întorcându-i cu blândețe obrazul. O sărută ușor acolo unde era cea mai vizibilă urmă, apoi puse cârpa pe rană.

—Te iubesc și mai mult pentru bunătatea ta, spuse el încet, însă nu-mi voi ierta asta până la moarte.

Beth luă bastista și o ținu acolo. Era adevărat că înțelesese și iertase, însă nu era prea sigură că va avea aceleași sentimente pentru el. Oare trebuia să se teamă de lovituri și data următoare când el se va înfuria?

—Sper să fie așa, se băgă Clarissa pe un ton ascuțit. Beth, nu-l lăsa să te amăgească. Te-a lovit.

—Știm asta, Clarissa, zise Beth pe tonul folosit la pensionul domnișoarei Mallory. Îți înțeleg sentimentele, însă trebuie să spun că tu nu le înțelegi pe ale noastre.

După ce o liniști, Beth explică în detaliu situația în care se afla Clarissa. Când termină, marchizul avea pe chip o expresie deznădăjduită.

— Beth, nu poți face nimic. Părinții ei au toate drep-
turile. Astfel de căsătorii au loc zilnic. Oamenii încearcă
să treacă prin asta cât de bine pot.

— Acesta e un semn al tuturor lucrurilor care merg rău
în lume, rosti Beth răspicat. Clarissa nu se va căsători cu
lordul Deveril împotriva voinței ei.

— Deveril! exclamă el, iar Beth își dădu seama că aceea
era prima dată când rostea numele pretendentului bogat
al Clarissei. Asta schimbă lucrurile.

— Cum?

— Nu poate fi lăsat să se însoare cu vreo femeie decentă.
De fapt, dacă stăm să ne gândim, cu nici o femeie.

— Atunci o ajuți?

El rămase pe gânduri.

— Tot nu e simplu. Poate reușim să o ținem departe de
Deveril, însă nu există nici un mijloc legal să o scăpăm
de părinții ei. Vor urma altă bătaie și alt Deveril.

— Nimeni nu poate fi la fel de scârbos ca lordul Deveril,
zise Clarissa înfiorându-se.

— Aici recunosc că ai dreptate, spuse marchizul.

— Iar dacă Clarissa scapă, rosti Beth, lordul Deveril si-
gur își va căuta altă victimă.

Marchizul scutură din cap.

— O să-mi petrec tot restul vieții salvând nevino-
vați din mâinile ticăloșilor? Căci sunt destui din ambele
categorii.

Beth îi zâmbi, în ciuda durerii pe care o plătise
drept preț.

— Voi încerca să ignor o parte din necazurile acestei
lumi, Lucien, însă nu pot călca peste victimele care
îmi ies în cale. În momentul acesta, cel mai important
lucru este să găsim un adăpost sigur pentru Clarissa.
Tu cunoști Londra. Sigur există sute de locuri în care se
poate ascunde.

— Nu în Londra pe care o știu eu, răspunse el.

—Mă gândeam la familia Delaney, rosti Beth cu șovăială.

—Vor fi bucuroși să-și ofere ajutorul, spuse el, dar sunt anumite motive pentru care e mai bine să nu îi băgăm momentan în nimic care are de-a face cu Deveril. Cănu pe gânduri. Ai menționat-o pe Porumbița Albă. Ce știi despre ea?

Beth simți cum se înroșește.

—Este actriță la Drury Lane. E foarte frumoasă și e amanta ta.

—A fost. De unde știi?

—A fost? repetă Beth, simțind cum începe să se lumineze. Știa că el n-ar fi mințit-o.

El aprobă din cap.

—Lordul Deveril mi-a spus, adăugă ea.

Ochii marchizului se aprinseră.

—Dumnezeule, el ți-a spus? Se pare că cel mai simplu mod de a scăpa de el e să-l omor.

—Nu poți face asta! protestă Beth. Din nou violență. Oare asta era soluția lui la orice?

—E puțin cam bătrân să-l provoc la duel, aprobă marchizul gânditor. Mă întreb dacă-l pot face să mă provoace el pe mine.

Beth era îngrozită.

—Lucien, asta e crimă.

—Aș numi-o execuție, spuse el, iar ea văzu cu spaimă că vorbea foarte serios. Înainte să-i poată înșira toate argumentele împotriva duelului, el continuă: Ca să revin la subiect, spuse el, părând mult mai animat la gândul uciderii cuiva, dacă tot ai aflat de Blanche, atunci ea poate să ne dea ajutorul de care avem nevoie.

—Cum? întrebă Beth, gândindu-se că acea discuție nu se îndrepta spre o direcție prea bună. Chiar dacă renunțase la actriță, asta nu însemna că nu mai simțea nimic pentru ea.

—Nimeni nu va face legătura între Blanche și Clarissa, iar Blanche o să-i ofere adăpost.

—O dezmațată? strigă Clarissa.

—O actriță, o corectă marchizul cu răceală. Și o doamnă remarcabilă. E singurul adăpost pe care îl poți găsi. Dacă părinții tăi știu că ai vizitat-o pe Beth, mâine vor fi aici.

Clarissa o privi pe Beth așteptând un sfat.

—Cred că ar trebui să accepți acest ajutor, zise Beth. Pare sigur și e cam târziu să ne facem griji pentru reputația ta, Clarissa. Chiar nu știu ce-o să se aleagă de tine, însă, după cum ai spus și tu, orice e mai bine decât o căsătorie cu lordul Deveril.

Fata aprobă din cap.

—Prea bine. Ce trebuie să fac?

—Du-te să te îmbraci, spuse Beth. Sigur poate merge în acel loc acum? Întrebă Beth după ce Clarissa ieși din cameră. Sau doamna Blanche ar trebui să fie anunțată?

—Ce discret din partea ta. Nu cred că Blanche are un protector nou, însă ar trebui să-i trimit un mesaj. Oricum, acum ar trebui să fie la teatru. Va trebui să așteptăm o oră, două. Un mesager... Ah, da, micuța pasăre. Se întoarce să iasă, însă privi înapoi. Mă poți ierta? Întrebă el pe un ton serios.

—Deja te-am iertat, răspunse ea zâmbind. Oricum, totul a început când te-am convins că am avut zeci de iubiri. Ai avut dreptate, cuvintele au o viață proprie după ce sunt rostite.

El veni și o îmbrățișă, o îmbrățișare blândă de prețuire.

—Am furat citatul din Horațiu mărturisind el. *Semel emissum volat irrevocabile verbum*.¹ Hai să-l combatem cu Virgil. *Omnia vincit amor*.² Te iubesc, Beth. Dumnezeu, chiar dacă ai fi fost o destrăbălată, tot te-aș fi iubit. Asta

¹ Un cuvânt odată spus zboară fără să-l mai poți aduce înapoi (n.red.)

² Iubirea învinge orice (n.red.)

m-a înnebunit. Te-am crezut o târfă, însă tot tânjeam după tine.

Beth își strânse brațele în jurul lui și încheie citatul:

– *Nos cedamus amorī*. Să ne predăm dragostei.

– Știu că ești virtuoasă, continuă el. Știu că ești fecioară. Ce nefericire, adăugă el, glumind.

Beth râse și ridică privirea spre el.

– Iar eu te iubesc, cu toate că ești un barbar. Și eu cred că e o nefericire, adăugă ea, rușinată.

Însă ceea ce considera ea o nefericire era momentul de plăcere delirantă care fusese distrus. Nu își dădea seama cum ar fi putut să-l regăsească. El se desprinsese din îmbrățișarea ei.

– Nu sunt un barbar, spuse el. Un barbar ar fi aruncat-o pe Clarissa pe geam și te-ar fi dus în patul lui. Sunt un babuin în mediul său. O să mă port exact după codul meu.

– Oare o să mă lași vreodată să uit asta? întrebă ea.

– Niciodată, răspunse el rânjind. E lucrul cel mai minunat de nepoliticos pe care mi l-a spus vreodată cineva.

– Și care este codul unui babuin? întrebă Beth.

– Am crezut că știi. Chiar trebuie să-mi pierd încrederea în tine?

– Un babuin, spuse Beth, inventând rapid, e mereu bun cu partenerul său. Îi ajută fără greș pe cei slabi din grupul său, mai ales pe tinerele femele, și niciodată nu caută să ucidă decât în situația extremă a autoapărării. De asemenea, adăugă ea apăsător, este total monogam.

– Hmm. În orice mediu primitiv, babuinii ar dispărea ca specie.

– Dar suntem în Londra, orașul cel mai civilizat din lume, declară Beth.

El ridică din sprânceană.

– Să-mi aduci aminte să nu te las vreodată să ieși pe ușă neînsoțită, cărturăreasa mea naivă. Trebuie să ies să fac pregătirile. Beth observă din partea lui aceeași reticență de a se despărți de ea, chiar și pentru o clipă.

—Îmbracă-te, spuse el. N-o să am singur grijă de Clarissa și vreau să o cunoști pe Blanche. Zâmbi. Nu-mi imaginez altă soție căreia i-aș putea spune asta.

—E un compliment? întrebă Beth.

—Cel mai mare pe care îl pot face, răspunse el, cu o privire mângâietoare.

capitolul 19

Câteva ore mai târziu, Beth și Clarissa se strecurau pe scara servitorilor către ușa laterală, apoi ieșeau în stradă. Lucien urma să le ia din apropiere.

Perioada de așteptare nu fusese deloc plăcută. Lucien se întorsese în camera ei doar pentru puțin timp și ca să-i dea instrucțiuni, iar Beth știa că nu prezența Clarissei îl oprea. El pur și simplu nu putea îndura să-i vadă chipul, care deja începuse să își schimbe culoarea. Când își îmbracă hainele de stradă, alege o bonetă care să-i ascundă obrazul.

Curând apărură și el într-o trăsură închiriată și le ajută să urce.

— Am crezut că e cel mai bine să nu implic și alți servitori în afara lui Robin. I-a dus mesajul lui Blanche și ne așteaptă la ea.

— Ai trimis un copil pe străzile Londrei la ora asta din noapte? protestă Beth.

— Să fii sigură că e mai bine pregătit de supraviețuire decât mine, răspunse marchizul sec, apoi petrecu restul călătoriei povestindu-le cum îl cunoscuse pe Robin Babson.

— Probabil sunt mulți copii ca el, medită Beth.

— Nu, spuse marchizul apăsător.

Beth îi aruncă prima privire voit seducătoare.

— O școală poate? Să-i învățăm o meserie?

El oftă, însă își țuguie buzele.

— Poate.

Beth zâmbi triumfătoare, iar el scutură din cap. Trăsura se opri în fața unui șir de case, iar marchizul le întinse mâna doamnelor să le ajute să coboare și îl plăti

pe vizitiu. Imediat ce vehiculul se îndepărtă, din umbră apărură o siluetă.

– Totu-i în regulă, domnule, spuse Robin cu mândrie. Femeia-i înăuntru și așteaptă.

– Bravo. Atunci du-te și așteaptă la bucătărie.

Lucien se duse să bată la ușă. Blanche apărură într-o clipă și deschise, invitându-i înăuntru. Era o casă frumoasă, se gândea Beth, bine proporționată și mobilată cu gust. În nici un caz casa unei femei de moravuri ușoare, așa cum își imaginase ea. O privi pe Porumbița Albă, simțindu-se ciudat și stânjenită. De aproape era la fel de frumoasă ca pe scenă. Pielea ei albă ca laptele avea nuanțe de rozaliu în obraji, iar ochii ei mari erau umbriți de gene cafenii; acelea erau singurele semne de farduri pe care le observă Beth. Rochia ei albă și modestă, croită din cea mai simplă muselină, era tivită doar cu puțină dantelă, și totuși îi scoțea în evidență gâtul lung și subțire, sânii plini și mersul foarte grațios. Părul lung și argintiu al femeii era strâns într-un coc simplu. Beth se simțea ca un ponei de țară pe lângă un armăsar de rasă.

Și mai rău era că, într-un fel, Blanche părea blândă și inteligentă. Poate că Mary Wollstonecraft se revolta împotriva femeilor care erau instruite special pentru a le aduce plăcere bărbaților, însă ce puteai spune despre o femeie care, chiar și cu atâtea daruri lăsate de la Dumnezeu, încă își păstrase agerimea minții? După ce închise ușa, Blanche își arată înțelepciunea lăsându-l pe Lucien să descurce acea situație neobișnuită.

– Beth, spuse el întorcându-se, îmi permiți să ți-o prezint pe Blanche Hardcastle? În loc de cuvinte formale, îi pusese o întrebare sinceră.

– Desigur, răspunse Beth, întinzând mâna către femeie. Sunt foarte încântată să vă cunosc, doamnă Hardcastle. Și foarte recunoscătoare.

Blanche îi strânse mâna cu putere și îi zâmbi cu căldură, însă zări umflătura de pe fața lui Beth și făcu ochii mari, privindu-l uimită pe marchiz.

—Iar ea e Clarissa Greystone, adăugă el rapid. Ea e cea care are nevoie de ajutor.

Clarissa era pierdută complet. După o clipă făcu o plecăciune scurtă.

—Hai să ne așezăm, spuse Blanche, conducându-i în salonașul ei. Spuneți-mi exact ce e de făcut și vă ajut cum pot.

Lucien îi explică rapid despre ce era vorba. Cumva spre surprinderea lui Beth, Blanche fu complet de partea Clarissei.

—Lordul Deveril e un nemernic, spuse ea. Dacă chiar și jumătate dintre poveștile care circulă pe seama lui sunt adevărate, n-ar trebui să fie lăsat să se atingă nici măcar de cea mai dură femeie, cu atât mai puțin de o tânără doamnă. Mă bucur să vă am aici, domnișoară Greystone, însă asta poate fi doar o soluție temporară. Va trebui să vă gândiți ce vreți să faceți în viitor.

—Știu, spuse Clarissa, care părea palidă și epuizată. Însă acum nu sunt în stare să gândesc. Asta a fost cea mai urâtă zi a vieții mele! Izbucni în plâns.

Beth se duse imediat la ea.

—Vă rog, doamnă Hardcastle, cred că ar trebui să o ducem la culcare. Mai bine să lăsăm planurile pentru mâine.

Blanche le duse la etaj, într-o cameră mică și confortabilă și văzu că acolo Clarissa avea tot ceea ce îi trebuia. O lăsă cu Beth și coborî scările gânditoare. Îl găsi pe Lucien întins în fotoliul său preferat, dând peste cap un pahar de coniac.

—Îmi place soția ta, spuse Blanche. Am voie să spun asta?

—Spune tot ce-ți trece prin cap. După ce am încălcat toate regulile societății, nu am chef să mă eschivez.

Blanche nu prea înțelegea ce îl făcea atât de morocănos, însă izbucni în râs.

– Ai dat de necaz, nu-i așa, dragul meu?

El se ridică puțin și o privi cu mâhnire. Te superi că am adus-o aici pe copilă?

– Nu. Dar sunt puțin surprinsă că te-ai deranjat să faci asta. Nu te credeam genul filantropic.

– Se pare că sunt un om reformat după căsnicie, spuse el sec.

– Atunci de ce soția ta are o vânătaie? întrebă Blanche încet.

El se îndreptă în scaun și o privi lung, un de Vaux get-beget. Blanche îi ținu piept fără să clipească. Se auzi un ceas și voci la etaj.

– Am lovit-o, spuse el într-un final și dădu pe gât ultima înghițitură de coniac.

Blanche ridică urciorul și îi umplu din nou paharul.

– Pentru că o ajuta pe fată?

– Nu.

Lucien nu putu să-i spună povestea cea sordidă, însă așteptă judecata lui Blanche. Cu toate că știa că nu merita decât dezgust, simțea că Blanche era singura persoană care putea înțelege totul. Trecuse prin lucruri și mai rele.

– O să te simți mai bine după o vreme, spuse ea într-un sfârșit.

– Eu? replică el privind-o lung. Nu eu sunt cel care suferă.

– Nu, dragul meu?

El privi gânditor în altă parte.

– Ba da, Blanche. Însă Beth? Nu ți-e milă de ea?

– Pot să văd în ochii ei că v-ați împăcat, însă bănuiesc că mai aveți mult până să uitați totul. Sper. Femeile, în general, nu prea iartă. Dacă mai ridici mâna la ea sper să îți dea cu vătraiul în cap.

– Asta ai fi făcut tu?

—Asta am făcut eu, chiar mai rău, spuse Blanche apăsător. Tatăl meu o bătea aproape tot timpul pe mama. Atunci mi-am spus că nici un bărbat nu va ridica mâna la mine fără s-o pătească.

Auziră ușa de deasupra deschizându-se.

—Slavă Cerului că nu am cedat ispitei de a te bate, spuse marchizul sec.

—De ce n-ai făcut-o? întrebă Blanche. Ne-am certat și te-am văzut furios, însă pariez că nu ai lovit vreo femeie până acum.

El privi lichidul de culoarea chihlimbarului din pahar. Nu mai băuse de când i-l umpluse din nou.

—Chiar vrei să știi?

—Da, cred că vreau.

—Nu am mai iubit o femeie până acum, spuse el, apoi adăugă aproape furios: Însă nu e așa cum ar fi trebuit să fie.

În timp ce cobora, Beth auzi asta și se opri. Se bucură când el își mărturisi dragostea, însă n-ar fi vrut să audă și a doua parte.

—Și ce vrei să spui cu asta? întrebă Blanche, râzând.

—N-am fost niciodată atât de nefericit ca în ultimele săptămâni. Nu-mi amintesc de când n-am mai avut un somn bun.

—Ei bine...

—Nu din motivul ăla, la naiba!

—Oh. Vocea lui Blanche era plină de înțeles, iar Beth simți cum roșește.

Știa că ar trebui să coboare să li se alăture, dar stânjeneala și curiozitatea o făcură să rămână unde era.

—Păi, spuse Blanche, chiar și cu musafir, tot mai am un pat liber. Dacă aș fi în locul tău, pur și simplu aș face-o. Amândoi vă veți simți mult mai bine.

Marchizul izbucni în râs. Beth simți cum ardea de rușine. Și de dorință. Își aminti cum se simțise nu demult, înainte să izbucnească tot acel dezastru.

– Direct la subiect, spuse Lucien, pe un ton amuzat. Fără îndoială sunt un prost, însă simt că în toată chestia asta trebuie să păstrez o oarecare decență.

– Un mare prost. Ce legătură are decența cu asta?

– Dumnezeu știe. Ar trebui să plec de aici înainte să mă corupi, femeie.

Beth știu că se ridicase, așa că se adună și începuse să coboare scările, astfel că se întâlni cu el pe hol.

– De cât timp ascuți? întrebă el îngăduitor.

– De ceva timp.

– Atunci ce zici, folosim un pat de-al lui Blanche?

Beth privi în altă parte și scutură din cap. Cu toate că încă simțea dorința, flăcările se stinseseră, iar clipa trecuse. Și nu putea să reaprindă imediat focul. Cu atât mai puțin aici. Se întoarse către Blanche.

– Vă mulțumesc din nou, doamnă Hardcastle. Pentru tot.

Văzu că Blanche înțelesese și zâmbi. Beth își dădu seama surprinsă că îi plăcea acea femeie. Poate că din cauza acelei situații ciudate, o simțea pe Blanche mai prietenă decât ar fi simțit-o pe domnișoara Mallory sau pe o altă femeie. Beth și marchizul ieșiră din casă și rămaseră pe trotuar.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Beth.

– Am mintea împrăștiată, râse Lucien. Nu avem trăsura, nu-i așa?

În acea clipă, Robin veni alergând de jos, cu o chiflă pe jumătate mâncată în mână.

– Care e șansa să facem rost de o trăsura la ora asta din noapte, Robin?

– Foarte mică, domnule.

Se îndreptară pe jos spre Marlborough Square, cu Robin la o distanță discretă în spatele lor.

– Aș fi putut să te las la Blanche și să trimit după trăsura, spuse el după o vreme.

—De ce n-ai făcut-o? întrebă Beth, cu toate că îi plăcea acea plimbare. Străzile erau în mare parte pustii. Teatrele se goliseră de ceva timp, iar balurile mari erau încă în toi. Cu Lucien lângă ea nu îi era frică de pungași.

—Nu te las singură cu ea, spuse el. Este plină de idei periculoase.

—La fel sunt și eu, remarcă Beth. Nu uita că sunt adepta lui Mary Wollstonecraft.

—Înseamnă că n-ai nevoie de încurajare.

—Ai citit ceva scris de ea? întrebă ea, privindu-l. Nu prea văd cum o persoană inteligentă ar putea să o dezaprobe.

—Da, am citit. Unele lucruri pe care le spune au logică, însă cred că e intolerantă față de natura umană, atât în privința bărbaților, cât și a femeilor. Nu toți bărbații sunt brute fără suflet și nu toate femeile cedează în fața trivialităților și a plăcerilor demne de o minte slabă. De fapt, chiar mă întreb cât de mult le plăcea pe femei, în afară de cele câteva care se potriveau cu modelul ei îngust despre cum ar trebui să fie o femeie.

Beth era șocată.

—Poți să aduci argumente?

—Am pregătit un citat în așteptarea acestei discuții, zâmbi el. „Ca sex“, scria doamna în cauză, „femeile sunt de obicei indolente“.

—Însă spune asta din cauza educației lor slabe și a slăbiciunii la care sunt supuse.

—Poate, însă contextul nu dovedea asta, iar eu am rămas cu impresia că ea considera întreaga rasă umană, de ambele sexe, drept copii pe care era mai bine să-i învețe ea. Iar comentariile ei despre aristocrație sunt la fel de subiective.

—Poate tu crezi asta, ripostă Beth, căreia îi plăcea foarte mult acea discuție provocatoare.

—Adevărat. Însă doar nu te aștepti să fiu de acord să-i venim de hac cu totul aristocrației.

—Trebuie să recunosc, spuse Beth, că după ce am cunoscut mai bine specia, există mulți oameni responsabili și muncitori și care știu să își folosească potențialul. Însă ești de acord că e ridicol ca femeile să fie obligate să asculte orbește de bărbați, chiar și când aceștia nu au dreptate? Uite situația în care se află biata Clarissa.

Se gândi că va primi o replică frivolă, însă el îi răspunse serios.

—Da, cred că e ridicol. Însă nu m-am așteptat vreodată la asta. Mama nu m-a crescut să fiu stăpân de sclavi, iar surorile mele nu s-au plecat niciodată în fața mea. De fapt, chiar mă puneau la pământ destul de des până am împlinit treisprezece ani. Într-adevăr, cred că l-au ascultat orbește pe duce, însă, Dumnezeu, și eu am făcut-o.

—Și totuși, m-ai amenințat cu bătaia. De două ori. Ea nu pomeni despre asta, însă lovitura care îi lăsase semn pe față plutea între ei.

Mai merseră o bucată de drum în tăcere, apoi el răspunse:

—Probabil consider forța drept potrivită în unele ocazii, însă nu am scuză sau justificare pentru ce s-a întâmplat în noaptea asta. Adăugă gânditor: Asta mă îngrijorează foarte tare. Apoi, după o clipă, continuă: Cât despre amenințările mele, te-am amenințat cu bătaia — deși nu cred că sunt în stare să fac așa ceva —, când păreai gata să provoci un scandal în familie. Dacă ajută cu ceva, aș amenința și un bărbat cu bătaia într-o situație asemănătoare și probabil chiar aș face-o. Asta te face egală cu ei?

—Nu știu, spuse Beth încruntându-se. E târziu și sunt obosită. Poate de asta poți justifica violența cu mine. De fapt, nu prea are logică.

El se opri și o îmbrățișă. Chiar acolo, în stradă. Ochii lui Beth erau încețoșați și nu își simțea mintea prea limpede. Se sprijini recunoscătoare de el.

—Faptul că te-am lovit în seara asta nu are logică, spuse el încet. A fost un barbarism pur, iar eu mi-am pierdut controlul. Nu se va mai întâmpla nimic asemănător, îți promit. Chiar dacă ai avea o mie de iubiti. Beth!

Ea își dădu seama că ațipise. Ridică privirea și scutură din cap ca să-și revină în simțiri. El o ridică în brațe.

—Nu mă poți duce tot drumul până acasă, protestă ea.

—Suntem la doi pași distanță, gâsculițo, spuse el.

—Și pur și simplu intrăm așa pe ușa din față? întrebă ea. E o ușă laterală mică pe unde se aduce cărbunele.

—Să fiu al naibii dacă o să mă strecor în propria mea casă, spuse el, lăsând-o jos cu grijă. Însă e mai bine dacă intri pe picioarele tale, altfel lacheul va crede că ești beată. Robin, îi spuse el băiatului din urma lor. Ești liber. O să-i spun lui Dooley să te lase să dormi înăuntru.

Lucien o cuprinse cu brațul pe Beth și îi făcu semn să intre pe ușile mari și sculptate.

—Ce va crede lacheul? întrebă ea.

—Unul dintre avantajele statutului nostru, draga mea, este că nu trebuie să ne pese.

Beth avu dovada că încă nu făcea parte complet din înalta aristocrație atunci când își simți obrajii înroșindu-se în fața mirării tânărului lacheu. Acesta rămase fără îndoială uimit când îi văzu, pe jos, în plină noapte, mai ales că nimeni nu-l văzuse pe marchiz ieșind din casă. Desigur, se mulțumi să rostească un politicos:

—Bună dimineata, domnule, doamnă.

Beth ajunsese în sfârșit în pat. Era pe trei sferturi adormită când Lucien îi scoase rochia și pantofii. Cu tristețe își aminti evenimentele serii anterioare.

—Chiar am vorbit serios cu ce am scris în acel bilet, spuse ea aproape adormită.

—Nu-ți face griji, răspunse el cu blândețe, dându-i la o parte părul de pe față. Măine-noapte nimeni nu ne va mai împiedica să ne înlăturăm neliniștile. Îți promit asta, draga mea.

În dimineța următoare, Beth se trezi când Redcliff trase draperiile să lase înăuntru lumina puternică a soarelui. Servitoarea intră cu o tavă de ceai și se opri, privind lung. Beth își dădu seama că era în jupon și îi fu groază să se gândească în ce fel arăta atunci fața ei. Ce naiba ar fi putut să spună, mai ales că servitorii aflaseră, cu siguranță, că ea și marchizul se întorseseră la prima oră a dimineții?

—Am fost să o ducem undeva pe domnișoara Grey-stone, Redcliff, iar eu am căzut. Te rog, adu-mi o oglindă.

Îi fu de ajuns să se vadă o dată. Obrazul ei drept se înroșise considerabil.

—Cred că azi rămân în camera mea, Redcliff, spuse Beth, încercând să ignore neîncrederea servitoarei în fața explicației ei.

Și-ar fi dorit să fi avut adevărata aroganță a familiei de Vaux și să nu-i pese.

—Te rog, încearcă să-i ții departe și pe musafiri.

—Prea bine, doamnă. Însă e păcat că nu ați pus ceva pe rană mai devreme.

Beth simți doar o înțepătură ușoară când mănca pâinea, așa că rana nu putea fi prea gravă.

—Pot să fac ceva acum, Redcliff?

—Unii ar spune oțet, iar alții hamamelis. Eu aș spune că machiajul e cea mai bună soluție, doamnă.

Servitoarea avea o privire dezaprobatore. Beth se întrebă dacă toți își vor da seama că fusese lovită. Asta îi întărea hotărârea să rămână în cameră.

—Hai să încercăm cu hamamelis, spuse ea. Nu prea vreau să miros toată ziua a oțet. Apoi îmi poți cumpăra niște fard, în caz că va trebui să ies afară mai târziu.

După ce plecă servitoarea, Beth își aminti de cuvintele lui Lucien de dinainte să plece. Urmau să își înlăture neliniștile. Ea trecuse deja prin acel amestec de nerăbdare și așteptare pe care îl simțise atâtea zile, chiar săptămâni, însă acum nerăbdarea era sentimentul predominant. Știa, totuși, că imaginea loviturii avea să-l

supere. Merita să fie supărat, dar nu dorea să lase asta să le strice noaptea. Când se întoarse Redcliff, aplică griju-
lie compresele cu hamamelis.

Beth stătea la biroul ei și citea, cu obrazul rezemat de compresa pe care o ținea în mână, când Lucien intră în budoarul ei. Ea lăasă imediat jos cârpa umedă și îi zâmbi, ținând fața ușor întoarsă. Însă nu rezolvă prea mult. El se apropie și o prinse de bărbie, întorcând-o cât să îi vadă fața la lumină. Buzele lui se strânsură. Nu părea că se odihnese.

— Aș merita să nu mai vrei să rămâi vreodată singură cu mine, spuse el.

— Asta e ridicol, spuse Beth. Și foarte nepoliticos.

Măcar îl făcu să zâmbească.

— Suntem timizi, nu-i așa?

— Nu pot vorbi în numele tău, însă eu, cel puțin, mă consider modestă.

— „Purtare impecabilă, simplitate naturală și modestie timidă”, cită el zâmbind.

Beth știa că dădea dreptate aceluia citat, roșind chiar dacă privirea ei era întrebătoare. Nu recunoscuse acel citat.

— E din Ovidiu, spuse el cu un rânjet triumfător. Din *Amoruri*. Mă gândeam eu că domnișoara Mallory nu a mers chiar atât de departe în educația ta liberală.

— Sunt surprinsă că Harrow a mers atât de departe cu a ta, răspunse Beth.

— Cambridge. Nu există vreo limită la ceea ce poți învăța la Cambridge. Nu e mai înțelept că doamnele nu au voie acolo?

Beth deja deschisese gura să-l contrazică, însă văzu privirea jucăușă din ochii lui.

— O căutați cu lumânarea, domnule marchiz? Întrebă ea pe un ton dulceag.

El se cocoță pe marginea biroului ei și o luă de mână.

—M-am gândit că, dacă ne luăm la ceartă, iar eu nu ridic nici măcar un deget asupra ta, vei avea din nou încredere în mine.

—Ți se pare că sunt speriată? spuse ea, ridicându-i mâna și ducând-o la buze. Te rog, Lucien, uită. Știu că nu se va mai întâmpla. Să sperăm că nu vom mai avea asemenea situații.

—Însă ți-a fost teamă de mine încă de la început, spuse el, apoi se ridică și o îmbrățișă. Și uite că ai avut dreptate.

—Nu, replică ea, cuibărindu-se confortabil la pieptul lui. Asta chiar m-a liniștit. În cea mai gravă situație abia dacă m-ai atins, și totuși ești atât de nefericit din cauza asta.

Buzele lui coborâră pe ale ei într-un sărut brusc și fierbinte care îi vorbea despre căință și dragoste. Și dorință. Beth începea deja să se gândească la dragostea de dimineață când ușa se deschise, iar Redcliff dădu buzna.

—Am adus, doamnă... Ah, mă scuzați!

Servitoarea dispăru, însă Lucien se retrase șovăind.

—De fapt, venisem să îmi cer iertare că azi va trebui să fiu plecat aproape toată ziua, Beth. Viking concurează la curse împotriva lui Major Grey al lui Stephenham, la Richmond. Aș prefera să rămân aici cu tine, însă am făcut toate aranjamentele și s-au pus pariurile. Te superi?

—Bineînțeles că nu, Lucien, minți Beth. Dar Clarissa?

—Nu e nici o grabă, spuse el nepăsător. E în siguranță. Lasă-i timp.

—Dar dacă părinții ei nu vor crede că nu am văzut-o? Dacă vor vrea să ne facă neazuri?

El arătă că era un de Vaux adevărat.

—Aici? replică el uimit. N-ar îndrăzni. Să ai o zi liniștită și odihnitoare, dragostea mea. O sărută pe buze. În ochii lui era o sclipire jucăușă. Să dormi bine, ca să te pregătești pentru noapte.

Beth simți cum inima îi bătea să-i spargă pieptul.

—În timp ce tu îl călărești toată ziua pe Viking? Într-o zi ea.

—Mă antrenez, spuse el vesel, apoi ieși în grabă.

Beth izbucni în râs, cu toate că știa că obrații îi erau îmbujorați. Gândurile la acea noapte o copleșeau, făcând-o să ardă, surescitată și neliniștită. Hotărârea ei de a rămâne închisă în cameră se evaporă. Avea nevoie de mișcare și de aer curat. Însă încă șovăia să-și arate fața în societate. Când se întoarse Redcliff, încercară crema cosmetică și reușiră să acopere cea mai urâtă parte a vânătaiei. Apoi servitoarea îi aranjă părul lui Beth în bucle lejere. Nu era un stil care îi plăcea, însă o ajuta să ascundă pata. Iar boneta cu panglică mare într-o parte întregi efectul. Întorcându-se de pe o parte pe alta în fața oglinzii, Beth se asigură că vânătaia nu se vedea.

Dar unde ar fi putut merge? Răsfoi invitațiile pe care le primise, însă nici una nu i se păru interesantă. Apoi consultă lista pe care i-o făcuse Lucien. Un discurs al profesorului Richards despre călătoriile sale în China, o serată muzicală acasă la Lady Rossiter, o recepție pentru doamna Edgeworth... Intenționase să meargă acolo, căci o admira mult pe autoarea cărților *Castelul Rackrent* și *Povești din viața mondenă*. Se uită la ceasul de pe polița de deasupra căminului. Încă avea timp. Oftă. Astăzi nu era în stare să aprecieze un vorbitor atât de interesant. Fu întreruptă de ducesă, care rămase uimită să o vadă pe Beth stând la birou în neglijeu, însă cu bonetă pe cap.

—Eu și Redcliff încercam efectul unei coafuri noi, explică Beth.

—Ah, spuse ducesa, studiind efectul. Nu prea sunt sigură că te avantajează, Elizabeth. Îți face fața prea rotundă.

—Și eu cred același lucru, *maman*. Te pot ajuta cu ceva?

—O chestiune anostă. Sir Peter Greystone a fost aici să întrebe de fiica lui. Marleigh s-a ocupat de el, însă mi-a spus mie. Se pare că fata aceea prostuță a fugit de acasă și au crezut că poate a venit aici.

Beth speră ca experiența ei în disimulare va fi veridică și sub ochii ageri ai ducesei.

– Aici? spuse ea. Au crezut că Clarissa e aici? Vă asigur că nu e, *maman*.

– Nu prea văd cum ar putea să fie și nici măcar nu a venit în vizită ieri.

– Dar chiar a fugit de acasă? întrebă Beth.

Ducesa dădu din umeri într-un stil foarte galic.

– Asta spun ei și nu cred că ar face atâta scandal pentru nimic.

– Atunci îmi pare bine, spuse Beth, simțind că nu trebuie să-și iasă din rol. Nici o tânără nu ar trebui obligată să se căsătorească cu lordul Deveril.

– Sigur, ai dreptate, aprobă ducesa cu o grimasă de dezgust. Un bărbat oribil. Și el a venit aici, însă Marleigh l-a alungat imediat.

Măcar o dată, se gândi Beth, armata de servitori avea avantajele ei.

– Mergi în vizite? întrebă ducesa, aruncând o privire la teancul de invitații din fața lui Beth. Eu mă duc în vizită la lordul Taberley să îi văd colecția de bijuterii medievale. Se spune că e una dintre cele mai frumoase din lume. Ai vrea să vii, Elizabeth?

– Mulțumesc, dar nu, *maman*. Sunt cam obosită și prefer să am o zi liniștită.

Ducesa o privi îngrijorată.

– Sigur ești bine, draga mea? Se pare că obosești prea ușor. Poate...

– Oh, mă îndoiesc, spuse Beth, citindu-i gândurile.

– Nu se știe niciodată, continuă ducesa. Eu am născut-o pe Maria la nouă luni după nuntă.

– Hm... Nu cred că e și cazul nostru.

– Oh, spuse ducesa. Înțeleg. De fapt, e foarte bine. Aveți destul timp, iar după ce apar copiii, viața se schimbă. Ducesa îi dădu lui Beth un sărut cald și parfumat

pe obraz — Beth avu grijă să întoarcă obrazul stâng — și plecă.

Beth își scoase imediat boneta și își strică acea coafură care nu o prindea deloc. Apoi încercă să se liniștească în singurătate. Ediția din acea zi din *Times*, pe care de obicei o citea cu plăcere, nu-i stârnea interesul. Și mai multe speculații despre locul în care se afla Napoleon și mișcărilor de trupe, toate vechi de patru sau cinci zile. Un articol fascinant din *Quarterly Review* despre dinastia Habsburgilor nu o atrăgea deloc. Se uită de zeci de ori la ceas și i se păru că limbile abia se mișcau.

Luă prânzul, copleșită de întrebări chinuitoare. Când se va întoarce el? Nu spusese. Oare va veni la cină? Părea că până atunci în fața ei se întindea un deșert nesfârșit al timpului. Oare ar fi prea îndrăzneț dacă ar comanda o cină liniștită în camera ei pentru amândoi? Îndrăzneț sau nu, pentru Beth era prea îndrăzneț. Singurul lucru pe care-l putea face, se hotărî ea în sfârșit, era să meargă undeva. La urma urmei, nu era prizonieră. Putea să meargă prin magazinele la modă. Ideea nu o atrăgea prea mult, pentru că încă nu se obișnuise să cheltuiască sume mari de bani pe nimicuri. Ar fi putut să meargă în vizită la familia Delaney. Însă erau oameni prea receptivi, iar ea se simțea atunci transparentă precum sticla.

Avea nevoie de o plimbare lungă, ca să-și alunge o parte din acea energie nervoasă. Când în sfârșit se hotărî, Beth o chemă pe Redcliff și se îmbracă într-o rochie de batist albastră-deschis cu model și cu un sacou scurt de stofă care se potrivea cu boneta înaltă. Își lăasă din nou buclele pe obraji, se uită în oglindă și oftă.

— Este ridicol. Cu boneta asta cred că am un metru optzeci!

— Nu contează, doamnă. Nu e ca și când ar trebui să vă îngrijoreze asta față de domnul marchiz. Tot e mai înalt cu câțiva centimetri.

Beth se uită din nou la ceas. Abia trecuse jumătate din după-amiază. Cum de era posibil să târjească atât de mult după el? Nici măcar nu era dorință, ci simplul dor de prezența lui, de zâmbetul lui ștrengăresc, de inteligența lui acidă, de îmbrățișarea lui.

– S-a întâmplat ceva, doamnă?

– Nu, spuse Beth, venindu-și în fire. O să mergem la o plimbare lungă și înviorătoare, Redcliff.

Servitoarea luă o expresie dezamăgită.

– Unde mergem, doamnă?

– Nu știu, răspunse Beth cu veselie.

– Ce ziceți de Green Park, doamnă? Încercă Redcliff.

– Dumnezeule, nu. Asta nu este distanță. Poate la Turnul Londrei.

– Poftim! exclamă servitoarea. Dar e prea departe, doamnă. Și trebuie să trecem prin niște zone deloc frumoase. Va trebui să luați trăsura.

– Nu vreau să mă plimb cu trăsura, Redcliff, spuse Beth. Poate că acea casă chiar era o închisoare. Ce s-ar întâmpla dacă pur și simplu ar ieși pe ușa din față? Își imaginează cum traversa piața urmată de o adunătură de servitori neliniștiți. Simțul umorului îi reveni și zâmbi. Însă ce putea să facă? Nu era nici o plăcere să târască după ea prin Londra o servitoare care nu avea chef, iar femeia probabil avea dreptate în legătură cu pericolele. Beth știa din Londra doar zona Mayfair.

– Știu, spuse ea brusc. O vizităm pe Clarissa. Oricum, am nevoie să vorbesc cu ea.

– Domnișoara Greystone? Unde ați dus-o, doamnă?

Beth simți că îngheață în fața acestei probleme noi. Oare Redcliff știa numele? Blanche, alături de alte actrițe faimoase, apărea de multe ori în afișele din ferestrele magazinelor.

– La o doamnă Hardcastle, răspunse ea nepăsătoare. Slavă Domnului, nici o reacție.

–Atunci doriți trăsura, doamnă? întrebă servitoarea, cu aluzia clară că răspunsul trebuia să fie „da”.

–Nu, nu cred. În afară de dorința ei pentru exercițiu fizic, Beth nu dorea ca și mai mulți servitori să afle de asocierea ei scandaloașă cu Blanche Hardcastle. Nu e foarte departe... spuse ea, apoi se opri. Dumnezeuule, nu știu adresa. Cât de prostuță sunt.

Redcliff părea ușurată, însă Beth nu se lăsa prea ușor. Ieșirea aceea se transforma într-o provocare majoră.

–Băiatul! spuse ea triumfător. Robin, băiatul de la grajduri. El știe. Cheamă-l.

–Un băiat de la grajduri! exclamă servitoarea. Aici?

–Bine, Redcliff, ripostă Beth cu hotărâre. Atunci mergem noi la el.

–La grajduri, doamnă?

–Da.

Servitoarea își dădu seama că stăpâna ei ajunsese la capătul răbdării. Ieșiră din conac pe ușile maiestuoase din față, apoi merseră să vorbească cu Granger, grăjdarul-șef din oraș.

Se părea că Dooley era plecat cu marchizul și cu Viking, însă Robin Babson era acolo. Bărbatul aspru și palid rămase uimit că cineva dorea să-i vorbească.

–Banditul acela, mârâi el. Sigur, e aici. Iar marchizul i-a dat voie să doarmă înăuntru. Nu e bine să ieși noaptea, asta spun eu...

Se opri, pentru că Beth se săturase de servitori îndărătnici. Pentru prima dată folosi o privire de Vaux. Iar bărbatul amuți.

–Imediat, doamnă, spuse el în grabă. Hei! Sparra! Vino imediat!

Robin ieși în grabă, îmbrăcat cu un șorț aspru peste cămașă și pantalonii scurți. Într-o mână avea o fâșie de piele, iar în cealaltă – o cârpă de lustruit.

–Da, domnule Granger?

–Marchiza vrea să-ți vorbească.

Băiatul se întoarce și-i aruncă lui Beth un rânjet îndrăzneț.

— Da, doamnă?

Beth îl luă de lângă grăjdarul care asculta.

— Robin, unde am fost astă-noapte?

— Poftim?

— Adresa. Vreau să o vizitez pe domnișoara care stă acolo.

— Oh, Scarborough Lane nr. 8. Dar cum o să găsiți, doamnă?

— Nu știe Redcliff? întrebă Beth, distrată de direcția pe care o lua conversația.

— Nu, spuse băiatul convins. Îi o străduță foarte îngustă și destul de nouă.

Beth îl privi și zâmbi.

— Poate ar trebui să ne conduci tu?

— Cre' că-i cea mai bună soluție, doamnă, spus Robin cu inocență în glas.

Beth se întoarce către bărbat.

— Domnule Granger, te superi dacă îl iau o vreme pe Robin de la îndatoririle sale? El mă poate duce unde vreau să ajung.

Bărbatul se încruntă.

— Doamnă, vizitiul e disponibil. Cunoaște Londra ca pe propriul buzunar.

— Vreau să merg pe jos, spuse Beth, pe un ton hotărât, dar prietenos.

— Atunci un lacheu ar fi mai potrivit decât Sparra, doamnă.

Beth ridică bărbia și îl privi din nou.

— Prefer să-l iau pe Robin, Granger. De asemenea, marchizul dorește să îi spui băiatului pe nume.

— Da, doamnă, răspunse rapid bărbatul, și în câteva minute era deja plecată, cu Robin îmbrăcat cât de elegant putea, într-o jachetă de lână, mergând cu câțiva pași în urmă.

Odată ce ajunseră în stradă și o luară în direcția corectă, Beth spuse:

—Nu prea îmi dau seama cum ne poți conduce din spate, Robin. Du-te în față.

Robin făcu asta cu mare bucurie și țopăi fluierând, în timp ce Beth și Redcliff mergeau sobre în spate. Nici una nu îl observă pe individul cu trăsături ascuțite care încetă să se mai sprijine de balustrada de fier din centrul pieții și porni să le urmărească.

De data asta, o tânără servitoare fu cea care deschise ușa de pe Scarborough Lane nr. 8. Însă făcu ochii mari când Beth îi întinse cartea ei de vizită și aproape că le trânti ușa în nas. Poate că privirea de Vaux începuse să devină o parte din ea, se gândi Beth, căci până la urmă servitoarea cedă și le primi înăuntru, conducându-le în salonaș, apoi se îndepărtă bombănind. Robin făcu cu ochiul și o urmă. Porumbița Albă apăru după câteva clipe.

—I-ați dat lui Agnes o spaimă, doamnă. Apoi o privi pe Redcliff, care în sfârșit pusese totul cap la cap și părea înfuriată. Și pariez că și servitoarei dumneavoastră. Mai bine să mergă la bucătărie unde ea și Agnes se pot susține una pe cealaltă la un ceai fierbinte și dulce.

Beth acceptă, iar Redcliff fu încântată să scape de prezența unei ființe atât de controversate.

—Ar trebui să vă ofer ceva de băut, Lady Arden, spuse Blanche după ce se așezară, însă, să fiu cinstită, nu cred că din bucătărie o să iasă ceva potabil pentru o vreme. Cumva, asta e o situație neobișnuită, adăugă ea clipind.

—De-a dreptul scandaloașă, aprobă Beth cu blândețe. Ar fi trebuit să vedeți ce greu mi-a fost să ies din Casa Belcraven și să ajung aici fără să mă cert cu toată lumea.

—Și lui Lucien i se întâmpla des același lucru, spuse Blanche, apoi se opri, stânjenită.

Cu toate că acele cuvinte îi dădură un ușor ghimpe, Beth răspunse:

—Nu cred că ajungem nicăieri dacă ne ferim să-i rostim numele în conversație, nu-i așa, doamnă Hardcastle? Însă vreau să fac foarte clar un lucru, adăugă ea pe un ton prietenos. Dacă aflu că încă mai aveți treabă cu soțul meu, sunt în stare să vă trimit un glonț în inimă.

—Foarte bine! râse Blanche. Ați putea să îmi spuneți Blanche, doamnă? Numele meu adevărat este Maggie Duggins și ar trebui să vă spun că sunt fiica unui măcelar dintr-una din zonele rău famate din Manchester. Se opri o clipă ca să-i lase lui Beth ocazia să comenteze. Însă pentru că tăcea, zâmbi și continuă: M-am obișnuit deja cu Blanche, însă doamna Hardcastle chiar îmi sună ciudat.

—Bine, răspunse Beth, atâta timp cât nu mă „domnești”. Și pentru mine este ciudat. În particular te rog să îmi spui Beth.

—Mă îndoiesc că ne vom întâlni vreodată în public, Beth, spuse Blanche. Ai venit să o vezi pe domnișoara Greystone?

Beth încuviință din cap.

—E în camera ei, o chem imediat. Însă aș vrea să vorbesc întâi cu tine. Fata se află într-o situație foarte ciudată. Ai vreun plan pentru ea?

—Nu. Am vrut să vorbesc din nou cu ea să văd dacă are vreo idee. Și mai vreau să vă avertizez pe amândouă că părinții ei și lordul Deveril au început să o caute ziua în amiaza mare. Speram să fie mai discreți, de teama unui scandal.

—Banii, pe de o parte, și dorința, pe de alta, nu prea lasă loc de discreție, remarcă Blanche. Domnișoara a întrebat dacă aș putea să o pregătesc pentru teatru, însă trecând peste faptul că ar fi nepotrivit, nu e tocmai o ascunzătoare bună.

—Ar putea să devină profesoară sau guvernantă, însă nu sunt sigură că i s-ar potrivi, rosti Beth gânditoare. Dar nu știu cum să fac asta.

—Poate ar trebui să falsifici niște recomandări pentru ea, propuse Blanche pe un ton firesc.

—Poftim? întrebă Beth îngrozită.

Blanche ridică din umeri.

—Dacă va dori un post în provincie, o recomandare de la marchiza de Arden ar avea greutate.

—Oh, n-aș putea, răspunse Beth.

—Dacă ai de gând să fii mofturoasă, atunci o s-o vezi măritată cu Deveril, spuse Blanche sec. Nu se poate ascunde prea mult aici fără să se afle, mai ales dacă vor lipi afișe cu recompensă. Trebuie să fie departe și cu o identitate nouă și angajată. Cineva va trebui să falsifice ceva.

Beth se simțea ca și când s-ar fi trezit brusc pe marginea unei prăpastii.

—Deci dacă mă port corect, o să arunc o fată în brațele dezastrului, murmură ea.

—„Regulile pentru reglementarea comportamentului”, cită Blanche încet, „și pentru păstrarea reputației sunt puse mult prea des în fața obligațiilor morale”.

Beth o privi lung.

—Mary Wollstonecraft!

—Pari genul de femeie care a studiat-o, zâmbi Blanche. Ea ar spune cu siguranță „Ajut-o pe Clarissa și dă dracului societatea”. La urma urmei, poziția domnișoarei Greystone îmi aduce aminte de Maria, personajul ei din *Greșelile femeii*, spuse ea, referindu-se la romanul lui Mary Wollstonecraft.

—Într-adevăr. Îl cred în stare pe lordul Deveril să o închidă pe Clarissa într-un azil de nebuni dacă asta ar servi scopurilor sale. Însă nu e vorba doar de reputație, Blanche. E ilegal.

Cele două femei începură imediat o dezbatere aprinsă despre bine și rău. Doar inelul de metal de la ușă reuși să le întrerupă. Când Agnes trecu prin hol să meargă să răspundă, se priviră zâbind.

—Oh, spuse Beth, ușor îngrozită de situația în care se găsea, se pare că asta va fi o prietenie chinuitoare.

—O să-i dea convulsii lui Lucien, răspunse Blanche, râzând.

—Nu mă îndoiesc, aprobă o voce batjocoritoare. O asociere mai nepotrivită nu cred că există.

Ambele femei se întoarseră brusc și îl văzură pe lordul Deveril în pragul ușii, cu un pistol în mână. Doi bărbați urâți stăteau în spatele lui, unul cu părul negru și barbă, iar celălalt cu părul de culoarea nisipului și ochi de porc. Ochi-de-Porc o ținea pe Agnes. Mâna lui grasă era încleștată pe gura servitoarei, iar ochii ei erau măriți de groază.

—Cred că e de datoria mea să-mi iau mireasa din această vizuină a desfrânării, spuse lordul Deveril.

capitolul 20

Era la fel de oribil pe cât își amintea Beth – sfrijit, însă cu o putere de brută în fălci și mâini; palid, cu cearcăne aproape negre în jurul ochilor injectați. Mirosul lui urât deja umpluse încăperea.

Beth o privi pe Blanche și o văzu aproape explodând de furie la acea invazie. Vorbi rapid, înainte ca femeia să înrăutățească și mai mult situația.

– Clarissa nu e aici.

– Nu? răspunse Deveril. Adică te înhăitezi cu târfa soțului tău din proprie voință? Nu e de mirare de ce te-a ales să-i fii soție. Ești atât de ascultătoare. Sau poate îți place în trei? Își întoarse privirea dezgustată către Blanche. Permiți spectatori, metresă Blanche? Aș plăti bucuros pentru asemenea spectacol.

– Vierme ce ești, spuse Blanche cu dinții încleștați. Dacă nu ieși de aici...

În cameră răsună explozia pistolului. Candelabrul delicat de cristal se desprinsese de tavan și căzu pe podea, sfărâmându-se pe covorul roșu cu auriu. Agnes leșină, iar agresorul ei o lăsă să cadă pe podea. În timp ce Beth și Blanche încă erau înghețate de spaimă, lordul Deveril îi întinse bărbosului pistolul fumegând și scoase altul din buzunarul hainei.

– Următorul glonț va trece prin tine, metresă Porumbiță Prăfuită. Ce contează o târfă în plus sau în minus?

Beth se strădui să se ridice în picioare.

– Însă nu cred că veți îndrăzni să mă ucideți pe mine, lord Deveril.

Înainte ca el să poată răspunde, Redcliff intră în grabă, însă fu imediat prinsă de celălalt bărbat.

— Du amândouă servitoarele la bucătărie, spuse vicontele. Leagă-le și pune-le căluș. Dacă sunt ascultătoare, n-ar trebui să fie nevoie să le omori. Apoi o privi pe Blanche. Ai și alte servitoare?

Blanche simți că are gura încleștată, însă reuși să răspundă:

— O bucătăreasă. E ziua ei liberă.

Deveril o studie o clipă, apoi încuviință din cap.

— Treceți la treabă, le spuse el oamenilor săi. Apoi mergeți sus și găsiți-o pe domnișoara Greystone.

Beth se întrebă ce se întâmplase cu Robin. Dacă nu venise alergând cu Redcliff, cu siguranță plecase după ajutor. Deveril își arătă dinții maronii și putrezi, într-un zâmbet pe care i-l aruncă lui Beth.

— Am venit să-mi iau mireasa, Lady Arden, iar legea e în întregime de partea mea. Dacă e nevoie să vă omor pe toți, o voi face. Sunt sigur că mândra familie de Vaux va plăti gras ca să ascundă faptul că ți-ai aflat sfârșitul prematur în această casă.

Beth știa că avea dreptate, dar se gândea în primul rând la Robin. Dacă, într-adevăr, se dusesse după ajutor, oare unde plecase? După cum spusese Deveril, el avea legea de partea lui. Singura persoană de care aveau nevoie era marchizul, însă acesta era în Richmond. Beth se întrebă dacă ducele și-ar fi oferit ajutorul în asemenea situație ilicită. Indiferent ce se întâmpla, lucrul cel mai înțelept era să câștige timp. Beth se așeză din nou și o trase pe Blanche lângă ea. Văzu că actrița era aproape împietrită de furie. Măinile i se încleștaseră, iar ochii ei se uitau cu o privire sălbatică la Deveril. El părea complet inconștient de pericol.

— Foarte înțelept, Lady Arden, mârâi Deveril. Apoi o privi pe Blanche. Cândva mi-ai refuzat protecția, spuse el. Niciodată nu uit un asemenea afront.

— Asemenea ofertă este o insultă grosolană, pufni Blanche, pe un ton la fel de batjocoritor.

Beth și-ar fi dorit ca frumoasa sălbatică să fie mai prudentă până când situația se întorcea în favoarea lor, însă își dădea seama că prudența nu făcea parte din natura acelei femei. Se întrebă dacă puteau face vreo mișcare, pentru că erau două împotriva unuia. Întinse încet mâna spre statueta de porțelan de pe masă. Lordul Deveril îi aruncă o privire atât de otrăvită, încât renunță imediat la idee.

Îi auzi pe bărbați ieșind din bucătărie și urcând scările. Într-o clipă se întoarseră, împingând în față o Clarissa palidă și care tremura ca varga. Fata lăsă să-i scape un țipăt când în văzu pe lordul Deveril.

—Nu te teme, pușorul meu, spuse el ironic. Vezi, am venit să te salvez și să te duc înapoi în sânul familiei tale.

Clarissa se prinse de stâlful scării, însă fu târâtă de bărbos până în fața viitorului ei soț. Lordul Deveril scoase un deget osos ca să-i mângâie obrazul fetei. Clarissa se feri. Nemaiputând suporta acea tortură, Beth sări în picioare.

—Oprește-te, ticălosule! Cum poți să te însori cu cineva care te urăște atât de mult? Ignorând pistolul, alergă și o înșfăcă pe Clarissa de lângă el. Privirea lordului Deveril se îngustă, însă nu o împiedică.

—Însă ura, Lady Arden, e condimentul cel mai puternic pentru dormitor, spuse el, dezvelindu-și toți dinții putrezi. Eu sunt un mare admirator al urii. O caut. Iar dacă e necesar, o stârnesc.

—Nu trebuie să te chinui prea mult, te asigur. Blanche se ridică în picioare. Ești urât de-a lungul și de-a latul întregii Londre, lepră ce ești. Chiar dacă reușești să iei fata din casa asta, crezi că o vom lăsa în mâinile tale?

—Oh, spuse lordul Deveril, cred că o pot convinge să fie o soție ascultătoare.

Beth simți fiori pe șira spinării.

—Asta dacă apuci să te însori cu ea, spuse Blanche.

Ținând-o pe Clarissa care tremura, Beth și-ar fi dorit cu disperare să-i pună un căluș la gură Porumbiței Albe.

Avea să-i ucidă pe toți. Însă pe lordul Deveril se părea că întreaga situație îl amuza.

— După cum ai spus atât de clar, metresă Blanche, am mulți dușmani și totuși supraviețuiesc. Sunt foarte bine protejat. Chiar și în fața unei porumbițe furioase.

Buzele lui Blanche se întoarseră în ceea ce ar fi fost un zâmbet dacă ochii ei n-ar fi fost plini de ură.

— Încă nu ai avut un dușman ca mine, spuse ea. Păru să se relaxeze ușor și chiar și potrive faldurile rochiei ei albe cu model. Ridică din umeri, făcând ca decolteul să îi alunece ușor.

Beth o conduse cu grijă pe Clarissa până la canapea, dorindu-și ca Blanche să se oprească înainte să îl provoace pe bărbat. Dacă ar pleca, chiar și dacă ar lua-o pe Clarissa, încă mai aveau multe ocazii să acționeze. Dacă Blanche îl provoca la violență, nici una dintre ele n-ar fi trăit.

Era prea târziu. Într-o tăcere de gheață, lordul Deveril îi dădu lui Ochi-de-Porc pistolul său și îl luă pe cel cu care trăsese. Fără grabă, scoase cutia cu praf de pușcă și încărcă a doua armă. Beth privea într-o tăcere amorțită, întrebându-se dacă aceea era pregătirea morții lor. Cu siguranță nu o va ucide pe Clarissa, însă era convinsă că o va ține pe fată închisă și într-o asemenea teroare, încât nu va spune niciodată ce se întâmplase. Însă Lucien va ști.

— Arden a adus-o aici pe Clarissa, spuse ea rapid. Dacă ni se va întâmpla ceva nouă, el va ști de ce.

Lordul Deveril o privi cu răutatea unui șarpe.

— Atunci va trebui să-l omor și pe el, nu? Chiar și un tânăr puternic și sănătos cade sub glonțul unui pistol.

— Îți imaginezi că poți să-l provoci la duel și să câștigi?

— Sunt un țintaș excelent, remarcă lordul Deveril, însă nu cred că m-aș pune în asemenea situație neplăcută. Câteva guinee și niște ucigași o să-și facă treaba dintre niște tufșuri.

Beth simți cum i se oprește inima. Mai mult decât propria moarte, nu putea îndura nici măcar gândul

morții lui Lucien. Ucis astfel, dezonorant, din umbră. Spre surprinderea ei, se trezi convinsă că lordul Deveril *trebuie* să moară. Ea, care întotdeauna disprețuise violența, l-ar fi împușcat pe acel bărbat chiar atunci, cu sânge rece, dacă ar fi avut posibilitatea. Lordul Deveril îi dădu celui alt bărbat pistolul proaspăt încărcat.

— Tu trebuie să le păzești pe cele două, spuse el, arătând spre Beth și Clarissa. Dacă îți fac necazuri, ucide-o pe Lady Arden. Și împușc-o pe draga mea Clarissa în picior. Metresă Blanche, tu vii cu mine.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Beth.

— După cum a spus Porumbița Albă, nu am *avut* nicio dată un dușman ca ea. O să mă distreze, iar ura ei o să-mi atâțe plăcerea. Dacă mă servește cum trebuie, veți trăi toate. Dacă nu, tu, Lady Arden, vei muri împreună cu ea, iar draga de Clarissa va mai avea mult de îndurat ca să se revanșeze pentru dezamăgirea pe care mi-a provocat-o.

Clarissa scoase un țipăt, iar Beth o cuprinse în brațe. Blanche nu părea prea afectată de ceea ce se întâmpla, însă Beth nu-i mai putea vedea chipul. Lordul Deveril arătă cu degetul spre scări, iar Blanche se îndreptă spre ele. Le vorbi oamenilor lui:

— V-aș fi lăsat să vă uitați dacă nu aveam nevoie de voi aici. Nu vă faceți griji, o să găsesc o recompensă potrivită. Apoi o urmă pe Porumbița Albă spre dormitor.

Lui Beth nu-i venea să creadă că nu putea face nimic. Numai Dumnezeu știa ce urma să se întâmple sus, însă bănuia că Blanche înțelese. Și chiar dacă lordul Deveril pleca împreună cu Clarissa și le lăsa pe ele în viață, tot l-ar fi împușcat pe Lucien cu sânge rece. Nu, nu putea s-o lase pe Beth în viață, căci l-ar fi avertizat pe Lucien sau i-ar fi spus ducelui totul. Până acum, trăise doar ca armă împotriva lui Blanche. Oare Porumbița Albă știa asta? Aproape sigur. Și servitoarele aveau să moară, lăsând-o pe biata Clarissa drept singura martoră. Iar după ce se va mărita nu va mai putea depune mărturie, iar viața

care o aştepta era demnă de milă. Lordul Deveril era nebun, însă era o nebunie vicleană, susţinută de bogăţie, iar Beth se temea că planul lui va reuşi. Oare Robin scăpase? Cu siguranţă că nemernicii aceia ar fi spus dacă ar fi găsit încă o persoană în casă. Oare va aduce ajutoare? Acum chiar şi poliţiştii ar fi bine-veniţi.

Beth îi privi pe cei doi paznici. Erau plictisiţi, însă vigilenţi.

– Simt că leşin. Pot să torn un pahar de coniac pentru mine şi domnişoara Greystone?

Cei doi bărbaţi se priviră, apoi Ochi-de-Porc ridică din umeri.

– Dacă vrei. Dar nu încerca să faci ceva nesăbuit. Nu am vreo reţinere să te omor.

Spuse asta cu o asprime convingătoare. Beth se îndreptă spre bufet, întrebându-se oare ce-ar simţi dacă un glonţ i-ar sfâşia carnea. Ucidea imediat sau lent? Turnă coniac în două pahare, în timp ce mâna îi tremura. Nu dorea să moară, nici rapid, nici lent. Căută ceva ce i-ar fi fost de folos în acel scop. În afară de a azvârli carafa într-unul dintre bărbaţi, ceea ce cu greu ar fi avut vreun efect, nu îi venea nici o idee.

– Vreţi şi voi? zise ea, întrebându-se dacă putea să-i îmbete.

– O să avem şi noi parte de plăcere mai târziu, replică bărbosul cu un rânjel care amintea în mod neplăcut de stăpânul lui. Beth se înfioră. Poate că moartea ar fi cel mai mic dintre relele ce o aşteptau. Când se întoarse la canapea cu paharele, se auzi un ţipăt ascuţit de la etaj. Îngheţă, privind în sus, ca şi când ar fi putut vedea prin tavan. Însă sunetul nu se repetă.

– Ah, mi-ar fi plăcut să văd asta, bombăni Ochi-de-Porc, iar celălalt zâmbi cu subînţeles.

– Atât de mândră şi de albă, rosti batjocoritor bărbosul. N-o să mai fie ea atât de albă după ce el îi va fi făcut felul.

O să fie neagră cu albăstrui și însângerată. Rânjiră amândoi la acea glumă.

Beth se așază brusc și aproape că aruncă un pahar în mâna Clarisei.

— Bea. Are gust rău, dar ajută. Bea.

Ea însăși luă o înghițitură și se schimonosi când simți băutura în stomac. I se păru că vede ceva mișcându-se la fereastră. Își adună toată puterea voinței ca să nu privească. După câteva clipe se întoarse să lase paharul pe masă. Văzu prin perdelele de dantelă chipul lui Robin și semnul lui cu degetul mare. Își feri imediat privirea. Inima îi bătea cu putere. Se strădui să nu dea în vileag speranța care se născuse în ea. Pe cine găsisese Robin? Nu-i păsa. Situația lor nu avea cum să se înrăutățească.

Cu toate că bărbații le priveau neconținut pe cele două femei, celelalte simțuri ale lor erau în mod cert îndreptate spre evenimentele din dormitor. Se auzi alt țipăt, de data asta mai gutural și disperat. Aproape că părea un țipăt al morții. Sigur, nebunul n-ar ucide-o pe Blanche pentru propria plăcere. De fapt, de ce nu? Oricum urmau să moară toate. „Oh, indiferent cine ai fi, grăbește-te!”

De sus se auziră o izbitură și o lovitură surdă. Clarissa țipă și vărsă coniacul de care nici nu se atinsese. Ochi-de-Porc își linse buzele umede și îl înghionti pe celălalt bărbat.

— Dacă oricum o omorâm pe cea elegantă, spuse el renunțând la orice urmă de falsitate, crezi că ne va lăsa întâi să o avem? Am mare nevoie de o femeie.

— E posibil, răspunse bărbosul. Mai sunt și servitoarele.

— Adevărat, spuse Ochi-de-Porc cu entuziasm. Uitasem de servitoare. Una e un pic cam slabă, dar cealaltă merge. Ah, ce-aș vrea să pot merge acum. Mă doare rău.

— O să te doară și mai rău dacă află că ți-ai părăsit postul.

Beth se concentrează să nu își schimbe expresia feței când simți o mișcare pe hol, în spatele bărbaților. Nu era prea

sigură dacă încă respira, însă mintea ei era clară. Cineva era acolo și, oricine ar fi fost, era speranța lor de supraviețuire. Întinse mâna după pahar. Îndată ce văzu cine era, paharul îi scăpă pe podea, spărgându-se în bucăți. Amândoi bărbații săriră în picioare. Bărbosul făcu un pas în față.

– Ai grijă... Dar se opri.

– Ai un pistol în ceafă, rosti marchizul, iar prietenul său se bucură de același tratament. Nu avem cum să ratăm. Dați-ne armele.

Beth văzu că bărbosul se gândea să o împuște oricum – se părea că lordul Deveril era un angajator temut –, însă în cele din urmă înjură și lăsă arma în mâna lui Lucien. Robin luă celălalt pistol, căci bărbatul care ținea pistolul la ceafa lui Ochi-de-Porc era domnul Beaumont cu un singur braț.

– Robin, spuse marchizul, du-te și găsește ceva cu care să-i legăm peăștia doi.

Băiatul dispăru.

– Lucien, spuse Beth, sărind în picioare. Trebuie să o ajuți pe Blanche. A luat-o sus cu el...

Marchizul se uită la cei doi bărbați și la prietenul său cu un singur braț, apoi îi făcu semn lui Beth. Când aceasta ajunsese cu grijă lângă el, îi dădu pistolul.

– Ține-l așa, apăsă pe os. Dacă se mișcă, doar apeși pe trăgaci.

O sărută în fugă, apoi se îndreptă în grabă spre scări. Dar se opri imediat. Beth aruncă o privire, apoi se întoarse cu totul să se uite, uitând de bărbatul asupra căruia își ținea ațintit pistolul. Blanche cobora scările ținând în mână un cuțit lung.

Rochia ei era sfâșiată de pe sâni, iar ea era plină de sânge – un studiu macabru în roșu și alb, cu excepția ochilor, care i se înnegriseră, dilatați de groază.

– „Că adormitul și mortul sunt icoanelor asemeni“, recită actrița pe un ton visător. Beth recunoscuse vorbele lui

Lady Macbeth. „Și numai în copilărie ochii/ Se sperie de un diavol zugrăvit“... „Dar cine-ar fi crezut că bătrânul să aibă atâta sânge în vine?“¹

—Blanche, spuse Lucien, care încremenise la baza scării.

Hal Beaumont îl scutură și îi dădu pistolul său.

—Ai grijă de bărbați. Este posibil să aibă nevoie de două mâini.

Beaumont urcă apoi scările în grabă. Luă cuțitul din strânsoarea slabă a lui Blanche și îl aruncă. Apoi o strânse cu putere cu brațul sănătos, ignorând sângele.

—L-ai omorât? Întrebă el, pe un ton liniștit. Atunci foarte bine ai făcut.

Beth își aminti că Hal era un soldat profesionist, obișnuit cu măcelul. Iar tonul său firesc era bine-venit. Porumbița Albă izbucni în plâns, cu trupul cuprins de convulsii. Beth strânse și mai tare pistolul în mână și își privi din nou ținta, însă amândoi tâlharii încremeniseră.

—Nu se poate să-l fi omorât, spuse Ochi-de-Porc. Nu se poate.

—Indiferent dacă se poate sau nu, spuse Lucien cu răceală, rolul vostru s-a încheiat.

Robin apăru din pivniță cu o bucată de funie, iar cei doi fură legați de mâini și de picioare. Când Robin spuse că făcuse rost de sfoară după ce o dezlegase pe una dintre servitoare, care imediat izbucnise într-o criză de isterie, fu trimis înapoi cu misiunea de a o dezlega și pe cealaltă, însă să le țină jos pe cele două femei până la alte instrucțiuni. Apoi Lucien îi luă cu grijă lui Beth arma pe care încă o strângea în mână și lăasă piedica, după care o luă în brațe.

—Ești bine, draga mea?

Era minunat să se simtă în siguranță.

—Oh, da, Lucien, însă a fost îngrozitor. Bărbatul acela e nebun. Chiar nebun.

¹ William Shakespeare, *Macbeth*, traducere de Ion Vinea (n.tr.)

Tremura și se stăpânea din greu să nu plângă și ea. El o mângâie ușor pe gât.

—Cred că e mai potrivit să zici că a fost. Nu cred că Blanche s-ar înșela în privința unui asemenea lucru.

Se întoarse cu Beth încă în brațele lui și o privi pe Porumbița Albă, protejată de brațul puternic al domnului Beaumont. Cei doi ajunseră jos, iar lacrimile lui Blanche încetară, cu toate că încă îi rămăseseră pe obraji. Își re-aranjase rochia ca să o acopere și o prinsese cu ceea ce semăna cu o broșă de lavalieră.

—E mort, Blanche? întrebă Lucien.

—Oh, da, răspunse ea cu o liniște ce demonstra clar șocul prin care trecea. L-am înjunghiat ca pe un porc.

—Voiam să-l omor eu, spuse Lucien prefăcându-se furios.

—Ar fi trebuit să stai la rând, răspunse Hal.

—Era al meu, spuse Blanche, cu asemenea privire încât bărbaii încetară să se mai contrazică. Era al meu, repetă ea, apoi trase adânc aer în piept și își schimbă expresia. Mereu am vrut să joc *Macbeth*, remarcă ea. Și cred că o voi face stagiunea următoare.

—Dumnezeule, Blanche... Apoi Lucien scutură din cap și merse să toarne patru pahare de coniac. Toți băură, ca să-și liniștească nervii. Beth înlocui paharul abia atins al Clarissei și spuse din nou:

—Bea.

—Chiar l-a ucis? întrebă fata, pierdută.

—Se pare că da.

—Îmi pare foarte bine, însă...

—Știu. Nu te gândi la asta. Nu avem nevoie de o scenă, Clarissa.

Fata sorbi, în sfârșit, din pahar.

—Mereu țin un cuțit sub pat, explică Blanche, care își mai revenise după băutură, însă tremura ușor. Am început să am acest obicei încă de când eram mică. Dădu pe gât ce mai rămăsese din coniac. Mâna îi tremura vizibil. Se privi

și făcu o grimasă. Trebuie să mă duc să mă spăl. Porumbul Albă nu poartă niciodată culori... Cred că în bucătărie.

—Nu, spuse Hal, privind-o pe Blanche ca un bărbat care tocmai văzuse Sfântul Graal. Gândește-te la biștele servitoare. Du-te într-una dintre camerele libere și o să-ți aduc eu apă. Întâi mă duc să-l verific pe Deveril, să mă cumva să fie viu încă.

Se duse la etaj, însă reveni după câteva clipe, palid la față.

—Ești destul de hotărâtă, nu-i așa?

—A vrut să se bucure de ura mea în pat, spuse Blanche apăsător. I-am îndeplinit dorința.

Era destul cât să uimească chiar și un soldat, însă un zâmbet plin de fericire înflori pe chipul lui Hal, care o însoți cu blândețe pe Blanche sus. Se întoarse după câteva clipe să aducă apă.

—Să înțeleg că Blanche are un protector nou, îi spuse Lucien sec prietenului său vrăjit.

—Protecție? Nu are nevoie de așa ceva, răspunse Hal zâmbind. Nu-i așa că e minunată? Oricum, o să mă însoțor cu ea. Ridică din umeri și zâmbi ușor. Cumva. Momentan nu prea o încântă ideea de căsătorie. Trebuie să recunosc că nu a fost nici cel mai potrivit moment să cer. Dar gândiți-vă ce odrasle ar da această scorpie. Apoi ieși în grabă.

Beth începu să rădă. Nu se putu opri până când lacrima se transformă în lacrimi dureroase. Se agăță de Lucien, iar el o trase ușor în poala lui. Ea auzi murmurele sale ciudate, pline de grijă:

—Haide, haide. Nu plânge, dragostea mea. Ești în siguranță. N-aș lăsa pe nimeni să te rănească...

—El... el voia să te ucidă.

—Pe mine? De ce?

Beth își veni în fire și se îndreptă. Boneta ei se strânse la base, iar buclele i se lipiseră de obraji de la lacrimi.

«Cred că arăt îngrozitor... Pentru că tu m-ai fi răzbu-
nat. Era complet nebun.

«Ceea ce vreau eu să știu, spuse Lucien încercând să
fie sever, este cum ai ajuns în mâinile lui. De fapt, cum ai
ajuns aici.

«Am venit să văd ce face Clarissa, spuse Beth.

«Nu aveai voie nici măcar să te apropii de casa asta.

«Tu m-ai adus aici cu o noapte în urmă!

«A fost o necesitate nefericită. Nu vei mai veni aici.
Deja e mai mult decât de-ajuns.

Beth sări în picioare și îl privi în față.

«Lucien de Vaux, nu o să mă comanzi. Soț sau nesoț,
marchiz, duce sau rege!

După o clipă în care rămase împietrit, Lucien izbucni
în râs.

«Oh, Beth. Cum aş putea trăi fără tine? Acum nu-mi
spune că tu și Blanche sunteți prietene la cataramă.

«Exact.

«Beth, nu se poate să... Scutură din cap. Oh, la naiba.
Probabil se poate. Hal e suficient de nebun încât să se în-
amorie cu ea, dacă o face să accepte. Presupun că nu poate
fi mai rău decât John Lade care s-a căsătorit cu fosta iubită
a lui Sixteen-String Jack.

«Cu cine?

«Nu cred că o vei cunoaște vreodată pe Letty Lade.
Nu se învârte în cercurile mamei. Sir John e înnebu-
nit după trăsură, la fel și soția lui. Au propriul vehicul
și conduc precum maniacii. Letty e fata unui hangiu
din East Cheap și a fugit cu un tâlhar la drumul mare,
Sixteen-String Jack. După ce a fost spânzurat, ea s-a mă-
ritat cu Sir John, însă tot a rămas o târfă cu gura mare.
Blanche e cu totul alt gen.

«Cu siguranță...

«Oh! îi întrerupse Clarissa, ghemuită și uitată într-un
colț de canapea. Cum ai putea? Beth, am crezut că ești o
doamnă. O persoană cu rațiune. Toți oamenii aceștia sunt

nebuni. Toți sunt nebuni. Femeia aia e o... o... Le aruncă o privire feroce, apoi se forță să rostească acel cuvânt. O târfă! Tocmai a ucis pe cineva. Acolo sus. Privi în tavan cu ochii dilatați. Mă aștept să văd sânge picurând de sus. Ați văzut tot sângele acela?

Beth ridică imediat paharul fetei.

—Clarissa, bea asta! Duse lichidul la gura fetei care tremura. Clarissa scuipă și se înecă.

Beth o bătu pe spate, iar fata începu să plângă. Beth o strânse de umeri cu putere.

—Clarissa, oprește-te și ascultă-mă. Toate astea s-au întâmplat din pricina ta. Nu voi spune că a fost vina ta, însă toate s-au întâmplat pentru că oamenii au încercat să te ajute.

Clarissa se opri din plâns și o privi lung pe Beth, părând mult mai tânără decât cei optsprezece ani pe care-i avea.

—Doamna Hardcastle a fost bună cu tine. A făcut ceea ce a făcut ca să ne salveze pe toți de la moarte și pe tine de lordul Deveril. Nu ai dreptul să îi judeci moravurile.

—Dar...

—Nu.

Clarissa renunță. Beth îi dădu drumul.

—Nu sunt prea sigură ce vom face acum, însă nu vei spune nimănui, absolut nimănui, ce s-a întâmplat astăzi. Înțelegeți?

Clarissa încuviință din cap.

—Și ce se va alege de mine?

—Cel puțin nu te vei căsători cu Deveril, spuse marchizul. Păcat însă că n-ai apucat să te măriți cu el. Ai fi fost o văduvă bogată.

Lui Beth îi veni o idee, însă nu se trădă. Nu era sigură că voia să-i spună lui Lucien încă. Se auzi o bătaie în ușă, după un anumit tipar. Lucien se grăbi să deschidă. Nicholas Delaney intră împreună cu lordul Middlethorpe. Ochii lui scânteietori se opriră asupra bărbaților legați,

a cioburilor de pe podea, a urmelor de sânge de pe balustradă și a cuțitului înspăimântător.

— Francis, am pierdut acțiunea.

Lordul Middlethorpe băgă în buzunar pistolul pe care îl ținea în mână.

— Sunteți bine cu toții, Luce? întrebă el. Tocmai am primit un mesaj complet incoerent de la omul tău, Dooley.

— Toți, mai puțin Deveril, spuse Lucien aruncând o privire cu subînțeles spre cuțit.

— Mă bucur, spuse Nicholas cu un zâmbet. Cine merită răsplata?

— Blanche, răspunse Lucien.

Zâmbetul lui Nicholas se adânci.

— Mereu te poți baza pe o femeie bună. Privi în jur. Se pare că putem să vă ajutăm la curățenie. Să scăpăm de cadavru și ce mai e. Cred că ar trebui să le duci de aici pe doamne. Cine e cu eroina?

— Hal, răspunse Lucien și ridică din umeri. Vrea să se însoare cu ea.

Beth își dădu seama că Lucien fu ușurat că veniseră întăriri, mai ales când întăririle erau Nicholas Delaney. Beth simțea la fel. Nicholas lăsa impresia că totul va fi bine.

— Sunt de acord, spuse Nicholas. Avem nevoie de mai multe scorpii în cercul nostru. În plus, cred că o femeie ar putea repara soldățul acela. Nici unul dintre noi n-a reușit.

Păși cu grijă să evite cioburile de pe podea și le conduse pe Beth și pe Clarissa cea amețită către hol. O cuprinse pe Clarissa într-o îmbrățișare frățească, dar puternică. Beth își dădu seama că ea fusese îmbrățișată și alinată de Lucien, iar Blanche de Hal, însă nimeni nu avusese grijă de Clarissa.

— Eu sunt Nicholas Delaney, îi spuse el fetei. Tu trebuie să fii Clarissa Greystone. Nu-ți face griji. Cred că totul o să fie bine.

Clarissa se agăță de el și murmură ceva nedeslușit. Beth îl văzu mângâindu-i fetei ceafa.

– Da, știu. Însă ce e mai rău a trecut. Acum cred că cel mai bun lucru pentru tine e să te întorci la familia ta.

– Nu! protestă Clarissa, desprinzându-se de el.

– Au fost foarte cruzi cu ea, se împotrivi Beth.

– Dacă o duceți acasă, spuse Nicholas, iar ea se preface că se căiește și e ascultătoare, nu cred că vor fi prea furioși. Faceți clar faptul că se bucură de sprijinul și de prietenia familiei de Vaux. Familia Greystone nu va avea curaj să vă spună ceva. O privi pe Clarissa. Nu trebuie să te prefaci entuziasmată că te măriți cu Deveril, căci nu e cazul. Doar să fii supusă. Dacă suntem deștepți, trupul lui nu va fi găsit și recunoscut decât după multe zile. Când va fi descoperită moartea lui, o să ai ceva timp înainte ca părinții tăi să-ți găsească alt soț. Până atunci, lucrurile se pot schimba.

– Cum se pot schimba? întrebă Clarissa, dar se vedea că tonul lui de încredere liniștită îi dădea curaj.

– În multe feluri. De exemplu, undeva în Belgia, marea bătălie a luat sfârșit.

– Avem vești? întrebă Beth și Lucien într-un glas.

– Doar vagi. Nathan Rothschild știe ceva. A vândut masiv, iar acum cumpără la prețuri mici. Se spune că folosește porumbei călători, în timp ce guvernul se bazează pe călăreți. La fel, un bărbat pe nume Sutton, căpitanul unui pachebot din Ostend, a adus vestea că bătălia se desfășura de multe zile, iar răniții soseau deja la Bruxelles și Gent. Sunt puține vești clare. După o clipă, adăugă: Am vorbit cu el. Spune că Regimentul 42 a fost greu lovit.

– Regimentul lui Con, spuse Lucien.

– Da. Nicholas făcu un gest de frustrare. Desigur, toate s-au întâmplat. Undeva în lumea asta cei vii se bucură, cei morți sunt morți, răniții suferă sub bisturiu... Și poate mâine sau poimâine vom afla și noi.

– E victorie? întrebă Lucien.

— Mereu e victorie pentru cineva, răspunse sec Nicholas. Apoi ieși din acele toane filosofice. Se pare că da, însă Bursa șovăie după micile săpături ale lui Rothschild. În orice caz, se pare că veștile clare sunt așteptate dintr-o clipă în alta, iar în următoarele zile Londra va fi în fierbere. Condiții excelente ca să ascundem planurile noastre abjecte. Luce, ia-le pe doamne și hai să facem curățenie.

— Ah, mi-ai adus aminte, spuse Lucien. Jos sunt un băiat de-al meu, servitoarea lui Beth și menajera lui Blanche.

— Își vor ține gura?

— Agnes a lui Blanche va fi mută. Ea a salvat-o de la azilul de săraci. Cred că în Robin putem avea încredere. Apoi se întoarse spre Beth. Dar servitoarea ta?

— Cred că și Redcliff își va ține gura. Însă e mai bine dacă nu află absolut tot ce s-a întâmplat.

Lucien rămase o clipă pe gânduri.

— Tu și Clarissa ieșiți prin spate. Îi poți lua pe Redcliff și Robin. Eu o să iau cabrioleta și vă aștept la capătul aleii. O strânse pe Beth într-o îmbrățișare liniștitoare, o sărută ușor, apoi ieși.

Simțind cum capătă puteri, Beth o conduse pe Clarissa în bucătăria primitoare. Acolo le găsi pe cele două servitoare și pe Robin. Ambele femei săriră în picioare și începură imediat să vorbească incoerent, însă Beth le domoli.

— Liniște! Agnes, stăpâna ta nu a pățit nimic, însă nu vrea să fie deranjată acum. Nu urci decât dacă ești chemată. Redcliff și Robin, noi plecăm.

— Da, doamnă.

Imediat ce ieșiră pe ușă în grădiniță până în alea dosnică, Beth spuse:

— Nici unul dintre voi nu va sufla o vorbă despre ce s-a întâmplat astăzi aici. Înțelegeți?

— Da, doamnă, răspunse Robin cu ochii strălucind.

— Cu siguranță n-aș ști ce să spun dacă m-ar întreba cineva, doamnă! zise Redcliff, care se vedea că era foarte

tulburată. Legată. Iar un bărbat mi-a pus mâna pe... Nu, chiar nu știu. Agnes spunea că au fost trei bărbați și arme. A fost un jaf?

—O încercare, răspunse Beth. Nu au luat nimic. Își dădu seama imediat cum trebuie să procedeze cu servitoarea. Însă vezi tu, Redcliff, ar fi un dezastru dacă s-ar afla că am vizitat această casă.

—Asta cu siguranță, spuse servitoarea cu asprime.

Beth își luă un aer de căință.

—Nu mi-am dat seama. Doar când a venit marchizul am văzut cât de greșit a fost. Nimeni nu trebuie să bănuiască.

—Doamnă, buzele mele vor fi mormânt, spuse servitoarea cu bunătate.

—Mulțumesc, Redcliff, zise Beth încet, apoi o prinse din urmă pe Clarissa.

Redcliff și Robin fură trimiși pe jos acasă, în timp ce Beth și Lucien o duseră pe Clarissa în casa închiriată a părinților ei. Beth o asigură pe fată că nu va mai fi bătută și spera să aibă dreptate. Părinții Clarisei erau mult prea fericiți că le revenise speranța de redresare financiară ca să facă scandal și fură copleșiți de însoțitorii sus-puși ai ficei lor. Nici măcar nu puseră la îndoială că aceasta se ascunsese la o prietenă de la pension căreia nu-i dădu numele, unde o găsisse Beth. Beth făcu mult caz când se despărți de Clarissa, iar Lucien se folosi din plin de aroganța de Vaux. Când plecară, se asigurară că fata va fi cel mult certată.

—Deși cred că va trebui să trecem iar prin asta când apare următorul soț, spuse Lucien în timp ce se îndreptau spre Marlborough Square.

„Nu neapărat“, se gândi Beth, însă nu spuse nimic. Trebuia să se gândească atent la planul ei și să își dea seama dacă Lucien îl va sprijini sau va fi împotriva. Când intrară în Casa Belcraven se apropia ora cinei, dar starea în care se afla îi tăia lui Beth orice poftă. Când intrară în casă, spuse:

—Cred că aş prefera să mănânc în linişte în camera mea.

—Exact la asta mă gândeam şi eu, spuse Lucien zâmbind. Beth îşi dădu seama din nou de situaţia în care se aflau şi de promisiunile pe care şi le făcuseră. Îl privi neliştită. Încă nu se întunecase, iar după întâmplările acelei după-amiezi...

—Nu-ţi face griji, spuse el cu blândeţe. Du-te şi schimbă-te în ceva mai comod şi odihneşte-te. O să am grijă de tot, şi vin şi eu imediat.

capitolul 21

„O să am grijă de tot.“ Beth simțea o încredere plină de căldură, care-i domolea neliniștile. Îi întoarse zâmbetul și urcă scările.

Însă nu simțea că era prea potrivit să își îmbrace cămașa de noapte, așa că se schimbă într-o rochie de muselină moale, cu șireturi simple la gât și talie. Îi spuse lui Redcliff să-i pieptene părul în stilul său natural. Nici nu se mai deranjă să-și ascundă vânătaia cu cosmetice. Sinceritatea însemna totul. În sfârșit, îi dădu liber în acea seară lui Redcliff și se așeză pe fotoliul din budoarul ei. Întâmplările după-amiezii deveniseră deja îndepărtate ca un vis. Oare chiar fusese la un glonț distanță de moarte? Își amintea însă foarte clar de amenințarea cu moartea asupra lui Lucien. Inima începu să îi bată puternic la acel gând. Oh, era înspăimântător să iubească astfel. Ce legătură aveau toate astea cu *Stăpânirea de sine*?

În inima ei nu mai era loc de rațiune, de judecată morală. Își aminti că el îi spusese „Chiar dacă ai fi o dez-mățată, tot te-aș iubi“. Ea simțea același lucru. Dragostea era nebunie, o tirană. Era minunat.

Când intră el, ea îi zâmbi și întinse mâna. El veni și se așeză pe marginea fotoliului ei. Își dezbrăcase jacheta, vesta și lavaliera. În cămașa cu guler larg și pantalonii de culoarea pielii, părea relaxat și... accesibil. Ea ridică o mână și îl atinse pe piept la baza gâtului.

—Cum de poți avea o privire atât de strălucitoare? întrebă el, luându-i mâna într-a lui. I se păru că degetele lui erau prea fierbinți.

—Pentru că sunt îndrăgostită, răspunse ea încet.
Zâmbetul lui înflori.

—Și eu. Remarcabil, nu-i așa?

—E cel puțin convenabil, îl tachină ea. Din câte îmi aduc aminte, cândva erai îngrijorat că o să mă îndrăgostesc de altcineva.

El scutură din cap și o strânse într-o îmbrățișare caldă.

—Să nu faci asta. Nu vreau să mă mai gândesc vreodată la lucrurile care s-au întâmplat, la lucrurile pe care ni le-am spus. Hai să lăsăm totul în urmă.

Ea își frecă ușor obrazul de pieptul lui. Țesătura fină a cămășii era moale și mătăsoasă, însă carnea lui părea să ardă. Simțea bătăile inimii lui și fiecare respirație îi aducea acel parfum cald de mosc care era doar al lui.

—Nu vreau să uit nimic, spuse ea. O să prețuiesc tot ce e legat de tine, până în ziua în care voi muri.

Degetele lui îi mângâiară blând vânătaia.

—Chiar și asta?

—Chiar și asta, răspunse ea, privindu-i chipul încurcat. Pentru că știu că nu se va mai întâmpla niciodată. La urma urmei, circumstanțele erau puțin ciudate.

I se părea extraordinar. Tot ce făcea era să o țină în brațe, și totuși ea își simțea gura uscată și inima bătându-i să-i spargă pieptul. O dorință ușoară, dureroasă, creștea în ea și își cerea drepturile. Întinse mâinile și îi cuprinse chipul.

—Lucien, sărută-mă.

Gura lui o acoperi pe a ei, moale și fierbinte, potolindu-i cât de cât foamea. Mâinile ei alunecară prin mătasea părului lui și îl strânse aproape de ea, apoi deschise buzele să-i guste dulceața. Limba lui se juca ușor cu a ei, iar întreaga ei lume se concentrează în acel punct de contact. Apoi se lăsă pe spate, iar căldura lui solidă se așează deasupra ei, lăsând acea plăcere să i se răspândească în tot corpul, în toate punctele în care îl atingea. Însă nu îi era îndeajuns nici pe departe.

Simți mâna lui pe sânul ei prin muselina moale, cu degetul mare frecându-i ușor sfârcul.

Se desprinsese din sărut și gura lui coborî să se joace în același loc, iar ea simți cum un fior îi cuprinde întregul trup precum un val. El schimbă cu dibăcie poziția în care se aflau, astfel încât ea se trezi în poala lui. Degetele lui abile desfăcură cu ușurință șiretul de la gâtul rochiei ei. Beth făcu o mișcare scurtă, instinctivă, de împotrivire, apoi se relaxă. Era a lui. Dădu ușor la o parte materialul mătăsos de pe sânii ei.

— Ah, draga mea, spuse el respirând ușor, în timp ce degetul său lung încercui încet întâi un sfârc, apoi pe celălalt.

Se juca iar cu ea, urmărind-o cu un zâmbet plin de dragoste. Beth era prinsă de ochii săi plini de pasiune, în timp ce trupul ei era supus unei magii delicioase, care devenea tot mai profundă. Apoi gura lui coborî, caldă și umedă, să o tachineze. Beth scoase un geamăt înfiorat.

— Oh, Cerule. Oh, Venus și Marte, șopti ea.

— Poftim? întrebă el râzând.

— O să-ți spun cândva, dar nu acum. Nu te opri.

— Oh, nu mă opresc, dragostea mea, rosti el răgușit, degetele lui reluând acel joc fermecat. Numai promite-mi că nu mai avem nici un oaspete surpriză în camera alăturată. Și nici un alt secret.

Beth scutură din cap, înfierbântată și amestită.

— Nimic.

Își desfăta privirea cu frumusețea lui. Mușchii lungi ai gâtului său implorau să fie mângâiați, iar ea ridică mâna spre ei. Apoi strecură cu îndrăzneală mâna în gulerul cămășii lui ca să-i simtă mușchii umărului. El își ținu răsuflarea, iar ea șovăi.

— Am voie să fac asta? întrebă ea.

El își scoase cămașa.

— Beth, poți să faci orice. Să mă atingi oriunde. Să îmi ceri orice.

Beth îi privi bustul frumos și își linse buzele. Avea mușchi frumos conturați și era bronzat de la exercițiile

fizice în aer liber. Se întrebă ce exerciții făcea și dacă vreodată va avea ocazia să privească. În mijlocul pieptului avea o linie de bucle aurii, iar ea își strecură degetul în ele.

— Ești foarte frumos, dragul meu soț.

— La fel și tu, draga mea soție.

Beth lăsă mici sărutări pe pielea lui caldă și mătăsoasă și astfel, fără să vrea, își lipi sâniul goi de pieptul lui, unde găsiră o plăcere delicioasă și nouă. Simți cum respirația lui se accelera, iar ei îi plăcea teribil. Poate că Venus și Marte erau totuși bine-veniți. Începu să lase cu limba moalele umede peste sfîrcurile lui mici și plate. El se ridică brusc, cu ea în brațe.

— Ați vrut în camera mea, doamnă?

— Am spus asta doar din cauza Clarissei, bolborosi Beth, continuându-și activitatea delicioasă.

— Nu contează, spuse el șovăind și o învârti prin toată camera.

La ușă se aplecă ușor, iar Beth apăsă clanța. Traversară celelalte camere, cumva nesigur, însă ajunseră în sfârșit în dormitorul lui. Așa cum spusese și el, semăna foarte mult cu al ei, cu excepția faptului că la el culorile erau nuanțe de verde și auriu, nu de albastru. Patul era mai mare și avea baldachin cu perdele legate de perete. Când o lăsă pe cuvertura de mătase, ea văzu că sub baldachin era încrustat blazonul lui.

— Pentru gloria și onoarea familiei de Vaux! spuse Beth chicotind, apoi deschise brațele.

El se trânti lângă ea pe pat, făcând ca întregul cadru solid să se zguduie.

— Da, într-adevăr. Mulți de Vaux mici. Ignoră blazonul, spuse el, punând o mână posesivă pe abdomenul ei. A fost comandat de bunica pentru tata. Credea că nu își înțelegea îndeajuns demnitatea.

— Pentru duce? întrebă Beth surprinsă.

Mintea ei părea împărțită în două — jumătate la pașiune, conștientă de mâna lui ca un foc ce ardea până

înăuntrul ei, iar cealaltă capabilă încă de conversație rațională. Se hotărî să-și încerce degetele pe sfârcurile lui. Apoi, cu blândețe, și unghiile. Lucien trase brusc aer în piept.

—Era... mai puțin rigid când era tânăr, presupun. Beth! Îi prinse mâna și aplică sărutări umede pe fiecare vârf de deget. Se rostogoli pe spate cu ea cu tot, aducând-o deasupra lui. Nu-ți face griji, spuse el, în timp ce mâinile lui slăbeau șiretul de la spatele ei, dorm sub chestia asta de când eram mic și încă nu m-a împietrit. Șiretul se desfăcu, iar rochia nu mai era ținută în loc de absolut nimic.

Degetele lui Lucien trimiteau mesaje tulburătoare pe spatele ei gol.

—Însă că tot vorbeam de împietrit... spuse el încet.

Din poziția în care stătea, Beth era foarte conștientă și tulburată de excitația lui. Fără să vrea, se foi deasupra lui, iar el își ținu răsuflarea și o ținui pe loc. Cu un zâmbet viclean, Beth se zbatu din strânsoarea lui și se mișcă din nou. Nu-și închipuise cât de amuzant va fi să stârnească în el un răspuns.

—Dumnezeu să mă apere, mormăi el și o dădu la o parte. Ascultă, destrăbălată dulce, poți să mă seduci și să mă duci pe culmile plăcerii de câte ori vrei după prima dată, însă acum aș vrea să-mi țin firea.

—De ce?

—Pentru că nu vreau să te rănesc, dragostea mea, spuse el pe un ton serios, luându-i capul între mâini. Și, mă crezi sau nu, nu am mai dezvirginat până acum pe cineva.

—E ridicol.

—De ce? întrebă el, în timp ce mâna îi alunecă între coapsele ei. Nu prea văd ce plăcere e în asta. Uite ce ne face nouă acum, când aș fi putut pur și simplu să zac neajutorat sub trupul tău minunat și să te răsucești cât vrei. Se aplecă și își atinse ușor buzele de ale ei. Lasă-mă să te iubesc, Beth, să te duc pe culmile plăcerii. De data asta doar lasă-mă să te iubesc...

Era nevoie doar de simpla atingere a buzelor lui ca să o amețească dincolo de rațiune, de control, de orice altceva în afara senzației pure. Măinile lui urcau chinuitor pe trupul ei pe sub rochia desfăcută, pe care i-o ridică peste cap, lăsând-o goală. Și singurul lucru care o făcu să-și dea seama de asta fu că își simțea mai bine pielea pe a lui. Îl încolăci cu brațele și își lipi gura de carnea lui. Simțea foame. O nevoie cumplită de a stăpâni și de a poseda. El se depărtă o clipă, apoi se întoarse. Acum contactul era complet, din cap până în picioare. Îi desfăcu picioarele și se așeză între ele. Brusc, foamea, nevoia, durerea se concentrară toate acolo.

– Lucien, gemu ea.

– Da, dragostea mea, știu, spuse el tulburat. Știu.

Începu să alunece încet, cu grijă, în ea. Nevoia lui Beth se transformase în foame amețitoare. Asta. Asta dorea. Se ridică să-l întâmpine, iar clipa de durere fu neînsemnată. Își înfășură picioarele în jurul lui, într-o plăcere sălbatică.

Stătea întinsă în lumina obscură a serii, odihnindu-și capul pe umărul lui, jucându-se ușor cu bucele ude de sudoare de pe pieptul lui.

– A fost extraordinar, spuse ea.

– Mulțumesc, răspunse el și pieptul îi tresăltă ușor într-un chicotit.

– Oh. Atunci a fost datorită ție? întrebă ea cu nevino-văție. Nu ar fi așa cu oricine?

– Beth, o avertiză el.

Se întoarse pe burtă și ridică privirea spre el.

– Fără dragoste liberă?

El încercă să pară aspru.

– Doar cu mine.

Beth simțea cum i se taie din nou respirația doar privind-l. Un zeu grec. Asta fusese prima ei impresie despre el și o înspăimântase. Acum o stârnea. Părul lui era

ciufulit și întunecat de la sudoare. Obrajii i se coloraseră, iar ochii lui păreau mai albaștri ca oricând. Trupul lui frumos stătea întins lângă ea, neted și musculos. Al ei. Al ei să îl atingă, să îl guste, să îl primească în ea.

– Iar tu? întrebă ea. Tu ai voie la dragoste liberă?

El o strânse într-o îmbrățișare sălbatică.

– Mi-ar fi imposibil. Nu mă pot imagina dorind altă femeie, perla mea. Voi, radicalele, aveți un talent special de a împlânzi aristocrația, nu-i așa?

– Am face orice de dragul cauzei, replică Beth pe un ton satisfăcut.

Mult mai târziu, comandară ceva de mâncare. Deja se întunecase și trebuiau să aprindă lumânările. Li se făcuse foame, însă tot își ofereau îmbucături și se opreau din când în când să se sărute. Vorbiră despre perioada petrecută împreună și despre perioada de dinainte să se cunoască. Pentru prima dată își împărtășiră și secretele – durerile și dezamăgirile vieții lor, speranțele și visurile.

Beth încercă să deschidă subiectul problemelor sociale și descoperi că, în felul lui, nu rămânea indiferent la ele. Îi spuse că unul dintre motivele pentru care în casele de Vaux erau atâția servitori era ca să le ofere o slujbă. Politica familiei era să cumpere cât mai multe produse locale și erau atenți la nevoile arendașilor lor.

Din instinct, Beth ar fi spus că asta nu era de ajuns dacă familia continua să trăiască în asemenea bogăție, însă învățase să echilibreze două realități diferite. Nu rezolva mare lucru dacă familia de Vaux s-ar fi retras într-o colibă și ar fi mâncat pâine neagră cu terci. În acel moment îi ajungea să știe că iubitul ei nu privea cu nepăsare necazurile altora.

Ceasul bătu miezul nopții când stinseră lumânările și se urcară în patul mare, cuibăriți unul în brațele celuilalt. Beth mângâie contururile spatelui său, însă el îi prinse mâinile.

—Oh, nu, să nu faci asta, vrăjitoareo. Pariez că mâine o să te doară destul de mult chiar și așa. Iar eu sunt doar un biet muritor.

Însă Beth era o elevă inteligentă și nu dorea să cedeze.

—*Hoc volo, sic iubio, sit pro ratione voluntas*¹, spuse ea rânjind, apoi alunecă deasupra lui și începu să se miște. Refuz să fiu rațională. Obțin ceea ce îmi doresc. Și îmi doresc să te aduc pe culmile plăcerii.

Văzu cum privirea lui se întunecă, însă el o prinse și o ținui în loc.

—Înapoi în clasă, fata mea, spuse el răgușit. Nu e o traducere bună.

Beth mușcă din cel mai apropiat lucru apetisant, care se întâmplă să fie lobul urechii lui. Strânsoarea lui slăbi.

—Lucien, într-un astfel de moment te aștepti să fac o traducere bună? zise ea.

—Mi-am pierdut complet încrederea în clasici, spuse el șovăind, în timp ce ea își coborî mâna peste buricul lui. Dumnezeu, Beth...

Ea găsi bărbăția lui fierbinte, catifelată și tare.

—Și ce legătură au clasicii cu asta? întrebă ea încet.

—Juvenal, spuse el cu un geamăt. *Nemo repente fuit terribissimus*. Nimeni nu se depravează într-o clipă. Era un prost sau pur și simplu nu a cunoscut pe nimeni ca tine. Apoi adăugă încet, în întuneric: Bietul om.

¹ Așa vreau, așa ordon, voința să fie în serviciul rațiunii (n.red.)

capitolul 22

În ziua următoare, lui Beth îi fu foarte greu să scape de soțul ei. Îl înțelegea prea bine. Abia putea îndura să stea o clipă fără el, însă era necesar pentru planul ei. Nu era deloc sigură că ar fi aprobat-o.

Chestiunile militare o ajutară. Luară micul dejun împreună, împărțind un exemplar din *Times* și citind scrisoarea ducelui de Wellington. Nu erau vești despre victime, în afară de cea a morții ducelui de Brunswick.

—Se pare că a fost o bătălie teribilă, spuse Beth într-un final.

—Însă o victorie măreață. Uite ce spune: „zdrobirea completă a dușmanului“. Wellington nu e genul care să înflorească aiurea. În sfârșit, i-au venit de hac lui Napoleon.

—Dar cu ce preț?

Se gândea la soldați, însă mai ales la cei pe care îi cunoștea, Amleigh și Debenham. Era de necrezut că acei tineri veseli și vioi, de aceeași vârstă cu Lucien, ar putea fi morți, și totuși nu era exclus. Venise acel raport în care se spunea că regimentul lui Amleigh avusese de suferit.

Văzu privirea lui Lucien. Chiar nu înțelegea grupul lui de prieteni, Nicholas și ceilalți, însă era clar că aveau o relație profundă. L-ar fi durut teribil dacă vreunul dintre ei suferea. Pe toți i-ar fi durut. Își puse mâna peste a lui.

—Când se vor publica listele?

—Dintr-o clipă în alta. E posibil să publice o ediție specială a ziarului.

—Atâta suferință așteaptă să se dezlănțuie, oftă Beth. Mă gândesc cum ar fi fost dacă ai fi fost tu acolo.

Mâna lui o strânse pe a ei.

—Să sperăm că oamenii dragi nouă nu sunt pe listă.

Fără vreun motiv ascuns, Beth spuse:

– De ce nu te duci la club sau la Delaney? Poate afli mai multe.

– Nu te superi? Ai putea veni cu mine la Nicholas.

– Nu, aş prefera să rămân aici acum.

O sărută şi pleacă. Beth se simţea vinovată că era atât de fericită, de împlinită, când fericirea altora urma să se sfârşască. Aşa era mereu în război, se gândi ea. Astăzi Londra va răsună de chiotele victorioase, în timp ce mulţi alţi oameni vor plânge. Cu toate astea, îşi reveni şi se pregăti să-şi ducă planul la îndeplinire. Pretinse că se duce înapoi în pat şi nu vrea să fie deranjată. Dar, îndată ce Redcliff plecă, Beth se ridică şi se îmbracă. Îşi aplică grijulie fardul ca să-şi ascundă faţa, însă era conştientă că la o privire atentă vânătaia se vedea. Oricum, Blanche văzuse şi mai rele. Apoi alese hainele vechi pe care le adusese de la domnişoara Mallory şi boneta care îi ascundea cel mai mult chipul. Fără să fie văzută, speră ea, coborî pe scara servitorilor şi ieşi pe uşa pentru cărbuni. Trebuia să dea de Robin, căci încă nu ştia drumul spre casa lui Blanche şi avea nevoie să discute cu el fără să-şi dea cineva seama de „fuga” ei din casa Belcraven. Îşi muşcă buzele şi chicoti când privi în sus la conacul uriaş. Era ridicol să se strecoare aşa când de fapt nimeni n-ar fi oprit-o dacă ar fi ales să iasă pe uşa principală.

Probabil l-ar face pe Lucien să aibă din nou o pomire violentă dacă ar fi aflat ce pune la cale. Faptul că nu simţea vreo urmă de frică îi dovedea că avea încredere în el. Ştia că avea un zâmbet prostesc pe faţă în timp ce se îndrepta spre grajduri.

Ce scuză ar fi putut să inventeze pentru vizita ei şi cum să vorbească între patru ochi cu Robin? Ca scuză putea spune că venise să o vadă pe Stella. Bietul animal nu prea fusese băgat în seamă după Hartwell – doar două plimbări la pas, prin parc. Să rămână singură cu Robin era problema. Granger sau Dooley ar apărea imediat dacă ar afla

că marchiza vine la grajduri. Mângâia botul moale și catifelat al Stellei când apăru Granger.

– Bună dimineața, doamnă. Vă pot ajuta cu ceva?

– Nu, Granger, mulțumesc. Am vrut doar să o văd pe Stella. Sper că face mișcare.

– Nu vă faceți griji, doamnă. Robin o scoate pe-afară. Singurul cal cu care face treabă bună, mormăi el. Și mă iertați, dar nu-i face bine obraznicului să-l luați de la muncă și să-l favorizați. Își ia nasul la purtare.

– Oh, spuse Beth, ascunzându-și zâmbetul la scuza care tocmai i se ivise. Asta nu e bine. Poate ar trebui să discut cu el despre asta.

– Nu cred că e cazul.

Beth îi aruncă o privire de Vaux. După câteva clipe, vorbea cu Robin în boxa Stellei. Băiatul se uită neliniștit spre cal.

– Haide, Robin, spuse Beth, doar nu ți-e frică de Stella. E o dulce.

Robin lăasă privirea în jos.

– Cred că e mai bine să ne lași să-ți găsim altă slujbă, spuse ea cu blândețe. Nu vrei să faci altceva?

Băiatul se răsuci și luă câteva paie.

– Nu mă supăr cât timp cât îl slujesc pă iel, mormăi el.

Beth zâmbi, căci în sfârșit înțeleșese. Băiatul pur și simplu îl adora ca pe un erou.

– O să mă gândesc, Robin. Acum vreau să mă duci la doamna Hardcastle. Fără să spui nimănui.

Băiatul o privi cu ochi mari.

– Nu pot, doamnă. Bătrânul Granger o să mă jupoaie. Pă cuvânt.

– Robin, dacă îți dau eu ceva de făcut, nu are legătură cu Granger.

Robin se juca în continuare cu paiul.

– Marchizul mi-a interzis, mormăi el într-un final, coborând privirea.

– Marchizul! Când?

—În dimineața asta. A zis că dacă-mi cereți asta, nu trebe să fac.

Ah, ticălosul acela viclean, se gândi Beth, fericită să reînceapă bătălia minții cu soțul ei. Își mușcă limba la acel gând.

—Îmi poți spune cum ajung acolo, Robin? întrebă ea în sfârșit.

—Nu vă veți duce singură acolo, doamnă! răspunse el, privind-o.

—De ce nu? Nu părea un drum prea periculos.

—Doamnele nu merge acolo, zise el cu o insistență tipic masculină ce o amuză.

—Doamna asta face ce vrea, răspunse Beth cu hotărâre. Dacă nu îmi spui, pur și simplu voi încerca să-mi aduc aminte și voi întreba pe cineva dacă mă rățesc.

Cuvintele ei îl îngrijorară și mai mult pe băiat. După alte câteva proteste cedă.

—După povestea asta o să stea la coadă ca să mă jupoaie, mârâi el îmbufnat.

Însă îi explică foarte clar drumul, iar Beth îi strecură o coroană înainte să plece.

În prima parte a drumului se simți neliniștită, așteptându-se să fie urmărită. Apoi se liniști și începu să îi placă plimbarea. Era o zi frumoasă de iunie, iar străzile erau pline de oameni. Veștile despre victorie făceau ca Londra să susure precum șampania. Din când în când, cineva striga „Ura pentru Wellington!“ și toți ceilalți îi țineau isonul. Atmosfera era atât de plăcută, încât Beth nu simțea vreun pericol. Pentru că era greu de recunoscut în hainele ei urâte și cu boneta care îi ascundea chipul, se bucura să facă iar parte din mulțime, în loc să fie izolată în înalta aristocrație. Se hotărî să facă anumite schimbări în viața ei și rânji la gândul bătăliilor ce aveau să urmeze pentru ele.

Curând părăsi zonele mai aglomerate și începu să se simtă mai neliniștită pe străduțele tăcute. Apoi încercă

să-și vină în fire. Acelea nu erau nici pe departe mahallale rău famate, pline de cerșetori și de criminali, ci străduțe rezidențiale decente. Mersese prin astfel de zone în Cheltenham toată viața. Doar pentru că era marchiza de Arden nu trebuia să i se ia libertatea. Însă când se apropie de casa lui Blanche, acționează din instinct și o luă pe străduța din spate în loc să bată la ușa principală.

Agnes, servitoarea, scoase un țipăt când Beth intră în bucătărie. Acolo mai era cineva, o femeie mai în vârstă și plină de riduri, fără îndoială bucătăreasa. Agnes făcu mișcată o plecăciune. Bucătăreasa își puse mâinile în șolduri.

— Iar tu cine ești?

— Taci, Lily. E... e marchiza. Știi tu.

Bucătăreasa rămase cu gura căscată.

— Ține-mă, Doamne. Ce se alege de lumea asta? Ar trebui să vă fie rușine, îi spuse ea lui Beth.

— Ei bine, nu-mi e, spuse Beth, stăpânindu-și amuzamentul. Blanche e acasă?

Agnes își frecă mâinile de șorț.

— Mă duc să văd. Vă rog să luați loc... Privi neajutorată cele două scaune simple. Oh, nu știu, se văicări ea, în timp ce ieși din cameră.

— Uitați ce ați făcut, spuse Lily. Și tocmai ce o liniștisem după toată povestea de ieri! Cu toții vom fi mai fericiți dacă cei ca voi rămâneți în casele voastre frumoase.

Beth se așeză pe un scaun.

— Și tu ești o admiratoare a lui Mary Wollstonecraft? Întrebă ea pe un ton prietenos.

— A cui? Nu și dacă e vreo nobilă.

— Ei bine, spuse Beth gânditoare, cred că, într-un fel, a fost. Tocmai se pregătise pentru o discuție filosofică plăcută, când Agnes se întoarse alături de o Blanche foarte surprinsă.

— Beth, am senzația că nu ar trebui să fii aici, spuse Porumbița Albă.

— Să fii sigură, răspunse Beth.

—Să fii sigură, o imită bucătăreasa. Ai grijă, Maggie. Cei de rangul ei nu-ți aduc nimic bun.

—Taci, Lily, spuse Blanche cu prietenie. Știu ce fac. Agnes, adu-ne ceai, te rog.

Apoi își conduse musafira în salonaș. Beth observă că petele de sânge de pe trepte fuseseră șterse și că nu mai rămăsese nici o urmă ale întâmplărilor din ziua anterioară, cu excepția absenței candelabrului.

—Ai servitori interesați, spuse ea și se așază.

—Mă ajută foarte mult, spuse Blanche. După cum ai ghicit probabil, am ales oameni săraci. Recunosc că unul dintre motive este că, pentru cineva ca mine, ar fi fost greu să găsească servitori buni care să nu fie obraznici, însă am făcut-o și pentru că știu ce înseamnă sărăcia și disperarea. Pe Agnes am luat-o de la azilul de săraci. Întreaga ei familie fusese trimisă acolo când a murit tatăl ei. Am instruit-o crezând că o să meargă undeva la mai bine, însă a ales să rămână. Cât despre Lily, ea m-a ajutat când eram foarte tânără și am fugit prima dată de-acasă. Pentru mine e mai mamă decât propria mea mamă, însă nu va face niciodată pe doamna. Nu suportă așa ceva. Sper că nu a fost nepoliticoasă. Nu-i plac ordinele.

—Îmi place de ea. Poate, în timp, o să învețe să mă accepte.

—Chiar ai de gând să ne împrietenim? întrebă Blanche. Să știi că lui Lucien n-o să-i placă. Bărbaților nu le place să-și murdărească viața.

—Cu toții va trebui să ne obișnuim, spuse Beth. Iar când te vei căsători cu cel mai bun prieten al lui...

—Ceea ce nu se va întâmpla niciodată, rosti Blanche cu hotărâre, însă Beth observă cu interes că roșise. Începuse să mă implore. I-am zis că o să mă gândesc la un... aranjament.

Beth nu continuă acel subiect, deși, dacă ar fi jucat la pariuri, ar fi mizat că zilele de libertate ale Porumbiței Albe erau numărate.

—S-a aranjat totul? întrebă ea, fără să poată să vorbească direct de cadavru.

—Da, spuse Blanche. Acel Nicholas Delaney este un gentilom remarcabil de eficient. Cu niște complici foarte interesanți. Nu am pus întrebări, însă cred că acei ticăloși au fost puși la punct, iar cadavrul, imposibil de identificat, a fost lăsat în mahalalele din St. Giles. O să fie găsit într-o zi, două, cred. În cartierul acela nimeni n-o să pună prea multe întrebări. Nici măcar poliția nu se înghesuie să meargă acolo. Se știa că Deveril frecventa acele locuri care erau pe gustul lui, astfel că nu cred că o să rămână prea surprinși.

Beth se cutremură.

—Era un om mai îngrozitor decât bănuiam. E incredibil că astfel de oameni sunt tolerați doar pentru că au moștenit un titlu. Privilegiile moștenite sunt un lucru foarte rău.

—Poate, spuse Blanche zâmbind. Însă urmează-mi sfatul și mulțumește-te cu băcăliile, Beth, nu porni la război. Sunt multe lucruri pe care le pot face oamenii buni fără să se distrugă pe ei înșiși și pe cei pe care îi iubesc.

Beth se uită cu seriozitate la noua ei prietenă.

—Te referi la Lucien?

Blanche dădu din cap.

—Face progrese mari, însă nu o să-l transformi niciodată într-un William Godwin sau un Wilberforce. E un de Vaux get-beget și așa va rămâne.

—Știu asta. Și, adăugă Beth cu un zâmbet trist, îmi cer scuze în fața lui Mary Wollstonecraft, însă nu l-aș vrea altfel. Ceea ce îmi amintește că mai bine aș spune de ce am venit, ca să mă întorc în Marlborough Square înainte să-și dea seama că am plecat.

Se opri o clipă când Agnes aduse tava cu ceai, iar Blanche turnă. Sorbi ceaiul, căci îi era destul de greu să înceapă.

—Blanche, ce părere ai despre fals? Și, cred, furt.

Blanche lăasă jos ceaşca.

—Sunt motive de spânzurătoare, Beth.

Beth îşi umezi buzele.

—Ştiu. Însă mă îndoiesc că se va ajunge vreodată la asta dacă la mijloc e puterea familiei de Vaux. Nu-i aşa că e îngrozitor? remarcă ea. Sunt la fel de rea ca ei.

—Beth, spuse Blanche. Spune ce ai de spus.

Beth trase adânc aer în piept.

—Dacă ceea ce mi-a spus e adevărat, Deveril nu are moştenitori. Titlul şi averea lui vor ajunge în mâinile Coroanei. Dar dacă Clarissa ar fi moştenitoarea lui?

Blanche îşi îndreptă spatele.

—Un testament?

Beth dădu din cap.

—Care să fie găsit în casa lui, spuse ea. Cred că asta e cea mai periculoasă parte.

—Oricum, am avea nevoie de o mostră cu scrisul lui...

Beth îşi încleştă mâinile. Înnebunise. Făcea ceva ilegal. De neiertat. Însă aşa rezolva multe probleme.

—Se spune că Deveril e foarte bogat, adăugă ea cu voce tare. Când se va găsi testamentul, avocatul lui Lucien se poate asigura că măcar o parte din bani sunt destinaţi Clarisei. Familia ei poate lua restul. Iar asta o să-i țină o vreme pe linia de plutire.

—Şi, oricât de puţin mi-ar plăcea de ei, sigur vor folosi banii mai bine decât a făcut-o vreodată Deveril, spuse Blanche.

—Şi de ce să ajungă în groapa fără fund a guvernului? Regentul n-ar face decât să-şi cumpere alte bagatele de aur.

Se priviră, uşor fascinate de acel plan.

—Crezi că se poate face? întrebă Beth.

Blanche încuviinţă din cap.

—Îi vei spune lui Lucien?

—Nu ştiu, spuse Beth.

Se auzi o bătaie puternică la ușa de la intrare. Agnes traversă coridorul în grabă.

— Am o presimțire, spuse Blanche.

— Și eu, răspunse Beth, simțind cum începe să tremure.

— Tu trebuie să stai încuiată, zise Lucien, care tocmai intrase.

În ciuda cuvintelor lui, nu-și putu stăpâni un zâmbet, iar ea nu se putu stăpâni să nu i-l întoarcă. La urma urmei, abia trecuseră două ore de când se despărțiseră. Se așază lângă ea și îi luă mâna.

— Spune-mi ce pui la cale. Tot adevărul.

În ciuda zâmbetului, Beth știa că vorbea serios. Dorindu-și ca inima să nu-i fi bătut atât de puternic, îi spuse pe scurt ce idee îi venise.

— Dumnezeu! femeie! izbucni el. O să-mi revizuiesc părerea în privința bătutului nevestei.

— Ha! pufni ea. Cum ești furios...

— Furios! Ai nevoie de mine să te scap de spânzurătoare! Au mai fost spânzurați și alți nobili până acum, să știi. Și faptul că vor folosi ștreang de mătase nu prea te consolează.

Beth îl privi, iar după o clipă el își strânse buzele.

— E un plan chiar inteligent, spuse el apoi, mai moderat. De fapt, chiar mai bun decât al lui Nicholas.

— Al lui Nicholas? rostiră ambele femei.

— De acolo vin. Și trecusem prin Marlborough Square, adăugă el prefăcându-se încruntat, unde am descoperit că biata mea soție și-a recuperat energia.

Beth îi aruncă un zâmbet dulce.

— Care e acest plan al lui Nicholas? Îl interesează Clarissa?

— Nu, însă are motivele lui pentru care vrea să-l lase pe Deveril fără bani. Și pentru că zac acolo la el în casă în cufer cu benzi de oțel, ne hotărâserăm să mergem să-i luăm.

— Să spargeți casa! exclamă Blanche. Sunteți nebuni.

—Nu chiar. Avem un nobil, un de Vaux și un membru al parlamentului printre noi, asta ca să nu mai vorbim de haosul stîrnit în casa lui Deveril din cauza dispariției lui și de haosul și mai mare de pe străzi datorat sărbătorii. Și că veni vorba, adăugă el, privind-o exasperat pe Beth, dintre toate zilele în care puteai pleca neînsoțită, tocmai astăzi ți-ai ales?

—Pentru că astăzi e astăzi, ripostă ea. Și ar trebui să menționez că toată viața m-am plimbat neînsoțită pe străzi. Și, continuă ea, înăbușind încercarea lui de a spune ceva, încep să mă întreb de când coaceți voi, precum școlarii, acel plan fără să-mi spui o vorbă despre el.

—Școlari! Înghiți replica și continuă: Nu are nimic de-a face cu tine, Beth. E o poveste veche și neterminată.

—Are legătură cu mine de când mi-am arătat grija pentru că Clarissa era obligată să se mărite cu el. Ai ieșit valvârtej crezând că mă plâng de relația noastră.

El se încruntă nedumerit.

—Oh, atunci. Însă nu mi-ai spus cine urma să fie soțul. Doar în noaptea următoare am aflat că era vorba de Deveril. Abia atunci mi s-a făcut milă de fată. Am crezut doar că face fițe.

Blanche, martorul fascinat al acelei ciorovăieli, își dresse glasul.

—Vorbeam despre furt, fals și alte ilegalități, le amintea ea.

—Și noi la fel, spuse Lucien. Se întoarse spre Beth. Cred că trebuie să continuăm această discuție pe Lauriston Street și să îi explicăm ideea ta lui Nicholas, însă nu cred că trebuie să o implicăm pe Blanche mai mult decât e cazul.

Beth se ridică.

—Sigur că nu. Am venit aici doar pentru că nu aveam nici cea mai vagă idee despre cum să abordez o ilegalitate și am crezut că Blanche mă poate ajuta. Se întoarse către actriță. Nu-i așa?

—Nu, nu din experiență personală, răspunse actrița sec. Însă am niște prieteni deloc respectabili. Și se pare că dintre ei face parte și Lucien de Vaux.

El zâmbi fără vreo urmă de căință.

—Și Hal Beaumont. E la Nicholas. Făcu cu ochiul. De ce nu vii cu noi?

Blanche roși din nou.

—Am replici de învățat pentru diseară.

—Lașo, o tachină Lucien.

Blanche se uită urât la el. Beth se ridică și îi strânse mâna Porumbiței Albe.

—Ne vedem curând, prietena mea.

—Ba nu, nu vă vedeți, spuse Lucien.

—Când o să fii doamna Beaumont, spuse Beth cu hotărâre.

—Ceea ce nu se va întâmpla niciodată, ripostă Blanche. Beth râse de amândoi.

Când ajunseră pe Lauriston Street, găsiră casa aglomerată ca de obicei. Eleanor își dădu ochii peste cap când o văzu pe Beth.

—Ai auzit? Sunt nebuni de legat. Parcă-i văd înșirați în ștreang.

—Cred că avem un plan ceva mai puțin periculos, spuse Beth. Își scoase boneta privind-o cu coada ochiului pe Eleanor, însă, chiar dacă observase vânătaia, nu o arătă.

Când se așezară în salon, Lucien o lăsă pe Beth să își explice planul. În ciuda opiniilor ei egalitare, se simți destul de stânjenită să vorbească în fața unui grup de bărbați — șase membri ai Grupului Sălbaticilor, Peter Laving și un bărbat robust și micuț pe nume Tom Holloway. Însă când termină de explicat, toți aprobă.

—Îmi place, spuse Nicholas. Are subtilitate și îmi place subtilitatea. În afară de momentul în care trebuie să ducem testamentul în casa lui Deveril, nu prea sunt

mari pericole. Știu un falsificator excelent, în care mă încred.

—Nick, avem nevoie de ceva scris de el, zise Tom Holloway, iar asta curând. Dacă testamentul este găsit în biroul său îndată ce e descoperit cadavrul, ar ridica mai puține întrebări decât dacă apare brusc după aceea.

—Mă întreb dacă nu cumva Clarissa are ceva scris de el, zise Lucien.

Beth scoase un țipăt scurt.

—Poate că nu, însă eu am!

—Ce anume? întrebă el.

—Când Clarissa a venit să mă vadă, mi-a adus un bilet pe care i-l scrisese el. Era mai mult o listă de reguli pentru nevasta lui. Ceva oribil. Mi-a lăsat-o mie, iar eu am uitat complet de ea. E între paginile *Stăpânirii de sine*.

—Foarte nepotrivit, spuse Lucien. O să-l trimitem aici și ne vom încrede că Nicholas se va ocupa de restul. Dacă nu te superi, Nicholas.

—Deloc, răspunse el. Nu prea e nimic care să mă lege de Deveril.

—Mai mult, spuse Beth, dacă acest plan reușește, Clarissa va păstra cu siguranță secretul. Dacă spune ceva, își va pierde averea.

Lucien o privi și scutură din cap.

—Se pare că ți-ai pierdut toate scrupulele, spuse el. Acesta e un caz de depravare gravă.

Beth nu-și putu stăpâni un zâmbet la amintirile pe care i le treziseră cuvintele lui și îl văzu și pe el trăgând brusc aer în piept.

—Acum, că am încheiat acest pact păgân, spuse Beth repede, plecăm. O să trimitem biletul, îi spuse apoi lui Nicholas.

Nicholas și Eleanor îi conduseră la ușă.

—Aventurile nebunești vi se potrivesc amândurora, spuse Nicholas, iar Beth era sigură că văzuse semnul de pe fața

ei și îl înțelesese corect. Însă avusese dreptate să nu-i dea atenție. Fusese un ghinion, atâta tot.

— Una peste alta, spuse Lucien, cred că prefer o viață liniștită. Ieri am murit de o sută de ori când am văzut-o pe Beth cu un pistol îndreptat spre ea.

— Dragostea poate fi un diavol, nu-i așa? zise Nicholas, înconjurând-o cu brațul pe soția lui.

— Însă e exact așa cum trebuie să fie, spuse Lucien, trăgând-o pe Beth lângă el, după ce desfaci toate nodurile.

— Am reprezentat o încurcătură chiar așa de mare pentru tine, Lucien? întrebă Beth cu bunăvoință.

— Am fost complet înlănțuit, răspunse el cu o privire caldă.

Se auzi o bătaie în ușă. Nicholas deschise, iar un băiat îi aruncă un ziar.

— Ia, șefule. Apoi băiatul alergă să ducă ediția specială și la alte case.

Toți deveniră brusc serioși. Nicholas privi ziarul, apoi pe Beth și Lucien.

— Vreți să știți?

— Desigur, răspunse Lucien.

Se întoarseră în salon, unde se lăsă liniștea. Nicholas deschise ziarul și citi.

— Dumnezeu, ce mai listă, mârâi el. Și lucrul cel mai rău e că nu e completă... Își trecu privirea peste litere, apoi se opri, ca și când nu i-ar fi venit să creadă. Apoi spuse: Dare.

Îi dădu ziarul lui Hal Beaumont și se duse să privească pe fereastră. Eleanor veni lângă el, iar după o clipă el o îmbrățișă, lăsând-o să stea cu capul pe umărul ei.

Beth îl privi pe Lucien, un Lucien foarte sobru. Iar el îi luă mâna într-a lui. Ea îl cunoscuse doar vag pe acel tânăr vesel. El fusese cel care încercase cândva să construiască o fântână de șampanie. Își aminti că dansase cu el la balul ei de logodnă.

—Îmi pare rău, spuse ea încet. Era nepotrivit, însă nu-i venea altceva în minte.

El îi strânse mâna.

—Alt sacrificiu. El dorea atât de mult să ia parte la luptă... Apoi îl privi pe Hal. Mai sunt?

—Mai sunt foarte mulți, spuse Hal cu chipul îngrozit. Îmi pare rău, îi cunosc pe mulți dintre ei. Nu-l văd pe Con. Îi dădu orbește ziarul lui Stephen Ball și își acoperi ochii cu palma. După o clipă ridică privirea. Crezi că... Blanche m-ar da pe ușă afară?

—Nu, răspunse Lucien.

Hal plecă.

—Nu cred că aici e numele lui Con, spuse Stephen. Sau al lui Leander. Simon e, oricum, în Canada. După cum spunea Nicholas, lista nu e completă, însă există speranță. Îi dădu ziarul lui Miles Cavanagh.

Nicholas se întoarse și turnă vin pentru toți, dând de înțeles că urma să rostească un toast. Toți se ridicară.

—Acum Grupul Sălbaticilor are doar nouă membri, spuse el pe un ton sobru și ridică paharul. Pentru toți cei căzuți: fie ca ei să rămână pururi tineri în rai. Pentru toți cei răniți: fie ca aceștia să aibă puterea de a se vindeca. Pentru toți cei îndurerăți: fie ca ei să găsească din nou bucuria. Și te rog, Doamne, adăugă el încet, fă ca războiul să se sfârșească.

Își goli paharul, apoi îl aruncă în șemineu. Toți făcură același lucru, chiar și Beth, cu toate că era șocată de acel moment. La scurt timp după aceea, ea și Lucien ieșiră și se îndreptară pe jos spre casă. Străzile încă vibrau de delirul victoriei, însă Beth mai vedea câte un chip la fel de mohorât ca al lor.

—Poate că nu e sfârșitul războiului, spuse ea stângaci, însă sigur e sfârșitul acestui război.

—Ar fi trebuit să fiu acolo, spuse Lucien și cită din nou versurile din *Henric al V-lea*: „Iar nobilii ce dorm acum în țară/ Blestem numi-vor lipsa lor de-aici/ Și-a lor noblețe

lucru de nimic". Nu pentru glorie, spuse el cu un oftat. Nu știu dacă a fost vreo glorie în asta. Pur și simplu ar fi trebuit să fiu acolo. Și la naiba cu mândria de Vaux.

Beth se simțea neajutorată în fața acelei suferințe, aproape ca și când el ar fi lăsat-o pe dinafară. Din instinct, imediat ce ajunseră la Casa Belcraven îi spuse:

– Să mergem în camera mea. Acolo se așezară pe canapea, iar ea îl trase lângă ea. Vorbește-mi despre el.

Iar el o făcu. Cu ochii închiși, în brațele ei, îi spuse întreaga poveste a Grupului Sălbaticilor. Cum Nicholas Delaney, deja conducător la treisprezece ani, adunase câțiva băieți într-un grup de sprijin reciproc, inspirat oarecum din Cavalerii Mesei Rotunde, motiv pentru care se și opriseră la doisprezece membri.

– Doream să ne numim Cavalerii de Aur, spuse Lucien zâmbind, însă Nick a spus că nu urma să-i apărăm pe cei slabi și nevinovați, ci pe noi înșine. Așa am devenit Grupul Sălbaticilor. Și s-a potrivit numele. Căci ce pozne făceam ca să...

Continuă cu descrierea acelor pozne – unele dintre ele ca răzbunare pentru acte de cruzime înfăptuite împotriva unora dintre membri, însă cele mai multe pur și simplu trăsnăi pline de imaginație.

– Aveam o regulă – sunt sigur că a fost mâna lui Nick – că nu putem folosi Grupul ca să scăpăm de pedepse meritate. Îmi amintesc că el a spus cândva că era necesar să învățăm să nu fim prinși, însă dacă se întâmpla asta, trebuia să ne înghițim pedeapsa. Dumnezeuule, când mă gândesc la bici... Crezi că asta ne face războinici mai buni?

– Nu știu, dragostea mea, răspunse Beth, mângâindu-i părul.

– Dare, spuse el. Dare putea îndura cele mai crunte bătăi zâmbind. După aceea urla, însă în timpul bătăii își păstra pe chip un zâmbet tâmp. Asta îi făcea pe profesori să turbeze. Cred că zâmbea... După o clipă continuă: Acum suntem nouă, asta dacă nu i s-a întâmplat nimic lui Con.

Allan Ingram l-a urmat pe tatăl lui în marină imediat ce a plecat de la Harrow. A fost ucis cu trei ani în urmă. O bătălie cu o corabie yankee. Roger Merryhew a murit din cauza rănilor primite la Corunna. Leander – Lordul Haybridge – e cu cavaleria de gardă. Sigur a fost și el în bătălia asta de la Waterloo.

– Numele lui nu era pe listă, îi aminti Beth.

– Listele nu sunt complete, iar răniții sunt rar menționați. E posibil să-și fi pierdut o mână sau un picior, să fi rămas orb...

Tăcură amândoi. Beth se pomeni gândindu-se la soldățul de jucărie. Eleanor îi spusese despre comentariul lui Nicholas cum că nu era nici un motiv pentru care fiica lui să nu fie soldat. Era clar că Nicholas Delaney nu era admirator al războiului; atunci de ce-ar fi spus asta? Pentru că era o consecință a egalității între sexe în care credea și el. Beth simți cum îngheață în fața acelei implicații despre care Mary Wollstonecraft nu vorbise vreodată. Lucien se ridică și își cuprinse fruntea în mâini.

– Îmi pare rău, Beth, însă aș vrea să mă întorc pe Lauriston Street. Dincolo de orice altceva, încă mai este povestea asta cu Deveril de care trebuie să ne ocupăm. Te superi?

– Sigur că nu. Înțelegea că Grupul trebuia să fie unit. Se duse și luă lista lui Deveril și i-o dădu. Însă își dădu seama că nu vrea să fie lăsată deoparte. Pot să vin și eu? Întrebă ea cu o oarecare șovăială.

– Sigur. Ești membră prin căsătorie și e planul tău.

Casa Delaney revenise la normal, o normalitate sobră, însă normalitate. Eleanor nu se vedea. Nicholas, Francis, Miles, Stephen și Peter erau în jurul mesei și își discutau planurile. Nicholas zâmbi când îi văzu intrând. Beth se gândi că era ciudat să aibă un copil adormit în brațe. Se gândi că Arabel era cheia magică din acea casă.

– Aveți scrisoarea? Excelent. Curând i-o duc prietenului meu cel priceput, apoi tot ce ne rămâne de făcut este

să ne certăm să vedem cine are parte de distracție să dea spargerea și să intre.

Miles Cavanagh, irlandezul roșcat, spuse:

– Cred că ar trebui să-i excludem pe bărbații însurați.

Peter Lavington îl privi lung.

– Cred că ar trebui să-i excludem și pe străini.

Ochii irlandezului se aprinseră.

– Ah, dacă Irlanda ar fi pământ străin!

– Vă rog, fără politică astăzi, spuse Stephen Ball. Îmi ajunge cât am parte de Chestiunea Irlandeză.

Nicholas reluă.

– Peter, pentru că Amy așteaptă să nască de pe o zi pe alta, nu putem să te băgăm în nimic. În plus, adăugă el, nu ești membru.

Peter părea foarte nemulțumit.

– Nu este vina mea că familia mea merge mereu la Winchester.

Nicholas zâmbi apologetic.

– Îmi pare rău. Sigur, ești membru onorific deplin. Însă tot nu te băgăm în așa ceva. Am ratat nașterea lui Arabel și am o slăbiciune pentru subiectul ăsta. Stephen, nici tu nu vii. Dacă se întâmplă ceva, s-ar putea să avem nevoie de influența ta...

Eleanor intră în cameră.

– Atenție, servitori!

După câteva clipe, Hollygirt și o servitoare intrară cu o tavă cu gustări reci, ceai și bere. Când servitorii ieșiră, iar mâncarea fu împărțită, își continuară discuția.

– Dacă sunt proscris, spuse Sir Stephen, atunci cred că și Francis ar trebui să fie. E membru al Camerei Lorzilor, chiar dacă nu prea profită de asta.

– Mai taci, Steve, spuse lordul Middlethorpe.

Nicholas scutură din cap.

– E nevoie de un singur om ca să lase testamentul. Restul au misiunea de a păzi și distrage atenția...

Se opri auzind bătăi la ușa de la intrare. După o clipă ușa se deschise, iar Hal o împinse pe Blanche în încăpere. O Blanche destul de tensionată și neliniștită.

— El a insistat să vin, spuse ea.

Eleanor le ieși în cale.

— Trebuie să fiți doamna Hardcastle. Sunteți bine-venită.

— Așa este, spuse Nicholas. Vino lângă noi la masă.

Hal și o Porumbiță Albă foarte uimită se așezară imediat în cercul lor. Blanche îl privi pe Nicholas ușor încruntată.

— Ne-am mai întâlnit și înainte de noaptea trecută, spuse ea. Cu aproape un an în urmă. Cuvintele ei aveau o semnificație. Aproape că erau o provocare.

— Da, știu, răspunse Nicholas pe un ton firesc. Eram cu Thérèse Bellaire.

Blanche o privi pe Eleanor, care zâmbi.

— E în regulă, doamnă Hardcastle, știu totul.

Blanche ridică din sprâncene, iar Nicholas spuse sec:

— Nu știi chiar totul. Eleanor păru uimită. Continuă, spuse Nicholas.

Beth se uită când la unul, când la altul, întrebându-se ce se întâmpla. Hal le spuse tuturor:

— Cocea tot felul de idei ciudate, așa că m-am gândit că e mai bine să vină și să vi le spună. Poate chiar ne ajută.

Blanche se înroși, însă îl privi pe Nicholas cu hotărâre.

— Mai erai și cu Deveril.

Fu rândul lui Beth să se holbeze la Nicholas. Nu-și putea imagina o asociere mai de necrezut.

— Nu chiar, spuse Nicholas. Era cu Thérèse, așa cum eram și eu. Eu nu eram cu el.

— Oricum era o companie ciudată.

— Și tu ai fost acolo.

— A fost o greșală. Am plecat repede.

— Iar eu am rămas toată noaptea. Tonul vocii lui avea ceva mohorât, însă privi spre copil și îi mângâie ușor părul pufos. Crezi că trecutul meu mă împiedică să mă ocup

de povestea asta? Întrebă el, ridicând din nou privirea. Din contră.

Blanche îl studie gânditoare o clipă, apoi dădu din cap.

—Înțeleg. Foarte bine. Cum aş putea să ajut?

Beth nu avea nici cea mai mică idee despre ce era vorba, iar după o privire pe care o aruncă spre chipul împietrit al lui Lucien își dădu seama că nu avea să afle vreodată. Însă ştia că pe vremea asta, cu un an în urmă, Eleanor era însărcinată cu Arabel. I se părea de necrezut că în asemenea moment Nicholas Delaney era cu o târfă, cu atât mai puțin cu una care îl considera pe lordul Deveril un intim. Eleanor nu părea deranjată, iar Nicholas reluă planurile.

—Ai spectacol în seara asta? o întrebă el pe Blanche.

—Nu.

—Ai spus că trebuie să repeți pentru diseară, interveni Lucien cu un zâmbet.

—Am mințit, răspunse Blanche obraznic, apoi se întoarse spre Nicholas. Ce pot să fac?

Acesta rânji.

—Crezi că poți juca rolul unei târfe de rând?

Blanche îi întoarse rânjetul.

—E greu, răspunse ea, însă la urma urmei sunt actriță. Ce trebuie să fac?

—Să distragi atenția.

—Cred că o să mă descurc, chicoti ea.

Beth își adună tot curajul.

—Și eu vreau să joc un rol, spuse ea. Cred că două târfe fac treabă mai bună decât una.

—Peste cadavrul meu! izbucni Lucien.

—Asta se poate aranja, ripostă Beth.

Lucien deschise gura și trase adânc aer în piept.

—Asta iese din discuție, Beth, rosti el pe un ton mai calm. Tu nu ești actriță.

—Mereu am fost bună la scenete.

—Nu e nici pe departe același lucru.

Beth îl fixă cu o privire rece.

—Lucien de Vaux, ori insinuezi să sunt o ființă prea delicată ca să iau parte la aventura asta, ori crezi că Blanche e prea stricată ca să vă pese de ea. Care din variante?

Din întâmplare, era așezat între Beth și Blanche; le privi pe amândouă și își îngropă capul în mâini.

—Nu-mi vine să cred ce se întâmplă.

Se auzi un hohot de răs, însă Beth observă că unii dintre bărbați erau scandalizați de comportamentul ei. Însă Nicholas spuse:

—Beth, dacă vrei să vii, ești bine-venită. Eleanor?

Eleanor făcu ochii mari.

—O să mă consideri prea îmblânzită dacă spun nu?

—Sigur că nu. Le privi pe Blanche și Beth. Ca să nu se pună la îndoială testamentul, nu trebuie să existe nici o bănuială legată de vizite ciudate în casa lui Deveril, însă e posibil ca acolo să se afle o parte dintre oamenii lui. Dacă avem noroc, vor considera absența lui drept o șansă să mai iasă în oraș și să se distreze, însă era un stăpân dur, care plătea bine pentru supunere, așa că nu știu câte șanse avem. Deveril avea obiceiul de a aduce femeii pentru el și oamenii lui. Voi veți apărea deghizate și îi veți ține ocupați. Totul va dura doar câteva minute.

—Și cum vom face asta fără să stârnim bănuieli? întrebă Blanche.

—Protectorii voștri vor apărea să vă ia de acolo. Vedeți voi, v-ați făcut rost singure de chilipirul ăsta și nu le-ați dat partea din câștig.

Lucien privi cu asprime.

—În cazul acesta, eu sunt unul dintre ei.

—Sigur. Și Miles.

Beth semnală o problemă:

—Însă escapada asta nu va părea suspectă dacă cineva contestă testamentul?

—Puțin probabil. Scenariul e foarte plauzibil și, cu puțin noroc, bărbații vor pleca imediat ce se descoperă moartea lui Deveril. Beth, frumusețea planului tău este

că nimeni nu are vreun motiv să investigheze ceva. În plus, dacă se pun întrebări, târfele nu au ajuns până la etajele casei. Tot ce încercăm să evităm sunt cadavrele și o spargere evidentă.

Nicholas îi privi pe Francis și pe Hal.

— Voi doi aveți misiunea plictisitoare de a vă plimba pe stradă și să fiți pregătiți să ajutați la nevoie.

Nu păreau prea fericiți să fie lăsați departe de acțiune, însă acceptară.

Nicholas se adresă lui Lucien și Miles.

— Cu toții ne vom îmbrăca precum plebeii. Aduc eu hainele. Ne întâlnim acasă la Tom Holloway să ne schimbăm, însă încercați să nu dați de bănuیت când veniți acolo. Mai ales tu, Luce, ai tendința să strălucești.

— Cum poți spune așa ceva, zise Lucien, când vezi ce gusturi proaste am? Le aruncă o privire disprețuitoare atât amantei, cât și soției sale.

Beth chicoti.

— La ce oră? întrebă Miles.

— Ne vedem la nouă. O să se lase întunericul până atunci, iar străzile ar trebui să fie pline de oameni care petrec. Le privi pe Beth și Blanche. Asigurați-vă că nu vă recunoaște nimeni. Nu vreau să fiu nevoit să omor oameni.

Beth rămase uimită de cât de ușor îl credea capabil să ucidă la nevoie. Începea să își dorească să nu se fi oferit, însă era prea târziu.

Blanche dădu din cap.

— O să aduc peruci de la teatru și machiaj. Mai avem nevoie de ceva?

În discuțiile care urmau, Beth fu conștientă de tăcerea lui Lucien. Dacă era atât de furios, de ce nu s-a împotrivit mai mult? Oare ce-ar fi făcut ea dacă el s-ar fi împotrivit mai mult?

Curând, Beth și Lucien se îndreptau spre Marlborough Square. El nu zise nimic, iar Beth nu încercă să facă conversație. Însă el o urmă în budoarul ei.

Beth îl privi neliniștită. Nu era nici furios, nici fericit. Își trecu o mână prin păr.

– Aș vrea să îmi dai voie să te protejez, spuse el.

Beth îl privi în ochi.

– Nu pot trăi într-o colivie de aur, Lucien.

– Este mare diferența între o colivie de aur și drojdia societății, spuse el furios, adică acolo unde vei merge în seara asta. Îți amintești de oamenii lui Deveril. Dacă ceva nu merge cum trebuie? Dacă nouă ne va lua prea mult timp să intervenim?

Beth nu se gândise atât de departe și înghiți nodul din gât, însă o ținu pe-a ei.

– Nu e drept să-i cereți lui Blanche să facă lucruri pe care eu nu am voie să le fac.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Blanche este o târfă! izbucni el. E o bijuterie și o iubesc – desigur, acum într-un fel platonice –, însă și-a croit drumul în Londra pe propria ei piele și a ajuns la teatru prin aceleași metode. Acum trăiește din actorie, însă a văzut și a făcut lucruri pe care nici măcar nu poți să ți le imaginezi!

– Cu tine, nu mă îndoiesc, pufni Beth.

– Da, uneori!

– Sunt sigură că sunt o amantă foarte plictisitoare în comparație cu ea! Sunt sigură că ai prefera să te duci în această aventură cu ea în noaptea asta și să mă lași aici acasă, în siguranță, să îmi văd de gherghef!

– Da, așa aș prefera!

Beth ar fi vrut să-l pocnească și își încleștă pumnii.

– Ei bine, n-am s-o fac.

– Bine, spuse el, privind-o amenințător. Dar să nu zici că nu te-am avertizat!

Apoi ieși, trântind ușa în urma lui.

capitolul 23

Beth își duse îngrozită mâna la gură. El dorise să se certe bine cu ea, iar acum dorința i se îndeplinise. Și nu dăduse vreun semn că voia s-o lovească, însă, Dumnezeu, era furios și foarte speriat pentru ea. Oare chiar era o proastă?

Însă nu înțelegea de ce Blanche trebuia să fie expusă pericolelor, în timp ce ea era protejată. Și, recunosc ea, dorea să ia și ea parte la propriul plan. Avea încredere în Nicholas Delaney.

Apoi își aminti că soția lui Nicholas refuzase acea aventură și rememoră dialogul acela ciudat dintre Blanche și Nicholas. Cândva fusese un intim al lui Deveril...

Oh Doamne, se băgase într-o mare încurcătură, însă era imposibil să mai dea înapoi.

Beth coborî să ia cina cu ducele și ducesa în acea seară, pentru prima dată după zile întregi, și îl găsi acolo și pe Lucien. El o trată în aceeași manieră rezervată care caracterizase zilele de dinainte de căsătoria lor.

Ducele și ducesa nu părură să observe.

—Arăți mult mai bine, Elizabeth, declară ducesa. Însă cumva ai o vânătaie pe față?

—M-am împiedicat și m-am lovit de o masă, *maman*, spuse Beth. Nu e nimic.

—Trebuie să fii mai atentă, draga mea. Ați auzit veștile bune despre bătălie? Poate că biata mea Franță va cunoaște, în sfârșit, pacea.

Discuțiile de la masă avură ca subiect doar războiul. Lucien participă și el, însă nu spuse nimic despre lordul Darius sau despre ceilalți prieteni ai lui. Beth ura acea politețe rece pe care o arăta.

După aceea, ducele și ducesa aveau mai multe planuri separate. Lucien și Beth anunțară că își vor petrece seara acasă. Ducesa consideră că era foarte romantic.

Lucien o însoți pe Beth în camerele ei.

— Îmbracă-te simplu și te conduc eu.

Beth se încruntă în fața răcelii lui, dar se duse în garderobă și se îmbracă din nou cu cea mai simplă dintre vechile ei rochii. Când fu gata, se duse în garderoba lui, unde abia dacă bătu la ușă. Îl găsi cu pieptul gol, pregătindu-se să-și îmbrace cămașa. Beth se uită cu tristețe la torsul lui frumos și se gândi cum ar fi putut petrece acea seară. Nu, el tot ar fi plecat.

— Ți-ar plăcea să dau și eu buzna peste tine? întrebă el în timp ce își trăgea cămașa peste cap.

— Nu m-aș supăra.

În ochii lui apăru o sclipire caldă, însă o ascunse imediat. Totuși Beth se mai însufleți. Nu era atât de rece pe cât pretindea. Îi întinse haina.

— Arată destul de bine, nu crezi?

— Spre deosebire de tine, răspunse el, nu am haine de om simplu. Să sperăm că cei care mă văd vor crede că sunt un domnișor care a ieșit cu servitoarea.

— Lucien, spuse Beth, chiar nu e drept.

El o privi.

— Poftim?

— Nu mă lovești, însă tot mă pedepsești că nu fac exact ce vrei tu.

El se întoarse să își aranjeze lavaliera.

— Adică ar trebui să închid ochii la toate prostiile care îți trec prin capul acela prea educat?

— Uite, vezi? pufni Beth, înfuriindu-se din nou. Cum ar putea un om să fie prea educat?

O privi din nou.

— Bine atunci. Prea puțin educat. Iar asta, cu siguranță, o să corectăm în noaptea asta.

—Dragul meu, am dreptul să fac propriile greșeli, oftă Beth.

—Da? Întrebă el cu răceală, din nou cu fața la oglindă, terminând nodul elegant din câteva mișcări abile. Poate ar trebui să te gândești și la cei care suferă de pe urma lor. Nu m-am dus în armată pentru că moartea mea ar fi însemnat sfârșitul liniei noastre, în acte, chiar dacă nu și practic. Moartea ta ar fi la fel de dezastruoasă.

—Nu cred că viața noastră e în pericol. Iar dacă e, atunci și tu ți-o riști pe-a ta. Pur și simplu, nu vrei să mă bag în vreun necaz.

El oftă și o privi, apoi o strânse în brațe.

—Așa e. Nu vreau să te bagi în vreun necaz. Nu vreau să te pipăie alți bărbați nici măcar pentru o secundă. Beth, nu face asta.

Beth se cuibări la pieptul lui. Căsătoria era o treabă amuzantă. Compromisuri nesfârșite.

—Vreau să vin, spuse ea într-un sfârșit. Însă dacă Blanche poate să se descurce singură, o las.

El o împinse în spate și o privi atent.

—Promiți?

—Promit.

—Mulțumesc, spuse el zâmbind. Mărturisesc că nici eu n-aș fi ratat chestia asta. Îi dăruî un sărut sălbatic și fierbinte. Și mai mărturisesc că sunt destul de curios să văd cum arăți ca târfă.

Mai târziu, când se privi în oglinda vestiarului improvizat al lui Blanche din camerele lui Tom Holloway, Beth se întrebă ce va crede Lucien. Era sigură că va izbucni din nou. Mătușa Emma, cel puțin, ar fierbe dacă ar vedea-o acum pe Beth.

Părul blond-roșcat al perucii îi cădea pe umeri, iar chipul ei era machiat atât de strident, încât nici vorbă să se mai vadă vânătaia. Fusta ei era ridicată până

la jumătatea gambelor, iar decolteul era atât de coborât, încât abia îi ascundea sfârcurile.

— Dumnezeule mare, spuse ea încet.

Blanche, care încă era în halat și începea să-și aplice machiajul, rânji.

— Ai trac?

— Puțin.

— Nu trebuie să vii. Mă descurc.

Amintindu-și de Deveril, Beth nu avu nici o îndoială în privința asta.

— Trebuie să merg până la capăt.

Blanche îi zâmbi înțelegătoare.

— Blanche, spuse Beth, care a fost povestea cu Nicholas Delaney?

Blanche privi peste genele și sprâncenele puternic înnegrite, care o făceau să pară vulgară, însă foarte atrăgătoare.

— Nu știu.

— Însă chiar l-ai văzut cu o târfă?

— Da. Blanche își mări buzele cu ruj.

— Pe atunci trebuie să fi fost deja căsătorit.

— Bănuiesc că da.

— Cumva mă las pradă curiozității vulgare? întrebă Beth. Blanche rânji.

— Da. Un viciu irezistibil, nu-i așa?

Beth nu se putu stăpâni să nu mai pună câteva întrebări.

— Spune-mi doar dacă Lucien era acolo și de ce ai plecat.

Blanche își privi chipul, apoi, cu îndemânare, aplică încă puțin ruj.

— Nu, Lucien nu era acolo. Nu era în oraș. Am crezut că era doar o serată a lumii mondene. Însă era un *ballum runcum*.

— Asta ce naiba mai e?

— Un bal al dezbrăcaților, spuse Blanche sec. Sau, cel puțin, femeile sunt dezbrăcate. Bărbații rămân în mare parte cu hainele pe ei.

Beth o privi lung pe Blanche, fără să-și poată imagina așa ceva.

— Tu ești de partea lui Lucien, nu-i așa? Nu crezi că ar trebui să fiu aici.

Blanche se întoarse spre ea.

— Cred că ai dreptul să alegi singură, însă, Beth, dacă intri în lumea asta chiar și pentru o seară, să nu crezi că e un joc.

Beth se privi cu neîncredere în oglindă și se gândi la zilele în care ducea adevărate bătălii ca să poarte bonetă. Însă avea să meargă până la capăt. Acea avea să fie o lecție valoroasă pentru educația ei.

Când se îndreptă hotărâtă spre ușă, Blanche îi spuse:

— Bravo.

Când o văzu, Lucien își acoperi o clipă ochii cu mâna, apoi o înșfăcă și o trase în poala lui.

— Cât vrei ca să ne jucăm în seara asta, Molly? Ochii lui râdeau și nu trădau nici urmă de furie. Când ea îl împinse, adăugă: Haide, cred că ar trebui să-ți joci rolul.

— Stoarce-l de cel puțin zece guinee, păpușă, spuse Blanche cu un accent puternic. Beth o privi pe Porumbița Albă și scoase un țipăt. Actrița fusese chiar blândă cu ea.

Peruca brunetă coafată în sus și machiajul de pe față erau vulgare, însă rochia lui Blanche era de-a dreptul revoltătoare. Corsetul îi ridica mult prea sus sânii rotunzi, iar de sub materialul transparent se vedeau sfărcurile roșii. Nu avea nici o legătură cu diafana Porumbița Albă.

Hal Beaumont trase adânc aer în piept și veni spre actriță.

— Tot atât ceri și tu, obraznicătură fără rușine?

Blanche își puse mâna în șold și își ridică și mai mult sânii.

— Fac reduceri pentru soldații răniți, iubire.

— S-a făcut, spuse el și o prinse de bărbie să o sărute.

Beth își ascunse chipul în haina lui Lucien.

—O să creez un precedent îngrozitor dacă recunosc că ai avut dreptate.

El o îmbrățișă strâns.

—Promit să nu mă umflu în pene. Vrei să mergi acasă?

Beth își recăpătă curajul.

—Nu. Dar să nu mă învinuiești dacă mă agăț de tine.

Lucien, Nicholas, Miles și Tom Holloway erau îmbrăcați cu toții în haine ponosite și ieftine și își murdăriseră fețele. Și părul lor era murdar, iar Lucien, care părea să nu-și piardă eleganța aristocratică indiferent de ce făcea, purta o pălărie ponosită, cu boruri lăsate, care să-i ascundă fața.

Toți erau în toane bune, debordând de nerăbdare. „Școlari mari“, se gândi Beth, dar se simți cuprinsă de același entuziasm. Odată ajunși în stradă, începu să își simtă rolul ca și când ar fi fost o actriță care se pregătea să iasă pe scenă.

—Cred că mi-e mai ușor decât să fac pe marchiza, îi spuse ea dulceag lui Lucien.

—Numai nu uita că nu asta e adevărata ta vocație.

—Dă mai mult din șolduri, zise Blanche încet. Mergi ca o călugăriță.

Beth o studie pe Blanche, apoi încercă același mers legănat, cu mâna în șold și pași ușori, dând și din umeri ca să sporească efectul.

—Hei, iubire! strigă un trecător îmbrăcat în haine ponosite. Vrei o companie mai bună decât ai acolo?

Beth îi făcu bărbatului cu ochiul, peste umăr. Lucien o trase lângă el.

—Pleacă de-aici! strigă el către bărbat, arătând pumnul.

Bărbatul își văzu rapid de drum.

Nicholas aproape se înecase de răs.

—Dragii mei, avem de făcut o treabă serioasă. Beth, poți să joci rolul dezmățatei în altă noapte.

O luă pe Beth de celălalt braț și îi grăbi. Blanche era escortată de Miles și Tom Holloway, în timp ce Hal

se despărți cu șovăială de ei ca să-și facă datoria alături de Francis în fața casei lui Deveril din Piața Grosvenor.

După cum se așteptaseră, străzile se umpleau deja de mulțimile vesele care sărbătoreau victoria. Toate clădirile aveau mai multe lumini, chiar dacă nu fusese timp să se monteze instalații festive potrivite. Băutura curgea, însă totul era încă liniștit.

Beth nu văzuse niciodată o asemenea atmosferă și, în siguranță între Nicholas și Lucien, îi plăcea la nebunie. Când mulțimea începu să cânte „Trăiască regele“, se alătură cu plăcere.

Râse, privindu-l pe Lucien. El zâmbi, o luă de lângă Nicholas și o sărută. Mulțimea strigă și fluieră în semn de aprobare. Beth rămase amețită și dorindu-și mult să fi fost într-un loc mai privat.

Mulțimea se împuțina pe măsură ce se apropiau de Piața Grosvenor. Acolo avuseseră loc revolte la începutul anului din cauza detestatelor legi ale porumbului, însă în acea seară nu exista vreun motiv de furie, nu era motiv să ia cu asalt casele miniștrilor nepopulari și să spargă ferestre.

Un grup atât de nerespectabil ca al lor nu avea cum să nu atragă câteva priviri nedumerite în Mayfair, toată lumea putea să circule liber, așa că își continuară drumul fără probleme.

Aproape de casa lui Deveril trecură pe lângă Hal și Francis, care arătau ca niște domni din cap până-n picioare și păreau că stau de vorbă așteptând un prieten sau o trăsură. Francis ridică două degete când îi văzu. I se păruse că în casa întunecată erau doi bărbați.

Merseră mai departe pe Upper Brook Street, unde Miles chiar locuia, apoi coborâră pe străduță până la grajdurile Blackman, care se întindeau în spatele casei lui Deveril. Pe jos era întunecat și alunecos.

Nicholas părea să aibă harta în minte, căci se opri lângă o străduță care ducea la o casă.

—Așa, spuse el. Blanche, tu te duci prima și intri. O să fie precauți când vine vorba de deschis ușa — Deveril era un stăpân dur și ei încă nu știu că e mort —, însă îți vor deschide destul de repede. Distrage-le atenția și fă mult zgomot. Eu mă cațăr pe acoperișul spălătoriei și intru la etaj pe fereastră. N-ar trebui să-mi ia mai mult de un minut, două să termin. Lucien și Miles vor sta de pază lângă bucătărie, iar Tom va rămâne aici cu Beth. E bine așa?

Beth își adună tot curajul și se desprinsese de Lucien.

—Cred că ar trebui să merg și eu. Apoi continuă, ignorând protestele lui. Doi la doi e mult mai ușor și e vorba doar de câteva minute. Te rog, Lucien?

După o clipă, Lucien oftă.

—Văd că ții neapărat să ai și tu partea ta de glorie. Bine atunci, du-te.

Beth își dădu seama ce sacrificiu făcea el și îl îmbrățișă. Apoi o urmă pe Blanche până la ușa din spate, în timp ce Lucien și Miles se strecurară în spatele lor.

—Strigați după ajutor dacă e nevoie, șopti Lucien. Ori-care dintre voi. Apoi și el și Miles se retraseră într-o parte, să se ascundă.

Blanche și Beth puteau vedea în bucătărie prin fereastră joasă. Doi bărbați stăteau la o masă și se jucau cu niște cărți murdare, bând ceea ce părea să fie un vin bun.

—Când pisica nu-i acasă... mârâi Blanche. Cel puțin nu văd vreo armă. Ești pregătită?

Bărbații erau aspri și murdari și îi aminteau lui Beth de cei doi însoțitori ai lui Deveril, însă încuviință din cap cu hotărâre.

—Da.

Blanche coborî scările și bătu. Auziră zăvorul tras, apoi ușa fu deschisă cu precauție de un bărbos cu un pistol în mână. Nu era dintre cei care jucau cărți. Erau trei.

—Da? mârâi el.

—Așa primești o doamnă? spuse Blanche cu un accent puternic. Mă gândeam să împărțim sticla aia de vin, iubire.

Bărbatul se relaxă și deschise ușa mai mult, însă privi atent în spatele lor.

—Și de unde anume ai picat, îngeraș?

—Din rai, desigur, răspunse Blanche. Stăpânul tău ne-a comandat la cină, frumosule.

Ochii bărbatului se îngustară.

—Domnul? L-ai văzut?

—Ieri, iubire. Haide, adăugă Blanche ținându-și buzele, nu ne lași să intrăm? Mai sunt și alți pești în baltă în seara asta. De fapt, poate ar trebui să ieșim să ne distrăm cu toții.

—Nu pot, drăguța mea, spuse bărbatul, adăugând cu un rânjat: Însă tu poți să faci ca timpul să treacă mai ușor. Deschise larg ușa. Haide, intrați. Hei, băieți, ia veniți să vedeți ce ne-a trimis domnul!

Cei doi bărbați aruncară cărțile.

—O priveliște sângeroasă pentru ochi prea sensibili, spuse unul dintre ei, aproape știrb. Ochii lui păreau să le sfâșie amândurora hainele.

—Ai dreptate, spuse celălalt, arătându-și dinții galbeni. Beth simți că îngheață.

Blanche se îndreptă spre masă, iar cei doi jucători de cărți se holbară la ea fascinați.

—Atunci sunt o fată norocoasă, se pisici ea, dacă doi bărbați așa frumoși îmi zâmbesc.

Beth își veni în fire și intră imediat în bucătărie, închizând ușa în urmă. Al treilea bărbat se întoarse și o privi cu poftă, lăsând arma jos. Așa cum sperase ea, uită să tragă piedica. Lucien putea intra dacă lucrurile se precipitau.

Îi zâmbi bărbosului, chiar dacă ușor în silă.

—Salut, drăguț.

El se pregăti să o prindă în brațe, însă ea se feri.

—Nu-mi dai niște vin, frumosule?

Însă el o prinse în brațe oricum.

— Plătește cu un sărut pentru el.

Gura lui era lipicioasă, umedă și acră. Beth era sigură că nu era chiar atât de stricată precum a lordului Deveril, însă atunci înțelegea de ce Clarissa aruncase cu micul dejun. Îi porunci stomacului ei rebel să se potolească și încercă să arate că-i place. Spera că Lucien nu vedea asta, căci ar fi fost în stare să ucidă.

Când gura bărbatului o eliberă pe a ei, el chicoti.

— Ești o bucătică aromată, nu-i așa, micuța mea? Hai, ia niște vin. Mai e destul, oricum.

O înconjură cu brațul și o trase lângă masa unde Blanche îi juca pe degete cu mare îndemânare pe cei doi bărbați, chicotind și fâțâindu-se.

Oare Nicholas era înăuntru? Ca să-și joace și mai bine rolul, Beth se împiedică și răsturnă un scaun.

Însoțitorul ei o ridică.

— Deja te-ai amețit, nu-i așa? Îi dădu sticla. Ia și mai bea.

Trebuiau să tragă de timp.

— Păi, spuse Beth prefăcându-se rafinată, sunt obișnuită să beau din pahare scumpe, domnule.

Blanche râse.

— Așa e, e o doamnă. O poreclim „ducesa”!

Toți bărbații izbucniră în râs, iar bărbosul o ciupi pe Beth de un sfârc. Din fericire, luă strigătul de furie al lui Beth drept parte a rolului ei.

— Imediat, Înălțime. Cel mai bun cristal, da? Spre groaza lui Beth, ieși din cameră să îl aducă. Oare mergea la etaj?

Nicholas era undeva acolo sus. Alergă după el.

Bărbatul se întoarse, apoi rânji cu subînțeles.

— Aha, deci ăsta e jocul tău, Ducesă. Ești deșteaptă și nu faci greșeli. Ai vrea un dormitor frumos și comod, nu? Bine, vino atunci.

Beth privi speriată în jur. Se aflau la capătul scărilor care duceau la parter, iar peretele era plin de rafturi cu oale și castroane. Zgomotul din bucătărie era camuflat de ușa închisă. De sus nu auzea nimic. Nicholas intrase sigur. Dacă era nevoie, putea să spargă niște vase.

—Cred că prefer să mă întorc la surioara mea, spuse ea cu șovăială. O să fie foarte geloasă.

—Las-o, frumoaso. Poate o iau și pe ea sus la o tură. Haide. O prinse de talie cu o palmă grea și mare.

—Lasă-mă! țipă Beth. Brusc își aminti că nu trebuiau să urce și se stăpâni.

—Ce dracu te-a apucat? mârâi bărbatul. Tu nu-ți vânturi aerele și fițele cu Tom Cross, Ducesă.

O trase lângă el, o luă pe genunchi și îi dădu două lovituri peste fund, pe care fustele ei subțiri nu-l protejară prea mult. Beth văzu roșu în fața ochilor.

—Ești dezgustător! țipă ea îndată ce se văzu iar pe picioarele ei. Se îndreptă spre rafturi și luă primul lucru care-i pică în mână, o tigaie mică de fier și îi dădu cu ea în cap cu putere.

El își dădu ochii peste cap și se prăbuși la baza scărilor.

—Bravo! declară Nicholas din capul scărilor. Începușem să cred că ai nevoie de ajutor.

—M-am salvat singură, spuse Beth cu mândrie. Își frecă fundul și își aranjă corsetul. Ai terminat?

—Da. Îi dau semnalul lui Lucien și puteți pleca de-aici.

—Dar el? întrebă Beth, arătând către victima ei. N-o să strice planul?

—Nu, nu o să fie surprins că i-ai dat una. Însă n-o să rămână leșinat prea mult timp. Grăbește-te. Apoi dispăru din nou.

Beth arboră o față obraznică și intră în bucătărie. Blanche era pe genunchii dințosului și îi dădea să bea vin din sticlă. Celălalt bărbat se agita nerăbdător. Se întoarce rapid.

—Unde e Tom? Nu era bănuitor, ci îngrijorat că umbla prin bunurile altuia.

—S-a dus să-mi aducă un pahar, desigur, spuse Beth pe un ton dulceag.

Bărbatul veni spre ea. Beth se trase în spate. Chiar nu ar fi putut îndura încă un sărut grosolan. Privi în jur în căutarea unei arme, însă Lucien și Miles dădură buzna înăuntru.

—Ce dracu faci, Molly? urlă Lucien, înșfăcând-o pe Beth.

Blanche sări de pe genunchii dințosului, cu un țipăt impresionant de spaimă.

—Ajutor! strigă ea. Încercă să se ascundă după știrb, însă acesta nu părea prea dornic să se bată.

—Și cine sunt ăștia? întrebă el.

—Noi suntem cei care spun cu cine și unde merg ele, ăștia suntem, răcni Lucien. O trase pe Beth spre ușă. O să-ți dau eu ție când ajungem acasă!

Beth începu să plângă. Miles o înșfăcă pe Blanche fără să fie împiedicat de vreunul dintre cei doi presupuși iubiți ai ei. Când ajunseră la ușă, Beth văzu pistolul pe care îl lăsase Tom și îl luă. Apoi ieșiră.

În timp ce alergau prin curtea din spate spre grajduri, auziră o înjurătură:

—Nu mă face pe mine o târfuliță!

—Tom! țipă Beth și aruncă pistolul în mâinile lui Lucien.

—Ce-ai făcut? întrebă el și pregăti rapid pistolul. Privi în urmă și îi văzu pe cei trei paznici în ușă.

—Haide! șopti Nicholas.

Alergară cu toții în grajduri și se îndreptară spre ieșirea în Upper Brook Street, unde Tom Holloway îi aștepta cu trăsura, în caz că aveau nevoie să fugă repede. Dar o trăsură tocmai intra din acea direcție.

—La dracu', mârâi Nicholas.

Priviră în urmă. Oamenii lui Deveril veneau spre grajduri și cel puțin unul avea pistol.

Nicholas se lipi de perete să nu fie văzut, înjurând printre dinți. Lucien ridică pistolul, iar bărbații se opriră.

Clipa în care rămaseră cu toții nemișcați li se păru o veșnicie. Oare bărbații vor da alarma? Sau erau prea ticăloși ca să-și permită să atragă atenția asupra lor? Oare vizitiul va încerca să-i oprească dacă alergau pe lângă el?

— Scylla și Caribda, murmură Lucien. Putem să-i nimerim?

— Psst!

Toți priviră uimiți către cel mai apropiat garaj de trăsură. O siluetă micuță apăru și le făcu un semn grăbit.

— Robin! țipă Beth.

— Haideti! șopti băiatul și le făcu semn din nou.

Într-o clipă alergară spre el, Nicholas mergând prudent în urma lor.

— Opriți-i! răcni Tom. Hoți!

— Hei! strigă vizitiul. Opriți!

Erau în adăpostul pentru trăsură.

— Urmați-mă, spuse Robin și țâșni printre vehicule către fundul grajdurilor.

Îl ascultară orbește. El îi conduse printr-o fereastră într-un spațiu strâmt dintre adăpostul pentru trăsură și zidul casei învecinate. Era plin de buruieni, însă le călcară în picioare și merseră după băiat. Acesta se opri și dispăru prin peretele de lemn în altă clădire de grajduri. Când Beth ajunse acolo văzu că două scânduri lipseau, lăsând spațiu cât să treacă o persoană.

Ajunseră într-un grajd în care se aflau trei cai. Animalele abia se întoarseră spre ei. Din depărtare auzeau zgomotele și vocile urmăritorilor lor.

Robin făcu semn în tăcere spre o scară. Se strecură spre ea și urcară în niște camere de dormit nefolosite, prăfuite și cufundate în benză. Robin mută scara și o reze-mă de un perete, apoi ridică mâinile. Înțelegând mesajul,

Lucien se aplecă, ținut de picioare de Nicholas și Miles, și îl ridică pe băiat.

Închiseră trapa și se prăbușiră în întuneric, să-și vină în fire. Beth auzi că cineva, probabil Nicholas, abia se stăpânea să nu râdă. Auzeau voci, însă nici una aproape de ei.

Acolo erau două ferestre. Erau murdare, însă prin ele trecea o oarecare lumină, iar ochii lui Beth se obișnuiră treptat și începu să vadă în jur. Se duse în brațele lui Lucien.

— A fost suficient de palpitant pentru tine? murmură el. Ea râse ușor.

— Să-ți spun drept, mă distrez.

— Îmi dau seama. Ce i-ai făcut bietului Tom?

— I-am dat cu o tigare în cap. Își lua prea multe libertăți. El își înăbuși râsul, cu fața în umărul ei.

— Și cărui fapt datorăm plăcerea acestei salvări? îl întrebă Nicholas pe Robin.

— Oh, permite-mi să vă fac cunoștință, spuse Lucien. Nicholas Delaney, Robin Babson. Ce naiba cauți aici, Robin?

— Vă urmăream, spuse Robin cu îndrăzneală. Mi se părea o noapte prea frumoasă ca să dorm, cu victoria și toate cele, așa că m-am strecurat afară ca să mă distrez și io. Când am văzut că faceți același lucru, mi-am dat seama că puneți ceva la cale. Mi-a căzut fața când v-am văzut pe toți îmbrăcați așa.

O privi pe Beth și dădu ochii peste cap. Ea chicoti.

— Am fost mereu în spatele vostru până aici și habar n-ați avut. Eram sigur că o să aveți nevoie de ajutor. Am auzit câte ceva din planul vostru și când v-ați dus în casă io m-am strecurat aici.

— Foarte bine, într-adevăr, spuse Nicholas. Nici Wellington nu s-ar fi descurcat mai bine. O să primești o răsplată. Asta, firește, dacă îți vei ține gura, continuă pe un ton aspru.

— Vă puteți pune bază în mine, domnule!

—Ce anume dorești?

—Poftim?

—Ce răsplată dorești?

Robin părea nedumerit. Beth interveni rapid:

—Cred că ar trebui lăsat să aleagă singur ce meserie să aibă.

—Învată munca la grajduri, spuse Lucien, dând foarte clar de înțeles că nu exista o slujbă mai frumoasă pe pământ.

Beth vedea că Robin era sfâșiat între dorința de a pleca de lângă cai și teama de a pleca de lângă idolul său.

—Poate ai prefera o slujbă înăuntru, Robin, spuse ea cu blândețe.

—Poate, murmură el.

—Mi-ar plăcea să am un paj. Desigur, asta ar însemna să petreci mult timp cu mine și să porți o livrea cocheta...

El ridică privirea, precaut, însă fericit.

—Cred că mi-ar plăcea.

—Și mă tem că va trebui să insist să înveți să scrii și să citești și multe alte lucruri dacă chiar vrei să îmi fii de folos.

—Credeti că aș putea? întrebă el nesigur.

—Sunt sigură că poți. La urma urmei, nu poți să rămâi toată viața paj. Poate vei vrea să devii lacheu sau chiar majordom într-o zi.

—Ca bătrânul Morrisby? întrebă el, cu ochi atât de mari încât parcă i s-ar fi oferit coroana Angliei.

—Exact. Așa că, dacă vrei asemenea schimbare...

—Da, vă rog, spuse el, atent să vorbească frumos.

Lucien îi ciufuli părul.

—Ești un drăcușor ambițios, nu-i așa? Dacă vrei asemenea viitor glorios, ai face bine să ne scoți în siguranță de aici, sau vom fi prea ocupați să culegem cânepă ca să te ajutăm.

—Aiurea! pufni băiatul, rânjind spre ei. Oricum, ați fi fost în mare încurcătură fără mine. Așteptați aici.

Se târî până la trapă și o deschise cu un scârțâit. Apoi o trase cu grijă și sări. Beth țipă scurt când auzi bufnitura, însă îl auziră îndepărtându-se.

Se întoarse după câteva clipe.

— Totul e în regulă.

În câteva clipe toți erau jos, iar trapa fu închisă. Lucien puse din nou scara lângă perete.

— E o ieșire de serviciu din grajduri, spuse băiatul. Urmați-mă.

Totul merse ca uns și curând mergeau pe Park Street, ca un grup ieșit să se distreze, până în Piața Grosvener, să le spună lui Hal și Francis că terminaseră. Însă ajunseră în piață și împietriră.

Hal și Francis erau acolo, vorbind cu prim-ministrul Angliei și cu ducele de Belcraven. Francis îi văzu și le aruncă o privire cu subînțeles.

Însă ducele o surprinse și se întoarse curios. Ochii lui trecură de grup, apoi se opriră un pic asupra lui Robin.

Beth simți cum roșește și speră ca machiajul strident de pe față să ascundă asta. Simțea că Lucien abia se stăpânea să nu râdă. Își dresе vocea și spuse:

— Bună seara, șefule. O noapte măreată pentru Anglia!

— Așa este, spuse ducele și îl privi din nou pe Robin. Băiete, te știi de undeva?

— Pă mine, șefu'? Nu. Jucându-și perfect rolul, ieși cu îndrăzneală în față. Domnu', aveți un ban să-l cinstesc și io pă duce?

Blanche, cealaltă profesionistă, veni legănându-se.

— Dați-mi un șiling și vă cânt ceva.

Când o văzu, contele de Liverpool se înroși.

— Pleacă de-aici, dezmățată fără rușine!

Însă ducele îi puse mâna pe braț.

— Liverpool, au ieșit și ei să se bucure de această zi măreată. Scoase o monedă. Ia să văd... Mă întreb cine este stăpânul tău.

Fără să stea pe gânduri, Lucien îl împinse pe Nicholas în față.

— El este, domnule.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, murmură ducele și îi dădu moneda de cinci șilingi. Vezi să vă cinstiți cu toții.

Nicholas se ploconi și își duse mâna la frunte.

— Sigur, domnule. Domnul să vă aibă în pază. Viață lungă Înălțimii Voastre.

— Ajunge! spuse ducele, căruia îi era greu să rămână serios. Plecați. Îi privi din nou, oprindu-se apreciativ asupra lui Blanche și chiar mai mult asupra lui Beth. Făcu cu ochiul. La urma urmei, îi spuse el lordului Liverpool, într-o astfel de noapte, oare nu sunt toți locuitorii Angliei o mare familie fericită?

— Scursurile astea nu sunt familia mea, spuse contele cu aroganță. Cred că nici măcar nu au drept de vot.

— Nu fi atât de dur. Cine știe cum le poate surâde norocul. Apoi se întoarse din nou către grup. Dragii mei, pot să sper că vă veți schimba în bine?

Toți aprobă la unison.

— Liverpool, nu cred că este imposibil ca într-o zi acești domni promițători să aspire chiar la o casă în Piața Grosvenor.

— Ești nebun! exclamă Liverpool. Haide, Belcraven. Caii ne așteaptă.

Ducele îl urmă cu un zâmbet.

— Nu văd de ce o doamnă n-ar putea spera să trăiască și ea în Piața Grosvenor, domnule! strigă Beth.

El se întoarse râzând.

— Așa este. Chiar ești o bucățică bună, nu-i așa?

Beth ridică din șteț și îi făcu ochi dulci.

— Sunt o comoară în ochii tatălui meu.

— Nu mă îndoiesc de asta, spuse ducele, cuprinzându-i cu privirea pe Beth și Lucien. Nu mă îndoiesc deloc.

Trăsura lui Liverpool se îndepărtă, iar ei, inclusiv Hal și Francis, se îndreptară spre Upper Brook Street, unde

Tom Holloway aştepta neliniştit la trăsură. Erau două. Eleanor făcu semn cu mâna dintr-a doua.

Nicholas, Lucien, Beth şi Robin urcară în birja lui Eleanor, în vreme ce Hal, Miles, Francis şi Blanche se înghesuiră în cea condusă de Tom Holloway. Priviră în urmă spre casa lui Deveril, care era tăcută şi întunecată. Cel mai probabil, paznicii se hotărâră să nu facă scandal, dat fiind faptul că singurul lucru afectat era capul lui Tom.

—Ce faci aici? o întrebă Nicholas pe Eleanor şi o îmbrăţişă.

—Nu voiam să pierd chiar toată distracţia. Totul a mers bine?

—Aproape. A fost nevoie să fim salvaţi de acest domnişor amabil, spuse el, ciufulind părul lui Robin. Îi dădu moneda primită. Cred că meriţi asta.

—Mulţumesc, domnule!

—Însă nu ai voie să ieşi în oraş să o cheltuieşti în seara asta, spuse Lucien. Tinerii promiţători au nevoie de somn.

Robin se încruntă uşor, însă murmură:

—În regulă.

—Robin, gândeşte-te, spuse Lucien cu blândeţe. O schimbare e o schimbare. Nu mai eşti acelaşi băiat. Dacă te-ai întâlni acum cu vechii tăi prieteni, o să te lase în pielea goală şi o să vândă tot ce ai.

—Recunosc că aveţi dreptate, domnule, spuse băiatul, destul de afectat. Pufni uşor. E greu să renunţi la ce-ai fost.

Beth se aplecă şi îşi lăsă mâna pe a lui.

—E greu, Robin. Însă viaţa înseamnă schimbare dacă vrei să ajungi cineva. Îi zâmbi lui Lucien. Iar în final chiar merită.

Nicholas îi zâmbi soţiei sale.

—Iar eu am fost convins să mă aşez la casa mea.

Eleanor îi cercetă înfăţişarea neîngrijită.

—Tu numeşti asta aşezat?

—Sunt cel mai blând dintre îmblânziți. Însă ne-am terminat treaba și, slavă Cerului, ne putem întoarce la Somerset.

Ajunseră acasă la Tom Holloway și intrară rapid. Însă când Beth se duse să se schimbe, Lucien îi spuse:

—Pune-ți doar haina peste rochia aia, că tot va trebui să te strecur în casă pe ascuns.

Beth se privi. Uitase cât de expusă era.

—Așa e, spuse ea.

Lucien număra zece guinee și i le oferi. Cu fața arzând, Beth rânji, luă monedele și le băgă în corset. Le zâmbi lui Nicholas și Eleanor.

—Trebuie să-mi asigur independența într-un fel sau altul, nu?

Lucien își adună hainele bune și ieșiră, trecând pe scări pe lângă Blanche și Hal.

—Cere banii înainte, drăguțo! strigă Blanche.

—Oh, am făcut asta! chicoti Beth.

Mai târziu, moale și mulțumită în brațele lui Lucien, Beth spuse:

—Ne putem întoarce la Hartwell?

—Da, răspunse Lucien. După ce ești prezentată. O sărută ca să-i împiedice protestul. Beth, te-am lăsat să faci pe târfa și nici măcar n-am întrebat ce ți-a făcut Tom ca să-i dai cu tigaia în cap. Acum a venit vremea să faci și pe marchiza.

Beth se cuibări la pieptul lui cald.

—Nu cred că e mare diferență între cele două.

—Pariez că regina n-ar fi de acord cu tine. Ai putea să împrumuți o rochie de la Blanche pentru Curte, ca să te convingi.

—Dau afară înalta aristocrație pentru desfrânare? chicoti Beth.

—Nu sunt sigur.

Beth își trecu degetul peste brațul lui frumos.

—Ce-o să spună ducele?

—Cred că nimic. Să știi că nu l-am văzut niciodată râzând așa. S-a schimbat. Parcă ne-am schimbat cu toții de când ai venit printre noi, Beth.

—În bine? întrebă Beth.

—Fără îndoială. Ai fost ca un soare cald într-un tărâm înghețat. Mama cântă, tatăl meu râde. Iar eu... eu mă desfăt cu înțelepciunea, puterea și spiritul prietenei mele pe viață. Mai mulți bărbați ar trebui să aibă norocul meu.

—Bărbații inteligenți, spuse Beth încet, mereu îl au. Iar femeile inteligente vor ști să aprecieze un bărbat inteligent atunci când îl întâlnesc.